DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

L. J. SHEN

Öfkeli TANRI

ALL SAINTS LİSESİ SERİSİ

OLİMPOS

Öfkeli Tanrı
L. J. Shen
Orijinal Adı: Angry God

© 2020. ANGRY GOD by L.J. Shen
© 2022. Türkçe Yayın Hakları, Olimpos Yayınları

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Defne Çobanoğlu
Editör: Aydan Yalçın
Son Okuma: Seda Draz
Kapak Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

Baskı: Ekim 2023
ISBN: 978-625-6411-58-6

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

L. J. SHEN

Öfkeli TANRI

Çeviren: Defne Çobanoğlu

OLİMPOS®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

Ratula Roy, Marta Bor ve hayatımızın karanlık günlerine sızan o umut kırıntısına.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

"Hikâyeyi şeytan tarafından hiç dinlemedik.
Çünkü bütün kitabı Tanrı yazdı."
-Anatole France

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

Tema Şarkısı

"Saints" – Echos

Çalma Listesi

"Give You Hell" – The All-American Rejects

"Dirty Little Secret" – The All-American Rejects

"Handsome Devil" – The Smiths

"Bad Guy" – Billie Eilish

"My Own Worst Enemy" – Lit

"Help I'm Alive" – Metric

"Bandages" – Hot Hot Heat

"Peace Sells" – Megadeth

"Boyfriend" – Ariana Grande ft. Social Club

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lenora, 12 yaşında
Vaughn, 13 yaşında

Lenora

Hiçbir şey görmedin.
Peşine düşmedi.
Yüzünü bile görmedi.

Az önce gördüğüm görüntüyü beynimden silmeye çalışırken vücudumdaki her bir hücre titredi.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp sert şiltenin üzerinde bir karides gibi kıvrılarak ileri geri sallandım. Yatağın paslı metal ayakları zemine sürterek gıcırtılar çıkardı.

Carlisle Kalesi'ne karşı her zaman biraz temkinli davranmıştım ama on dakika öncesine kadar beni korkutan şeyin hayaletler olduğunu düşünüyordum, öğrenciler değil.

Çabasız güzelliği, inanılmayacak kadar görkemli yüzüyle *Uyuyan Faun* heykeline benzeyen on üç yaşında bir çocuğun değil.

Vaughn Spencer'ın *değil*.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bu yaşıma kadar burada büyüdüğüm hâlde o küstah Amerikalı çocuk kadar korkutucu bir şeyle hiç karşılaşmamıştım.

İnsanlar Carlisle'ın İngiltere'deki en perili kalelerden biri olduğunu söylerdi. İddialara göre, 17. yüzyıldan kalma kale iki hayalete ev sahipliği yapıyordu. İlkini, çok uzun yıllar önce mahzende kilitli kalan bir uşak fark etmişti. Kocası tarafından zehirlendiğini iddia eden, duvarları tırmalayarak su için yalvaran Madam Tindall'ın hayaletini gördüğüne yemin etmişti. İkinci hayalet, bahsi geçen koca Lord Tindall'a aitti ve geceleri koridorlarda dolaşırken, bazen bir santim bile kıpırdatmasa da yamuk duran bir resmi düzeltmek için uzanırken görülürdü.

Madam Tindall'ın, Lord'un onu zehirlediğini anladığı anda adamın kalbini bir biftek bıçağıyla delip garantiye almak için de bıçağı çevirdiği söylenirdi. Hikâyeye göre Madam'la yıllarca sürdürdükleri çocuksuz bir evlilikten sonra Lord, hamile bıraktığı genç hizmetçiyle evlenmek istemişti. İnsanlar bıçağın hâlâ hayaletin göğsünde görülebildiğine, her güldüğünde hareket ettiğine yemin ediyorlardı.

Babam on yıl önce prestijli bir sanat okulu olan Carlisle Hazırlık Okulu'nu açtığında buraya taşınmıştık. Avrupa'nın en yetenekli, doğuştan kabiliyetli öğrencilerini okula davet etmişti.

Hepsi gelmişti. Ne de olsa *o* Edgar Astalis'ti. Şanzelize'nin ortasında yer alan, Napolyon'un gerçek boyutlu heykeli *İmparator*'u yapan adamdı.

Fakat herkes hayalet söylentilerinden korkmuştu.

Bu yerle ilgili her şey ürkütücüydü.

Korkutucu görüntüsüyle sisli bir Berkshire vadisinde beliren kalenin silueti, birbirine dolanmış kara kılıçlar gibi göğe doğru yükseliyordu. Sarmaşık ve yabani gül çalıları, avlunun taş cephesi boyunca uzanarak öğrencilerin geceleri gizlice girdiği saklı yolları örtüyordu. Koridorlar dönüp dolaşıp aynı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yere çıkan bir labirent gibi kalenin tam kalbine, yani heykel stüdyosuna ulaşıyordu.

Öğrenciler koridorlarda dik omuzları, bitmek bilmeyen kış yüzünden acıyan kırmızı yanakları ve gergin ifadeleriyle geziniyordu. Carlisle Üstün Yetenekliler Hazırlık Okulu, Eton ve Craigclowan gibi diğer devlet okullarını uygun görmüyordu. Babam, sıradan hazırlık okullarının gerçek liderleri değil de zayıf fikirli, doğuştan varlıklı, ortalama yetenekleri teşvik ettiğini söylerdi. Siyah pelerinli üniformamızın sol göğüs cebine altın yaldızlarla Carlisle'ın mottosu işlenmişti.

Ars Longa, Vita Brevis.

Sanat sonsuz, yaşam fâni. Mesaj açıktı, ölümsüzlüğe giden tek yol sanattan geçiyordu. Sıradanlık bir hakaretti. Burası kurtlar sofrasıydı ve biz de açlar, çaresizler, körü körüne idealistler olmak üzere üç grup hâlinde birbirimizi avlıyorduk.

Görmemem gereken bir şeye şahit olduğum gün daha on iki yaşındaydım. Carlisle Hazırlık Okulu'nun açıldığı yaz, dönemin en genç öğrencisiydim, benden sonraki de Vaughn Spencer'dı.

İlk başta, gözlerinin yerinde buz tutmuş taş kadar keskin iki oyuk olan bu çocuğu kıskanmıştım. On üç yaşındayken mermerle çalışmaya başlamıştı bile. Siyah pelerinini giymiyor, diğer öğrencilerle aynı kurallara uyması gerekmiyormuş gibi davranıyor ve bu okulda daha önce hiç görülmemiş şekilde öğretmenlerinin önünden eğilmeden geçiyordu.

Babam okul müdürü olmasına rağmen ben bile eğiliyordum.

Biraz düşününce, aslında en saygılı şekilde eğilen bendim.

Bize diğerlerinden çok daha üstün olduğumuz söylenmişti, tüm dünyadaki sanatçıların geleceğiydik. Yeteneğe, statüye, paraya ve fırsata sahiptik ama biz gümüşsek, Vaughn Spencer altındı. Biz iyiysek, o harikaydı. Peki biz parladığımızda ne

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

olurdu? O etrafındaki her şeyi yakıp kavuran, bin güneşin enerjisiyle ışıldardı.

Sanki Tanrı onu farklı şekilde yontmuş, yaratırken detaylara ekstra özen göstermiş gibiydi. Elmacık kemikleri neşterden daha keskindi, gözleri doğadaki mavinin en soluk tonuna sahipti, saçları mürekkeplerin en siyahıydı. Teni o kadar beyazdı ki derisinin altındaki damarları görebiliyordum ama kırmızı dudakları taze kan kadar sıcak, canlı ve aldatıcıydı.

Beni büyülüyor ve çileden çıkarıyordu. Ancak herkes gibi ben de ondan uzak durdum. Buraya arkadaş edinmeye gelmemişti. Yemek salonuna veya sosyal etkinliklerden herhangi birine asla katılmayarak bunu açıkça belli etmişti.

Vaughn'da olan ama ben de olmayan başka ne mi vardı? Babamın takdiri. Büyük Edgar Astalis'in neden Kaliforniyalı bir çocuğa yaranmaya çalıştığını bilmiyordum ama yaranıyordu işte.

Babam bir gün Vaughn'ın özel bir şey yapacağını söylemişti. O gün geldiğinde Michelangelo kadar büyük olacaktı.

Babama inandım.

Ve bu yüzden de Vaughn'dan nefret ettim.

Aslında, dün çektiğim fotoğrafları basmak için tam on beş dakika önce karanlık odaya girdiğim âna kadar Vaughn'dan nefret ediyordum. Fotoğrafçılık sanat için değil hobi olarak yaptığım bir şeydi. Sanat dalım asamblajdı[1], yani çöpten heykeller yapmak için uğraşıyordum. Çirkin şeyleri alıp güzelleştirmeyi seviyordum.

Kusurlu olanın kusursuza dönüştürmeyi.

Bu bana umut veriyordu. Mükemmel olmayan her şeye umut vermesini istiyordum.

---

1 Doğal veya hazır malzemelerden yapılan sanat eserlerini tanımlayan terim. İlk defa 1953 yılında Jean Dubuffed tarafından kullanılmıştır. *–y.h.n.*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Hangi şartlar altında olursa olsun, öğretmenlerden birinin karanlık odada bana eşlik etmesini beklemem gerekiyordu. Kurallar böyleydi ama içimde çektiğim fotoğrafların aşırı sıkıcı olacağına dair bir his vardı. Tekrar çekme şansım olmadan önce kimsenin onları görmesini istememiştim.

Gecenin bir yarısıydı. Orada kimsenin olmaması gerekiyordu.

Böylece içeri girmiş, acı verecek kadar şiddetle kıskandığım Vaughn Spencer'a karşı tuhaf bir öfke hissetmeme ve kafamın karışmasına neden olan bir şeyle karşılaşmıştım.

Yattığım yerden karanlık odadaki aptalca davranışımı hatırlayınca alnıma vurdum. "Pardon," diye mırıldanıp kapıyı çarpmış ve odama doğru koşmuştum.

Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak ikinci kata inmiş, bir savaşçı heykeline çarpmış ve ciyak ciyak bağırarak kızlar yatakhanesine giden koridora dönmüştüm. Bütün kapılar birbirine benziyordu ve panikten odamı bulamayacağım kadar bulanık görüyordum. Kapıyı hışımla açmış, annemin bebekken benim için ördüğü tanıdık beyaz battaniyeyi aramak için başımı uzatmıştım. Odama vardığımda binadaki kızların hemen hepsi uykusunu böldüğüm için bana küfrediyordu.

Yatağıma atlamış ve battaniyemin altına saklanıp öylece kalmıştım.

Seni bulamaz.

Kızların yatakhanesine giremez.

Dâhi olsun olmasın, bunu yaparsa babam onu okuldan atar.

Sonra koridorda volta atan ayakkabılarının tıkırtısı ödümü kopardı. Bir nöbetçi karanlıkta ıslıkla ninni çalıyordu. Şiddetli, yüksek sesli bir gümbürtü duydum. Odamın önünden gırtlaktan gelen bir inilti yükseldi. Dertop oldum, ciğerlerime dolan hava boş bir kavanoza atılan para gibi ses çıkarıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kapım gıcırdayarak açıldı. İçeri dolan rüzgârın kollarıma dokunduğunu, tüylerimi diken diken ettiğini hissettim. Kurutulmuş bir kil parçasıymış gibi gerilen vücudum sert ama kırılgandı.

"Solgun yüzlü. Kara kalpli. Altın gibi yetenekli."

Bu duvarların arasındayken Profesör Fairhurst olarak bilinen Harry amcanın, bir keresinde Vaughn'ı meslektaşlarından birine böyle anlattığını duymuştum.

Vaughn Spencer'ın bulunduğu odaya getirdiği enerjiyi tanımamanın imkânı yoktu çünkü diğer her şeyi bir süpürge gibi emerdi. Odamdaki hava aniden tehlikeyle doldu. Suyun altında nefes almaya çalışmak gibiydi.

Uyuyormuş gibi yaparken korkudan titreyen dizlerimin yorganın altında birbirine çarptığını hissettim. Carlisle Kalesi'ndeki yazlar dayanılmaz derecede nemliydi ve ben askılı bir bluzla şort giymiştim.

Karanlıkta hareket etti ama onu duyamadım, bu beni daha da korkuttu. Aklımdan beni öldürebileceği, hatta *kelimenin tam anlamıyla* boğarak öldürebileceği fikri geçti. Kimsenin dışarı çıkma yasağını bozmadığından ya da diğer öğrencileri korkutmak amacıyla saçma sapan hayalet sesleri çıkarmadığından emin olmak için geceleri koridorlarda devriye gezen nöbetçiyi bayılttığından emindim. Hiçbir ateş utanma hissi kadar büyük ve yakıcı değildi, bu gece tanık olduğum şey Vaughn'ı utandırmıştı. Oradan çıkmak için acele ederken bile yüzünde bunu görebilmiştim.

Vaughn asla rahatsız olmazdı. Kibrini bir hükümdarın tacıymış gibi başında taşırdı.

Battaniyemin tek bir hareketle omuzlarımdan bileklerime kadar aşağıya kaydığını hissettim. Ablam Poppy'nin Brüksel lahanası diye adlandırdığı memelerim, spor sütyenimi giyme-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

diğimde bluzumda iki küçük çıkıntı oluşturuyordu ve Vaughn onları görebiliyordu. Gözlerimi daha sıkı kapattım.

Tanrım. Neden lanet olası kapıyı açmak zorundaydım? Neden onu görmek zorundaydım? Neden kendimi dünyanın en yetenekli çocuklarından birinin radarına sokmak zorundaydım?

Onun kaderinde büyük biri olmak varken benim kaderimde ise onun amacına uygun göreceği şey olmak vardı.

Parmağının boynumun yan tarafına dokunduğunu hissettim. Heykel yaptığı için soğuk ve kuruydu. Tepemde dikilerek parmağını omurgamdan aşağıya indirirken ikimizin de acıklı bir şekilde bildiği üzere uyuyor numarası yapmamı izledi. Ancak tamamen uyanıktım, dokunuşundan yayılan tehdidi, tıraşlanmış heykel taşının ve yağmurdan sonraki çimene ait olduğunu sonradan öğreneceğim tatlı, hafif kokuyu hissediyordum. Kapalı gözlerimin incecik aralığından, beni izlerken başını nasıl yana eğdiğini görebiliyordum.

Lütfen. Kimseye söylemem.

On üç yaşında bu kadar ürkütücüyse yetişkin bir adam olduğunda neye benzeyeceğini merak ettim. Bunu asla öğrenmemeyi umuyordum ancak büyük ihtimalle bu son karşılaşmamız olmayacaktı. Bu dünyada ünlü sanatçıların milyarder çocukları olan yalnızca bir grup insan vardı ve ailelerimiz aynı sosyal çevrelerde takılıyordu.

Vaughn'la henüz okula gelmesinden önce, bir yaz ailesiyle birlikte Güney Fransa'da tatildeyken tanışmıştım. Ailem bağış yapmak için bir şarap tadımı etkinliği düzenlemişti, Baron ve Emilia Spencer da katılmıştı. Ben dokuz, Vaughn da on yaşındaydı. Annem tenime bolca güneş kremi sürmüş, başıma çirkin bir şapka takmış ve yüzme bilmediğimden denize girmemem için bana yemin ettirmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Böylece bütün tatil boyunca plajdaki bir şemsiyenin altında oturup okuduğum fantastik kitabın sayfalarını çevirken onu izlemiştim.

Vaughn hırslı bir savaşçının gaddarlığıyla koşup cılız vücuduyla dalgalara çarpıyordu ve onu sokmamaları için üst taraflarından tuttuğu denizanalarını Akdeniz'den kıyıya sürüklüyordu. Bir gün, öldüklerinden emin olana kadar onlara dondurma çubukları saplamış ve sonra kendi kendine, nasıl kesilirse kesilsin denizanasının her zaman mükemmel şekilde ikiye bölündüğünü mırıldanarak onları ameliyat etmeye kalkışmıştı.

Tuhaf biriydi. Zalim ve farklıydı. Onunla konuşmaya hiç niyetim yoktu.

Sonra o haftaki büyük etkinliklerden birinde, sırtımı yaslayıp kitap okuduğum çeşmenin arkasına sinsice yaklaşmış, akşam yemeğinden önce çaldığı çikolatalı keki ikiye bölmüş ve gülümsemeden yarısını bana uzatmıştı.

Homurdanarak kabul etmiştim çünkü artık ona borçlu olduğum gibi aptalca bir düşünceye kapılmıştım. "Annem öğrenirse kalp krizi geçirir," demiştim ona. "Şeker yememe asla izin vermez."

Sonra dilimin üzerine yayılan yapışkan koyu kıvamıyla, dişlerimi kaplayan zengin tatla savaşarak hepsini ağzıma tıkmıştım.

Dudakları onaylamadığını gösterir şekilde bükülmüş, katı yüz hatları farklı bir şekil almıştı. "Annen kötüymüş."

"Annem çok iyi biridir!" diye hemen savunmuştum. "Ayrıca, denizanalarına çubuk sapladığını gördüm. Sen iyilikten ne anlarsın. Sen kötü bir çocuktan başka bir şey değilsin."

"Denizanalarının kalpleri yoktur," demişti sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Tıpkı senin gibi." Elindeki yarısı dokunulmamış keke bakarken parmaklarımı yalamaktan kendimi alamamıştım.

Kaşlarını çatmıştı ama nedense hakaretimden dolayı üzgün görünmüyordu. "Ayrıca beyinleri de yok. Tıpkı *senin* gibi."

Onu umursamadan önüme bakmıştım. Tartışmak ve olay çıkarmak istememiştim. Sesimi yükseltirsem babam çok kızardı. Annem hayal kırıklığına uğrardı ki her nedense bu daha da kötüydü.

"Ne kadar iyi bir kız," diye alay etmişti Vaughn, gözleri yaramazlıkla parlayarak. Kekinden bir ısırık almak yerine ikinci parçayı da bana uzatmıştı.

Karşı koymadığım için kendimden nefret ederek keki almıştım.

"Ne kadar da iyi, uslu, sıkıcı bir kız."

"Sen de çirkinsin," deyip omuzlarımı silkmiştim. Aslında çirkin değildi ama öyle olmasını istemiştim.

"Çirkin olsam da olmasam da seni öpebilirim, sen de bana izin verirsin."

Ağzımdaki yoğun kakao tadında boğulurken kitabım arasında bir ayraç olmadan yere düşüp kapanmıştı. *Yok artık.*

"Neden böyle düşünüyorsun?" Şaşırmış hâlde ona dönmüştüm.

Düz göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaşmıştı. Yabancı, tehlikeli ve vahşi bir şeyi anımsatıyordu. Belki de altın renkli Kaliforniya sahillerini.

"Çünkü babam bana iyi kızların kötü çocuklardan hoşlandığını söyledi ve ben kötüyüm. *Çok* kötü."

Ve işte buradaydık. Yine karşı karşıya gelmiştik. Ne yazık ki o hiç de çirkin biri değildi ve yeni ortak sırrımızla ilgili ne yapacağına karar vermeye çalışıyor gibi görünüyordu.

"Seni öldürsem mi? Canını mı yaksam? Korkutsam mı?" diye söylendi etrafa acımasız bir güç yayarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Boğazım yutkunamadığım bir yumruyla tıkandı.

"Seninle ne yapsam, *İyi Kız*?"

Sahildeki o günden kalan takma adımı hatırlamıştı. Nedense bu her şeyi daha kötü hâle getirdi. Şimdiye kadar birbirimizi hiç tanımıyormuşuz gibi davranıyorduk.

Vaughn, yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğildi. Sıcak nefesinin –ona ait tek sıcaklık buydu– boynuma yayıldığını hissedebiliyordum. Boğazım kurudu, aldığım her nefes bıçak gibi batmaya başladı. Yine de numarama devam ettim. Belki uyurgezer olduğumu düşünmesi beni gazabından kurtarırdı.

"Sır tutmakta ne kadar iyisin, Lenora Astalis?" Sesi bir ilmik gibi boynuma dolandı.

Öksürmek istedim. Öksürmeye *ihtiyacım vardı.* Beni korkutuyordu. Cayır cayır yanan binlerce güneşin sıcaklığı ve tutkusuyla ondan nefret ediyordum. Korkak bir kedi ve bir ispiyoncu gibi hissediyordum.

"Ah, evet. Uyuma numarası yapacak kadar korkaksan sır da tutabilirsin. İşte sen böyle birisin, Astalis. Seni toza dönüşene kadar ezebilir ve tanelerinin ayaklarımın etrafında uçuşmasını izleyebilirim. Benim küçük sirk maymunum."

Vaughn'dan nefret ediyor olabilirdim ama ona karşı çıkmadığım için kendimden daha çok nefret ettim. Gözlerimi açıp yüzüne tükürmediğim için. Doğaya aykırı mavi gözlerini oymadığım için. Carlisle Hazırlık Okulu'ndaki herkesle alay ettiği zamanlarda, ona aynı şekilde alayla cevap vermediğim için.

"Bu arada, göz kapakların hareket ediyor," dedi soğuk bir gülüşle.

Doğruldu, parmağı omurgamın dibinde kısa bir an daha durdu. Bir kırılma sesi çıkararak parmaklarını kütlettiğinde soluğum kesildi, neredeyse yerimden fırlayacaktım. Gözlerimi daha sıkı yumdum, uyuyor numarasına devam ettim.

Güldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Piç *gülüyordu.*

Beni şimdilik rahat mı bırakıyordu? Bundan sonra peşime mi düşecekti? Konuşursam benden intikam mı alacaktı? Tahmin edilemez biriydi. Sabah olduğunda nasıl bir hayatım olacağından emin değildim.

O zaman fark ettim ki ben iyi bir kız olabilirdim ama Vaughn üç yıl önce kendini hafife almıştı.

O bir çocuk falan değildi. O bir tanrıydı.

***

Carlisle Kalesi'ndeki yaz döneminde olanlardan kısa bir süre sonra annemi kaybettim. Güneş yanığı olmamdan ya da dizimi yaralamamdan çok korkan kadın uyudu ve bir daha uyanmadı. Ani kalp durmasıydı. Onu lanetlenmiş bir Disney prensesi gibi yatakta yatarken bulduk. Gözleri kapalıydı, yüzünde hâlâ hafif bir tebessüm vardı ve ifadesi sabaha dair planlarla doluydu.

O gün bir türlü gidemediğimiz, metal oymacılığıyla süslü tarihi hazineler gezisi için yatla Selanik'e doğru yola çıkmamız gerekiyordu.

Bu, hayatım nedensiz yere kötüye giderken uyuyor numarası yapmak istediğim ikinci seferdi. Kendine acımak ve bu ruh hâline balıklama dalmak çok cezbedici geliyordu ama kendimi tuttum.

İki seçeneğim vardı; kırılmak ya da daha güçlü bir ben yaratmak.

Ben ikincisini seçtim.

Birkaç yıl sonra, babam Todos Santos'ta bir işe girdiğinde, artık karşılaştığı her zorlukta uyuyor numarası yapan o kız değildim.

Ablam Poppy, babamla birlikte Kaliforniya'ya taşındı ama ben Carlisle'da kalmama izin vermesini istedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sanatımın olduğu yerde kaldım ve eğitimine okyanusun ötesindeki All Saints Lisesi'nde devam eden Vaughn Spencer'dan uzak durdum. Çifte kazanç gibi geliyor, değil mi?

Ancak şimdi, babam son sınıfı o ve Poppy'yle Güney Kaliforniya'da geçirmem konusunda ısrar ediyordu.

Mesele şu ki yeni Lenny, Vaughn Spencer'a göz yummazdı.

Artık korkmuyordum.

En büyük acıyı yaşamış ve hayatta kalmıştım. Artık hiçbir şey beni korkutamazdı.

Öfkeli bir tanrı bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Lenora, 17 yaşında
Vaughn, 18 yaşında

Vaughn

Yıkım için doyumsuz bir iştahla doğmuştum.

Bunun başıma gelenlerle hiçbir ilgisi yoktu.

Hayat hikâyemle.

Ailemle.

Kahrolası evrenle.

Karmakarışık düğümlerle birbirine bağlanmıştım. Damar yerine metal kordonlardan yapılmıştım. Kalp yerine boş bir kara kutu vardı göğsümde. Göz bebeği yerine zayıflıkları tespit eden lazer odaklı görüşe sahiptim.

Çocukluğumda bile gülümserken yanaklarım ve gözlerim ağrırdı. Doğal olmayan, ürkütücü bir şey gibi gelirdi bu bana. Gülmeyi erken yaşta bıraktım.

Ve lise son sınıfın başlama şekline bakılırsa gülümsemek benim için gelecek planları dâhilinde değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kafamın içinde annemin sakin ve tatlı sesiyle, "*On derin, arındırıcı nefes al,*" diye yalvardığını duyabiliyordum.

Sefil hayatım boyunca ilk kez o sesi dinledim. Okuldan atılmanın ve aynı zamanda sol elimdeki her kemiği kırıp kariyerimi sonlandırmanın muhtemelen en aptalca yolu yumruğumu koridordaki dolapların kapağına geçirmekti.

Eğitmenlerimin keskin zekâları ya da daha kötüsü, bana verecekleri saçma sapan bir diploma için burada değildim. Ama aptal en yakın arkadaşım Knight Cole'un aksine benim, basmaya hevesli olduğum kırmızı bir kendini yok etme butonum yoktu.

Bir.

İki.

Üç.

Sıçarım böyle işe. Hayır.

Lenora Astalis kanlı canlı bir şekilde buradaydı. Yaşıyordu, kendindeydi ve benim bölgemdeydi. Benim *krallığımda.* Onun varlığını zihnimin bir ucundaki çekmeceye tıkmıştım, pek tatmin etmeyen pornolara ve aletimi emmek için başlarını indirmeden önce kızlarla yaptığımız boş muhabbetlere ayırdığım yere.

Ama onu hatırlıyordum. Tabii ki de hatırlıyordum. Benim küçük dansçı maymunum. O kadar uyumlu biriydi ki sadece konuşarak onu bir beyzbol sopasını boğazına sokması için ikna edebilirdiniz ve hoş bir şekilde konuşmanıza da gerek yoktu. Güya bu, kadınlar için olumlu bir özellikti ama İyi Kız fazla itaatkârdı ve benim zevkime göre bile saftı.

O zamanlar altın gibi sarı saçları, parlak makosenleri ve korkmuş, lütfen canımı yakma ifadesi vardı. Carlisle pelerini onu Hermione Granger'ın inek arkadaşı gibi gösteriyordu. En Büyük İhtimalle Donu Kafasına Çekilirken Ölecek kişi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olabilecek Lenora Astalis, sürekli ciddi ve düzgün, acınası biçimde erdemli görünmek gibi sinir bozucu bir duruşa sahipti.

Peki şimdi nasıldı? Şimdi... *Farklı* görünüyordu.

Gözlerine sürdüğü siyah boktan ve gotik kıyafetlerinden etkilenmemiştim. Bunlar, korkak olduğu ve biri yanında küfrettiği anda altına sıçacağı gerçeğini gizlemek için birer kamuflajdı sadece.

İyi Kız yeni dolabının yanında duruyordu, saçları artık simsiyahtı. Dolap kapağının içine yapıştırılmış cep aynasına bakarak fazladan bir kat göz kalemi sürüyordu ki benim dünyadan nefret etmek için daha fazla nedene ihtiyacım olmadığı gibi onun da buna ihtiyacı yoktu. Üstünde UYUM yazan bir bere takmıştı ama tükenmez kalem ile düzeltmişti, bu yüzden kelime artık UYUMSUZ olmuştu.

Aman ne kadar da asi. Yemekhanede organik olmayan yaban mersini yemek gibi çılgınca bir şey yapmadan önce birileri yetkililere haber vermeliydi.

"Hey, suratsız çocuk, naber?" En yakın arkadaşım, komşum, kuzenim ve tam zamanlı ahmak olan Knight arkadan omzuma vurdu ve tek koluyla bana sarıldı. Hem onu hem de Astalis'i görmezden gelerek bakışlarımı önümdeki görünmez bir noktaya sabitledim. Lenora'ya saygısızlık etmek istemezdim –ki zaten hiç saygım yoktu– ama o dikkatimi hak etmiyordu. Ona nerede durması gerektiğini hatırlatmayı aklıma not ettim.

Ya da nerede *diz çökeceğini*.

O gece odasına girdiğimde verdiği tepkiyi hâlâ hatırlıyordum. Parmağımın altında titreyişini, porselen bir bebek gibi kırılgan oluşunu, parçalara ayrılmak için yalvarışını. Onu ezmek bana her zamanki heyecanı vermeyecekti. Bebeğin elinden şekerini almak gibiydi. Onu bağışlama kararımın arkasında nezaket yoktu. Elbette pratik düşünmüştüm.

Oyunun sonunu planlamıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ve o, bu plana engel olamayacaktı.

Risk. Ödül. Kazanç.

Onu incitmek gereksiz olurdu. Astalis yıllar boyunca çenesini kapalı tutmuştu, belli ki gözü korkmuştu. Etrafta ötmediğini biliyordum çünkü kontrol etmiştim. Her yerde gözlerim ve kulaklarım vardı. Adımı bile anmamış, ablası ikinci sınıfta buraya taşındığında o İngiltere'de kalmıştı, muhtemelen benden ve ona yapabileceklerimden ürkmüştü. Güzel. Benim işime gelirdi.

Fakat bu kırılgan güven, onu burada gördüğüm an yok olmuştu.

Benim krallığımdaydı.

Kötü anılar ve saçmalıklarla dolu bir Truva atı.

"Götlüğün bugün formunda," diye söylendi Knight. Parmaklarını şampuan reklamlarından fırlamış gibi görünen kahverengi saçlarından geçirirken bana baktı. O yıldız oyun kurucu, balo kralı ve okulun en popüler çocuğuydu.

Eh, evlatlık çocuk kompleksini yatıştırıp geceleri huzur içinde uyumasını sağlayan bu sıfatlardan hangisine inanıyorsa bana uyardı.

"Kendini beğenmiş osuruklarının sisi arasından etrafını görebilmene şaşırdım," diyerek dudak bükerken dolabımın önünde durup kapağını açtım.

Astalis'ten sadece altı dolap uzakta olduğunu fark ettim. Karma gerçekten de bombok bir şeydi.

Knight dirseğini yakındaki dolaba dayayarak beni dikkatle inceledi. İstemeden Lenora'yı görmemi engelledi. İyi de oldu. Robert Smithvari gotik rockçı tarzının, hâlihazırdaki sıkıcı görünümüne seksapel kattığı da yoktu zaten.

"Bu gece Arabella'nın okula dönüş partisine geliyor musun?"

"Sikimi aç bir köpek balığına emdirmeyi tercih ederim."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Arabella Garofalo bana, elmaslarla süslenmiş pembe tasmalı, tiz sesli havlamalarıyla ara sıra kıçınızı ısıran, heyecanlandıklarında altlarına işeyen küçük köpekleri hatırlatıyordu. Kabaydı, çaresizdi, gevezeydi ve belki de hepsinden kötüsü, bana oral seks teklif etmeye çok hevesliydi.

Knight samimi bir öneriyle, "Neden aletini Hazel'a emdirmiyorsun? Eski tarz diş telleri taktırmış, yani hemen hemen aynı şey," derken matarasını özel tasarım deri sırt çantasından çıkarıp bir yudum aldı.

İçinde votka olduğunu biliyordum. Muhtemelen buraya gelmeden önce de birkaç Oxy patlatmıştı. Bu pislik, bağımlı Hunter S. Thompson'ı lanet izci çocuk gibi gösterirdi.

"Demlenmeye sabahın onunda mı başladın?" Alaycı bir tavırla dudak büktüm. Dolabımdan dökülen aşk mektupları ve çıplak polaroid fotoğraflar, gençlerin çaresizliğiyle dolu bir nehir gibiydi. Hiçbir kız gelip benimle konuşmaya cesaret edemiyordu. Knight'la göz temasını asla kesmeden onları toplayıp yakındaki bir çöp kutusuna attım. "Son sınıftaki eziklik kotanı, on sekiz yaşında hâlâ bakir olmakla doldurduğunu sanıyordum."

"Bok ye, Spencer." Bir yudum daha aldı.

"Yersem siktir olur gider misin? Öyleyse yiyebilirim."

Dolabımı sertçe kapattım. Knight, Lenora Astalis'i bilmiyordu. Ona dikkat çekmek gibi bir planım yoktu. Şu anda, bahsedilmeye değer bir itibarı veya sosyal statüsü olmayan gotik bir ucubeydi ve ona karşı herhangi bir duygu belirtisi göstermediğim sürece bu koridorlarda böyle kalacaktı.

Bu arada, ipucu vereyim, gösterecek bir duygum yoktu.

"Sululuk yapma, Spence."

"Beş günlük bok kadar kuruyum, ne sululuğu?" Sırt çantamı tek omzuna attım. *Ne kadar doğruydu, değil mi?*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"İğrenç, dostum. Luna, Daria ve benimle arkadaş olman seni anne babanın umduğu kadar insanlaştırmadı. Bu bir *hamstera* küçük bir şapka takmak gibi. Sevimli ama işe yaramaz."

Ona boş boş baktım. "Şu anda İngilizce mi konuşuyorsun? Herkes nefesinden ikinci el alkol zehirlenmesi geçirmeden önce gidip yağlı bir şeyler ye ve bir şişe su iç."

"Keyfin bilir. Bana daha çok iyi İngiliz piliç kalır o zaman." Knight salınarak yürürken bana el salladı.

Onu takip ederken başımı iki yana salladım. Sanki söz konusu piliçle bir işi olabilirmiş gibi. Aslında adam tam bir cinsel perhizdeydi ve balta girmemiş ormanlardan daha bakirdi. Aletini sokmak istediği tek bir delik vardı. O delik kilometrelerce uzaktaki bir üniversitede okuyan çocukluk aşkı, Luna Rexroth'a aitti. Umarım o, Knight kadar ezik değildi ve birileriyle yatıyordu.

Ayrıca Knight'ın şairane bir şekilde bahsettiği *İngiliz pilicinin* Lenora olduğuna şüphe yoktu, bu da All Saints Lisesi'ndeki varlığının şimdiden dikkat çekmeye başladığı anlamına geliyordu.

Astalis'in adını hatırlayamadığım ablasının erkekler arasında neden bu kadar ünlü olduğunu anlayabiliyordum. Onu etrafta görmüştüm. Ruhunu bir çift kırmızı tabanlı topuklu ayakkabıyla takas eden basmakalıp, ilgi budalası, şen şakrak bir sarışına benziyordu.

"Tanışmakla ilgilendiğim tek İngiliz hatun Margaret Thatcher." Ağzıma naneli sakız attım ve rızasını almadan bir tanesini de Knight'ınkine tıktım. Mel Gibson gibi alkolik nefesi alev almaya o kadar hazırdı ki bir sigara yaksa lanet olası okulu kundaklayabilirdi.

"O öldü, kanka." Kaşlarını çatarak itaatkâr bir şekilde çiğnedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Aynen," diyerek dalga geçerken sırf ellerimi oyalayabilmek için sırt çantamın kayışını diğer omzuma taktım. Saat henüz dokuz buçuktu ve bugünün nasıl geçeceği şimdiden belliydi.

Knight'ın ilk dönem dersleri benimkiyle aynı olmamasına rağmen yanımda kalmaya devam edince yürümeyi bıraktım. "Hâlâ burdasın. Neden?"

"Lenora," dedi ve içinde "su" varmış gibi yaptığı şişesini açıp büyük bir yudum daha aldı.

"Rastgele isimler söylemek sohbet değildir, Knightcık. Bütün bir cümleyle başlayalım. Benden sonra tekrar et: *Benim. Rehabilitasyona. Ve. İyi. Bir. Sevişmeye. İhtiyacım. Var.*"

"Poppy Astalis'in *wasabi*den daha ateşli kız kardeşinden bahsediyorum." Knight hamlemi görmezden geldi. "O da bizim gibi son sınıf. İyi kız havası veriyor." Yüzüne yerleşen şeytani sırıtışla arkasını döndü ve Lenora'nın siyahlar içindeki vücudunu baştan aşağı süzdü. Sadece birkaç metre ötedeydi ama koşuşturma içinde bizi duymuyor gibiydi. "Ama sivri dişlerini görebiliyorum. O doğuştan yırtıcı."

Poppy. Ablasının adı buydu. Eh, dilimin ucuna gelmişti.

Lenora benden bir yaş küçüktü ve şimdi son sınıftaysa bu sınıf atladığı anlamına geliyordu. Lanet olası inek. Hiç şaşırtmıyordu.

Knight, magazin haberlerini vermeye devam etti.

"Babaları şehir merkezindeki havalı sanat enstitüsünü işleten şu ünlü sanatçı herif. Açıkçası bu bilgileri sana tekrarlayarak zamanımı boşa harcıyorum, o yüzden dedikoduya geçelim. Ailenin aykırı çocuğu bu yıl bizim okula transfer oldu ve herkes o kuzudan bir parça almak istiyor."

Et metaforları nanosaniyeler içinde daha da ürkütücü bir hâl almıştı. Ayrıca Edgar Astalis'in kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

"Sanırım ilgi göstermem gerektiğini düşünüyorsun." Çenem seğirdi, dişlerim birbirine çarptı. Yalan söylüyordu. Kimsenin Lenora'ya dokunmak istemesine imkân yoktu. Geleneksel ateşli kız görünümünden çok uzaktı. Siyah paçavralar giyiyor, göz kalemi çekiyor, dudak *piercing*i takıyordu. Bunun yerine Marilyn Manson posterine bakıp mastürbasyon yaparak prezervatiften tasarruf etmeyi tercih ederdim.

Knight dramatik bir şekilde gözlerini devirdi.

"Dostum, beni gerçekten bunu yüksek sesle söylemeye zorluyorsun. Kızı gözlerinle nasıl soyduğunu gördüm." Yaşlı, bilge akıl hocasıymış gibi omzuma vurdu. "O göz süzme seansından sonra hamile kalmazsa şanslısın."

"Tanıdık görünüyordu, hepsi bu."

Öyleydi, çünkü kız kardeşi ve babası buraya geldiği andan beri onun ortaya çıkmasını bekliyordum.

Okulda.

Spor salonunda.

Partilerde.

Mantıklı bile değildi ama yine de onu aradım, davetsiz misafirlerin hoş karşılanmadığı kendi partilerimde bile. O her yerde beni takip eden karanlık bir gölgeydi ve ben hep hayali ilişkimizdeki üstünlüğümü korumaya çalıştım. Kahretsin ki kültürel dünyasını daha iyi anlayıp fırsatını bulduğumda onu ezebilmek için ne izlediğini ve dinlediğini öğrenebileceğim aptal Instagram'ını bile incelemiştim.

Ve şimdi fırsat ayağıma gelmişti.

Knight en yakın arkadaşım olsa da kızı tanıdığımı ona söylememeye karar verdim. Bu sadece durumu karmaşık hâle getirir, sırrımı gün yüzüne çıkmaya bir adım daha yaklaştırırdı.

Rahatsız edici gerçekliğin bıraktığı izler o zamandan beri duruyor, hakikat yakama yapışıyordu. Bazı kötü gecelerde, başımdan geçenleri aileme anlatmaya niyetlenirdim. Onlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iyi ebeveynlerdi, en salak hâlimle bile bunu kabul etmem gerekirdi. Ama söyleyemedim ve sonunda öyle bir noktaya geldi ki acımı kimse dindiremez hâle geldi. Kimse.

Kusursuz, sevgi dolu, sevecen, güçlü, milyarder ailem bile.

Bu dünyaya yalnız geliyoruz ve yalnız ölüyoruz. Hastalanırsak, tek başımıza savaşırız. Ebeveynlerimiz bizim için kemoterapi tedavisi göremez. Saçlarını kaybeden, kovaya kusan ya da okulda kıçları tekmelenen onlar olmaz. Bir kaza geçirdiğimizde kan kaybeden, ameliyat masasında yaşam savaşı veren, bir uzvunu kaybeden onlar olmaz. "Senin yanındayım" birinden duyduğum en aptal cümledir.

Onlar benim yanımda *değildi.*

Denediler ama başarısız oldular. En azılı koruyucunuzu, her zaman güvenebileceğiniz tek kişiyi görmek istiyorsanız aynaya iyi bakın.

Kendi acımın intikamını almak benim işimdi, ortada tahsil edilecek bir borç vardı.

Onu alacaktım. Yakında.

Aileme gelecek olursam, beni seviyorlardı, benim için endişeleniyorlardı, benim için ölürlerdi falan filan. Annem aklımdan geçenleri, o gün Paris'teki galeri müzayedesinde *gerçekten* neler olduğunu bilseydi hiç durmaz, acımasız bir cinayet işlerdi.

Ama bu benim işimdi.

Ve bundan zevk alacaktım.

"Yani bana Lenora Astalis'in seksi olmadığını düşündüğünü mü söylüyorsun?" Dolap kapağını kapatıp adımlarıma ayak uyduran Knight kaşlarını oynattı.

Kıza tekrar dikkatle baktım. Laboratuvara doğru yürürken ders kitaplarını kalçasında dengeledi, All Saints Lisesi'ndeki diğer tiki kızlar gibi onları göğsüne bastırmadı. Benim öfke eşiğimden bile daha kısa siyah mini kot etek, dizleri ve

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kısa yırtık file çoraplar, benimkinden daha eskimiş görünen postallar giymişti. *Septum* ve dudak halkaları bile utangaç görünümünü bozamıyordu. Pembe sakızını patlatıp yanımdan hızla geçerken beni fark etmedi, ya da karşıya bakarak varlığımı görmezden geldi.

Güzelliği, ki buna güzellik diyebilirseniz, bana bir çocuğunkini hatırlatıyordu. Düğme gibi küçük bir burnu, yeşil ve altın rengi noktaları olan iri mavi gözleri, ince pembe dudakları vardı. Yüzünde bir sorun yoktu ama abartılacak bir çekiciliğe sahip değildi. Kaliforniyalı kızların parlak saçları, ışıltılı kremler sürülmüş bronz tenleri, sıkı ve kıvrımlı vücutlarının arasında onunkinin göze çarpmayacağını biliyordum. En azından olumlu anlamda.

Tek kaşımı kaldırıp sınıfa girmek için Knigth'ı omzumla ittim. Beni takip etti.

"Aletimi emmesine izin verip vermeyeceğimi mi soruyorsun? Muhtemelen ruh hâlime ve sarhoşluk düzeyime bağlı."

"Ne kadar da cömertsin. Aslında sorduğum şeyin bununla alakası yoktu. Lenora'nın da tıpkı ablası gibi senin için yasak olduğunu söylemek istedim."

"Öyle mi?" Ona ayak uydurarak ağzına bir parmak bal çaldım. Knight Cole'dan ya da başka birinden emir almaktansa cehenneme gitmeyi tercih ederdim.

"Astalis kızlarının kalbini kıramazsın. Anneleri birkaç yıl önce öldü. Zor zamanlar geçirdiler, huzurlarını kaçırmana gerek yok. Bunun senin en sevdiğin eğlence olduğunu biliyorum. Yani onlara dokunursan seni mahvedeceğimi söylüyorum. Özellikle, hastalıklı görünene dokunamazsın. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Lenora'nın annesi mi ölmüştü?

Poppy buraya taşındığında bundan nasıl haberim olmamıştı?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Evet, doğru ya. Onun varlığını, Arabella'nın aptal partilerinden bile daha az umursuyordum.

Annelerinin, Edgar ve Poppy'yle taşınmadığını biliyordum ama ya boşandıklarını ya da yetenekli kızlarıyla birlikte İngiltere'de kaldığını varsaymıştım.

Anneler, sayamayacağım kadar çok sebepten dolayı Knight için hassas bir konuydu. İyi Kız'ın küçük kalbini kasten kırarsam bunu kişisel algılayıp üstüne alınacağını biliyordum. Şansına, o kalbe ya da onu göğsünde taşıyan kıza pek ilgi duymuyordum.

"Endişelenme, Kaptan Sürtük-Kurtaran. Onları becermeyeceğim." Sınıfımın kapısını iterek açtım ve Knight'a bir kez daha bakmadan içeri girdim. Vermek zorunda kaldığım en kolay söz buydu.

Yerime oturup kapıya doğru baktığımda, pencerenin önünde durup başparmağını boğazında gezdirerek sözümü bozarsam beni öldürmekle tehdit ettiğini gördüm.

Babam bir avukattı ve anlam bilimi onun oyun alanıydı.

Onu becermeyeceğimi söylemiştim.

Onunla uğraşmayacağımı değil.

Lenora kendi işine bakmak için halkın ortasında bir şaplağı hak ederse kıçı kıpkırmızı olacak demekti.

Ve bunu kesinlikle *yapacaktım*.

***

Lenora Astalis'i köşeye sıkıştırma fırsatını üç gün sonra elde edebildim. Arabella'nın partisine gitmemiştim ve Lenora'nın da gitmediğini öğrendiğimde şaşırmadım. Ancak ablası Poppy oradaydı. Dans ediyor, içki içiyor, insanlarla kaynaşıyor, hatta sonrasında Arabella'yla Alice'in kusmuk ve meni lekelerini temizlemesine yardım ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Lenora bana pek parti kızı gibi gelmiyordu. Malefiz tarzı kıyafetleri olmasa bile gittiği her yerde göze batmasını sağlayan tuhaf bir gene sahipti. Anlayabiliyordum çünkü ben de aynı onun gibiydim. Biz bu yat kulübü kasabasının genel manzarasını bozan, betondan yükselen yabani otlardık.

İlk gün son dersimi ektim ve nerede yaşadığını görmek için okuldan sonra arabasını takip ettim. Ablasının Mini Cooper'ından çok farklı, siyah renkli bir Lister Storm yarış arabası sürüyordu ve kırmızı ışıkta sağa dönüş yapamadığı için beş kez başka araçlardan korna yedi. İki kez diğer sürücüye el hareketi çekti. Bir defa da çantasını karıştırmak ve evsiz birine bozuk para vermek için park hâlindeki bir aracın yanına ikinci sıra yaparak yanaştı.

Yolculuğun sonunda kendi kendime gülümsemeden edemedim. Edgar Astalis, kızlarını yüksek beyaz çitlerle çevrili ve perdeleri sıkıca kapatılmış okyanus kıyısında bir malikâneye yerleştirmişti.

Güzel. Tahmin edilebilir. Güvenli.

Tıpkı işe yaramaz küçük kızları gibi.

Bir U dönüşü yapıp okula geri döndüm ve Poppy'yi salak akordiyonuyla bando provasında buldum, sırtı bana dönüktü ve Prada çantası sandalyesinin arkasına gelişigüzel asılmıştı. Çantasını karıştırıp evin anahtarını buldum, şehir merkezine inip bir kopyasını yaptırdım ve o çantasını alıp grupla birlikte *milkshake* içmeye gitmeden önce tekrar yerine bırakmak için tam zamanında geri döndüm.

Ertesi gün Lenora'yı takip ederek orada başka biri var mı diye kontrol ettim. Poppy bando, akran eğitimi, İngilizce kulübü ve doğa yürüyüşü dâhil olmak üzere mevcut her ders dışı etkinliği alıyordu. O, yürümek de dâhil yaptığı *her şeyi* büyük bir olaymış gibi gösterecek türden bir kızdı. Edgar As-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

talis kurucu ortağı olduğu sanat kurumunda sabahtan akşama kadar kıçını yırtıyor ve eve pek uğramıyordu.

Ailenin aykırı tatlı kuzusu öğleden sonraları yapayalnız, kurt tarafından yenmeyi bekliyordu.

Üçüncü gün, yani bugün intikam için harekete geçtim. Lenora'nın rutinini artık biliyordum ve postallarımı ayak bileklerimden çaprazlayıp gösterge panelinin üzerine uzatarak haşatı çıkmış kamyonetimde otururken ona, kırk dakika boyunca öğleden sonrasının tadını çıkarması için izin verdim. Yarısına kadar içilmiş esrarlı sigaramı ağzımın kenarından sarkıtarak uzun dairesel hareketlerle eskiz defterime bir heykel taslağı çizdim.

Saat dörde gelip alarmım çaldığında kamyonetimden indim ve Astalis mülküne doğru yol aldım, kapıyı açarak kendi evimdeymişim gibi rahatça içeri girdim. Girişte gezindim, krem rengi mermerle ve antika mobilyalarla döşenmiş oturma odasını geçip çift camlı kapılara doğru yürüdüm. Onları kaydırarak açıp böbrek şeklindeki havuza bakarken İyi Kız'ı fark ettim.

Küçük, zarif hareketlerle suyun altında tur atıyordu. Havuzun kenarına gidip esrarlı sigaramın kalanını yaktım. Yırtık, siyah dar kot pantolonum ve annemin nefret ettiği, yıpranıp griye dönmüş siyah tişörtümle çömeldim. Varlıklı bir aileden gelmekten nefret ediyordum ama bu, Lenora'nın asla duymayacağı başka bir hikâyeydi çünkü bugün iletişimimiz sona erecekti.

Bir dahaki sefere bir noktaya değinmem gerektiğinde bunu sözlere değil, eylemlere dökecektim.

Yukarıya doğru bir duman bulutu üfleyerek Lenora'nın başının sudan çıkarmasını ve içeri girdiğimden beri ilk kez önümde belirmesini izledim.

Bütün bu süre boyunca hiç nefes almadığını fark ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

O artık Güney Fransa'daki yüzme bilmeyen küçük kız değildi. Öğrenmişti.

Ve tamamen çıplaktı.

Kirpikleri yanaklarından aşağıya akan iri su damlalarıyla ıslaktı. Dirseklerini havuzun kenarına koydu ve akıllı saatinden süreyi kontrol etti. İşte o zaman yan tarafında bir şeyin, *birinin*, güneşini engellediğini fark etti. Elini güneşe siper edip gözlerini kısarak yukarıya baktı.

"Burada ne bok yiyorsun, Spencer?" Sanki varlığım suratında patlayacakmış gibi, darbe almaktan kaçınarak geri çekildi.

"Senin sıkıcı kıçını bölgemde gördüğümden ve kendini kaptırdığın en yakın peri dünyasına giden yolu kaybettiğini düşündüğümden beri aynı soruyu ben de kendime soruyorum, Astalis."

Buraya geldiğinden beri resmî olarak yeniden tanıştırılmasak da birbirimizle ilgili her şeyi hatırlamamız tuhaftı. Fantastik kitaplar okuduğunu, The Smiths ve The Cure dinlediğini, Simon Pegg'in komik bir dâhi olduğunu düşündüğünü biliyordum. O da evine zorla girip taleplerde bulunacak türden bir pislik olduğumu ve onu izlediğimi biliyordu.

Bu, ilk şüphemi doğruladı. Okulda beni fark etmişti, tıpkı benim onu fark ettiğim gibi. İkimiz de diğerinin varlığını kabul etmeyi akıllıca bulmamıştık. İnsan içinde olmazdı.

Esrarlı sigaramdan bir nefes alıp üfledim, dalış tahtasına oturdum ve beni iğrendiriyormuş gibi havlu bornozunu parmağımın ucuyla yavaşça kaldırdım.

"Bak sen!" Onun parlak mavi-yeşil-altın-her-ne-sikim-renkse hipnotize edici Drusilla gözlerinden yansıyan şeytani sırıtışıma bakarak başımı iki yana salladım. "Çıplak yüzmek mi? *İyi kızlar* bronzlaşma çizgilerini umursamazlar. Hem bu okulda kimseyle yatacağın da yok. Ne yazık ki bu izin vereceğim bir şey değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bu, senin iznini isteyeceğim bir şey değil," dedi sıkıldığı için esniyormuş gibi yaparak.

"İşler öyle yürümüyor, *İyi Kız*. Sıçra dediğimde, ne kadar yükseğe diye soracaksın. Ayrıca yarın geldiğinde herkes senin hasarlı mal olduğunu bilecek, bu yüzden seks oyuncağın için pil stoklasan iyi edersin çünkü ortalıkta kendine uygun sik bulamayacaksın."

"Harika." Yavaşça alkışlayarak alaycı bir ıslık çaldı. "Artık besin zincirinin en tepesindesin, öyle mi, *Spence*?"

Nefret ettiğim lakabımı kullandı. Okulda beni duymuştu, takipçilerimden haberdardı. *Güzel.*

Başımı eğdim. Ne kadar popüler olduğumu umursamıyormuş gibi yapıyorsa ne olmuş? "Dikkatli ol. Vegan menüsünde bile değilsin, Lenora."

"Yine de kıçımı ısırabilirsin."

"Sadece kan emmek için, bebeğim."

"Ellerinde ölmek, seninle konuşmaya devam etmekten iyidir, Spencer."

Lenora öne eğilerek bornozu elimden çekmeye çalıştı ama çok hızlıydım. Bornozu omzumun arkasına atıp ayağa kalktım ve sigaramı bitirip havuza fırlattım. Klor ve pamuk kokuyordu. Bakireydi, saftı, pahalı parfümlerle ve ergenlik hormonlarıyla dolu değildi. Londra, Milano ve Paris'teki galerilerin yarısının sahibi olan Edgar Astalis'in haftada en az iki kez havuzu temizletmek için bir çocuk getirttiğinden emindim. Belki o çocuk, İyi Kız'a okulda elde edemeyeceği S vitaminini verebilirdi.

"Ne istiyorsun?" diye hırladı, her zamanki cansız dudakları daha fazla inceldi.

Gerçekten de Lenora harika tanımının yakınından bile geçmiyordu. Örneğin komşum Daria'yı ele alalım. Klasik, güzellik yarışmalarına layık seksi bir kızdı. Çocukluk arkadaşım Luna da ağız sulandıracak kadar büyüleyiciydi. Lenora

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

sadece göze hoş geliyordu ve bu bile sadece belirli açılardan bakıldığında geçerliydi. Şu anda göz kalemi yanaklarından aşağı akıyor ve onu 'O' filmindeki palyaço gibi gösteriyordu.

Gülümsedim. "Muhabbet etmeyi, sersem. Nasıl gidiyor? Hâlâ çöp mü topluyorsun?"

"Asamblaj." Havuzun kenarına tutundu, teninin taşa temas eden kısımları daha da beyazladı. Arka bahçede bir rüzgâr esti ve kollarındaki sarı tüyler diken diken oldu. Rahatsız hissediyordu.

Ben de öyle.

"Eski, istenmeyen şeylerden sanat yapıyorum. Sen sadece kalbinin yapıldığı şeyleri, taşı ve mermeri kullanıyorsun, ikimizin arasındaki tek fark bu."

"Ve benim iyi olmam." Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirip dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Pardon?" Yanakları pembeleşerek çoktan kızarmış olan kulaklarına uyum sağladı.

Todos Santos'a geldiğinden beri Lenora Astalis'i ilk kez kızarırken görüyordum ve bu bile utançtan değil, öfkedendi. Belki değişmişti ama benimle düzgünce dövüşebilecek kadar değil.

"Aramızda tek fark senin çöp kullanman değil. Ben yetenekliyim, sense..." Esrarlı sigaramdan dökülen külü alıp havlusuna bulaştırdım. "Bellatrix Lestrange'a benzeyen küstah bir nepotizm[2] ürünüsün."

"Sikerler," diye tısladı.

"Sağ ol, kalsın. Yattığım kızların güzel olmasını severim."

"Ve aptal olmalarını," diye tersledi.

"Evet, senin gibi." Başımı iki yana salladım. "Ama yine de hiç şansın yok."

---

2 Latince "Nepot" sözcüğünden gelen Nepotizm kavramı, arkadaş veya akraba kayırma şeklinde açıklanır. *–y.h.n.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bel altı vurmaktı ve Knight'a uslu duracağıma söz vermiştim ama içinde olduğumuz durum neredeyse daha ileri gitmem için beni zorluyordu. Şüphesiz bana meydan okuduğu içindi.

Turkuaz renkli örgü şezlonglardan birine yürüdüm ve ellerimi başımın altına sıkıştırarak uzanıp yüzümü güneşe çevirdim.

"Vay be. Burası epey rüzgârlıymış, ha?"

Ben ayrılmaya karar verene kadar bu havuzda sıkışıp kalmıştı, yoksa onu çıplak görecektim ve beklenenden uzun kalmayı planlıyordum. Dişlerinin takırdadığını duyduğumu sandım ama pes etmedi ya da şikâyet etmedi.

"Polisi aramadan önce konuya gel, Spencer." Beni daha iyi görebilmek için havuzun diğer tarafına yüzdü. Havuzun gri taşlı kenarlarına su sıçradı.

"Lütfen ara. Ailem, mavili çocuklar da dâhil olmak üzere tüm kasabanın sahibi. Aslında, babamın kara listesine girmesini sağlarsan babanın kalp krizi geçireceğinden oldukça eminim. Amcanın da öyle. Harry Fairhurst neler yapıyor? Hâlâ vasat tablolarını satın almaları için aileme yaltaklanıyor mu?"

Abartmıyordum. Babam, Baron "Vicious" Spencer, annem ve benden başka herkes için yaşayan en büyük pislikti. Bu kasabadaki alışveriş merkezinin sahibiydi ve her yıl ortalama büyüklükteki bir Avrupa ülkesinin bütçesinden daha fazla kâr getiren bir yatırım firması işletiyordu, bu yüzden tanrıdan daha zengindi. Ayrıca komşu kasabalardan büyük bir insan ordusuna istihdam sağlıyor, yerel hayır kurumlarına bağışta bulunuyor ve her Noel'de kasabamızın kolluk kuvvetlerine gülünç derecede cömert hediye kartları gönderiyordu. Polisin ona ya da bana dokunmasına imkân yoktu.

Lenora'nın babası Edgar ve amcası Harry bile babamın avucunun içindeydi. Ancak onun aksine, istediğimi elde etmek için ailemin bağlantılarını kullanmak gibi bir planım yoktu.

Tabii o beni tanımıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İkimizin de unutmasını dilediğim can alıcı tek şey dışında, benimle ilgili pek bir şey bilmiyordu.

Gösterişli İngiliz aksanıyla, "Küçük güç gösterini böldüğüm için üzgünüm ama neden burada olduğunu söyleyip ben zatürreye yakalanmadan bu işi bitirir misin?" diye buyurarak avucunu havuzun kenarına çarptı.

Tatmin olmuş bir gülümsemeyle gözümü almasını umursamadan güneşe bakmaya devam ettim. Dev ateş topunun, retinaları yaktığı kadar hatıraları yakmak konusunda da iyi olmasını diledim.

"İngilizlerin görgü kurallarını bilmekle övündüklerini sanıyordum."

"Amerikalıların dobra olduğunu sanıyordum," diye espri yaptı.

"Öyleyiz."

"Ateş edeceksen, et. Konuşma."

İyi, kötü ve çirkin. Ben hepsiydim.

Neredeyse gerçek bir gülümsemenin dudaklarıma yerleşmesine izin verdim. *Neredeyse*. Sonra onun kim olduğunu hatırladım. Ne bildiğini.

"Şahit olduğun olayla ilgili..."

"Biraz sakin ol, Vaughn. Fazla kasıyorsun." Islak ağzını hızla hareket ettirerek konuşmamın ortasında lafımı kesecek cesareti vardı. "Sırrını kimseyle paylaşmadım ve paylaşmayacağım da. Bu benim tarzım ya da işim değil, hatta üzerime vazife de değil. İster inan ister inanma, babam ve Poppy Kaliforniya'ya taşındığında benim onlarla gelmememin seninle hiçbir ilgisi yok. Carlisle Hazırlık Okulu'nu seviyorum. Orası Avrupa'daki en iyi sanat okulu. Senden korktuğumdan falan değil. Bana kalırsa, daha önce hiç tanışmadık ve senin hakkında All Saints Lisesi'nde gönüllü olarak paylaşılan açık bilgiler dışında hiçbir şey bilmiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sormamı bekledi. Normalde bu tür davranışları hoş karşılamazdım ama beni eğlendirmişti. Daha önce de söylediğim gibi, sirk maymunu işte.

"O bilgiler neymiş?" öne eğildim.

"Kızları kullanmaktan ve insanlara zorbalık etmekten hoşlanan sefil, sadist bir göt olduğun."

Sözlerine karşılık tepki beklediyse fena hâlde hayal kırıklığına uğramıştı. Öne eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım ve gözlerimi kısarak yüzüne baktım.

"Sana neden inanayım?"

Avucunu havuzun kenarına dayadı ve bir hamlede kendini yukarı çekti, ta ki sudan tamamen çıkıp önümde durana kadar.

Bikini üstü yoktu.

Bikini altı yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

İyi Kız tamamen çıplak, ıslak ve cesurdu, hatta –bu sıradışı anda– vasat bile sayılmazdı.

Aletimi emmesine ve hayalarıma masaj yapmasına izin vereceğim bir ruh hâli olsaydı, şimdi onu yaşıyordum diyelim.

Göğüsleri küçüktü ama yuvarlak ve dolgundu. Sivri meme uçları pembeydi ve emilmek için yalvarıyorlardı. Kıvrımlı bir vücudu vardı, ayrıca siyah file çorapları ve deri pantolonlarıyla altındaki ipeksi pürüzsüz teni saklamak konusunda çok iyi bir iş çıkarmıştı. Bacaklarının arasında ince sarı tüyler vardı. Çok değil ama bana onun gerçek, doğal bir sarışın olduğunu göstermeye yetecek kadardı. Ağdalı, ağartılmış ve ölümüne bakımlı değildi. Bir piç kurusuna, tıraş edilmiş vajinayla âdeta Porno tarzı bir deneyim yaşatmayı bekliyordu.

Uyluğunun iç kısmında da bir dövme vardı ama aval aval bakarak onun kazanmasına izin veremeyeceğim için ne yazdığına dikkat edemedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Gözlerimi yüzüne çevirirken belki o kadar da sıkıcı olmadığına karar verdim. Burnu, dudakları, kulakları, çilleri... Onunla ilgili her şey küçüktü ama gözleri kocaman ve berraktı. Yumurta sarısı kökleriyle simsiyah uzun saçları, onun kim olduğu gerçeğini gizleyemiyordu.

Saf, ezik ve kısmen deli.

Ayağa kalkıp çenemi kaldırdım, aletimin ben istemediğim sürece pantolonumun içinde sertleşmeyeceğini çok iyi biliyordum. Berbat kişiliğimdeki en iyi şeylerden biri de buydu. Libidomu tam olarak kontrol edebiliyor ve istediğim an sertleşebiliyordum. *Kendi* isteğimle. Ergen penislerin çoğu haindir ve arkadaşlarımın analla bile ilgisi olmayan bir sürü boka bulaşmasına neden olmuşlardı. Benimki öyle değildi. Benimki söz dinlerdi. Yani şu anda ukala ağzını becermek istediğimi belli ederek ona bu tatmini yaşatmayacaktım.

Tam karşı karşıyaydık. Ben bir buçuk baş daha uzundum ama nedense çenesini doğrudan gözlerimin içine bakacak şekilde yukarıya kaldırışı ve itaat etmeyeceğini açıkça gösteren dik duruşuyla karşımda dikilirken o kadar da küçük gelmiyordu.

O artık uyuyor numarası yapan ve o gece boğazını kesmemem için bütün vücuduyla sessizce yalvaran korkak kız değildi.

Benzer ama farklı.

Masum ama artık itaatkâr değil.

"Bana inanmalısın," diyerek açıkladı. "Çünkü seni yok etmek için önce senin varlığını kabullenmem gerekir. Bak, bir insanın hayatını mahvetmek için önce ondan nefret etmen gerekir. Onu kıskanırsın. Ona karşı tutkulu bir tepki hissedersin. Sen benim içimde hiçbir şey uyandırmıyorsun, Vaughn Spencer. İğrenme bile. Acıma bile. Ama aslında sana *acımalıyım*. Sen botlarımın tabanına yapışan sakız gibisin. Kimsenin hatırlamadığı, önemsiz, gereksiz ve tamamen unutulabilir birisin. Bir zamanlar beni öldürebileceğine inandığım çocuksun. Aslında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bugün olduğum kişiye *senin* sayende dönüştüm. Senin sayede yenilmez biri oldum. Artık beni korkutamazsın, Spencer. Ben kırılmazım. *Dene de gör.*"

Bir adım geri çekildim, hâlâ gözlerine bakıyordum. Yakınında kalırsam onu boğazlayacağımı biliyordum. Beni umursamadığına inanmadığımdan değil, onu *umursadığım* için.

Lenora Astalis gerçekten umursamıyordu.

Aynı okulda olduğumuzu bildiği bana bir kez bile bakmamıştı.

Benim hakkımda konuşmamıştı.

Beni düşünmemişti.

Arkamdan gelmemişti.

Ve bu... benim için *yeni* bir durumdu.

İnsanlar beni umursardı, bana otuzbir çekmek, kız arkadaşım, arkadaşım, laboratuvar partnerim, ortağım, akranım ya da evcil hayvanım olmak isterdi. Benim için ne olmak istiyorlarsa hep o olmaya çalışırlardı. Bana sarsılmaz bir hayranlıkla bakarlardı. Peki ya ben? Bu imajı beslerdim. Topluluk önünde yemek yemez, uyumaz ya da fazla konuşmazdım. Göz önündeyken yaptığım tek insani şey, kızların partilerde aletimi emmesine izin vermekti. Bu bile başkalarından çok kendime bir şeyleri kanıtlamak içindi.

Gülümsedim, çenesini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Geri çekildiğimi düşünmüştü, gerçekteyse ona sahip olmadan önce o tatlı kıça bir kez daha bakmak istemiştim.

"Biliyorsun, İyi Kız, önümüzdeki birkaç yıl sık sık görüşeceğiz."

"*Birkaç yıl mı?*" Kollarını kavuşturup göğüslerini benden saklama zahmetine girmeden huzursuz bir kahkaha attı. Ki bu da benim işime gelmiyordu. Aletim üzerinde tam kontrole sahip olsam da piç kurusu böyle sınanmayı hak etmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Benim için arkadaşlık bilekliği yapmayı bırakabilirsin, Spencer. Burada kalmaya hiç niyetim yok. Gelecek yıl İngiltere'ye geri dönüyorum."

"Ben de," dedim düz bir sesle.

Planım başından beri buydu. Mezun olduktan sonra İngiltere'ye dönecek ve Avrupa'da bir stüdyo açmadan önce yapmam gerekeni yapacaktım: Yeni bir başlangıç.

"İngiltere'ye mi taşınıyorsun?" Bunun anlamını çözmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Elimi uyluklarının arasına daldırmak ve haberin onda nasıl bir etki yarattığını görmek istedim.

"Carlisle Hazırlık Okulu," dedim terslenerek. "Üniversite öncesi staj programları var."

"Biliyorum. Ben de oraya başvuruyorum." Derin bir nefes aldı, sonunda paniğe kapılıyordu.

Nihayet. Yüzünün renginin çekildiğini görünce kanım ısındı. Bana olan tepkisini izlemek, uzun bir kıştan sonra güneşin ilk ışıklarını hissetmek gibiydi.

Staj, seçtiğin bir eser üzerinde Edgar Astalis ve Harry Fairhurst'la yan yana çalışacağın altı aylık bir programdı. Edgar Astalis tam da bu amaçla kibirli kıçını Kaliforniya'dan uzaklaştırıyordu. Adam, Carlisle'ı kendi bebeğiymiş gibi seviyordu.

Okulunu kolladığın gibi gerçek bebeğini de koruyup kollamış olmayı dileyeceksin, pislik.

O da Carlisle Hazırlık Okulu'ndaki stajı benim kadar istiyordu ama *çok* farklı nedenlerle. Bunu istiyordu çünkü bunun için doğmuştu. Altı yaşından beri Carlisle'da öğrenciydi ve babasının mirasının taşıyıcısıydı. Ayrıca stajyer seçilen kişi altı aylık sürenin sonunda eserini Tate Modern'de sergileyebilecekti. Bu, sanat yıldızına dönüşmek için bir olanak sunuyordu. Bunu istiyordum çünkü...

Çünkü dilimde kanın tadını hissetmek istiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her yıl sadece iki kişilik kontenjan açılırdı ve söylentiye göre bir tanesi Carlisle'ın yakında mezun olacak dehası, bütün bir şehir manzarasını aklından çizebilen Rafferty Pope'a ayrılmıştı. Edgar'ın stajyerlerini kontrol etmek için yılda altı ila sekiz kez LAX-Heathrow rotasını aştığını duymuştum, yazın Avrupa'da ortadan kaybolmasından bahsetmiyorum bile.

"İşleri karıştırıyoruz demek." Arka cebimden bir sigara kâğıdı çıkardım ve sanki beni sıkıyormuş gibi çıplaklığını görmezden gelerek içine ufalanmış ot döktüm. "Beni herhangi bir şeyde yenme şansın trajik biçimde zayıf. Umarım başka yerlere başvuruyorsundur."

"Başvurmuyorum," diye bilgilendirdi beni düz bir sesle.

"Eh, babacığın sana yeterince iyi olmadığını söylediğinde üzüleceksin o hâlde," diye söylendim neşeyle, henüz yakmadığım esrarlı sigaramla burnuna hafifçe vurarak.

"Diyene bak." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Evet. Staj yapmayı hak eden adam. Ancak kazanan, aday listesinden bir asistan seçiyor. Bunun anlamı..." Bakışlarımı sigaramdan ayırıp başparmağımla alt dudağımı ovuşturdum. "O altı ay boyunca kölem olabilirsin. Bunu düşünmek hoşuma gitti, Lenora. Boynuna bir tasma yakışırdı."

"Oraya gelirsen tutsak olacak kişi ben değilim," dedi aheste aheste. "Carlisle benim oyun alanım, unuttun mu?"

Alenen tehdit ediyordu. Hem de beni.

Konuşmasını devam ettiğinde neredeyse kahkahayı patlatacaktım.

"Ayrıca ismim artık Lenny," diye tısladı. "Lenora yaşlı insanlara göre bir isim."

Bu, soluk benizli gotik piliç imajının ardına sakladığı parlak altın saçlı asilzade kıza dair işaretleri ortaya çıkaran ilk çatlaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bunu sana söyleyen kişi olmak istemezdim ama Lenny bir Gremlinler karakteridir." Sonunda bir parça merhamet göstererek geri çekilip havluyu eline tutuşturdum. "Al. Giy şunu. Bu gece bir ara yemek yemeyi planlıyorum. Midemi bulandırmayı kesebilir misin?"

Muhtemelen bana inat olsun diye bornozu giymek için hiçbir harekette bulunmadı.

Planladığımdan çok daha uzun süredir burada olduğumu fark ederek başımı salladım. Astalis kızı zamanımı tekeline alacak kadar önemli değildi. Esrarlı sigaramı ağzımın kenarına sıkıştırdım ve yere saçılmış kıyafetlerini alıp omzumun üzerinden havuza atarak sürgülü kapılara doğru yürüdüm. Sırrımı biliyordu. Elinde bana karşı koz vardı *ve* aynı staj kontenjanı için yarışıyorduk. Knight'a verdiğim sözü elime yüzüme bulaştırmak üzereydim.

Lenora'nın annesi ölmüştü, bu trajik bir durumdu.

Ama benim başıma gelenler de az değildi.

Benim trajedim sessiz ve utanç vericiydi, onunki yüksek sesliydi ve herkes tarafından biliniyordu. Aramızdaki tek fark buydu.

Cam kapıların önünde durup başımı çevirdim.

"Bu gerçekten çirkinleşebilir, Astalis."

"Zaten öyle." Dudaklarını birbirine bastırdı, yılgın görünüyordu. "Ama yakından bakınca sen bile çirkinliğin içindeki güzelliği görebilirsin."

Tek kelime etmeden ayrıldım.

Lenora resmî olarak benim meselemdi ve aldığım karşılıktan hoşlanmasam da onu mahvetme düşüncesi içimi tarifsiz bir arzuyla dolduruyordu.

Çirkin şeyleri güzelleştiriyordu.

Ona ruhumun onarılamayacak şekilde bozulduğunu gösterecektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lenora

Ablam ve ben çok farklı Amerikan lise deneyimleri yaşıyorduk ve bu aramızda görünmez bir engel oluşturuyordu.

Poppy, okul takımının süperstar oyun kurucusu olan sevgilisi Knight Cole'a aşkından yanıp tutuşuyordu. Knight tıpkı yaz mevsimi gibiydi. Başarılıydı, gelecek vaat ediyordu, pervasızdı ve gelip geçiciydi. Sürüyü o yönetiyordu, dolayısıyla Poppy'nin de tahttaki kralın yanında geçici bir koltuğu vardı.

Bu da sanırım beni soytarı yapıyordu. Havalı çocuğun sarayında vakit geçirmeye hakkım vardı ama sadece eğlence kaynağı olarak.

Poppy hiçbir zaman bana kaba davranmadı ama benimle alay edildiğinde durdurmayacak, hatta bunu fark etmeyecek kadar uyum sağlama meraklısıydı.

Zaten pek önemli de değildi. Bazen eleştirel bir yorum, bazen de Drusilla göndermesi yaparlardı. Bunları kaldırabilirdim. Beni sertleştiriyor ve bir yanım tüm ergen saçmalıklarını aştığım için kendimle gurur duyuyordu.

Asıl suçlular Arabella ve Alice'di.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Alice'in platin rengi kısa kesilmiş saçları, ela gözleri ve Arabella'nın 'tam doksanlar modası' olarak adlandırmaktan hoşlandığı devasa silikon memeleri vardı. Arabella bronz tenliydi, gözleri gök mavisiydi ve kömür karası saçları kalçasına kadar uzanıyordu.

İkisi de benden nefret ediyordu.

Aslında *herkes* benden nefret ediyordu.

All Saints Lisesi'nde okuyacağım son senemin tam da beklediğim gibi berbat geçeceği daha ilk dönemden belliydi. Çocukluğumun ve ergenliğimin çoğunu Carlisle Hazırlık Okulu'nda hayaletlerle koşarak ve iblisleri kovalayarak geçirmiştim. En iyi arkadaşım Rafferty Pope ve birlikte oynayacak başka çocuklar vardı.

İngiltere'de her zaman hoş karşılandığımı ve değer gördüğümü hissederdim.

Kaliforniya'daysa öyle değildi.

Vaughn'ı uzaklaştırmak ve ondan korkmadığımı göstermek için büründüğüm siyah kamuflaj, insanların bana ucube diyerek dışlamalarına neden oldu. Poppy'den başka hiç kimse, hakaret etmek dışında benimle konuşmuyordu. Aslında kızlar giyim tarzımdan ziyade kollarımın arasında her zaman kalın bir kitap taşıdığım, benimle alay ettiklerinde Vaughn, Hunter ve Knight'a cevap verdiğim için benden nefret ediyorlardı. Knight ve Hunter alay ediyor, Vaughn daha acımasızca konuşuyordu.

Kendimi savunduğum için bana *ucuz* ve *ucube* dediler.

İlk birkaç hafta bu ün, okuldaki gotik topluluklardaki erkeklerin ilgisini çekmiş olsa da Vaughn Spencer'ın beni itici bulduğunu fark ettiklerinde dikkatleri azaldı.

Kullandığı kelime tam da buydu.

İtici.

Korkunç Amerikan lise deneyimimin ilk haftalarında yemekhanede yaşanmıştı bu olay. Normalde bir masa seçer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve elimde bir kitapla yemeğimi yerdim ama bu sefer Poppy onunla takılmam için ısrar etmişti.

Bunu bazen yapardı, suçluluk nöbeti geçirir ve beni arkadaşlarıyla takılmaya zorlardı. Ben de eskisi kadar yakın olmadığımız için aynı suçluluk duygusuyla hareket ederek ona ayak uydururdum.

Poppy'yle Knight'ın yanı sıra, beni görmezden gelmek için ellerinden geleni yapan arkadaşları Hunter, Arabella ve Stacee'yle birlikte oturuyordum ki Vaughn içeri girip Poppy'yle Knight'ın arasına, tam karşımdaki sandalyeye yerleşti.

Plastik çatal kaşıklar hafif sesler eşliğinde tepsilere düştü ve insanlar heyecanla fısıldaşmaya başladı. Vaughn yemekhaneye gelmezdi. Nam salan tuhaf davranışlarıyla ilgili her şeyi duymuştum. Biz ölümlüler ona arkadaşlık edecek kadar iyi değildik. Cömert hissettiğinde seçilmiş bir grup kızın penisini emmesine izin vermesini saymazsanız tabii.

Onu fark etmemiş gibi davranarak pizzamdan bir ısırık aldım ve *Gece Sirki*'nin sayfalarına göz gezdirdim. Yemekhanede yağlı pizzadan bir dilim alan tek öğrenciydim. Todos Santos'ta insanlar karbonhidratlara savaş suçlusu, şekere ise zehirmiş gibi davranıyorlardı. Vücudum göze hitap eden türden değildi, çok az kıvrımım vardı. Bu yüzden vücut hatlarımın değişmesi çok da umurumda değildi. Güzel görünen şeyler bakım gerektiriyordu ve başka bir güzel yüz olmak gibi bir arzum yoktu.

Güzellik takıntısını anlamıyordum. Hepimiz yaşlanacak, hepimiz kırışacaktık; hayat kısaydı. Fırsat varken o pizzayı yiyecek, o şarabı içecektik. Bize işkence eden o kabadayıya da cevabını verecektik.

Kendine söylemen gereken bilgece sözler, Lenny.

"Vaughn! Neden yemiyorsun?" diyen ablam, Şeytan'a yaltaklanarak kedi gibi mırladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ablama. Vaughn'ın geçen gün evimize yaptığı ziyaretten bahsedecek kadar güvenememiştim. O benim tam tersimdi. Annemin ölümü beni öfkeli, pişmanlık nedir bilmeyen bir ergene dönüştürmüştü. Poppy de kusursuz kitap karakterleri gibi herkes tarafından sevilen ve her şeyi başarabilen, yaşayan en hoş insan olmayı amaç edinmişti. Sanki mükemmel ve tatlı olmak insanların gitmesini ya da *ölmesini* engelleyebilirmiş gibi.

Evet, bir zamanlar iyi bir kızdım. Bu bana ezeli bir düşman kazandırmıştı. İşlevsiz ilişkimizin gidişatını belirlemesine izin vermek yerine, şansım varken onu ısırıp tekmelemeliydim.

"İşte, Sezar salatamı al. Bu sabah içtiğim yeşil smoothie beni tamamen doyurdu." Poppy tepsisini ona doğru kaydırdı.

Sayfayı çevirip kitaba konsantre olmaya çalışırken bile Vaughn'ın bana baktığını anlayabiliyordum. Onu anlamıyordum. Evime gelmiş, *izinsiz bir şekilde* içeri girmiş ve sırrını paylaşmamam için beni tehdit etmişti. Direnmeden isteğine ayak uydurdum. Sakinmiş gibi rol yapsam da çırılçıplakken beni izlemesinden utanmıştım. All Saints Lisesi'ndeki kimseyle konuşmamıştım. Ne sırrı hakkında ne geçmişimiz hakkında ne de herhangi bir konuda.

Beni istemediğim bir savaşa davet etmişti ama ne pahasına olursa olsun bundan kaçmayacaktım.

Vaughn, Poppy'ye cevap vermedi. Ablamın külotunun içine girmek istediği için bana zorbalık yapmayacak kadar akıllı davranan Knight, kaşlarını çatarak Vaughn'ın kaburgalarına dirsek attı.

"Teşekkür ederim desene, Lord İtindölü. Poppy sana iyilik yapıyor."

"Aç değilim," dedi her zamanki soğuk tavrıyla.

Gerginlikten midem düğüm düğüm olmuştu. Üzerimde gezinen solgun, gök mavisi bakışlarındaki soğukluğu hissedebiliyor ve tenimin ürpermesini güçlükle bastırıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Konuşulanlara dair hiçbir fikri olmayan Arabella baştan çıkarıcı bir tavırla, "Neden?" dedi kelimeyi uzatarak.

"Bazı şeyleri tiksindirme seviyesinde itici buluyorum."

Göz ucuyla bakışlarının bir anlığına dudaklarıma takıldığını gördüm. Siyah dar kot pantolonunun dizindeki deliğe parmağını soktu. Hafifçe bronzlaşmış dizinde altın rengi tüyler vardı, teni artık çocukluğundaki mavimsi mor renkli, hastalıklı hâlinden çok farklıydı. Pürüzsüz ve kaslıydı, fazlasıyla mükemmeldi.

Vaughn Spencer'ın trajik yanı buydu. O *mükemmeldi.*

Güzelliği, soğuk duş etkisi yaratarak aklınızı başınızdan alan bir orgazm gibi nefesinizi keserdi. Yakut rengi öpülesi dolgun dudakları ve erkeksi kalın kaşlarıyla çevrelenmiş vahşi mavi gözleri, çizgi romanlardan fırlamış gibi belirgin elmacık kemikleri vardı.

O muhteşemdi, bense değildim.

O popülerdi, bense dışlanmıştım.

O her şeydi, bense...

Boynumdan yukarıya doğru yükselen sıcaklığa rağmen o masamıza oturmadan önce başladığım sayfadaki aynı satırından gözlerimi ayıramadım. Kısa zaman önce okuduğum bir şeyi hatırladım; dünyanın herkesi nasıl kırdığından ve bazılarının kırılan yerlerinin daha da güçlendiğinden bahsediyordu. Ernest Hemingway böyle söylemişti ve bunun doğru olmasını umuyordum.

Futbol takımındakilerin kıkırdamalarını ve omuzlarıyla birbirlerini dürterek beni işaret etmelerini görmezden geldim. Poppy olay çıkaramayacak kadar hanımefendi olsa da şaşkınlıktan ağzı açık kalmış hâlde öfkeli bakışlarla Vaughn'ı süzüyordu.

"Vaughn hayatı itici buluyor. Kişisel algılamayın." Knight, ortamı yumuşatmak için gülerek Spencer'a patates kızartması fırlattı.

Arabella'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum; değerlendiriyor, küçümsüyor, bekliyordu. Bana asla öfkelenmeden bakamazdı. Bazen Poppy'ye de aynı şekilde bakıyordu. Knight, Vaughn ve Hunter konusunda ne kadar sahiplenici olduğunu biliyordum, bu yüzden harekete geçmeden önce bizi inceliyordu. Onları ulaşılmaz birer ödül gibi görüyordu, bana ilgi göstermelerinden içten içe huzursuz oluyordu.

"Evet. Çünkü sen azıcık bile itici değilsin. Seni becerirdim, sadece anal olarak da değil. İçine dalarken memnuniyetle yüzüne bakardım." Hunter diyet kolamı kaptı ve kafasına dikip tek seferde bitirdi.

Knight grubun altın çocuğu, Vaughn da kötü çocuğuysa Hunter ikisinin karışımıydı. Altın sarısı saçları ve annesinin bile güvenemeyeceği kurnaz bir gülümsemesi vardı.

"Otoyol üstündeki Del Taco'nun meşhur takosu gibi seni yerken gözlerinin içine bakardım. Pis olur ama buna değer," diye bağırdı sporculardan biri bana göz kırparak.

"Ben de rahmini parçalarken gözlerinin içine bakarak bir *Atticus* alıntısı söylerim diyerek artırıyorum ama bunun için içine boşalmam gerekir." Üçüncü kişi bana bakarak ıslık çaldı, imalı bir şekilde işaret ve orta parmağını tepsideki keke daldırdı.

Vaughn yüzünde keyifli bir sırıtışla arkasına yaslandı.

Esnedim, tek kelimesini anlamasam da sayfayı çevirdim. Vaughn şansını zorluyordu. Aramızdaki anlaşmada kendi payıma düşeni yapıyor ve çenemi kapalı tutuyordum, buna rağmen beni inatla kışkırtıyordu.

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Vaughn aptal değildi. Ona bulaşıldığınızda zalimleşiyordu ama mesafenizi koruduğunuzda güvende oluyordunuz.

Peki o zaman ben neden güvende değildim?

"İlginç fantezileriniz için teşekkürler, aptallar." Vaughn ayağa kalkıp etrafına bakındı. "Alice Hamlin nerede? Şu anda bir sakso iyi gider."

Tanrı aşkına.

"Yeni erkek arkadaşıyla birlikte." Arabella saçlarını savurdu, yeşil *smoothie*nin pipetini gereksiz bir sertlikle emdi.

"İyi. Erkek arkadaşı izleyebilir," diye geveleyen Vaughn, arkasını dönüp doğrudan kapılara yöneldi. Bir şeyi unutmuş gibi durup arkasını döndüğünde rahat bir nefes almak üzereydim.

"Lenora."

Adım dilinde kırbaç gibi ses çıkarıyordu. Poppy yüzünü buruşturdu. Başımı kaldırmaktan başka çarem yoktu. Etkilenmediğimi anlamasını sağlamak için siyah renkli dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleştirdim.

"Bakiresin, değil mi?" Başını yana eğdi, kibirli bir gülümsemeyle bana baktı.

"Tabii ki, Lucifer çaresiz hissetmemişse yani..." dedi Arabella pembe ojeli tırnaklarını inceliyormuş gibi yaparak.

Yemekhanede daha fazla kahkaha yükseldi.

"Bu kadar *yeter*," diye tısladı Knight, tepsisini kendini beğenmiş bir sporcunun karın kaslarına çarpana kadar iterek.

Ruh hâlinin aniden değişmesi, Vaughn'ın hassas bir noktaya değindiğini düşünmeme neden oldu. Sanki Knight Cole bekâretin ne anlama geldiğini bilirmiş gibi. Muhtemelen bakirenin, Virginia[3] eyaletinde yaşayan biri olduğunu düşünüyordu.

"Sorun değil, Knight. Beni kurtarmaya çalıştığın için teşekkür ederim ama havlasa da ısıracak kadar cesareti olmayan pısırık köpeklerden korunmaya ihtiyacım yok," dedim sakince, kitabımın sayfalarının arasına bir ayraç koymaya dikkat ederek.

---

3 Yazar İngilizcede bakir/bakire anlamına gelen *virgin* kelimesine gönderme yapıyor. *–y.h.n.*

"Yuhhh..." Masadaki erkekler yumruklarını havaya kaldırarak ulumaya başladılar.

Okul takımındakilerin atletik vücutlarına sıkılmış bir bakış atarak Hunter'a döndüm.

"Ayrıca misafirperverliği takdir ediyorum ama hayatının en başarılı dönemini lisede yaşayacağını unutmak için umutsuzca içen, partileyen ve ebeveynlerinin zorlukla kazandığı paraları harcamaktan başka bir işe yaramayan olgunlaşmamış ahmaklarla değil, erkeklerle yatmak konusunda kararlıyım. Bu da demek oluyor ki bir gün bile mastürbasyon yapmamanın muazzam bir başarı olarak görüldüğü yaştasınız."

Masaya sessizlik çöktü. Bütün gözler, kanlı pençelerimle korumaya çalıştığım kayıtsızlık maskesinin ardını görmeye uğraşıyordu.

Ağlamamı mı bekliyorlardı? Saklanmamı mı? Kaçmamı mı?

Onlara bunu neden yaptıklarını sormamı mı?

Sahte bir esnemeyi daha bastırarak parmağımı yaladım ve ayracı kitabın arasından çıkarıp sayfayı çevirdim. Kalbim yerinden çıkmaya çalışır gibi kaburgalarıma çarpıyordu. Vaughn Spencer gibi erkekler hakkında bildiğim tek bir şey vardı, ya onlar seni kırardı ya da sen onları. Orta yolu yoktu.

Ama birbirimizle işimiz bittiğinde parçalarını toplayan ben olmayacaktım.

"Gelip nasıl yapıldığını görmelisin." Vaughn cevabımı görmezden geldi, sert ses tonu aramızdaki havayı kesiyordu. "Bu seni gelecek yıla hazırlar, İyi Kız."

Hiç istemesem de başımı kaldırdım.

"Bana asistanlık yaptığında, sersem. Eminim baban bunun harika bir fikir olduğunu düşünür."

Hayır, düşünmez.

Ama babamla sanatım hakkında en son ne zaman konuşmuştum? *Kendim* hakkımda? O çok meşguldü ve ben onun

dikkatini çekemeyecek kadar utangaçtım. Bunu *düşünebilirdi.* Yapabilirdi.

"Asla."

"Asla çok uzun bir süre," dedi Vaughn düşünceli bir şekilde, sesi aniden yumuşamış, bakışları dalgınlaşmıştı. "Fazla gurur hata yaptırır."

"Hatayı benim yapacağımdan bu kadar emin olma."

"Kendi ayaklarına takılmadan zar zor yürüyebildiğini düşünürsek, korkudan titriyorum."

"Tabii ki korkmuyorsun, Vaughn. Seni korkutan tek şey duygular ve yanlış zamanda yanlış yerde bulunan küçük kızlar."

Bu staj için yıllardır kıçımı yırtıyordum. Carlisle Kalesi'ne bir stajyerin asistanı olarak dönmeyecektim. Ben stajyer *olacaktım.* Başarılı bir stajyere asistanlık etmek prestijli bir işti ve bu fırsat hoşuma giderdi ama o stajyer Vaughn olmasaydı.

Okyanus gözlü tanrıyla asla çalışamazdım.

Ona bakarken burun deliklerimin genişlediğini hissettim. Ondan büyük bir coşku ve damarlarımı yakan bir tutkuyla nefret ediyordum. Öfke bir silah da olabilirdi, bir zaaf da ama benim durumumda ikisi birdendi.

Onda şeytani hiçbir şey yoktu. Hayır. Şeytan kırmızı, ateşli, etkileyici ve yalnızdı. Vaughn ise Gece Kralı'ydı; soğuk, mavi, ölü ve hesapçı. Ne kadar uğraşırsan uğraş ona ulaşamazdın.

Siyah giysiler giymemin, göz kalemi sürmemin ve umursamadığı okul arkadaşlarına Brezilya'daki yazım hakkında ayrıntılı hikâyeler uydurmamın, ona ne kadar değiştiğimi göstereceğini düşünmüştüm. Oysa ağzımdan çıkan her heceye meydan okumaya devam etti.

Karşı koyma zamanıydı.

"Biliyor musun? Bence oral hakkında bir ders *harika* olurdu ve bunu bir *uzmandan* daha iyi kim öğretebilir?" Tepsimi kenara iterek ayağa fırladım.

O gelmeden önce pizzamın tadını çıkarıyordum ama artık aç değildim. Ayrıca ona uzman dememin, o gün karanlık odada olanlarla ilgili gerçeğe tehlikeli bir şekilde yaklaştığını da biliyordum.

"Not almak için bir defter getireyim mi? Ya da bir iPad?" Ona masum bir şekilde göz kırparak gülümsedim.

"Sadece ukala kıçın yeter."

Vaughn'ın kafası karışmış ve şaşırmışsa da bunu belli etmedi. Ancak Poppy bir anda havaya fırladı.

"Lenny!" Elini göğsüne vurdu. "Sen bunu neden..."

"Seni sekreteriyle aldatacak ve sana çirkin çocuklar verecek zengin, şişko bir pislikle evlenme hayali olmayan kişiliğin, ruhun ya da umutların varmış gibi davranmaya geri dön, Polly," Vaughn ablama çıkıştı, buz gibi gözlerini hâlâ benimkilerden ayırmıyordu. "Bu benimle kız kardeşinin arasında."

Ablam, "Adım Poppy!" diye bağırırken Knight yerine oturması için onu eteğinden çekiştirdi.

"Çünkü sana az önce söylediğim şeylerin arasında en önemli husus buydu." Vaughn'ın ağzı tehditkâr bir şekilde seğirdi.

Köpek balığı kafası detaylı Sprayground sırt çantamı kaptım, Vaughn'ı takip ederek yemekhanenin çift kapısından ayrılırken tüm gözlerin bize çevrildiğinin kesinlikle farkındaydım.

Knight'ın boğuk, alçak ve miskin çıkan sesi arkamda çınladı. "Billy Joel şarkısında dans mı edeceksiniz? Öyleyse, aranızda İsa için yer bırakmayı unutmayın. Ve Musa. Ve Muhammed. Ayrıca Post Malone için de ayırın çünkü o da artık bir nevi peygamber sayılır."

Uğuldayan koridora girerken Vaughn'ın boyunun ne kadar uzadığını farkına varmadan edemedim. Okulda yemek yemese de bir yerlerde *yediği* belliydi. Kıyafetlerinin içini güzelce dolduruyordu. Akla hayale sığmayacak kadar iri yarı değildi ama kaslarıyla usta bir dövüşçünün gücüne ve bir okçunun

zarafetine sahipti. Aslında onun artık çocuksu bir yanı yoktu. Tam anlamıyla bir adam olmuştu ve bana, yonttuğu ikonik imparator heykellerini bu kadar çok hatırlatması ironikti.

"Ne var ne yok, İyi Kız? Yani senin dokunulmamış kızlık zarından başka," diye sordu Alice'i arayarak koridorda ilerlerken.

Onu erkek arkadaşının kollarından koparabileceğine inanmakta güçlük çekiyordum ama Vaughn Spencer söz konusu olduğunda daha garip şeylerin yaşandığına da tanık olmuştum. Ayrıca, Alice'i tanıyordum. Vaughn'ın eksantrik, zalim davranışlarından hoşlanıyordu.

"Boş konuşmayı bırak, Vaughn. Benden nefret ediyorsun."

"Senden nefret mi ediyorum?" diye sorarken *Düşünen Adam* heykelinden esinlenen bir pozla yumruğunu köşeli çenesinin altında kıvırdı. "Hayır, bu özel bir çaba gerektirir. Senin fena hâlde harcanabilir olduğunu düşünüyorum. Benden korkup kaçacak mısın, Astalis?"

"Hayır," diye çıkıştım. "Herkese aletini göstermeye hevesli gibisin. Dünya nüfusunun yüzde ellisinin erkek olduğunun farkındasın, değil mi? Aletin ulusal bir hazine değil."

"Tadına bakmadan küçümseme." Çenesi seğirdi ve konuşmayı bitirmiş gibi görünüyordu.

Damarına basmıştım. Vaughn kızlarla yakınlaşırken neden etrafında seyirci olmasına bu kadar meraklıydı?

Hazır konusu açılmışken, neden kızlarla yakınlaşmanın en samimiyetsiz yolunu seçiyordu? Dokunmasını, okşamasını, karşılık vermesini gerektirmediği için mi?

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından köşeyi döndü ve parmaklarını şıklatıp onu takip etmemi işaret etti.

Alice.

"Erkek arkadaşı olan bir kızın sana sakso çekeceğine gerçekten inanıyor musun? Hem de okul sınırları içinde? İnsanlar izlerken?" Dayanamayıp konuştum.

"Evet."

"Bu senin için bir oyun mu?"

"Öyle olsaydı kahrolası kartları dağıtıyor olurdum. Şimdi kapat çeneni."

Vaughn ve halka açık oral seks hakkında her şeyi duymuştum. İddiaya göre bu okulda, onun etkileyici bir şekle ve uzunluğa sahip penisini kızın boğazına daldırdığını görmeyen kimse kalmamıştı. Benden başka. Bazen yalayan ve sırasını bekleyen iki kişi oluyordu. İnsanlar onun yakışıklı, sıra dışı ve kasabanın en zengin çocuğu olduğunu söylüyordu. Bu yüzden bütün kızlar içten içe asil bir soyadı, varlığı ve itibarı olan Spencer ailesinden biriyle evlenmek istiyordu. Onlar demiryolları, emlak ve borsa şirketleriyle nesillerdir Amerika'nın en zengin yirmi beş ailesinden biriydi.

Bu kasabayı ataları kurmuştu ve çoğu Vaughn'a miras kalacaktı.

Ama kızların Vaughn'a istediğini vermesinin başka sebepleri olduğunu düşünüyordum.

Esasen, derinlerde hepimiz biraz bile olsa cinsel olarak aşağılanmayı severdik. Yasaklar, çaresizlik, tamamen bir başkasının insafına kalmak.

Hepimiz biraz sadomazoşisttik.

Özellikle gençken.

Ve güçlüyken.

Güzelken.

Zenginken.

Büyülü bir hayatın hissizliği utanç tarafından kolayca dağılırdı. İnsanları utandırmak Vaughn'ın en sevdiği şeydi. Onları aşağılamaktan zevk alırdı. Hem de çok fazla.

Vaughn bir dizi siyah ve lacivert dolabın önünde durdu. Alice kabarık kollu, yandan yırtmaçlı, kalp yakalı ve çiçek desenli bir elbise giyiyordu. Yanındaki çocuk biraz kısa boy-

luydu ama pahalı saç kesimi ve şık, lacivert ceketiyle fena hâlde varlıklı görünüyordu. Nazik, kahverengi gözleri ve ilginç bir havası vardı.

"Alice," diye tısladı Vaughn, çocuğu görmezden gelerek.

"Ah, selam Spence." Kısa saçlarının bir tutamını üfleyerek gözlerinden uzaklaştırdı, pembe dudakları keyifle kıvrıldı.

Erkek arkadaşının kolunu belinden uzaklaştırarak Vaughn'ın yanağına bir öpücük kondurmak için öne eğildiğinde kusmak istedim.

"Önümüzdeki on dakikaya hızlı bir oral seks sığdırabilirim. Buradaki çaylağın öğrenmesi lazım." Vaughn başparmağıyla arkasındaki beni işaret etti.

Alice'in bakışları benimkilerle buluştu ve gözleri bir anlığına büyüdü.

Ben de aynı şekilde düşünüyorum, kızım.

"Hımm..." diyen Alice yanındaki çocuğa baktı, tırnağının etini ısırdı.

Vücuduna sızan şokla çocuğun gözleri yavaşça büyüyordu. Onu bırakıp gidecekti. İşin en kötü yanı, kızın Vaughn'a siktirip gitmesini söylemeyi bile düşünmemesiydi. Gözleri *üzgünüm* diyordu, *sakıncası var mı* değil.

"Jason..." diye başladı.

Çocuğun adına Alice'i yumruklamak istiyordum, taşan bir tencere gibi boğazımdan yükseldi. Çocuk yüzünden damlayan ıstırapla ona baktı, cümlesini bitirmemesi için sessizce yalvardı.

"Pratik yapmak mükemmelleştirir, değil mi?" Öne doğru bir adım atıp neşeyle konuşarak aralarına girdim. "Alice kusursuz oral tekniğini Vaughn'a gösterecek kadar nazik olduğuna göre benim kobayım olur musun, Jason?" Deri ceketimin fermuarını açıp üzerimden çıkardım ve omzuma attım. Elimi sıkması için ona uzattım.

Jason çenesi kasılan Vaughn'a bir bakış atarak elimi tutup gevşekçe sıktığında Alice'in yüzündeki dehşet ifadesi gerçekten mükemmeldi.

"Merak etme. Yine de izliyor olacağım." Dördümüz koridorda Tanrı bilir nereye doğru ilerlerken sesimi kısık tutarak Vaughn'ın sırtına hafifçe vurdum. "Gerçi benim de birkaç numaram olabilir." Göz kırptım.

Yalan.

Daha önce hiç oral seks yapmamıştım ve bir dakika öncesine kadar, ne yazık ki gerçekten tanışma ihtimalim olmayan Alexander Skarsgard dışında kimse üzerinde bu eylemi gerçekleştirmek gibi bir planım yoktu. Ancak Vaughn beni zorluyordu ve Jason, aşağılandığı hâlde tıpkı sis gibi havada asılı kalmış bir kibirle ağlamamak için çabalıyordu.

Jason'a öz saygısının birazını geri kazandırdığım sırada Vaughn'ı şaşırtarak ona kolay lokma olmadığımı ispat edebilirsem belki sonunda geri çekilirdi.

Ama Vaughn hiç de şaşırmış görünmüyordu. *Öfkeli* görünüyordu. Dişlerini o kadar sıkıyordu ki ağzından fırlayıp yüzümü ısıracağını sandım. Kolumu yakalayıp beni ileri doğru çekiştirerek Jason ve Alice'in birkaç metre önünde hızına ayak uydurmaya zorladı.

"Ne bok yemeye çalışıyorsun? Bir şey mi kanıtlayacaksın?" Dişlerini gıcırdattı.

"Neyi kanıtlayabilirim? Bir ağzım olduğunu mu?" Sinirlendiğini bilmekten garip bir zevk alarak sakince gülümsedim. "Belki ben de biraz eğlenmek istiyorumdur."

"O ahmakla mı?" Vaughn burnundan soluyarak homurdandı. Nefes nefese kalmamak için çaresizce adımlarına ayak uydurmaya çabaladım. "Dört dildo, bir *magic wand*, bir vibratör ve tüm futbol takımını kullansa bile seni nasıl boşaltacağını bilemez o."

Yapmak üzere olduğumuz şey konusunda bu kadar gergin olmasaydım gülerdim.

"Bazıları esmer, uzun boylu ve yakışıklı sever. Ben sarışın, kısa boylu ve... Aklı başında olanları severim."

Vaughn bir kapıyı açtı ve fena hâlde sinirlendiğini belli eden bir güçle tek kelime etmeden beni içeri itti. Oda karanlık, dağınık ve havasızdı. Toz ve temizlik malzemeleri kokuyordu. Temizlik odası diye düşündüm.

Büyüleyici.

Alice ve Jason da bize katılınca Vaughn kapıyı arkalarından kapattı. Işığı yaktı. Kaşlarını çatmaya devam ederek sinirli ve sarsak hareketlerle kemerini çekiştirmeye başladı.

"Sana o konuda yardım edebilirim." Alice, onun onayını bekleyerek dudaklarını yaladı.

Jason bana ihtiyatla baktı, yönlendirme bekliyordu.

Kendimi neyin içine attım?

"Jason, buraya gel." Beceriksizce ona elimi salladım, siyaha boyanmış saçlarımı omzumun üzerinden tek tarafa topladım. Bana doğru yürüyen Jason, dizini süpürgeye çarptı. Alice kemerini çözmeye devam ederken Vaughn'ın şahin gözleri bizi takip etti. Metalin klik sesi kalbimi hoplattı.

Alice siyah çamaşırının üzerinden Vaughn'ın aletini kavradı ama o hâlâ bana bakıyordu.

"Lenora." Ses tonu tehditkâr, zalim ve kırık bir cam gibi keskindi. Bir uyarı olduğunu biliyordum.

Onu umursamadan, dengesiz parmaklarımla Jason'ın düğmeli pantolonunu çekiştirdim. Carlisle Kalesi'nde Vaughn Spencer'ın parmağının altında bir yaprak gibi titreyen hâlim beynimin karanlık koridorlarından hızla geçti. Benim çok saf, zayıf bir kız olduğumu düşünüyordu.

Benim de tehlikeli bir yanım olduğunu göstermek için bir yabancıyı emmem gerekiyorsa o fedakârlığı yapar ve psikolojik hasarıyla daha sonra ilgilenirdim.

Eskiden olsa bu içime atılmış nefrete tutunmak muhtemelen bana kalp krizi geçirtirdi.

Bunu yapmaya niyetim olmasa da Jason'ın pantolonu aşağı kaydı, kumaş yumuşak bir sesle ayak bileklerini sardı. Şimdilik iç çamaşırı üzerindeydi ama çoktan sertleşmişti. Kumaşın içinden karnına yapışmış penisinin şişkinliğini izledim; bir sülük gibi, uzun, şişmiş ve korkutucu görünüyordu.

Lenny, seni aptal inek, bu sefer gerçekten yaptın.

Hiçbir parçam bunu yapmak istemiyordu. Asıl yapmam gereken eğitim görevlilerine ve babama Vaughn'ın bana zorbalık yaptığını bildirmekti. Aslında bu tam olarak doğru değildi. Beni hiçbir şey yapmaya zorlamamıştı ama her adımıma meydan okumuş ve buraya ait olmadığımı hatırlamamı sağlamıştı.

Bu bir film değildi tabii. Şimdi çıkıp şikâyet edersem kimse davranışımı kahramanca veya kabul edilebilir bulmazdı. İnsanlar bana ispiyoncu der, cephe alır ve beni uğraştırırdı. Oysa şimdi çoğu beni görmezden geliyor ya da benimle alay ediyordu. Kaliforniya'da dayanmam gereken bir yıldan biraz daha az zamanım vardı. Dayanabilirdim.

"*Lenora*," diye tekrarladı Vaughn bıçak gibi keskin sesiyle.

Yutkunarak kararsız bir hareketle elimi Jason'ın... *aletine* koydum. Seğirdi. Ben de onunla birlikte zıplayarak istemsizce ciyakladım.

"İyi misin?" Rahatsızca ağırlığını bir ayağından diğerine veren Jason'ın havalanan kaşları, hoşnutsuz bakışlarla birleşmişti.

Belli ki bunu benimle aynı sebepten yapıyordu. Misilleme. Alice'in onu Vaughn için bırakmasına sinirlenmişti.

"Bütün kanıtlar durumun böyle olduğunu gösteriyor," diye gevezelik ettim, gergin bir kıkırdamayla. "Ben harikayım,

gerçekten. Bu... Çok güzel. Yani penisin değil." Penisler güzel değildi, değil mi? "Penisinin güzel olmadığını söylediğimden değil. Sadece. Ah, her neyse."

"Aynen. Bakire," dedi Vaughn yanımdan, sesinde muzaffer bir tatmin vardı.

Gülüyordu, tıpkı olayın olduğu gece göz kapaklarımı hareket ederken yakaladığında yaptığı gibi. Midemin alt bölgesinde yanan kor alevlerle tazelenen öfkemle dizlerimin üzerine çöküp Vaughn'a baktım.

Alice sanki bir yarışmadaymışız gibi çabucak hareketlerimi taklit edip dizlerinin üzerine çöktü ve Vaughn'ın siyah çamaşırını indirmeye çalıştı. Vaughn onun elini tuttu ve yerinde sabitleyerek aşağı çekmesine izin vermedi, gözleri benim üzerimdeydi.

Parmaklarımla Jason'ın çamaşırının kenarına kavradım ve aşağıya çektim. Vaughn bana sonsuza kadar gülsün diye burada, bu odada bekâretimi kaybedecek değildim.

Jason'ın penisi yüzümden birkaç santim ötede, sert bir şekilde dışarı fırladı. Şaşkınlıkla sığ bir nefes alıp kendime Carlisle Kalesi'ndeki hayaletleri hatırlattım. Hayaletli bir yerde yapayalnız kaldığım odada uyumayı başardıysam, kesinlikle bir penisi de idare edebilirdim. Hem öyle abartılı derecede büyük falan da değildi.

"Len..." Vaughn'ın sesi kısıldı. İlk defa, ben ve tuhaflıklarımdan dolayı o kadar da memnun görünmüyordu.

Jason'ın penisini yakaladığımda tüm vücudum öfke ve adrenalinle titriyordu. Bunu yapmayı Vaughn'ı onarılamayacak kadar kızdırmak için istedim. Onu incitmek için. *Kendimi* incitmek için. Öne eğildim, gözlerimi sımsıkı kapadım ve iyi şeyler düşündüm...

Evim.

Buradan çok uzakta.

Evim.

Sirkeli cips ve buz gibi elma şarabı.

Evim.

Evimin arkasındaki tarlalarda, çimlerin ayak bileklerime çarpmasına izin vererek çılgınca koşmak.

Evim.

Yine stüdyoda çalışmak.

Evim.

Çirkin şeylerden güzel bir şeyler yaratmak.

Evim.

Erkekleri öpmek. Doğru erkekleri. Bana ölüyormuşum gibi hissettirmeyen erkekleri.

Evim. Evim. Evim.

"Kahretsin!"

Metallica baskılı tişörtümün yakasından odanın diğer tarafına doğru çekildiğimi hissettim. Ben hâlâ yerdeyken Vaughn artık Jason'la benim aramda tampon olarak duruyordu. Bana arkasını dönüp Jason'a baktı.

"Senin sorunun ne, seni oksijen israfı bok yığını? Bunu istemediğini *görmüyor* musun?"

"Bu bir şaka mı? Az önce kız arkadaşıma önümde uygunsuz bir teklifte bulundun!" Jason bağırdı, yüzü kıpkırmızıydı ve soğuk terle parlıyordu.

Vaughn, "Kız arkadaşın bakire *değil*," diye bağırdı.

"Ve bu, ona bir pislik gibi davranmanı havalı mı kılıyor? Burada konu ben değilim, Spencer. Bu odada sadece bir tane sapık orospu çocuğu var ve o da sırf bir şeyi kanıtlamak için hoşlandığı kızın gözlerinin önünde sevgilime kendisini emmesi gerektiğini söyleyen adam."

Jason yarı sert penisini tekrar çamaşırının içine sokup pantolonunu yukarı çekerken Vaughn başını arkaya atıp güldü. Giyindiği her saniye kalp atışlarımın sakinleştiğini hissettim.

Vaughn, *hoşlanmak* kelimesini çılgınca bir fikirmiş gibi mırıldandı. Onu hayalarından tekmeleyecektim. Zemindeki yerimden iyi bir açı yakalamaya kalkıştım.

"Buradan siktir git ve bir daha onun yanına yaklaşma. Münazara kulübündeki pislik arkadaşlarına da aynısını yapmalarını söyle. Lenora Astalis'e yaklaşırlarsa ölürler. Onun benim malım olduğunu herkes biliyor. Giderken *onu* da yanına al." Vaughn ifadesiz yüzüyle Alice'i Jason'a doğru itti ve ikisini birlikte kapı dışarı etti. Zil çaldığında kapıyı sertçe kapattı. Ayağa kalkıp çenemi kaldırdım. Burası misk gibi kokuyordu ve çok küçüktü. Dışarı çıkmak istedim.

Hepsinden önemlisi, sanki üç başlı canavarmış gibi bir insanın penisinden utandığımı gördükten sonra Vaughn'ın yüzüne bakmak istemedim.

"Senin malın mı?" diye hırladım. "Siktir git, Spencer. Bana dokunmana izin vereceğime kendimi cinsel hastalığı olan çete üyelerine Airbnb'yle kiralarım."

"Kapa çeneni," deyip bana yeniden sırtını döndü ve parmaklarıyla kenarlarını kavradığı masanın üzerine eğildi. Bana bakamıyordu bile, çok sinirliydi.

Ben de öyle. Benim de onunla işim bitmişti.

"Laboratuvar dersim var." Kapıya doğru yürüdüm.

Bileğimden tutup beni kendine çevirdi. Kendini beğenmiş görünmesini bekleyerek başımı kaldırdım. Muzaffer. Mutlu. Vaughn eyaletin bu bölgesinde nabzı atan herkese otuzbir çektirmişti, bense hayatımda bir penise hiç dokunmamıştım. Bugün bunu doğrulamıştı.

Ne kadar harika.

Şaşırtıcı şekilde yüzünde herhangi bir duygu yoktu. Çözmeyi beceremediğim her zamanki soğuk, okunamayan ifadeye bürünmüştü. Boş bir tuval gibiydi.

Sanırım yalnız olduğumuzda o kadar alaycı değildi. Sadece sessiz ve zalimdi.

"Sınıf atladın," dedi.

Ne?

Yanaklarımın ve kulaklarımın hissettirdikleri kadar kırmızı olmamasını umarak kaşlarımı çattım.

"Ne zaman?" diye bastırdı.

"Dokuzuncu sınıftan, onuncu sınıfa."

"Neden?"

Annemi kaybetmiştim ve dünyayla bağlarımı koparmıştım. Çalışmaya ve sanat yapmaya odaklandım, yatağıma tüneyip odamın tavanını izledim, The Smiths'in "Last Night I Dreamt" şarkısını tekrar tekrar dinledim, Carlisle Hazırlık Okulu'ndaki gül çalılarının arkasında bulduğum iğrenç sigara izmaritlerini tüttürdüm.

Âşık olmanın anlamsız olduğuna karar verdim. Hepimiz sonunda ölecektik ne de olsa. Hatta babama, annemden sonra onun da yaptığı gibi sanatımla evlenmek istediğimi bile söyledim. Sanat sizi asla terk etmezdi. Asla ölmezdi. Bir sabah uyanmaktan asla vazgeçmezdi.

Ars Longa, Vita Brevis.

Sanat sonsuz, yaşam fâni. *On yedi yaşıma bastığım anda uyluğumun iç kısmına dövme yaptırdım. Daha güzel, cansız şeyler doğurmak istediğimi kendime hatırlatmak için özel ve samimi bir yerdeydi.*

"Bazılarımızın cinsel yolla bulaşan hastalıklar kapmak ve kafayı çekmek dışında da hedefleri oluyor. İstediğim şey için çok çalışıyorum."

"Baban ve ablan buraya taşındığında İngiltere'de kaldın. Neden?"

Senin yüzünden.

Ama bu sadece kısmen doğruydu. Gitmek annemi geride bırakmak gibiydi.

Hiçbir şey söylemedim.

"Seni buraya ne getirdi? Neden şimdi?"

Babam ısrar etmişti. Ayrıca yalnızlık kanser gibi içimi kemirmişti. Vaughn'ı uzak tutmaya yeteceğini umarak savaş boyalarımı sürmüştüm. Anlaşıldığı üzere, bunu bir savaş daveti olarak kabul etmiş ve dövüşmek için hazırlanmıştı.

"Peki ya erkek arkadaşın? Kız arkadaşların? Sosyal hayatın?" Bileğimi saran parmaklarını morartacak şekilde sıktı.

Ağlamak istedim. Bana zarar verdiği için değil, hoşuma gittiği için. Annemi kaybettiğim için bana fazla narin davranmamasından hoşlanmıştım. Tecrübeli ve seksten etkilenmemiş olmasından hoşlanmıştım. Çarpıcı, soğuk ve Noel sabahı gibi umut verici olmasından, yanlış türden bir ilgi olsa da onun tüm dikkatini üzerime çekmekten hoşlanmıştım. Bir parçamın, donuk ağrı keskinleşene kadar bileğimi daha sert bükmesini istediğini fark ettiğimde de kesinlikle dehşete kapıldım.

Başımı iki yana salladım. Benim özel hayatım onu ilgilendirmezdi.

"Sosyal hayat yok." Dilini şaklattı. "İyi. Staj projesi nasıl gidiyor? Neyle uğraşıyorsun?"

Neden umursuyordu? Az önce beni kendine otuzbir çektirirken izlemeye davet etmişti. Onu görmezden gelip karşı taraftaki duvara baktım. Ne kadar az cevap verirsem o da benden o kadar çok bıkar ve sıkılırdı.

"Dün benimki üzerinde çalışmaya başladım," diye bilgilendirdi beni. "Kompozisyon, bok gibi bir konu."

Muhabbet etmeye mi çalışıyordu?

"Zamanında teslim etmene imkân yok," dedim.

Staj için başvurularımızı bir an önce teslim etmek zorundaydık. Benim projem hazırdı. Sadece biraz ince ayar yapmam gerekiyordu.

Omuz silkti.

Kalbim hızla atmaya başladı. Bu iyiydi. Bu, onun geride kaldığı anlamına geliyordu ve benim o pozisyonu elde etme şansım daha fazlaydı.

Yutkundum, sevincimi saklamaya çalıştım.

"Merak etme. Çeyreği bile tamamlansa baban her durumda benim projemi seninkine tercih eder."

Buna bir şey demedim, o da devam etti.

"Biliyorsun..." Tam ondan kurtulduğumu sandığım anda kendini beğenmiş sırıtışı yeniden belirince gözlerimi şehvet ve öfke bürüdü, kanım yeniden damarlarımda kaynadı. "Çocukken sana o çeşmenin arkasında söylediklerim hâlâ geçerli."

Masaya dayanıp beni uzun, sert vücuduna çekti. Şimdi ona yaslanmıştım ve yumuşak uzuvlarıma karşı bedeni taş gibiydi.

"Seni öpebilirim ve sen her şeye rağmen bana izin verirsin. Çünkü sen hâlâ iyisin ve ben hâlâ kötüyüm. Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ aynı çocuklarız. Oyunumuz artık çok daha tehlikeli."

Ve annem artık beni şekere ya da senin gibi erkeklere karşı uyarmak için hayatta değil, diye düşündüm acı acı.

"Henüz kartlarımızı dağıtmadığını sanıyordum." Tek kaşımı kaldırdım.

"Fikrimi değiştirdim. Küçük bir oyundan zarar gelmez. En azından bana."

"Başla o zaman," diye tısladım. İlk vuruşumu yapmak istedim, böylece beni kırmaya geldiğinde nereye nişan alacağımı bilirdim.

Bir an bana baktı, bakışları gözlerimden dudağımdaki *piercing*e kaydı. Neredeyse ağır çekimde eğilerek öpmek için

yaklaştı. Gördüklerime inanamadım. Ne *yaptığına*. Benden nefret eden çocuk dudaklarını benimkilerle birleştirdi. Ama bunun romantik hiçbir yanı yoktu.

Bu bir oyundu. Bir bahis. Başka bir meydan okuma.

Bir güç oyunu.

Dudaklarımız birbirine değdiğinde yanan bir kibrit gibi omurgamdan aşağıya bir ürperti yayıldı. Sıcak nefesi dudaklarımı alevlendirirken dudaklarını sabırla benimkinin kıyılarında gezdirdi. Kavanozdaki ateş böceklerinin zincirlerinden kurtulmuşçasına kaçışması gibi kalbim tehlikeli bir hızda atmaya başladı. Onu öpmek uçurumun kenarında durmak gibiydi. Manzara güzeldi ama bunun ölümcül olduğunu bilirdiniz. Yine de aptal, mantıksız, tehlikeli derecede heyecanlı bir parçanız, kendi ölümünüzle yüzleşmeniz için aşağıya atlamak isterdi.

Dudaklarını dudaklarımdan çok her yerde, parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar her noktamda hissettim.

Tüylerimin diken diken olduğu tenimde hissettim.

Bunu gerçekten yapıyordu. Beni öpüyordu. Dudakları benimkilere kilitlendiği an ağzımı açtım ve dişlerimi alt dudağına kenetleyip sert bir şekilde ısırana kadar durmadım, dişlerimin birbirine çarptığını hissedebiliyordum. Sıcak kan ağzımı doldurdu. Geri çekilmedi, ben de bırakmadım. Eli aramızda gezinirken dişlerimi daha çok sıktım, başparmağıyla alay edercesine dudağımdaki halkayı çekiştirerek o da benim canımı yaktı.

Öpüşme şeklimize gülümsedi. Hoşuna gittiğini fark ettim. Benim onu incitmem. Onu kanatmam.

Halkayı dudağımdan çekip çıkarmak üzereydi ki geri çekildi, elini tamamen indirdi.

Demek oyun böyle oynanıyor, diye düşündüm. *Ben onu inciteceğim, o da beni incitecek ama sadece tahammül edebileceğimiz kadar.*

Dilimi dişlerimde gezdirerek sıcak, tuzlu kanının tadını aldım. Ona tekrar baktığımda aniden inanılmaz derecede ölümlü göründü. Hatta çocuksu. Uzun kırmızı bir yaradan ağzına kan bulaşmıştı, bir şey söylememi bekliyordu.

Odadaki tek kafayı yemiş kişinin o olmadığını kabul etmemi.

"Yanıldın. Beni öpmeni istemedim." Onunla alay ederek dudağımın kenarını yaladım.

Sırıttı, eğilip dişleriyle kulağımın ucunu yakalayarak fısıldadı. "İstedin, bundan zevk aldın ve bir dahaki sefere sana dokunduğumda, İyi Kız, seni kirletmekle kalmayacağım. Seni de kendim gibi edepsizleştireceğim."

***

O günden sonra aynı anda üç şey oldu:

1. Vaughn okuldaki etkileşimlerimi, özellikle de erkeklerle olan iletişimimi izlemeye başladı. Deli arkadaşlarından korkmayan Knight ve Hunter dışında, sınıfı ve statüsü fark etmeksizin bütün erkekler benim varlığımı tamamen görmezden gelmeye başladılar. Diğer herkes, Lenny Astalis'in Vaughn'ın gönülsüz malı olduğu haberini aldı ve hiçbiriyle ilgilenmememe rağmen Vaughn'i dinledikleri için korkak olduklarını düşündüm.

Tabii ki ihmal edilmiş, kötü bir maldım. Vaughn, onun için hiçbir şey ifade etmediğimi herkesin bilmesini sağlamak için daha da ileri gitti. Yaz boyunca seks yaptığım iddia edilen Brezilyalı bir erkek modelden klamidya hastalığı kaptığıma dair kısa süreli bir söylenti dolaştı ama Vaughn kimsenin beni becerecek kadar çaresiz olmadığını söylediğinde dedikodu çabucak kesildi.

2. Sadece Alice'le Arabella tarafından yayılsa da temizlik odasında olanların farklı versiyonlarını duyan ve Vaughn'ın bana gösterdiği alışılmadık ilgiyi en ufak bir şüphe olmaksızın bilen kızlar, benden hoşlanmamaktan hararetli bir şekilde küçümsemeye geçtiler. Poppy sık sık beni eve götürmek ve kimsenin beni takip etmediğinden veya taciz etmediğinden emin olmak için okul sonrası etkinliklerinden bazılarını atlamak zorunda kalıyordu. Arabella'yla Alice, kıyafetim ve siyah olan her şeye olan düşkünlüğümden dolayı bana Vampir Kız demeye devam ettiler. Poppy'yi ziyarete geldikleri her seferinde beni Vaughn hakkında soru yağmuruna tuttular. Soruları sessizlikle karşılandı.

3. Vaughn, babamla birlikte gizemli projesinin üzerinde çalışmak için neredeyse her gün evime gelmeye başladı.

Babam, yaz döneminde onun sanatsal büyüklüğüne ilk kez tanık olduğunda Vaughn'la ilgilenmeye başlamıştı ve şimdi Vaughn onunla yakın çalışmak istediğini ifade edince de sanırım babamın gururu okşanmıştı. Vaughn, babamla sanatım hakkında konuşamayacak kadar ününe hayranlık duyduğum gerçeğinin farkında olmasa da buraya gelmekle beni incittiğini biliyordu. Kapıyı her açtığımda heykelcilik aletleriyle birlikte tam karşımda duruyor ve çarpık gülüşüyle kısa bir süre önce beni öptüğünü, onu ne kadar iğrenç bulsam da ağzımda onun kanı olduğunu hatırlatıyordu.

Alt dudağı hâlâ ısırığımdan dolayı mordu.

"Henüz stajdan vazgeçmedin mi?" diye soruyordu her seferinde.

"Rüyanda görürsün," diye cevap verince, iyi huylu bir şekilde gülüyor ve başını sallayarak yanımdan geçiyordu.

Lenora

Knight'ın Poppy'den ayrıldığı gün, odasında oturup saçlarını okşadım. Değerli kalbi için çok endişelendiğinden erkekleri ondan uzak durmaları konusunda uyaran çocuk, sanki bir dans pistiymiş gibi ablamın kalbinin üzerinde tepinmişti.

Kız kardeşimin kendisini çatımızdan atmasını engellemeye çalışmakla meşguldüm.

Poppy'nin üniversiteli bir kız için vaktinden önce saf dışı bırakıldığı söylentisi, All Saints Lisesi'nin çayırlarında büyük bir hızla yayıldı. Dolabı grafitiyle boyanmıştı ve bugün açtığında kitaplarının üzerinde gerçek insan dışkısıyla birlikte *"Terk edildi!"* yazan bir not buldu.

Knight bugün ortalıkta görünmüyordu ve Poppy yılın geri kalanında okula dönmemeye yemin etmişti. Bütün akşam ona sarılıp teselli ettim. Poppy, terk edildiğine dair söylentileri okulun koridorlarına ilk yayan sözde en iyi arkadaşları Alice ve Arabella'ya haklı olarak güvenemiyordu.

All Saints'in kraliçe arıları, artık Knight Cole'un koruması altında olmadığı için ablama düşman olmuştu.

Yıl benim için bok gibi geçiyordu ama Poppy, Knight fiyaskosundan önce burayı gerçekten sevmişti. Hiç arkadaş edinmemiştim, hiç randevuya çıkmamıştım ve hiçbir anı biriktirmemiştim. Birçok yönden, zihnimi meşgul edecek rüyaların hatta kâbusların bile olmadığı uzun ve dayanılmaz bir gece gibi geliyordu. Gerçekten var olup olmadığımı merak ederek tavanı izlememi sağlayan koca, devasa bir hiçlik.

En azından mezuniyete yaklaşıyorduk. Staj için dua ederek Avrupa'da ya da başka bir yerde herhangi bir üniversiteye başvurmamıştım. Benimle İngiltere'ye gelmesi de dâhil Vaughn nereye giderse gitsin, ben kendi alanımda olurdum. Orada çok fazla gücü olmayacaktı. Her neyse, seçtiği eseri hâlâ tamamlamamıştı ve kim bilir staj başvurusu zamanı geldiğinde onlara ne göndermişti. Üzerinden en azından bir ay geçmişti ama benim uğraşmam gereken daha önemli işlerim vardı.

Knight kötü bir insan değilse de berbat bir erkek arkadaştı ve bence Poppy Knight'ın ona sunduklarından çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Her şeyi at kafandan." Poppy yatağında kollarımın arasında uzanırken başının tepesini öptüm, açık renkli saçlarını okşadım. Bebek pembesi ve beyaz renkleriyle sayvanlı bir prenses yatağı, odamın tamamını kaplayacak büyüklükte bir makyaj masası vardı. Ben bu tür şeyler umursamazken Poppy umursuyordu.

Bunun için onu suçlamıyordum. Biz bizdik. Okulda bana göz kulak olmak zorundaydı çünkü sürekli başım belaya giriyordu.

Poppy'nin, burnunu eteğimin kenarına silmesine izin verdim.

"O tam bir pislik!" diye haykırdı, taze bir gözyaşı kriziyle ağlamaya başlayarak.

"Hem de birinci sınıf." Başımla onaylayıp söylediklerine arka çıktım. "Pisliklik seviyesiyle uluslararası alanda tanınmalı."

"Ama çok güzel."

"Tabii, eğer Shawn Mendes'le Chase Crawford karışımı görünmünden hoşlanıyorsan ama etrafta bir sürü güzel adam var. Sen, sana ne kadar özel olduğunu hissettirecek birini hak ediyorsun." Nemli yanağına yapışan saçları nazikçe geriye alıp kulağının arkasına sıkıştırdım.

Poppy, paçavraya dönüşmüş bir mendille gözlerini kurulayarak doğruldu.

"Gerçekten de öyle miyim?" Şişmiş gözlerini kısarak bana baktı.

Komodinden yeni mendiller aldım ve bir şişe su ile birlikte ona verdim.

"Ne misin?" diye sordum.

"Özel. *Sen* özelsin, Lenny. Sanatın, tuhaf tavrın ve Vaughn Spencer gibi muhteşem zengin adamların seni yürüyen bir hedef hâline getirmesini umursamıyormuş gibi davranmanla. Ama ben öyle değilim. Yetenekli, güçlü ya da o kadar ilginç değilim. Özel bir görünüşüm, kıyafetim ya da yeteneğim yok. Derslerde bile başarılı değilim." Burnunu çekti, şimdi bana şüpheli bir şekilde kaşlarını çatarak bakıyordu. Sanki ana akım, yüksek kaliteli markaları giyip saçlarının rengini açtırmayı ve normal, popüler "arkadaşlar" edinmeyi seçmesi benim hatammış gibi.

Vaughn'ı düşünerek, "Hem yetenekli hem de tamamen korkunç olabilirsin," dedim temkinli bir şekilde. "Ayrıca mayanda sanatçılığın zerresi bile olmayabilir, yine de evrendeki en nadir şey olabilirsin. Olay senin eylemlerinde. Senin ruhunda. Sen özelsin, Poppy çünkü insanlara iyi geliyorsun. Bunu senden kimse alamaz."

Kollarıma gömüldü ve sonsuz gibi görünen bir süre boyunca orada öylece oturduk, birbirimize sarılı hâlde ileri geri sallandık, onu sevmeyen bir çocuğu sevmesinin acı tatlı ıstırabının tadını çıkardık. Ben bu konuda hiçbir şey bilmiyordum tabii. Benim bakış açıma göre kalp kırıklığı mistik, iki ucu keskin bir kılıçtı ve bir araba kazası gibi her türden duyguyu kapsayan bu deneyimi yaşama arzusunda değildim. Bunu *asla* yaşamayacaktım.

Temizlik odasındaki o gün beni sarsmıştı. Jason'ın... *aletini* çekici bulduğumdan değil ama orada bir heyecan vardı. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse heyecan daha çok Vaughn'ın dudağını ısırmam ve onun küçük bir sırıtışla kendi kanını yalamasını izlememle ilgiliydi. Jason'la değil. Vaughn'ın beni Alice'in erkek arkadaşından uzaklaştırmış olması, onun bana sahip çıkması hoşuma gitmişti. O zamandan beri, davet edilmediğim partilerde kızlarla odalara kapanmak gibi tuhaflıklarını duymuş olsam bile onun da merak ettiğini biliyordum.

Kiminle görüştüğümü merak ediyordu.

Kimlerle olduğumu ve onlarla ne yaptığımı.

Merakını besledim ve akıl oyunlarına ayak uydurdum.

Okulda hep telefonumdaydım. Carlisle Hazırlık Okulu'ndan en iyi arkadaşım Pope'a mesaj atıyor ve telefona gülümsüyordum. Elimi yanağıma koyuyor ve kızarmış gibi yapıyordum.

Babamın atölyesinde aletlerini hazırladığı akşamlarda Vaughn'ın evime geleceğini biliyordum ve sadece gezmek için bile olsa dışarı çıkıp saçlarım dağılmış, siyah rujum bilerek bulaştırılmış hâlde geri geliyordum.

Onu deli ediyordum çünkü o da *beni* çıldırtıyordu. Onunla savaşmak, bana yaptıkları için onu incitmek istiyordum. Onu ısırmak. Tadına bakmak. Onu hissetmek.

O çıkarken sık sık eve gizlice girerdim. Yorgun, kirli ve saçları darmadağınık olurdu. Külüstür kamyonetine biner ve

sanki cevapları benden telepati yoluyla koparmaya çalışıyormuş gibi sessizce kaşlarını çatardı.

"Lenora?"

Poppy'nin kapısında yumuşak bir tıkırtı duydum. Babam sesimin bu odadan geldiğini duymuş olmalıydı.

"İçeri gel, baba." Poppy, ona verdiğim mendille gözyaşlarının kalanını çabucak sildi ve sırtını düzleştirerek yüzüne oldukça ürkütücü bir gülümseme yerleştirdi. Babamızı asla üzmek istemiyordu. Annemi kaybettiğimizden beri yaptığı birçok fedakârlıktan biriydi bu. Poppy düşünceli bir kız çocuğuydu, bense korkutucu giysiler giyip beni kızdıran oğlanları ısırıyordum.

Babam kapıda duruyordu. Uzun, gri, kıvırcık saçları eksantrik bir Elton John şapkası gibi başının tepesinde dalgalanıyordu, sakalı neredeyse yuvarlak Buda göbeğine ulaşıyordu. Babam bir Harry Potter karakterine benziyordu; iri ve ürkütücü görünen ama bir sineği bile incitemeyen, yumuşak kalpli büyücü profesöre. Annemi ve bizi seviyordu, bunu biliyordum ama her zaman sanatını bizden önde tuttuğu hissine kapılırdım.

Annem onun Carlisle Hazırlık Okulu'nu açmasını istememiş olsa bile o yine de açmıştı.

Annem hayatta olsa ve projesi yüzünden bizi İngiltere'den Amerika'ya götürdüğünü görse onu öldürürdü. Babam iyi bir meydan okumaya karşı koyamazdı.

Babam asla sanat dışında bir hayat istemediğimi biliyordu ve beni daha fazlası için hiç zorlamadı. Erkeklerle çıkmak, Rafferty dışında arkadaşlar edinmek, hayatı yaşamak gibi.

Şüphesiz bu liste uzayıp giderdi.

"Siz kızlar ne yapıyorsunuz?" Mahcup bir gülümsemeyle ikimize baktı. Babamla böyle bir ilişkimiz vardı. Bana göre biraz fazla resmiydi.

Yine de bizi *önemsiyordu,* hiçbir veli toplantısını kaçırmazdı ve her zaman ihtiyaçlarımızın yerine getirildiğinden, yaz boyunca harika bir şey yaptığımızdan emin olurdu. Valensiya'nın vahşi mimarisine, Hong Kong'daki müzelere, Floransa'daki galerilere, Mısır piramitlerine hayran kalacağımız ayrıntılı geziler planlardı. Ancak baba olmak, onun için sanatçı olmak gibi doğuştan gelen bir yetenek değildi.

O, sanatçılarla dolu bir dünyada kendini daha iyi ifade edebiliyordu.

"Ah, pek bir şey yok. Sadece dedikodu yapıyoruz. Sen nasılsın, baba?" Poppy neşeyle ayağa fırladı ve pijamalarını düzeltti. "Açlıktan ölüyor olmalısın. Senin için mikrodalgaya biraz lazanya koyayım mı?"

Ona şaşkın şaşkın bakmamaya çalıştım. Kırık bir kukla gibi, duygularını makasla kesip atmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Bu kadar güçlü olmaya çalışarak kendini zayıflatıyordu. Onun incindiğini görmekten nefret ediyordum.

"Bu harika olur, Pop. Teşekkürler. Lenny, seninle biraz konuşabilir miyim?" Dev, çatlamış avucunu bana doğru uzattı.

Elini tuttum ve sessizce ayağa kalktım.

Ciddi bir konuşma başlatmak hiç babamın yapacağı bir şeye benzemiyordu. Vaughn ona bir şey mi söylemişti? Beni ispiyonlamış mıydı? Ona erkeklerle görüştüğümü mü söylemişti? Babamın umurunda olmazdı. Hatta böyle bir durumda, beni teşvik bile ederdi.

Konu neydi peki?

"Stüdyoda." Babam elimi çekiştirerek beni, yarım kalan işlerinden bazılarını sakladığı atölyeye ilaveten küçük bir stüdyonun olduğu çatı katına götürdü. Çatı katı daha samimiydi.

Olacaklar için beynimi zorlayarak onu takip ettim. Akşam yemeklerinde ve televizyon seyrederken babamla hep sohbet ederdik. Hava durumu, okul, Poppy'nin yoğun programı ve

babamın çalışmaları hakkında konuşurduk. Konuşmadığımız tek şey bendim.

Geçen ay staj projesi için seçtiğim eski teneke kutulardan yapılmış insan boyutunda kafatası eserimi tamamlayarak teslim ettiğimde bile sanatıma karşı hissedebileceği hayal kırıklığı veya can sıkıntısının beni etkilememesine dikkat ederek konuşmayı çabucak başka bir şeye çevirmiştim.

Projeyle ilgili sonuçları birkaç gün içinde bekliyordum ama resmî bir mektup şeklinde. Babamın kuralları esnetmesini ve haberleri bana şahsen vermesini beklememem gerektiğini biliyordum.

Çatı katına çıkan dar, sarmal merdivenleri tırmandık. Eğimli çatı dairesine girerken beyaz ahşap zemin ağırlığımız altında gıcırdadı. Tıraşlanmış taşın kokusu, mermer ve granitten dev kütlelerin soğukluğu ve toz bulutları bile hemen burnuma dolan Vaughn Spencer'ın eşsiz kokusunu örtmedi. Lezzetli, ürkütücü ve tehlike doluydu. Onu ve beraberinde getirdiği titremeyi görmezden gelmeye çalıştım.

Bu gece buradaydı. Daha on dakika önce çatı katının açık penceresinden seslerinin süzüldüğünü duymuştum.

"Şimdi keskiyi nazikçe kullan, delikanlı. Burayı yukarı çekme. İkimiz için de çok değerli."

"Elektrikli matkabı bırak. Yavaş vuruşlar yap. Bu taşı bir insanmış gibi sev."

"Bugünlük yeter. Bütün gece bu eserle savaş hâlindeydin. Onunla senkronize değilsin. Savaş veriyorsun."

Vaughn eser konusunda zorlanıyordu ve staj için başka bir proje sunduğundan emin değildim. Bu bana umut vermişti. Belki bir şansım vardı. En azından parçamı zamanında teslim etmiştim.

Odanın köşesindeki işlenmemiş büyük taşı işaret eden babam yorgun bir iniltiyle, "Otur," diye talimat verdi.

Taşın üzerinde duran Eliot Goldfinger'ın *Sanatçılar İçin İnsan Anatomisi* kitabını çektim ve bana söyleneni yapıp ayak bileklerimi üst üste attım. Stüdyonun köşesinde duran büyük, beyaz bir örtüyle kapatılmış yatay pozisyondaki devasa eseri görmezden geldim. Bir sanatçının eseriyle ilişkisinin ne kadar derin olduğunu biliyordum. Tıpkı hamilelik gibi, içinizdeki bebeğin her geçen gün büyüdüğünü bilirdiniz; hücreler çoğalır, uzuvlar uzar, yüz hatları belirginleşirdi.

Bunun Vaughn'ın eseri olduğunu da biliyordum ve onu görmemem gerekiyordu.

"Yönetim kurulundan bir mektup alacaksın ama bunun daha kişisel bir konuşma gerektirdiğini düşündüm. Asamblaj eserinin olağanüstü olduğunu söyleyerek başlayayım. Tenekeyi birleştirme şeklin, gözler için sarkaçlı saat dişlileri kullanman, detaylar, hepsi fevkalade bir şekilde uygulanmıştı. Üçümüzde de birçok duygu uyandırdı. Harry amcan sana bir dâhi dedi ve Alma seninkinin açık ara en sevdiği parça olduğunu söyledi. Sana kızım demekten hiç bu kadar gurur duymamıştım."

Nefesim ciğerlerimde çırpındı, gülümsememi bastırmaya çalıştım. Sonunda oluyordu. Stajı kazanıyordum. Tate Modern'de neyi sergilemek istediğime çoktan karar vermiştim. Hepsini planlamıştım. Önce onu çizmem gerekiyordu ama parçalar oradaydı. Vaughn'ı ısırdığım gece rüyamda görmüştüm.

"Teşekkürler. Ben..."

"Lenny, seni sevdiğimi biliyorsun değil mi?" Babam bir anda başını kocaman, açık avuçlarının içine düşürerek mırıldandı.

Olamaz.

"Evet. Tabii," dedim titreyen sesimle.

"Gerçekten mi?" diye sordu parmaklarının arasından, küçük bir çocuk gibi bakarak.

Birden ona kızdım çünkü o küçük bir çocuk değildi. O yetişkin bir adamdı ve benim duygularımla oynayarak kolay yolu seçiyordu.

"Beni dünyanın öbür ucundaki bir yatılı okula gönderiyormuş gibi konuşuyorsun. Bunun için biraz geç baba." Sesimi sakin tutmak için boğazımı temizledim.

Sonra aniden kafama dank etti. Aptal şakam acımasız bir gerçeğe dönüştü.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Babam ellerini yüzünden indirdi ve bakışlarını yere çevirdi. Ben bir şey demeyince ellerini arkasında kavuşturarak odada volta atmaya başladı. Birkaç saniye sonra nasıl davranmak istediğine karar vermiş gibi durdu ve bana dönüp ağır ellerini omuzlarıma koyarak eğildi. Bakışlarımı yakaladı, gözlerinden yayılan yoğunluk neredeyse beni yere seriyordu.

"Sen yeterlisin," dedi.

"Elbette," demeyi başardım, küçük stüdyonun duvarlarının üzerime geldiğini hissederek.

Bu gerçek olamazdı. Tanrım, lütfen. Çok çalışmıştım. Çalışmalarımın Tate Modern'de sergilenmesi istediğim tek şeydi. Zengin çocukların havuz partilerinde gece yarısı oral seks yapmaktan, çıkar ilişkilerinden ya da uyuşturucular, kavgalar ve yasa dışı davranışlarla burun buruna gelmekten hoşlanmıyordum. Ailem, üst düzey Kaliforniyalı ailelerden değildi. Sporcu arkadaşlarım, popülaritem yoktu ve lanet dünya ayaklarımın altına serilmiyordu.

Tek istediğim bu stajdı.

"Öylesin ve bir gün bu konuda ciddi olduğumu anlayacaksın ama Lenny... Stajı alamadın."

Gözlerimi kapattım ve titrek bir nefes alarak gözyaşlarımın akmasını engelledim. Ona inanmak istiyordum ama en iyisi olsaydım stajı alırdım. Bunu ikimiz de biliyorduk.

"Vaughn Spencer mı?" diye sorduğumu duydum. Nefes almaya cesaret edemedim. Hareket edersem, hatta bir parmağımı kıpırdatırsam çıldıracağımı ve görünürdeki her şeyi kırıp yok edeceğimi biliyordum. Vaughn'ın üzerinde çalıştığı heykeli devirecek, duvarları yıkacak ve dibe vurup ölmek için dua ederek havuza balıklama atlayacaktım.

Arkama yaslanmış ve Vaughn'ın bunu yapmasına, tam da burada Todos Santos'ta babamın gözüne girmesine izin vermiştim. Her gün krallığıma, aileme, *evime* girmesine izin verdim ve gecelerce önemsediğim tek şeyi çalmasını izledim çünkü aptalca bir şekilde işimin yeterli olacağını, onun pozisyona hileyle giremeyeceğini düşündüm.

Tam da onun dediği gibi saf, küçük bir aptaldım.

"Evet," dedi babam, kızıl bir sise bürünen öfkemin ardındaki nedeni doğrulayarak.

Gözlerimi açtım ve fırlayarak yerimden kalktım.

"Projesi tamamlanmadı bile! Bana kendisi söyledi!" Öfkeden köpürüyordum.

Babama sesimi hiç yükseltmemiştim. Ya da başka birine. Şu an soğukkanlılığım su gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Babam, sanki teslim oluyormuş gibi kollarını açmış hâlde karşımda duruyordu. "Henüz yarısı bile bitmemiş olsa da diğerlerinin üzerinde bir eser gibi görünüyor."

"Yarısı bile bitmedi mi?!" Kollarımı havaya savurarak çılgınca bağırdım. "Buna izin var mı ki? Kurallarınıza ve düzenlemelerinize ya da her neyse ona aykırı değil mi? Belki de size lanet olası bir Heinz konservesi vermeliydim."

Boşuna uğraşıyordum. Carlisle Hazırlık Okulu'nun yönetim kurulu ve staj programının jürisi, okulun üç kurucusundan oluşuyordu. Babam, birlikte büyüdüğü kuzeni ressam Harry Fairhurst ve Guggenheim sanat galerisinin eski müdürü Leydi

Alma Everett-Hodkins. Vaughn'ı seçmeye karar vermişlerse bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hayali kılıcımı onlara ne kadar sallasam da dönmeye devam edeceklerini bilerek yel değirmenleriyle savaşan Don Kişot'tum aslında.

"Lenny, onunki iyi bir parça değil." Babam gözlerini kapadı, yüzü acıyla gölgelendi. "Şaşırtıcı derecede eşsiz bir şey ve onu görseydin sen de aynı fikirde olurdun."

"İyi fikir. Kendim karar verebilmem için bana bu çeyreği tamamlanmış saçmalığı göstersene." Bir modelleme kilini tekmeledim ve duvara çarpana kadar zeminde dönmesine neden oldum. "Bana detaylardan yoksun bir heykelin lanet olası ana hatlarının ne kadar harika olduğunu göster. Gözleri, burnu ve dudakları olmayan rahimdeki bir karides gibi görünen hâlini. Benden ne kadar iyi olduğunu göster bana."

İkimiz de bir süre orada öylece durduk, çarşafı üzerinden çekip kendim görmek niyetiyle örtülü heykele doğru hışımla yürüdüm. Babam ona dokunur dokunmaz elimi tuttu.

Başımı arkaya atıp acı acı güldüm. "*Tabii ya.*"

"Bu kadar yeter, Lenora."

"Eminim berbattır. Bahse girerim sırf kahrolası bir Spencer olduğu için onu seçtin." Ona gülümseyerek arkamı döndüm.

Kendisi de bir sanatçı olan Emilia LeBlanc-Spencer, yıllardır Carlisle Hazırlık Okulu'na milyonlar akıtıyordu. Görünüşe göre Harry Fairhurst'ün resimlerine fena hâlde âşıktı ve birkaç tanesini de malikânesine asmıştı.

Bunun akıllıca bir şey olmadığını biliyordum. Babam düşüncesiz ve kindar davranışlara pek sıcak bakmazdı ama akıl sağlığımla birlikte ağzımın filtresini de kaybetmişim gibi görünüyordu.

"Sen bir Astalis'sin." Burun delikleri genişledi ve yumruğunu göğsüne vurdu. "Benim kanımdansın."

"Görünüşe göre kendi kanın yeterince iyi değil." Omuz silktim.

Aniden odama dönemeyecek kadar yorgun hissettim. Onunla savaşmak faydasızdı. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Vaughn son raundu kazanmış ve beni yarış dışı bırakmıştı. Tek hatam şaşırmaktı. Yarım kalmış bir işle stajı kazanamayacağını düşünmüştüm.

Ama tabii ki Vaughn'ın en kötü hâli benim en iyi hâlimden bile daha iyiydi.

Heykellerin kötü çocuğu. Bir tutam Damien Hirst ve Banksy'nin asiliği katılmış, Donatello ve Michelangelo'nun aşk çocuğu.

"Pekâlâ, gururumla birlikte önümüzdeki altı aya dair planlarım da gömüldüğüne göre, izin verirsen yaklaşık beş yüz kadar staj başvurusu yapmam gerekiyor." Kelimelerin acısını dilimde tattım.

Merdivenlere doğru ilerlerken babam kolumdan tuttu. Elinden silkinerek arkamı döndüm.

"Beni rahat bırak," diye inledim, gözlerimi kırpmaya ve hain gözyaşlarımı serbest bırakmaya cesaret edemedim.

"Lenny," diye yalvardı. "Lütfen beni dinle. Siz başa baştınız. Beş yüz yirmi yedi başvuran vardı ve Rafferty Pope dışında, finale kalan son iki kişi sizdiniz."

Sadece durumu daha da kötüleştiriyordu. Stajı kazanmadığım için ona kızmak adil değildi ama heykelini bitirmeye tenezzül etmeyen birini seçtiği için kızmam adildi. En çok acıtan kısmı da buydu.

"Anladım. Neredeyse kazanmışım yani. Söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

"Bence üniversiteye gitmekle ilgilenmediğin için altı aylığına onun asistanı olmalısın. Bu seni diğer staj listelerinde

yukarılara çıkarabilir. Bu benim fikrimdi ve Vaughn yardım etmeni çok isteyeceğini söyledi..."

"*Yardım mı?!*" Haykırdım. "Ona yardım etmeyeceğim. Ona asistanlık yapmayacağım. Onunla, onun *için*, onun *altında*, hatta onun *üstünde* çalışmayacağım. *Onunla* hiçbir iş yapmak istemiyorum."

"Şu an gururuna yeniliyorsun." Babam tepkimi değerlendirerek sakalını sıvazladı. "Kızımla konuşmak istiyorum –zeki, yetenekli kızımla– yaralı egosuyla değil. Bu altın bir fırsat. Boşa gitmesine izin verme."

"Ben..." diye başladım.

"*Lütfen.*" Ellerimi avuçlarının içine aldı ve sanki içimdeki isyankârlığı akıtmaya çalışıyormuş gibi sıktı.

Benimle aynı mavi gözlere sahipti. Karanlık, iri, meraklılardı ve etraflarında aynı altın renkli halkalar vardı. Poppy ve ben diğer her şeyi annemden almıştık. Minyon bedenimizi, sarı saçlarımızı ve çilli, bembeyaz tenimizi.

"Carlisle Hazırlık Okulu'nda stajyer asistanı olarak çalışmak sana pek çok kapı açabilir. Sağlam, ücretli bir iş. Ben, Harry, Alma ve diğer birçok harika sanatçıyla birlikte çalışacaksın. Maaşın, çizim masasıyla birlikte tüm ekipmanlara sahip bir odan olacak ve kariyerine harika bir başlangıç yapacaksın. Bir zamanlar ben de liseye gittim, Lenora. İster inan ister inanma, Vaughn gibi çocukların zorlayıcı olabileceğini biliyorum."

"Bir yanardağa tırmanmaya zorlayıcı denir," diye araya girdim. "Vaughn Spencer ile birlikte çalışmak kesinlikle imkânsız."

"Evet ama yine de dediklerimi bir düşün. Amerika'da tanıştığın ve âşık olduğun bir çocuk için bu stajı geri çevirir miydin?"

Beklenmedik bir şokla ona baktım. Her şeyden önce âşık olmakla falan işimin olmadığını çok iyi biliyordu. An-

nem öldükten ve babamın insanlıktan çıkacak noktaya kadar duygusal çöküntü yaşamasını izledikten sonra bu konudaki fikirlerim çok netti. İkincisi, bir erkek için asla önümdeki fırsatı kaçırmazdım.

"Tabii ki hayır."

"O zaman neden *nefret* ettiğin bir çocuk için kariyerini yükseltebilecek ya da mahvedebilecek bir pozisyondan vazgeçesin ki?" Yüzünde zafer kazanmış bir gülümsemeyle dişlerini birbirine bastırdı.

Doğru. Haklıydı.

Haklıydı ama keşke bu argümanı alıp Vaughn'ın kıçına sokabilseydim.

Asistanlık işini kazanmak egoma bir darbeydi ama yine de geri kalanım için bir kazançtı. Vaughn'ın aptal akıl oyunlarını oynadığı bir altı ay daha beni öldürmezdi. Tüm güç gösterisine rağmen Vaughn beni asla fiziksel olarak incitmemişti.

En azından şimdilik.

İngiltere'de o da benim gibi bir hiç olurdu. Hayır, benden daha kötü olurdu çünkü lisenin sadece son yılını Kaliforniya'da okuduğum için neredeyse Carlisle Hazırlık mezunu sayılacak kadar prestije sahiptim ve babam o lanet okulun sahibiydi.

Artı, Pope da orada benimle birlikte çalışacaktı. Sözde dâhice eseriyle Vaughn'ı utandırırdı.

Kurallar farklı olacaktı.

Onunla daha çok savaşacaktım.

O sadece bir çocuk.

Tanrı değil, bir çocuk.

Ve sen de annesinin ördüğü battaniyenin altında titreyen kız değilsin.

Kanamasını sen sağladın ve o da insan olduğunu gösterircesine kanadı.

Şimdi. Şimdi onu kırabilirsin.

"Bunun düşüneceğim." Şakaklarıma masaj yaptım. Muhtemelen alt katta bir kova gözyaşı akıtan kız kardeşimi tamamen unutmuştum. Bencilce kendi dramıma takılıp kalmış ve onun kalp kırıklığını unutmuştum.

"Tek istediğim bu." Babam omuzlarımı sıktı.

Doğruca Poppy'nin odasına gittim ama orada değildi. Durakladım, onun ve babamın alt kattaki mutfakta sohbet edip yemek yediklerini duydum. Başvurduğu ve geri dönüş aldığı Londra Ekonomi Üniversitesi hakkında hoş bir sohbete benziyordu. Sesi heyecanlı ve umutlu geliyordu. Numara yapmadığını, gerçekten mutlu olduğunu umuyordum.

Komodinden Knight'ın bir Polaroid fotoğrafını buldum, tükenmez kalem alıp çukurlu çenesine kırışıklıklar ve kıllarla bezenmiş bir taşak resmi çizdim. Ayrıntılı bir bıyık ekledim ve onu tek kaş yaptım, resmi imzalayıp yüzünün altına şunları yazdım:

Isıtıcıdan uzak dur, Cole. Masken erir.

Fotoğrafı yastığının altına kaydırdım ve odama gidip ağır adımlarla pencereme doğru ilerledim. Panjurları kapatmayı ve kulaklığımda "I Started Something I Couldn't Finish" şarkısı çalarken iyi bir fantastik kitapla yatağıma kıvrılmayı planladım. Sonra Vaughn'ın kamyonetinin penceremin önünde park hâlinde olduğunu fark ettim.

Hâlâ burada ne yapıyordu?

İki kez selektör yakıp gözlerimi kısmama ve ışığı engellemek için elimi kaldırmama neden oldu. Mideme geri dönen öfke hissiyle botlarımı giyip aşağıya koştum, hızla ön kapıyı açtığımda yüzüne tükürerek stajyerliğini tebrik etmek üzereydim. Eşiği hiç aşamadım.

Kaygan ve kokuşmuş bir şeyin üzerinde kaydım. Mahalledeki tüm koltuk altları ateşe verilmiş gibi kokuyordu ama

beyaz bir plastik torbaya basarken bunu düşünmeye fırsat bulamadım.

Kapıma çürümüş bir çöp yığını bırakmıştı ve ben de içine düşmüştüm. Çöp torbasının üzerine yığılıp yanağıma yapışan sarı kâğıdı alarak üzerindeki notu okurken kaşlarımı çattım.

İlerideki projen için. –V

Vaughn'ın hayatını benimkine yaptığı gibi cehenneme çevirmek için ihtiyacım olan tek davet buydu.

Savaşı kazandığını düşünüyordu.

Ama staj sadece muharebeydi.

Beyaz bayrağı o kaldıracaktı.

Ben onu yakmadan hemen önce.

Vaughn

Odadaki en sessiz adam aynı zamanda en ölümcül olandır. Bunu küçük yaşta babamı gözlemleyerek öğrendim. İnsanlar dillerini sarkıtan evsiz köpek yavruları gibi etrafında dönüyor, onu memnun etmek için can atıyordu. Ben de az konuşan bir adam oldum. Kendi adıma konuşmam gerekirse bunu yapmak hiç de zor değildi. Kelimeler benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onların şekli, ağırlığı veya fiyatı yoktu. Onları elinizde kalıplayamaz, terazide ölçemez, üzerlerinde keski kullanamaz, mükemmel bir şekilde oyamazdınız. Kendimi ifade etme yolları listemde heykel yapmak bir numaraydı, birinin ağzını becermek iki numaraydı, konuşmaksa en alt sıralarda dumanla haberleşme ve yağmurda dansın arasında bir yere rahatça yerleşebilirdi.

Babam kelimeler konusunda pek iyi değildi, evet ama davranışları çok şey anlatıyordu. Ticari rakiplerini gözünü kırpmadan veya endişe etmeden demir bir yumrukla ezerdi.

Anneme onu sevdiğini milyonlarca kez *göstermişti*.

Evin arka avlusuna pembe sakura ağaçlarından bir bahçe yaparak.

Onun adını kalbinin üzerine dövme yaptırarak.

Ben seninim diyen bir bakışla doğrudan gözlerine bakarak.

Ne kadar az konuşursan, o kadar çok korkutucu olurdun. Kitaptaki en basit numaraydı ancak nedendir bilinmez, erkekler bir şeyi kanıtlamak için ağızlarını açmaya can atıyorlardı.

Benim kanıtlayacak hiçbir şeyim yoktu.

Edgar Astalis'e ancak yüzde yirmisi tamamlanmış bir eseri göstermiş, Carlisle Hazırlık Okulu'nun yönetim kuruluna sunmuş ve hiç ter dökmeden stajı kazanmıştım.

Utanç verecek kadar kolaydı. Çocuk oyuncağıydı. Evet, kurulu manipüle etmiştim. Özellikle de bu konuda kişisel çıkarı olan Edgar'ı ve bana çok şey borçlu olan Harry'yi. Tabii ki Lenora öğrenirse beni, babasını ve amcasını öldürürdü.

Ama yine de onu alt ederdim, tıpkı staj yarışında ettiğim gibi.

Yönetim kurulundaki herkes bu heykel kadar karmaşık bir şeyi tamamlamak için altı aylık tam staja ihtiyacım olduğu konusunda hemfikirdi.

Zamanım vardı.

Bir planım vardı.

Her şeyi harekete geçirmeye ve sonunda taze kanın tatlı, keskin tadının zevkine varmaya hazırdım.

Ve görünüşe bakılırsa pisliğime katlanmak için inatçı, kavgacı bir asistanım da olacaktı. Sırrımın yayılmadığından emin olmak için göz kulak olabileceğim bir yardımcım.

Onunla bir yığın çöple alay etmek hiç bana göre bir davranış değildi ama mesaj yerine ulaşmıştı.

Menüde merhamet yoktu.

Yanımdaki yeri hak etmek için savaşacaktı. Daima.

Edgar küçük kızına haberi verdikten sonra bir gün o yokken utanmadan odasından aldığım Kinky Machine ve The Stone Roses CD'lerini çalarak evinin çevresinde dolandım.

Birkaç saatin ardından yıpranmış kamyonetimi motorsikletimin yanına park ettim –her ikisini de birkaç yaz boyunca galerilerde sabahtan akşama kadar çalıştıktan sonra kendi paramla satın almıştım– ve yerden tavana cam olan oturma odamızdaki şöminenin turuncu parıltısını fark ettim. Elimi tozlu saçlarımda gezdirirken mırıldanarak küfür ettim.

Misafirimiz vardı.

Misafirden *nefret* ederdim.

Girişe doğru ilerlerken gül çalılarının arasında gezinen bir gölge gördüm. Yapraklar güneşte kavrulmuş toprağın üzerinde dans ediyordu. Yere çömeldim ve alçak sesle ıslık çaldım.

Gül çalılarının aradından Empedolces çıktı, kıçını bir Kardashian gibi sallayarak bana doğru geldi. Gözleri görmeyen kara kedime dünyanın yuvarlak olduğunu keşfeden Yunan filozofun adını vermiştim. Bu kedi de o filozof gibi kendini Tanrı sanıyordu. Şiddetli bir sahiplenme huyu vardı, günde en az bir saat okşanmak isterdi ve kavrayamadığım bir nedenden dolayı bu dileğini daima yerine getirirdim.

Bir kedicik, hem de gerçek bir kedicik tarafından kukla gibi oynatılmak bugüne kadar yaptığım en insani şeydi. Emp kirli botlarımın yanından geçti. Onu kucağıma alıp kulağının arkasındaki noktayı okşadım. Traktör gibi mırladı.

"Kör kıçının dışarıda dolaşmasının iyi bir fikir olduğundan emin misin? Bu tepeler çakallarla dolu." Kollarımda onunla eve girdim. Kapıyı tekmeleyerek açarken annemin tatlı kahkahasını, babamın derin gülüşünü ve hemen tanıdığım İngiliz aksanlı boğuk, erkek sesini duydum.

Dudaklarıma zehirli bir gülümseme yayıldı.

Rock n' roll zamanı, orospu çocuğu.

Bardaklar şıngırdadı, çatal bıçaklar birbirine sürttü ve yemek odasından yumuşak klasik müzik sesleri süzüldü. Emp'i mutfağa bıraktım, kâsesine bir paket dolusu ıslak mama koydum ve yemek salonuna ilerlerken botlarım mermer zeminde gümbürdedi. Kapıda göründüğümde herkes yemek yemeyi bıraktı. Ağzının köşesini peçeteyle ilk silen Harry oldu.

Ayağa kalkıp kollarını nispet yaparcasına sırıtarak açtı. "En sevdiğim dâhiyi tebrik etme zamanı geldi sanırım." Bana küçük bir baş selamı verdi.

İfadesiz bir şekilde aramızdaki mesafeyi kapatarak odaya girdim. Sarılmak için uzandı ama ben avucumu avucunun içine kaydırdım ve narin ressam kemiklerinin çatırdadığını duyacak kadar sıktım.

Avucunu elimden çekip hafifçe masaj yaptı.

Annem ve babam ayağa kalktılar. Annemin alnını öptüm. Babam sırtımı sıvazladı.

Annem, "Harry, Edgar ve yeğenlerini ziyaret etmek için şehre gelmiş," diye açıkladı. "Onu akşam yemeğine davet etmenin iyi olacağını düşündüm. Ondan bir eser daha satın aldım. Senin odanın hemen önüne asmayı planlıyorum. Heyecanlı, değil mi?" Ona gülümsemek için döndü.

"Yerimde duramıyorum," dedim kuru bir sesle.

Günümüz modern sanatında en beğenilen dışa vurumcu ressam olarak kabul edilen Harry Fairhurst, resimlerini genellikle bir milyon iki yüz bin dolara satıyordu. Carlisle Hazırlık Okulu'nda yönetim kurulu üyesi ve profesör olarak yarım yamalak çalıştığı günlük işi düşünüldüğünde hiç de fena bir kazanç değildi. Annem tabii ki herkesin görüp hayran olması için boku da dâhil olmak üzere onun yaptığı her şeyi alıp duvarına asardı. Onun resimleri evimizin her yerindeydi; antrede, annemle babamın yatak odasında, yemek salonunda,

iki oturma odasında ve hatta bodrum katta. Bazı resimlerini de hediye etmişti.

Hangi kıtada olursam olayım o pislikten kaçamıyordum. Sanatı kokuşmuş bir osuruk gibi peşimden geliyordu.

"Nefes kesici bir parça, Vaughn. Görmen için sabırsızlanıyorum." Harry, yeni para kazanan bir rapçinin alçak gönüllülüğünü ve tevazusunu sergiledi. Fiziksel olarak kendi aletini emebilseydi ağzı daima dolu olurdu.

"Bu evin ihtiyacı olan şey tam da bu. Daha fazla Harry Fairhurst tablosu ve tabii daha fazla oda." Esnedim, telefonumdan saate baktım. On sekiz odamız vardı. Yarısından azı kullanılıyordu. Emp ayaklarımda dolanıp Harry'ye pis pis baktı. Ensesini kaşıyarak onu tekrar kucakladım.

"Ben duşa gidiyorum."

"Yemek yedin mi? En azından biraz Porto şarabı içmek için misafir odasında bize katılmak istersin diye düşünmüştüm." Annem başını yana eğdi ve gülümsedi, yüzü umut doluydu. "Sadece bir tane, biliyorsun."

Annemi ve babamı severdim.

Onlar iyi ebeveynlerdi. İlgili, haberdarlardı ve yaptığım ya da takip ettiğim her şeyde beni sonuna kadar desteklerlerdi. Annem *normal* olmamamı umursamıyordu bile. Muhtemelen babama, yani asıl Lord İtindölü'ne alıştığı için bu duruma aşinaydı.

Babamla çok ortak noktamız vardı.

İkimiz de dünyadan nefret ediyorduk.

İkimiz de hayata hep karanlık gözlüklerle bakardık.

Ama bazen annemin hatırı için farklıymışız gibi davranırdık. Şu anda babamın, gösterişli ve bencil Fairhurst'ü eğlendirmektense kör bir makası kendi kasığına saplamayı tercih edeceğini biliyordum. Aşk insana boktan şeyler yaptırırdı.

Asla böyle bir insana dönüşmeyeceğim için seviniyordum.

"*Bir kadeh* Porto şarabı," diye vurguladım.

Babam teşekkür edercesine tekrar sırtımı sıvazladı ve hepimiz lanet olası Kaliforniya'da değilmişiz gibi davranarak, esrarlı sigarayı tutuşturmak ya da Alice'le Arabella'nın retinaya hakaret gardıroplarını yok etmek dışında herhangi bir şey için ateş yakmanın tamamen aptalca olduğunu görmezden gelerek şöminenin yanına yerleştik. Harry arkasına yaslandı ve parmak uçlarını birbirine bastırarak bana baktı, alevin turuncu parıltısı yüzünü ay gibi aydınlattı.

Yarı melek, yarı şeytan.

Çoğunlukla şeytan, tıpkı dünyanın geri kalanı gibi.

Geriye taranmış kum rengi saçları, uzun gövdesi ve tazı gibi zayıf fiziğiyle pislik bir satıcıya benziyordu. Tuvalet kağıdı rulosu alma konusunda bile güvenemeyeceğiniz türden bir adamdı. Gümüş tepsiyle içeri giren ve her birimize Porto şarabı veren çalışanımız Graham'ı görmezden gelerek ateşe baktım.

"Teşekkür ederim, Graham. Lütfen gecenin geri kalanında dinlen. Bulaşıkları ben yıkarım." Annem sıcak bir gülümsemeyle kolunu sıktı.

Yardımcılara her zaman çok yumuşak davranırdı.

Aramıza tuhaf bir sessizlik yayıldı. Şarabı dudaklarıma götürdüm ama içmedim.

"Bekâr hayat nasıl gidiyor, Harry?" Annem küçük bir konuşmayla gerilimi dağıttı.

Üç yıl önce Hırvat bir erkek modelle evlenmişti ama Harry'yi aldatması, her şeyinin yarısını alması ve bir pop yıldızının dansçısıyla kaçmasından sonra evliliği boka sardı.

Harry'nin başı anneme doğru döndü.

"Ah, bilirsin. Herkese eşit fırsat tanıyorum."

"Umalım ki bu sefer iyi bir evlilik anlaşmasıyla," diye mırıldandım.

Babam burnundan güldü. Karşılıklı sırıttık.

"Vaughn," dedi annem.

"Bunu duymaman gerekiyordu."

"Bunu *söylememen* gerekiyordu."

Babam konuşmayla ilgilenmekten vazgeçti ve bariz bir şekilde telefonundan e-posta yanıtlamaya başladı.

Harry parmağını dizine vurdu ve kravatıyla oynadı. "Lenora stajı kazanamadığı için perişan olmuş."

Kadehime doğru gülümsedim. Noktaları nasıl henüz birleştirmediğini merak ettim, neden onun kazanamayıp benim kazandığımı. Bana aptalın tekiymiş gibi gelmiyordu. Belki beyni biraz yavaş çalışıyordu ama aptal değildi.

Ama çok sinir bozucuydu.

"Buraya gelmeden hemen önce babasından haber aldım. Çok üzülmüş. Umarım asistanın olmayı kabul eder," diye devam etti Harry.

Gözlerim açıldı. "Yapmaması aptallık olur," dedim kısa ve öz bir şekilde, bunlar ona söylediğim ilk gerçek sözlerdi.

Kırışık, pudra mavisi gömleğinin altında göğsü gözle görülür şekilde kabardı. Rahatlamış görünüyordu, sanki aileme iyi anlaştığımızı kanıtlamak için benden bir tür katılım bekliyormuş gibiydi.

"O gururlu bir kız."

"Gurur, *aptallıkla* eş anlamlıdır. Hataya yer bırakır," diye karşılık verdim.

"Hepimiz hata yaparız," dedi.

Kibarca gülümsedim. "Kendi adına konuş."

Devam etmeden önce bir sessizlik oldu.

"Bu yeri hak ettiğini düşünüyordu. Alma'nın görüşüne göre hak ediyor da." Fairhurst arkasına yaslandı ve bana baktı.

Beni kızdırmaya mı çalışıyordu? Lenora'nın aslında tamamen yeteneksiz olmadığını sadece kendime itiraf edebilirdim. Sanatı biraz psikopatçaydı ama bu açıkça benim dengesiz

benliğime hitap ediyordu. Bir sürü kafatası, canavar, ejderha, örümcek bacaklarıyla emekleyen bebekler ve ölü atlar onun küçük elleriyle yaratılmıştı. Orada sakladığı bir şeyi, yani silmek istediğim bana ait bir anıyı hesaba katmazsanız, zihni büyüleyici bir yerdi.

"Kimin umurunda? Edgar ve sen aynı fikirde değildiniz." Esnedim.

Hem Edgar hem de Harry'nin bana stajı vermelerinin bir nedeni vardı ve bunun benim olağanüstü yeteneğimle hiçbir ilgisi yoktu.

Lenora'ya bir anlamda acıdım. Yetenek, beceri veya disiplinden yoksun değildi. Eksik olan cesaret, yalan ve kurnaz bir zihindi.

"Doğru." Harry çenesini okşadı. İmkânı olsa kızı seçerdi.

Edgar da öyle.

Babam, telefonunu bir kenara koyarak ciddi bir tavırla, "Staj hakkını *kazanmayan* kişiyle ilgili konuşmak ve tepkisini rakibine açıklamak hem zaman kaybı hem de ayıp," dedi.

"Üzgünüm. Bu kulağa uygunsuz gelmiş olmalı. Lenora benim yeğenim ve onu çok önemsiyorum." Harry babama baktı.

"Çocuğun önünde çiğ et sallayıp ondan ziyafet çekmemesini beklemeyin."

"Ben çocuk değilim," diye çıkıştım.

Babam, "O zaman öyle davranmayı kes," dedi.

Bana neden atar yaptığını biliyordum. Partiler. Oral seks konusu. Sonrasında olanlar.

Hizmetçiler konuşurdu ve hiç şüphesiz çok tehlikeli, kusursuz şekilde çalışan bir makinede başıboş bir serseri mayın olduğumu biliyordum.

"Hayatım seni ilgilendirmez." Burun deliklerimin genişlediğini, tırnaklarımın koltuğu tırmaladığını hissettim.

"Söylenebilecek en akılsızca şey. Sen benim oğlumsun. Benim işim senin hayatından başka bir şey değil." Babamın sesi tarafsız, gerçekçi ve soğukkanlıydı.

Annem babamın elini okşadı. "Sakinleşme zamanı."

Babam elini tuttu ve arkasını öperek konuyu kapattı.

O defolup gitmeden önce Harry'yi yirmi dakika daha eğlendirdik. Annemle birlikte kapıya kadar ona eşlik etmemi beklediğini anlayabiliyordum ama başka planlarım vardı, mesela boğazımdaki bademcikleri bir mutfak bıçağıyla sökmek gibi. Altı ay boyunca onun varlığına yakından katlanmak zorunda kalmam yeterince kötüydü.

Kapı Fairhurst'ün arkasından kapandıktan birkaç dakika sonra annem yatak odamın kapısında belirdi, kapı çerçevesine yaslanarak bana bir şey isteyecekmiş gibi baktı. Varoluşsal bir boşlukta yaşamama ve kızların ağızlarını aletim için boş park yeri olarak görmeme rağmen, annem tek bir bakışla bana nasıl yağ çekeceğini kesinlikle biliyordu.

Hiçbir kızın onunla boy ölçüşemeyecek olmasına seviniyordum. Bu, hayatı kolaylaştırıyordu.

"Bir fotoğraf çek. Hatıra kalır."

Fairhurst tadımı çok kaçırmıştı. Nedeni onun varlığı mı, Lenora'nın stajyer asistanı rolünü üstlenmeyebileceğini söylemesi mi yoksa ikisi birden miydi emin değildim. Yatağımda uzanmış tavana bakıyor, bir gece Lenora evde değilken ve Edgar duştayken masasında gördüğüm eski CD'leri neden çaldığımı merak ediyordum.

Nedenini sadece ben *biliyordum*. Çalmam için öylece orada duruyorlardı.

Blur. The Stone Roses. The Cure. Joy Division.

Kamyonetim kraliçeden daha yaşlıydı ve bir CD çalara sahipti. Mantıklı geldi. Ayrıca hâlâ CD çalar kullanan bir ucube olduğu için Lenora'ya dersini vermiştim.

Müzik zevkinin berbat olmadığını düşünmüştüm ve bu beni rahatsız etmişti. Ayrıca iPad'indeki tüm filmleri indirmiştim: Zombilerin Şafağı, Otomatik Portakal, Monty Python ve Kutsal Kâse, bir de tam bir hatun filmi olduğu ortaya çıkan Kefaret. Ne yazık ki Kiera Knightley'nin bir kitaplığa yaslanarak becerilmesi bile benim için filmi kurtaramamıştı.

Ama zevkinin berbat olmaması, kalanının katlanılabilir olduğu anlamına gelmiyordu.

"Bu akşam garip davranıyordun." Annem kapıyı itip içeri girdi ve yatağımın kenarına oturdu. Postallarımı çıkardım, komodinden bir şişe su alıp ağzıma dayadım.

"Son dakika haberi anne, ben dünyadaki en garip pisliğim."

"En garip iki pislikten biri." Gülümseyerek burnunu kırıştırdı, bana babamın ilk sırada olduğunu hatırlatıyordu. "Peki, olay ne? Fairhurst'ü sevmiyor musun? Ben sizin hep anlaştığınızı sanıyordum."

Çenemdeki kasın seğirdiğini hissettim ama rahatlatmak için gülümsedim. Satın alalı daha *saatler* bile geçmemişken rekor bir sürede odamın karşısına astığı tablo, bu lanet olası evi ateşe vermek istememe neden oluyordu.

"Sevilmeyecek ne yanı var ki? O iyi bir sanatçı ve iyi bağlantıları olan bir orospu çocuğu. Eserimle ilgili katkısını almak için sabırsızlanıyorum."

"Senin eserin ne hakkında?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Oldukça havalı bir annem vardı ama işlerimi paylaşmak benim doğamda yoktu. "İyi deneme."

"Fazla karmaşıksın." İçini çekti.

"Etrafın piliçler ve ahmak sporcularla çevriliyken kolay oluyor."

Beni okumaya çalışarak yüzümü taradı, ardından başını sallayıp üzerinde çalışmaya devam edebilmem için eserimin

gelecek ay Edgar'ın evinden İngiltere'ye gönderilmesini ayarladığına dair bir şeyler söyledi.

Dönüştüğüm bu nankör, huysuz piçten daha fazlasını hak ediyorlardı.

Bir erkek onu tanımlayan iki şeyi seçemez; ailesini ve boyunu.

Annemle alışverişten, genellikle galerisinden konuştuk ve ancak benim mutlu olduğumdan (benim gibi bir kız suratlı ne kadar olabilirse artık) hiç şüphesi kalmadığında nihayet yatak odasına çekildi.

"Kapıyı arkandan kapat," dedim gereksiz yere.

Başını sallayarak ve tuhaflıklarıma gülümseyerek kapıyı kapattı. Hiçbir şey götlük yapan birini, onları ciddiye almayan bir insandan daha fazla güçsüz bırakamazdı.

"Tatlı rüyalar, aşkım."

"Hoşça kal."

"Seni seviyorum."

Diğer tarafa baktım. *Yine aynı bok.* "Ben de."

Aptal tablolarla dolu koridoru geçerken kahkahalarını duyabiliyordum.

Huzursuzca telefonumu aldım ve kısa mesajlarıma baktım.

Knight: Bugün Luna ile konuşacağım. Bana şans dile.

Erkeklik kartını geri almakta iyi şanslar, seni taşaksız duygusal köpek.

Stacee: Uyanık mısın? ;)

Senin için değil Stacee, seni insanları damgalayan, eşcinsellere zorbalık yapan, kişiliği diyetlerden oluşan Barbie. Tek benzersiz özelliğin anne babanın senin türüne dair hiçbir halt bilmeyecek kadar cahil olması.

Hunter: Birden ona kadar derecelendirirsek, sana Lenke ikizlerini becermek için adını kullandığımı söylesem bu-konu-hakkında-neden-konuşuyoruz'la seni-soğuk-ateşe-daldıracağım-sonra-kör-kedimi-seninle-besleyeceğim

arasında ne kadar kızardın? (Not: Bir fark yaratacaksa, ikisini aynı anda becerdim.)

Eksi on üç ve soyadları Lemke. En azından, aynı anda aletimi yaladıklarında, eşleşen bel dövmelerinde böyle yazıyordu. (Not: Yaratmıyor.)

Arabella: Uyanık mısın?

Hayır, aptal. Bana bu mesajı gönderdiğin saat yedide uyuyordum. Seksen yaşındayım ya.

Alice: Şeeeey, artık resmileşti. Jason ile ayrıldık. Benim evimde içelim mi?

İçilecek tek şey siyanürse ve tüm içkiyi sen içeceksen olur.

Neden Lenora'dan bir mesaj bulacağımı düşünmüştüm bilmiyorum. Birbirimize numaralarımızı vermemiştik.

Ya da konuşmamıştık.

Ya da lanet olası bakışmamıştık bile.

Aramız tam olarak iyi değildi. Diğer yandan, onu ittiğimde karşılık vermemek onun yapacağı bir şeye benzemiyordu. Üstelik bu sefer onu kahrolası resmin dışına ve başka bir zaman dilimine itmiştim. Neden sessiz kalıyordu?

Kötü bir şey mi yapıyorsun, İyi Kız?

Telefonumu komodinin üzerine fırlattım ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Odam benim krallığımdı. Nadiren kullanılan beyaz veya gri dışında bir damla renk olmayacak şekilde tamamen siyahtı, yine de içeride kapana kısılmış gibi hissediyordum. İngiltere'ye taşındığımda bunun değişip değişmeyeceğini merak ettim.

Değişmeyecek, göt herif.

Kendimi hep kapana kısılmış gibi hissederdim. Vahşi doğada bile.

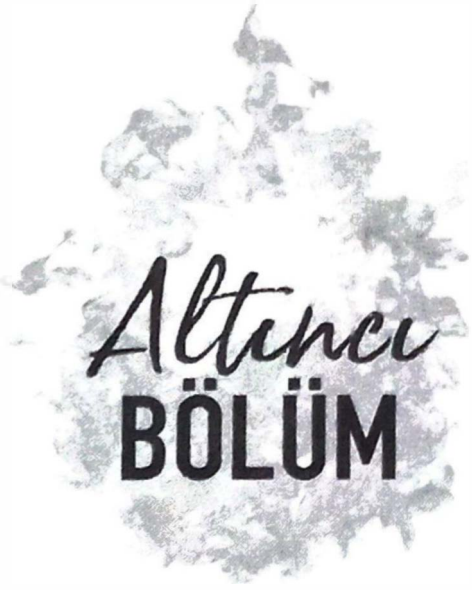
Yaz tatillerinin tamamını Fransa, İtalya, Avustralya, Birleşik Krallık ve İspanya'da geçirerek tüm dünyayı dolaşmıştım.

Kahrolası şeytanlarım hep benimleydi, sanki ayak bileğime prangalanmış gibi zincir sesleri kulaklarımda çınlıyordu.

Ama bu yaz o şeytanları öldürecektim.

Aramızdaki bağı kesmek için hangi silahı kullanacağımı bile biliyordum.

Sıfırdan yapacağım bir kılıç.

Lenora

Ertesi hafta sonu Poppy beni Arabella'nın havuz partilerinden birine sürükledi.

Davetsiz gitmek benim için cehennem demekti ama Poppy kitaptaki en ucuz numarayı kullandı; kalp kırıklığı bahanesini. Doğru, Knight orada olmayacaktı, ilgilenmesi gereken aile meseleleri vardı ama Poppy Arabella, Alice, Stacee ve diğerleriyle tek başına yüzleşmek istemiyordu.

Bu yüzden tüm yol boyunca Vaughn'ın ortaya çıkıp bir parti numarası olarak aletini kullanmaması için dua ettim. Onunla savaşmaktan, ona kaba cevaplar vermekten, kendimi savunmaktan bıkmıştım.

Ayrıca, dolabına süper yapıştırıcı dökerek bir nevi misilleme yapmıştım. Çocukça ve aptalcaydı ama kendimi savunmam gerekirse:

1. Gerçek çöp kullanarak bunu o başlatmıştı.

2. Dünyadaki hiçbir şey, Vaughn Spencer'ın kimya kitabını dolabından çıkarmaya çalışıp ardından yanındaki dolaba şiddetli bir tekme atıp göçertmesini izlemek kadar eğlenceli değildi.

Arabella'nın El Dorado bölgesindeki güvenlikli sitede bulunan İspanyol villasına girdik, mayolarımızı altımıza giymiştik. Poppy beyaz plaj elbisesinin altına mercan pembesi bikini giymeyi tercih ederken ben çivi görünümlü metallerle süslenmiş tek parça siyah bir mayo ve yırtık kot şort giymiştim.

Devasa ses sisteminden Taking Back Sunday grubundan "You're So Last Summer" şarkısı yükseliyordu. İnsanlar kahkahalar eşliğinde olimpik havuza atlıyor ve bikinili göğüs dekoltesinden shot içiyorlardı. Arabella, Alice, Stacee ve Soren adında bir erkek dışarıda çember oluşturmuş, renkli kum kovalarından pembe şampanya içiyordu.

Arabella başını kaldırıp beni görünce sırıttı.

"Senin türünün ancak davet edildiğinde içeri girebileceğini sanıyordum?" Vampir göndermesi yaparak boyalı kaşını kaldırdı.

"Bu sadece bir söylenti. Aslında haber vermeden evinize dalıp bedava içki saatiymiş gibi kanınızı içebiliyoruz." Bir yudum alıyormuş gibi yaparak kovalardan birine uzandım. Onların içkilerini içecek kadar aptal değildim.

"O hâlde tek umabileceğimiz güneşin altında yanman. Kimsenin seni özleyeceği de yok zaten." Arabella kirpiklerini kırpıştırarak buzlu dondurma paketini açtı ve bir porno yıldızının coşkusuyla emdi.

Bu etrafındaki herkesin gülmesine neden oldu.

Dilimi ısırdım. Muhtemelen sırf *"aşırı derecede seksi"* Robert Pattinson oynadığı için Alacakaranlık'tan (kitabından değil, Tanrı korusun, filminden) edindiği vampirlerle ilgili edebi bilgisine övgüler yağdıramadım. Sonuçta burası onun eviydi.

Ablam Arabella'yı, "Kibar ol," diye uyardı yanlarında bir şezlonga uzanarak.

"Üzgünüm dostum ama Knight Cole artık seni becermediğine göre bize ne yapacağımızı söyleyemezsin." Alice,

Poppy'nin saçını örmeye başladı, bu sırada Soren ablamın dolgun göğüslerine bakıyordu.

Ablamın yanındaki şezlongun ucuna yerleştim ve amigo takımı hakkındaki dedikoduları duymazdan gelerek Pope'la mesajlaşmaya başladım.

Lenny: Poppy'yle havuz partisindeyiz ve buradaki her şeyden nefret ediyorum. Geri dönmeme sadece birkaç ay kaldı.

Pope: Özlendin.

Lenny: Vaughn Spencer için çalışırken kötü bir ruh hâlinde olacağım. Adam götoğlu göt kelimesinin vücut bulmuş hâli.

Pope: Yani... O bir göt mü?

Lenny: Beni ne kadar iyi anlıyorsun, Raff.

Pope: Ben oradayken sana götlük yapmasına izin vermeyeceğim. Şimdi lütfen bana partide sembolik bir kötü amigo kız, en az iki önemsiz yardımcısı ve artı bir tane de IQ'suz mankafa askeri olduğunu söyle.

Başımı kaldırıp Alice ve Stacee'ye güneşini engelledikleri için bağıran Arabella'yı gördüm, bu sırada Soren azgın bir köpek gibi dili ağzından sarkmış hâlde hepsine bakıyordu.

Lenny: Evet, var ve ben de vampire benzettikleri garip kızım.

Pope: Freddie Prinze Jr.'ın sonunda gözlüklerinin ve beceriksizliğinin ardındaki seni fark etmesini bekliyorum.

Pope: Seni gün batımına götürecek.

Pope: Dudaklarına genel izleyici kitlesine uygun kapalı ağızlı bir öpücük verecek.

Pope: Bazen insanların hayatında girmesine izin verdiğinde iyinin yanında kötünün de girmesine neden olursun.

Gözlerimi devirdim, dudaklarımın aptal bir sırıtışla gerildiğini hissettim.

Lenny: Neden bu bana bir filmden alıntı gibi geliyor?

Pope: Şaşırmış gibi yapma. Bunu Google'lamam üç saniyemi aldı.

Lenny: Gotik olmak bir hataydı. Amigo kız hareketlerimi geliştirmeliydim.

Pope: Sen dans eden bir kukla değilsin, Lenora Astalis. Baştan aşağıya yenilikçi bir sanatçısın. Bu yüzden sahtekârları siktir et. <3

Bir erkek sürüsü kasılarak önümüzden geçti. Sonra durup Alice ve Arabella'yı selamladılar, ellerinde Bud Light bira kutuları vardı. "Askerleri olmadan Amerika, melekleri olmayan Tanrı gibi olurdu. Siz gazilerimizi toplumumuza paha biçilmez katkılarınızdan dolayı selamlıyoruz."

Bu ne be?

Kafa karışıklığı yüzüme yansımış olmalı çünkü Arabella siyah saçlarını omzunun üzerinden atıp kaşlarını çattı.

"Kardeşin olayın ne olduğunu bile bilmiyor. Tanrım, Poppy, kardeşin daha ne kadar ezik olabilir?"

Poppy bir omzunu kaldırarak bana döndü.

"Bir sistem var. All Saints Lisesi'ndeki bir kız, spor takımlarından birinden yedi veya daha fazla erkekle yatarsa kıdemli statüsü kazanır. Kıdemliler partilerde selamlanır. Ayrıca bedava içki ve yeni erkekler konusunda söz sahibi olur."

"Bu, kelimenin tam anlamıyla dünyadaki en aptalca şey," dedim, tek paragraflık bir açıklamaya sığdırılan saçmalığı aklımdan atmaya çalışarak.

Soren tek düze bir sesle, "Hiç aynaya baktın mı?" dedi, RayBan'ını burnuna indirip aşağılayan bakışlarla beni tepeden tırnağa süzerken.

"Vampirler aynada görünmez, aptal." Telefonumdaki Kindle uygulamasına dokunarak okumaya hazırlandım. "Ama sen ukalalık yapmadan önce söyleyeyim *Buffy Vampir Avcısı*'n-

daki Drusilla'ya, Edward Cullen'a ve bir şişe kayganlaştırıcıya benzediğimi biliyorum. Çok komik."

Öğleden sonra çok yavaş geçti. Herkes beni görmezden geldi ama bu, kızların aktif bir şekilde zorbalık modunda olmadığı anlamına gelmiyordu. Kendim açtığım bir şişe birayı içtim ve bir kitap okudum. Arada Pope'a neler olduğuna dair naklen bilgi verdim. Onu erkek arkadaş olarak görebilmeyi dilerdim ama onunla büyüdükten sonra daha çok üvey kardeş gibi geliyordu. Parti sakinleşmeye başladığında çoğu insan Arabella'nın oturma odasına çekildi. (Ailesi Avrupa'da gizemli bir tatildeydi ve söylentilere göre kız kardeşi dadısının evinde yaşıyordu.)

Arabella pizza sipariş etti, herkes güneşten yanmış, sarhoş hâlde kanepelerde ve yerde şekerleme yaptı. Dışarıda kalarak esintinin tadını çıkardım, güneşin ele avuca sığmaz bir cazibeyle sevgilisini ayartmaya çalışır gibi okyanusa doğru alçalmasını izledim.

Havuzdan uzakta palmiye ağaçlarıyla gizlenmiş bir salıncağın ucunda oturuyordum ki arkamdan alçak sesler duydum.

"...dışlanmış biri. Gerçekten Knight Cole'la hiçbir sonucu olmadan çıkabileceğini mi düşündün? Onun daha önce kız arkadaşı olmamıştı. Sonra sen geldin ve onu aldın. İnsanların konuşmadığını mı sanıyorsun? Bunun için senden nefret etmediklerini falan?" Alice genizden gelen bir ses tonuyla suçlamalarını yağdırıyordu. Kelimeler ağzından gevrek gevrek dökülüyordu. "Arabella son sınıftan önce neredeyse onunla seks yapıyordu, haberin var mı? Vaughn'ın ev partisinde. Onun ilerlemesini mahvettin."

İlerlemesi mi? Tanrım. Bir feminist olarak Alice'in ağzından bu kelimeyi duymak ona dava açıp götünü eline vermek istememe neden oldu.

"Ben... Ben..." Ablam palmiye ağaçlarının arkasında kekeledi.

Poppy biraz içki içmişti. Bu konuda dır dır etmedim çünkü ona göz kulak olmak için buradaydım ve geçirdiği boktan birkaç haftanın ardından gevşemesi gerektiğini biliyordum.

"Kural gibi şeyler olduğunu bilmiyordum. O uygun ve kimseyle çıkmıyordu, ben de yürüdüm. Kimseyi kıracağımı düşünmemiştim." Sesi zayıf, özür diler gibiydi.

Burun deliklerimin genişlediğini hissettim ama salıncaktaki gizli noktamdan kıpırdamadım.

Karşı koy, Poppy.

"Kırdın ama. Tanrım, neredeyse ucube kız kardeşin kadar aptalsın." Arabella güldü. "Bedelini ödeme zamanı geldi, kızım."

"Bedel ödeme mi?" diye mırıldandı Poppy, sesi bir anda ayılmış gibi çıkıyordu. "Neden bahsediyorsun?"

"Kız kardeşinin Vaughn Spencer'la bir olayı olduğunu biliyoruz."

Arabella'nın yüzündeki onaylamayan ifadeyi neredeyse gözümde canlandırabiliyordum.

"Onu hemen buraya çağır ve bize neler olduğunu söylemesi için zorla. Yatıyorlar mı, yoksa başka bir şey mi var?"

"*Ne?*" Poppy homurdanarak konuştu. "Kız kardeşimle tanıştın mı? Spencer hakkında konuşmak şöyle dursun, ona zorla hiçbir şey yaptıramazsınız."

"*Konuştur* onu," dedi Soren, sesinde ağır bir tehditle.

"Hayır! Böyle bir şey yapmayacağım. O kendi başına bir birey. Hem de çok inatçı."

"Ah, yapacaksın," diye fısıldadı Arabella inançla. "Cezalandırılmak istemiyorsan tabii. Bak, bu kasabada bir hiyerarşi vardır. Her yerde olduğu gibi. Senin küçük krallığında da böyle değil mi? Ve burada Alice'le benim, Knight ve Vaughn üzerinde doğuştan hakkımız var. Onlarla anaokuluna bile

beraber gittik. Şimdi Knight saf dışı kaldı. Onun sahibi artık Luna Rexroth ve dürüst olmak gerekirse Knight o kıza fazla bağlanmış durumda, bu yüzden üstelemenin pek bir anlamı yok. Ancak Vaughn hâlâ kolay hedef ve sen de kız kardeşin de çok acemisiniz. Her şeyi batırdınız ve şimdi bedelini *ödeyeceksiniz.*"

Poppy hiçbir şey söylemedi.

"Vaughn'la yatıp yatmadığını söylerse o beyaz kıçına dokunmayacağımıza söz veriyoruz."

Vaughn Spencer'a dokunmadan önce bir kirpiyle ilişkiye girmeyi tercih edeceğimi herkese memnuniyetle teyit ederdim. Ne yazık ki onlara gerçeği bilme keyfini tattırmak istemiyordum. Belli ki bunu duymak istiyorlardı ve benim beyaz kıçım da kinci pisliğin tekiydi.

"Hayır," dedi Poppy, kalbimi neşeyle dolduran bir inançla. Kız kardeşim kusursuz değildi ama sonuna kadar sadıktı. "Kardeşimle uğraşamazsınız. Buna izin vermeyeceğim."

"Bak sen," diye mırıldandı Soren, sesi keyifle dalgalanıyordu. "Küçük köpeğin bizi eğlendirmeyecekse sanırım bu *seni* ana eğlence yapar."

Büyük bir su sıçraması ve suyun üzerinde yüzeye çıkan kabarcıkların tıslama sesini duydum. Salıncaktan fırladım, palmiye ağaçlarının etrafından dolaşıp havuza doğru koştum. Soren'i kenarda çömelmiş, Poppy'nin kafasını suyun altında tutarken buldum. Kollarını çılgınca sallayarak elini tırmalamaya çalışıyor, nefes alabilmek için çırpınıyordu.

Onu öldürecektim. Bu kadarından emindim.

Soren, Poppy'yi saçından tutarak geri çekti. Nefesi kesilmiş, kanı çekilmiş yüzünden sular damlıyordu.

"Vaughn'la yatıyor mu?" Arabella dişlerini göstererek ablamın kulağına mırıldandı

"Bok yiyin!" Poppy çığlık attı.

Arabella, Soren'e doğru hafifçe başını salladı. Soren Poppy'nin kafasını havuza tekrar soktu. Ablamın başının üzerinde taç gibi baloncuklar toplandı.

"Belki bu hafızasını tazeler," diye mırıldandı Arabella, havuzun kenarına oturarak uzun siyah saçlarını tembelce ördü. Bir selfie çubuğu kapıp arkadan Soren'e doğru ilerledim ve çubuğu kılıçmış gibi kafasına savurdum. Oyuncak asker gibi çimlere düştü. Yeşilliğin arasından feryadı yükseldi.

"Tanrı aşkına. Çılgın kaltak bu sefer gerçekten yaptı!" Alice bacağını tokatladı.

Yine de Soren'e yardım etmedi. Sadece orada durup bana baktı. Onu umursamadan havuza koştum ve ellerimi kollarının altına sokarak Poppy'yi yukarı çektim. Onu çimlere, inleyen Soren'in yanına sürükledim ve dört ayak üzerinde döndürüp sırtına vurdum.

Ağlayarak ve öksürerek su kustu. Poppy çimenlerin üzerinde doğrulup oturduğunda sözde arkadaşlarıyla ilgilenmek için hevesle arkama döndüm.

"Sizin neyiniz var?" Arabella'yı omzundan ittim.

Alice onun imdadına yetiştiğinde Arabella'ya öyle sert bir tokat attım ki kızının üzerine düşmeden önce sendeledi. Etrafımızda meraklı parti müdavimlerinden oluşan bir seyirci kitlesi birikiyordu. Umursamadım.

Çok ileri gitmişlerdi. Onların sözleriyle başa çıkabilirdim ama kimse aileme dokunup sonuçlarına katlanmadan kaçamazdı. Hiç kimse.

"Suçlayabileceğin tek kişi sensin, Vampirina. Todos Santos'un soylularına, onların önceki sahiplerini bilmeden bacaklarını açmaya hevesli olan sendin." Alice beni itti, parmağıyla suçlarcasına göğsümü dürttü.

Başımı geriye atıp güldüm. "Öyle oldu çünkü siz kızlar, insanlara herkesin önünde sakso çekmenin onlarla çıkmakla

aynı şey olmadığını göremiyorsunuz. Vaughn ve Knight asla sizin olmayacak. Poppy, ben veya Luna Rexroth yüzünden değil. Sizin olmayacaklar çünkü siz çürümüşsünüz ve soluduğunuz havaya bile layık değilsiniz!"

Partide yarı dost bir yüz buldum, o kadar insan içinden Hunter Poppy'yi arabama geri taşımama yardım etti. Ablamın kemerini bağlayıp onu eve götürdüm, duşa sokup hafta sonunun geri kalanında sağlığına kavuşturdum.

Poppy bir daha Arabella, Alice, Stacee veya Soren'le konuşmadı.

Artık Knight ya da İngiltere'ye geri taşınmakla ilgili ağlamıyordu.

All Saints Lisesi'yle işi bitmişti ve eve dönmeyi bekliyordu, tıpkı benim gibi.

***

Son sınıfın geri kalanında, Vaughn'ın Arabella'yı Indiana'ya götürmeye ve onu, Daria Followhill'in nişanında herkesin önünde sergilemeye karar verdiği haberi çıktığında bile asla yüz ifademi değiştirmedim. Nişan daveti birdenbire gelişmişti ancak bu durum onların bir çift olmasıyla ilgili birçok söylentiye neden oldu.

Daha sonra Alice'in Stacee'ye, Arabella'nın yolculuk sırasında onu öpmeye çalıştığını ve Vaughn onu üstünden atarken neredeyse kızın burnunu kırdığını fısıldadığını duydum.

Onu ülkenin öbür ucuna götürmesinin nedeni, birlikte yaşamak zorunda kalacağım bir gizemdi. Benden, sırf bir şeyi kanıtlamak için düşmanımın varlığına katlanmaya razı olacak kadar çok mu nefret ediyordu?

Her neyse, babam haklıydı. Asistanlık işini almam, kabullenmem ve hayatıma devam etmem gerekiyordu.

Vaughn staj haberinden sonraki haftaları bana alaycı bir şekilde sırıtarak, beni kızdırmak için her türlü nedeni arayarak geçirdiğinde bile rahattım ve tavırlarından etkilenmedim. Arkam ona dönük olsa bile aynı ortamda olduğumuzu hissedebiliyordum çünkü ardından fırtına getiren bulutların gürlemesi gibi geliyordu. Henüz bana asistanlık pozisyonunu resmen teklif etmemişti ve ben de henüz kabul etmemiştim.

Bu arada Vaughn, kontrolden çıkarak mezuniyete kadar olan günleri yakmaya karar vermişti. Sanki istediği stajyerliği elde etmek ona dört gözle bekleyeceği bir şey vermek yerine, neşesinden geriye kalan ne varsa yok etmişti. Son derece perişan görünüyordu, her zamanki hastalıklı hâlinden bile daha kötüydü ve art arda üç veya dört gün okulu asmaya başlamış, belki de lise diplomasını tamamen gözden çıkarmıştı.

Bir gün babasının All Saints Lisesi koridorlarında iblis gibi sinsice dolaştığını gördüm. Siyah şık bir takım elbise giymiş, tereddüde yer bırakmayan çatık kaşlı bir adamdı. Vaughn'ın onun kanından olduğuna şüphe yoktu. Bakışları sizi uzaktan yaralayabilirdi, Vaughn'a polisi arayacağımı söylediğim ve babasının bu kasabadaki herkesin sahibi olduğunu söylediği zamanı hatırladığımda yanaklarıma sıcaklık yayıldı.

Bunu laf olsun diye söylemediğini sonradan anlamıştım.

Müdür, Vaughn'ın anne babasını bir görüşme için davet etmişti ama bir saat sonra Baron Spencer yüzünde muzaffer gülümsemeyle binadan ayrıldığında sorguya çekilenin o olmadığını düşündüm.

Bu beni çok sinirlendirdi, ağzıma sıcak kan gelene kadar yanağımın iç tarafını ısırdım. Vaughn, ailesinin ona sunduğu sonsuz sevgi ve desteği kazanmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Vaughn okula *geldiği* zamanlarda cehennemden çıkmış gibi görünüyordu. Çürüklerle dolu, dövülmüş, kesilmiş dudaklar ve morarmış gözlerle geliyordu. Bir sürü kavgaya karıştığını

duymuştum ve yüzü bunu doğruluyordu. Konuşursa veya yanlış yöne hareket ederse yaraları açılıyordu.

İnsanlarla konuşmayı, partilere katılmayı ve arkadaşlarının söylediğine göre kısa mesajlara, telefon aramalarına cevap vermeyi de bırakmıştı. Okulda ya da başka yerlerde flört ettiğine dair söylenti yoktu ve iletişim kurduğu insanlar sadece Knight Cole'la Hunter Fitzpatrick'ten ibaretti.

Asistanlık pozisyonunu yakında ya da herhangi bir zamanda bana teklif etmeyi planlayıp planlamadığını sormak istedim. Babamın bunu Vaughn'la konuştuğunu söylemesi, onun planı uygulayacağı anlamına gelmiyordu. Ancak sonunda varlığımı unutmuş gibi görünürken dikkatini üzerime çekmek istemediğim gerçeğiyle karışan gururum, beni sormaktan alıkoydu.

Okulun son haftasında her şey değişti.

Derslerden sonra yüzmek niyetiyle eve geldim, sonra da bir türlü başlayamadığım sıradaki eserimin eskizi üzerinde çalışmayı deneyecektim. Birleştirmenin nasıl görünmesi gerektiğine karar verememek beni deliye döndürüyordu. Vaughn'ın sadece kafamı değil, yaratıcılığımı da bozduğundan şüphelenmeye başlamıştım.

Sırt çantamı merdivenin yanına bırakıp kapıyı arkamdan kapattım ve güvenli olması için iki kez kilitledim. Çıplak yüzmek istiyordum; Vaughn'ın dediği gibi aptal bikini izleri yüzünden değildi, bir yerde çıplak yüzmenin insanlara anne karnında olmayı hatırlattığını okumuştum ve annemle böyle bir bağ kurabilmeyi hissetmek çaresizce özlemini çektiğim bir şeydi.

Sesleri duyduğumda tişörtümü çekiştirerek cam kapılara doğru ilerliyordum.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

Ani bir hareketle arkamı döndüm. Sızıntı üst kattan geliyordu. Musluk mu bozulmuştu? Lanet olsun. Öğleden sonram mahvolacaktı. Bütün gün sinirli, homurdanan bir tesisatçının arkasına topluyor olacaktım.

Merdivenleri çıktım ve botum mermer yüzeyden kaydığında yerimde donup kaldım. Yere baktım. *Kan*. İkinci kattan kan damlıyordu.

Siktir.

"Baba?" diye seslendim, bir daha kaymamak için tırabzanlara tutunarak merdivenleri ikişer ikişer çıktım. "İyi misin?"

Sadece damla değildi. Merdivenlere kan bulaşmıştı, beyaz granitten yukarı tırmanan kanlı parmak izleri bir korku filmindeki gibiydi. Polisi aramam gerektiğini düşündüm ama babama ya da Poppy'ye bir şey olması ihtimali beni çok korkutmuştu.

İkinci kata çıktım ve kan izlerinin odama en yakın banyoya doğru gittiğini fark ettim. Çabucak kapıyı açtım, gördüklerim karşısında nefesim kesildi. Krem rengi seramiğin her yeri kırmızıya boyanmıştı. Neredeyse her santimi. Siyah V yakalı bir tişörtle siyah dar kot pantolon giyen Vaughn Spencer küvetime yayılmış, asker botlu ayaklarının birini kenardan sarkıtmıştı ve esrarlı sigara içiyordu. Kafasını ileri geri sallıyordu, sanki kuduz bir ev kedisiyle dövüşmüş gibi yüzü kesiklerle doluydu. İşte o zaman benim CD çalarımı dinlediğini fark ettim. Kulaklıkları kulağından çektim, kalbim o kadar hızlı ve vahşi atıyordu ki adrenalinden midem bulandı.

"Spencer!" diye bağırdım.

Başını kaldırdı, sigarasının geri kalanını bitirip yere fırlattı. Kan, izmariti korkunç bir tıslamayla söndürdü. Eziyet etmekte her zaman uzman olan Vaughn, yavaş ve kasıtlı bir şekilde dumanı yüzüme doğru üfledi.

"Lenora."

"Bu kadar salak olduğum için kusura bakma ama lütfen beni neden küvetimde kan kaybından ölüyor olduğun konusunda aydınlatır mısın?" Öfkeyle ve evet, korkuyla titreyerek yavaşça nefes verdim. Siyah tişörtü kana bulanmıştı ve bu bana onun insan olduğunu hatırlatıyordu. Orada yüzündeki çiziklerden daha kötü bir şey saklıyordu.

Hastaneye gitmesi gerekiyordu. Hemen. Deri ceketimin cebinden telefonumu çıkardım ama başını iki yana salladı.

"Beni dikiver, tatlım."

"*Ne?*"

"*Sonbahardaki Ağaç* eserini gördüm. İğne kullanmayı biliyorsun."

Sonbahardaki Ağaç birleştirmem, Hampstead Heath parkında bulduğum yalnız bir ağaçtı. Yaprakları tamamen dökülmüştü. Üşümüş görünüyordu. Üzerine sıfırdan bir örtü dikmiş ve sonra da ince, çıplak dallarına yaprak gibi giysiler asmıştım. İşim bittiğinde ağaç biraz hayaleti andırıyordu. Zayıf ve çaresiz görünmekten çok, korkutucu ve gotik bir tarza bürünmesine bayılmıştım.

Vaughn'ın nasıl gördüğünü merak ettim çünkü bunu sadece Instagram'ımda yayınlamıştım ve onun herhangi bir sosyal medya hesabı yoktu. Ancak şimdi bu soruyu düşünmenin sırası değildi.

Her hâlükârda Vaughn haklıydı. Annem bana dikiş, örgü ve tığ işi yapmayı öğretmişti.

Yine de bu, onun sadık hemşiresi rolünü oynayacağım anlamına gelmiyordu.

Telefonda numaraları tuşlamaya başladım. Defolup gidebilirdi. Ona yasaların gerektirdiğinden daha fazla yardım etmeyecektim; yani sadece ambulans çağıracaktım.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi sakince.

Durdum, başımı kaldırıp cümlenin devamını bekledim.

Haftalardır birbirimizle konuştuğumuz ilk sözler bunlardı ve o şimdiden sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Vaughn Spencer'ın beni kıvrandıran esrarengiz bir yeteneği vardı, sanki donmuş parmaklarıyla bana dokunmazsa yanacakmışım gibi geliyordu ama aynı zamanda davranışlarından da tiksiniyordum.

"Buraya sana asistanlık işini teklif etmeye geldim ama daha şimdiden bu kadar aksi biri olacaksan teklifimi geri çekebilirim," dedi sözcükleri uzatarak.

Şerefsiz.

Beni haftalarca bekletmişti ve bu süre içinde ona yenilmenin acısını kabullenmiştim. Kendimi bana yaklaşmasını beklerken bulmuştum. Planı işe yaramıştı. Şimdi bunun karşılığında benden iyilik istiyordu.

Egonla karar verme. Babamın sesi öfkenin sisini delip geçti.

"Senin hiçbir şeyin olmak istemiyorum," diye mırıldandım.

Bu, birine söylediğim en çıplak gerçek *ve* en korkunç yalandı. Vaughn'a karşı ne düşündüğümü veya ne hissettiğimi keşfetmek istemiyordum. Tıpkı onun bana yaptığı gibi ben de ona güzel bir doz acı tattırmak istiyordum.

"Yalancı," dedi.

"Pozisyonu kaparken soyadını kullandığın için tebrikler."

Havadan sudan konuşmak için doğru zaman değildi ama Vaughn'ın banyomda geberip gitmesinden hoşlanmayacak olmamın tek nedeni polise ifade vermek ve beraberindeki evrak işleri olurdu. Her neyse, o da durumundan pek rahatsız görünmüyordu.

"Kıskançlık, öfkenin eski arkadaşıdır. Dâhi olmak kolay değil, söyleyeyim. En yalnız sayı birdir."

"Aslında iki kişi seçildi, Bay Bok Beyinli. Rafferty Pope da staj hakkını kazandı. Hatta ben *onun* asistanı da olabilirim."

Tanrım. Bunu neden daha önce düşünmemiştim? Belki de yan yana staj yapmamız gerekirken en iyi arkadaşımın

asistanı olmayı sindirmek zordu ama bir o kadar da mantıklıydı. Pope'a mesaj atıp halledebilirdim. Vaughn'sız gelecek bir telefon kadar uzaktaydı.

Vaughn dudaklarını şapırdattı.

"Korkarım Rafferty Pope'un asistan pozisyonu dolduruldu."

"Kim demiş?" Kaşlarımı çattım.

"Kendim gördüm. Şimdi, ilk görevine gelirsek..." Gözleri kanlı tişörtüne kaydı.

"Hayır. Ölürsen staj hakkın bana geçer."

"Ölürsem sana öyle bir musallat olurum ki hayalet avcılarının gerçek olması için dua edersin," dedi ciddiyetle.

"Okulu asıyorsun ve kavga ediyorsun. Neden?"

"Yüzün beni iğrendiriyor, okulda sana rastlama riskini alamıyorum." Buz mavisi gözlerini vücudumda gezdirdi. "Ve şimdi buradayım. İroni berbat bir şey."

İğrendiriyor mu yoksa sinirini mi bozuyor? diye düşünmek, keyfimi birazcık yerine getirdi çünkü okula gelmemesinin sebebi benden kaçmaksa bu, onu huzursuz ettiğim anlamına geliyordu. Onun beni ettiği gibi ben de onu rahatsız ediyorum.

Homurdanarak konuştum. "Yaraya bir bakayım."

Tişörtünü kaldırdı, bronz karın kaslarıyla V çizgisini ortaya çıkardı. Düz karnında belirgin bir şekilde görünen mükemmel karın kasları, ince beli ve göbek deliğinin altına doğru uzanan koyu renk tüyleri vardı. V çizgisinin hemen üstünde, yan tarafındaki pürüzsüz deride bir yarık vardı. Kötü görünüyordu. Sanki biri onu ikiye bölmeye çalışmış gibiydi.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Doğru, bu sefer durum bu." Esnedi, dizine düşen külü silkeledi. Tişörtünü indirip bana ılımlı, eğlenen bir ilgiyle baktı.

"Ee?" Kaşını kaldırdı. "Bu bok kendi kendine dikilmeyecek. Bana biraz alkol teklif etmek isteyebilirsin. Sadece bölgeyi

temizlemek için değil, sen beni dikerken saçına asılmayacağımdan da emin olmak için."

"Birbirimizi iyice anladığımızdan emin olmak için söylüyorum, bunu asistanlık işi yüzünden ya da zavallı sınıf arkadaşların gibi senden korktuğum için yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü senin acil servise gitmeyecek kadar aptal olduğuna gerçekten inanıyorum ve ölürsen vicdan azabı falan çekmek istemiyorum."

Bunu dedikten sonra işe koyuldum. Aşağıya indim, bulabildiğim en ucuz viski şişesini ve dikiş setimi aldım. Yukarı çıktığımda Vaughn yine CD çalarımı dinliyordu. Elinden kapıp bu sefer küvetin karşısındaki tezgâhın üzerine, onun ulaşamayacağı bir yere koydum.

Gözlerim kısıldı. "Eşyalarıma dokunmayı kes."

"Buna alışsan iyi olur, Len. Gelecek yıl birlikte çalıştığımızda senin eşyalarına fazlasıyla dokunuyor olacağım."

Daha önce hiç söylemediği *Len* hitabını duymazdan gelerek dikiş takımından makas aldım ve tek dizimin üzerine çöküp tişörtünün önünü keserken midemdeki kelebekleri öldürmeye çalıştım.

"Henüz teklifini kabul etmedim." Bakışlarımı parmak uçlarımı ıslatan nemli, kanlı kumaştan ayırmadım.

"Kendini kandırma. Küvetinde ölmeme izin vermemenin tek nedeni bu pozisyonu istemen."

Keşke böyle olsaydı.

Tişörtü kesilmiş bir kumaş yığını hâline geldiğinde başımın üstündeki raftan siyah havlumu aldım ve viskiyle ıslatıp yanına bastırdım.

"Nasıl olduğunu sormayacak mısın?" Çalışırken yüzüme baktı, alkolü doğrudan açık yarasına bastırdığımda yüzünü buruşturmamıştı bile.

Bugün alışılmadık şekilde konuşkandı, iyi bir ruh hâli içindeydi. Haftalardır olduğundan daha iyiydi. Dövüşün bir savunma mekanizması olup olmadığını merak ettim. Belki de fiziksel acı, onu günün her saatinde yiyip bitiren zihinsel çöküşten uzaklaştırıyordu.

"Hayır," dedim basitçe. Ya korkunç bir suç işlemişse? Buna dâhil olmak istemiyordum.

Buz rengi gözleriyle yüzümü süzdü. "Arabella'yı havuz partisinde tokatladığını söylüyorlar."

"Bir hobiye ya da lanet bir evcil hayvana *ihtiyaçları* var," dedim kuru ses tonuyla, söylentinin hızla yayılmasına ve kargaşaya neden olmasına sevinerek. "Konuştukları tek şey buysa. Mesajı küçük kız arkadaşına iletebilmen için söylüyorum, ablama bulaşmaya çalışırsa onu tekrar tokatlayacağımdan emin olabilir."

Onu Indiana'ya götürdüğünü bildiğimi ağzımdan kaçırdığım için kendimden nefret ettim. Birlikte olmadıkları açıktı ama görünüşe göre bu, ondan doğrudan bir inkâr duymak istememi engellemiyordu.

"Ondan nefret ediyorsun," diye karşılık verdi.

"Teşekkürler, Kaptan Bariz Olanı Vurgulayan. Keşke süper güçlerin arasında bıçaklanmamak ve evime davetsiz girmemek de olsaydı." Yarasını temizlemeye devam ettim.

Uzun parmağını yavaşça aramızdaki küvetin kenarında gezdirdi.

"Indiana'yı biliyorsun."

Hiçbir şey söylemedim ama siyah havluyu yere atarken kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

"Onu götürmemin nedeni muamma olduğu için ailem ona Gizemli Kız diyor." Bakışları yüzüme takılıp tepki vermemi bekledi. Ona nedenini sormamı istiyordu.

Çok beklersin, dostum.

Boğazımı temizledim. "Dürüst olmak gerekirse daha uyumlu bir çift tanımıyorum."

Sessizlik.

"En sevdiğin müzik grubu hangisi?" Konuyu değiştirdi. Yine aynı şeyi yapıyordu. Garip, şiddetli, çılgın bir durumun ortasında muhabbet etmeye çalışıyordu.

Başımı iki yana salladım, bir iğneyle iplik kaptım. Yeşili seçtim çünkü dikkat çekmesini istedim. Sonraki haftalarda dikişlerine bakıp beni hatırlamasını istedim ama neden böyle bir arzuya kapıldığımı da bilmiyordum.

"İz kalabilir." Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

Bana bakışı ıssız, karanlık ve vahşiydi ama bir şekilde acı ve utançla da doluydu. Yemin ederim, o duygusuz buz dağlarının arkasında çözülmek için yalvaran bir şey vardı.

"İyi. Senin önemsiz varlığını birkaç yıl sonra da hatırlayabilirim."

Sendeledim. "Bana çakmağını uzat."

Onu cehennemden gelen bakteriyel bir enfeksiyonla öldürmeyeceğimden emin olmak için iğneyi ısıtmam gerekiyordu. Tabii bunu hak ediyordu, o ayrı.

Kalçasını kaldırdı ve Zippo'sunu çıkarıp elime bıraktı. Alevi iğne boyunca ileri geri gezdirdim.

Vaughn, yüzüme tuhaf bir konsantrasyonla bakıyordu ve tüm çabalarıma rağmen yüzüm kızardı.

"The Smiths, değil mi?" diye sordu.

Tanrım. Benden ne istiyordu?

Derin bir nefes alarak iğneyi derisine dayadım. Çok kanamış olmasına ve muhtemelen bir şişe suya viskiden daha fazla ihtiyacı olmasına rağmen daha yakından incelendiğinde yara çok derin görünmüyordu. Haklıydı. *Dikebilirdim* ama yarım yamalak bir iş yapmayacaktım. Ellerim yapış yapıştı ve parmaklarım titriyordu ama yarasını kapatmam gerekiyordu.

"CD'lerinin çoğu The Smiths grubunun." Küvetin kenarından viski şişesini kaptı ve bir yudum aldı.

Vaughn'ın sadece alkol değil, aynı zamanda herhangi bir şey içtiğini ilk kez görüyordum. Bu oldukça tuhaftı.

Cevap vermedim, iğneyi yarasına daldırdım. İnledi ama doğrudan ne yaptığıma baktı, el hareketime odaklanırken başlarımız birbirine değiyordu. İğne ilk kez derisini delip diğer taraftan çıktığında kulak tırmalayan bir rahatlamayla nefesimi verdim. Birkaç saniye boyunca nefes almamıştım.

Sonuçta o bir ölümlüydü. Et ve kan, güvensizlikler ve sırlardan oluşuyordu.

İğneyi tekrar hareket ettirerek yarayı dikkatli hareketlerle diktim, kanın gerçek olmadığına kendimi ikna ettim ve o ânın uyanacağım bir kâbus olduğunu düşündüm. Soğukkanlılığımı korumama yardımcı oldu.

Vaughn'ın beni bu durumlara nasıl soktuğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama düzeni fark etmiştim. Bana gelen hep o olmuştu. Belayı, ölü fareler gibi kapımın önüne bırakan evcilleşmemiş bir kediydi. *Ben* de her zaman kapıyı açıp içeri girmesine izin veren o aptal kızdım.

Vaughn ağız dolusu viski daha içti.

"Bütün gün ne yapıyorsun? Hiç arkadaşın yok." Bana baktı, sesi zehirli olmaktan çok bıkkındı.

Ev ödevi. Sanat.

"Kimseyle yatmıyorsun da. Bana yalan söylemeye çalışma. Her yerde gözüm kulağım var. Başarısız bir Uber sürücüsü gibi kendi başına dolaşıyorsun."

Ve işte oradaydı. Kötülük.

İğneyi önceki nezaketim olmadan batırdığımda inledi. Soruları hoşuma gitmemişti. Onu kasten incittiğimi anlayınca sırıttı.

"Bekâretine tutun, bebeğim. Beyaz atlı prens sadece bir fantezi kitabıyla bir vibratör kadar uzağında."

"Siktir git, Vaughn," diye tersledim.

"Düşünüyorum. Sen benim hayır işim olabilirsin. Tam bir birliktelik değil ama dudak *piercing*ini aletimin üzerinde hissetme düşüncesi artık kusma isteği uyandırmıyor."

"Eh, bu *bende* kusma isteği uyandırıyor. Bu yüzden de konu tartışmaya kapalı."

İğneyi yine sert batırdım ve gülerek biraz daha içip şişeyi granit zemine koydu. Şişe kaydı, neredeyse elinden düşüyordu ki son anda yakaladı.

"Bir şey bilmek ister misin?" Viski şişesinin dibine baktı.

Hayır.

"Sen güzelsin."

Hareketsiz kaldım, iğne derisinin üzerinde havada süzülüyordu. Bunu söylememiş olmasını dilerdim çünkü söylemeseydi neredeyse tatlı bir acıyla patlayan kalbimin utancıyla yaşamak zorunda kalmayacaktım. Nefesim kesildi ve yutkunup bakışlarımı yeniden yarasına odaklamak zorunda kaldım.

Sarhoş ve muazzam bir acı çekiyor. Söylediklerinde ciddi değil.

"Zamanla gelişen türden bir güzellik. Sana her bakışımda daha çok içime işliyor. Bana *Prenses Gelin* filmindeki Robin Wright'ı hatırlatıyorsun. Gözlerine kat kat sürdüğün o siyah bokun ve *piercing*lerin bile lekeleyemeyeceği saf bir masumiyetin var ama senden nefret edememin nedeni bu değil." Başını iki yana salladı, ben onu dikerken gözlerini yüzümün yan tarafına çevrdi. "Bu kasabadaki herkes zavallı. Maddiyatın kölesi olmuşlar. Okul, üniversite, futbol, amigoluk, koşu, seks, âşık olma, iş bulma, falan filan adımlarını doldurmaya çalışıyorlar. Para ucuz, kirli ve sıkıcıdır. Onlar için her şey popülerlik yarışı ve sen bu sidik yarışının dışındasın. Sanırım..." Başını

geriye atıp tavana bakarak iç geçirdi. "Sen gerçeksin. Belki de bu yüzden bazen sen yokken bile oradaymışsın gibi geliyor."

Ben de öyle hissediyorum.

Vaughn her zaman buradaydı, öyle olmadığı zamanlarda bile. Onu kilometrelerce öteden hissedebiliyordum. Kokusunu, dokunuşunu, içeri girdiğinde odaya getirdiği havayı tanıyordum. Renkler ve kokularla dolu bir karnavalda onun karanlık ruhunu görebiliyordum. İyi ya da kötü, o şimdiye kadar karşılaştığım en eşsiz adamdı.

Bakışları yanağımı okşarken sessizce onu dikmeye devam ettim.

"Hunter sana yürüyeceğini söyledi."

Dudaklarımı yaladım, iğneyi tekrar derisine geçirmeden önce ipi çektim.

"Ona haddini bildirdim," diye bitirdi.

Parmağımla tenini hafifçe tutup tekrar bir araya getirdim. Ona hayal gördüğünü söylemem gereken yer burasıydı, ben onun *değildim* ama kafasını koparmadan önce tüm hikâyeyi dinlemeye karar verdim.

"Onun evindeydik. Sarhoştu. Seninle uğraşmaya çalışırsa onu mahvedeceğimi söylediğimde şaka yaptığımı sandı. Hunter'ı o kadar kötü dövdüm ki biftek bıçağıyla peşimden geldi. Hedefi ıskalaması gerekiyordu ama boktan nişancıların olayı budur işte. Iskalamak istediklerinde, kaçırmazlar." Umursamazca güldü. Sanki bir kova kan kaybetmemiş gibi davranıyordu.

Duraklayıp bakışlarımı yarasından yüzüne kaydırdım.

Benim yüzümden mi bıçaklanmıştı?

"Bu bir şaka mı?" kaşlarımı çattım.

"Şaka yapan birine mi benziyorum?" Başını iki yana salladı ve bana aptalmışım gibi baktı. "Bu karışıklığı sen yaptın. Senin temizlemen iyi olur."

Gözlerim büyüdü, damarlarımda bir doz taze öfke dolaştı.

"Biz birlikte değiliz," dedim şaşkınlıkla. "Asla da olmayacağız. Sen bir pisliksin."

"Bunun her hareketini kontrol etmemle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsan belli ki dikkat etmemişsin."

Kısa süre önceye kadar duyduğum halka açık oral seksleri, benden kaptığı stajı, yıllar önce karanlık odada gördüklerimi düşündüm.

Tehditleri.

Zalimliği.

Alayları.

İğneyi ona saplayıp sağlıklı derisinde iyice derine ittim ve amacımı belirtmek için büktüm. Kaşlarını çatarak inledi ama geri çekilmedi.

"Beni zorla, Vaughn çünkü ben de seni zorlayacağım. Ben Carlisle Kalesi'nde tehdit ettiğin o kız değilim artık. Bu sefer ben de sana zarar vereceğim."

Çenemi yakalayıp yüzümü yüzüne yaklaştırdı. İğne parmaklarımdan kayarak küvete çarpıp şıngırdadı. Birbirine karışan nefeslerimiz sıcak, ağır ve yoğun şehvetle doluydu. Kanının metalik kokusunu ve eve gelmeden önce içtiğim buzlu karpuz suyuyla şekerlenen tatlı nefesimi soluyordum.

"Kanım seni tahrik etmiyormuş gibi davranma. Onu sertçe, bir güzel emdin ve sıradaki aletim olacak."

"Rüyanda görürsün..."

Her şey o kadar hızlı oldu ki dudaklarımız ateş ve buz gibi birbirine çarptı. Bacaklarımın arasına yoğun bir zevk yayıldı, dudakları benimkileri aralayıp dili ağzıma kayarken karnımın altında yakıcı bir sıcaklık hissettim. Dillerimiz birbirine değdiğinde homurdandım çünkü onun bu kadar yumuşak, bu kadar lezzetli olmasını beklemiyordum.

Dizlerim yere çarptı. Vaughn yüzümü ellerinin arasına alıp beni daha sert öptü, dudaklarımın kenarını ısırdı, burnunu benimkine dayadı ve onun için hissettiğim aynı çaresizlikle beni yiyip bitirdi. Bütün yüzümü yemeye çalışıyormuş gibi göründüğünü hayal ettim ve muhtemelen garip görünse de mükemmel geliyordu.

Ben gönüllü, aptal bir avdım.

Bir anda öpüşmeyi kestiğinde inledim. Sanki onu ısırmışım gibi geri çekildi. Yüzündeki ifade paha biçilmezdi, sanki yeni uyanmış ve beni kendisiyle yatakta basmış gibiydi. Sanki *onu* öpen, evrenini defalarca istila eden *benmişim* gibi.

"Siktir." Göğsü aldığı derin nefeslerle inip kalkıyordu, bakışları tekrar ağzıma indi.

Onu ilk kez kontrolünü kaybetmiş hâlde görüyordum.

"Bu hayattayken olmaz, Spencer." Boğazımı temizleyerek titreyen parmaklarımla küvetten kaygan iğneyi almaya çalıştım. İpi kopardım. Onu dikmeyi bitirdim. "Şimdi yarayı temizleyeceğim. Kıpırdama."

"Bir dahaki sefere beni durdur." Viski şişesini aldı ve kalanını tek seferde kafaya dikti. Dudakları şişip morarmıştı ve birkaç dakikadır öpüştüğümüzü fark ettim. Benim de öpülmüş gibi görünüp görünmediğimi merak ettim.

"Hayır. *Sen* bir dahaki seferin olmayacağından emin ol," diye fısıldadım ateşli bir şekilde dudaklarımı yalayarak. "Farkında olduğundan emin değilim ama yirmi birinci yüzyıldayız. Erkekler kendi eylemlerinden sorumludur. Yoksa 'bu o elbiseyi niye giymiş o zaman' diyen şovenist tiplerden misin?"

"Emin ol, ömrümün sonuna kadar giysilerinle beni uzaklaştırmaya devam edecek gibi görünüyorsun. Bu yüzden o konuda sorun yok." Ben misilleme olarak iğneyi derisine tekrar batırırken eğlenircesine kesik bir nefes aldı. Onu iyileştirmekle işim bitmişti.

Bileğimi eline aldı ve ona bakmamı sağlamak için hafifçe sıktı. Baktım.

"Senden hoşlanmak istemiyorum, Lenora. Seni mahvetmek istiyorum."

"O zaman yap hadi!" Kolundan kurtulup sinirle ellerimi havaya kaldırdım. "Bu kadar yüce ve güçlüysen neden beni ıstırabımdan kurtarmıyor, lanet olası işi bitirmiyorsun?"

Poppy'yle beni okuldan attırmak için bolca fırsatı, gücü ve olanağı vardı. Yine de bunu yapmamıştı. Asla fazla ileri gitmemiş, hayatımı çekilmez hâle getirmenin sınırlarında dolansa da dayanılmayacak seviyeye getirmemişti.

"Birincisi ikincisini yapmamı engelliyor." Duvara bakmak için döndüğünde ağzı tiksintiyle büzüldü.

Çenem neredeyse yere düşecekti. Benden *hoşlandığını* mı söylüyordu?

Dudaklarına hafif bir gülümseme yayılırken başını bana çevirdi. "Kahretsin. Kendine bir bak. Bana inandın." Gülerek başını iki yana salladı. "Bitir hadi, İyi Kız. Gitmem gereken bir yer var."

Aşağıya indim, bir şişe su aldım ve geri gelip ona verdim.

"Bir dahaki sefere biri ağzını burnunu kırdığında kendine bir iyilik yap, doğruca hastaneye git. Şimdi bunu iç ve sonra pisliğini temizle. Hepsini. Her damla kanı," dedim olabildiğince soğuk bir şekilde. "Dostça bir hatırlatma. Bir gün senin asistanın olabilirim, Vaughn ama asla senin lanet olası hizmetçin olmayacağım."

Vaughn

O haftanın geri kalanında her gün okula geldim.

Ve okulun son gününde, Len yani Lenora'yla işleri gerçekten berbat ettim. *(O senin kahrolası kız arkadaşın değil, bok kafalı.)* Otuz beş derecelik havada kötülük kol geziyordu. Kahrolası nem seviyesi iki bin derece falandı.

İşte Güney Kaliforniya böyleydi: palmiye ağaçlarıyla çevrili bir cehennem.

Herkes üzerindeki sefil kıyafetlerin altında bikini ve mayo giyiyordu. Erkekler nemli zeminlerde kayarak, su tabancalarıyla ateş ederek ve koridorlarda birbirlerini kovalayarak beyni olan birer birey olduklarına inanmayı zorlaştırıyordu. Biri, kızlar tuvaletindeki aynaların üzerine siyah boya püskürtmüş, bu da geleneksel okul çıkışı selfiesi için hazırlanamayan piliçlerin histeri krizi geçirmesine neden olmuştu. Birilerinin çok fazla boş zamanı olmalıydı çünkü üzerlerine tükenmez kalemle edepsiz söylentiler yazılmış helyum balonları tavanda boşıboş uçuşuyordu.

Alice Hamlin, Vaughn Spencer'ı erkek arkadaşının önünde emdi.

Hunter Fitzpatrick, Lemke ikizlerine kasık biti bulaştırdı.

Knight Cole bir bâkir.

Lenora Astalis bir ucube.

Hadi. Ama.

Banyosunun her köşesini kan gölüne çevirdikten ve onu öptükten sonra onunla konuşmasam da benim dışımda herhangi bir pisliğin kızın okuldaki son gününü mahvetmesinden hoşlanmadım. Carlisle'ın avlusundaki siyah güllere benzeyen tadı hâlâ dilimdeydi. Yapraklardaki yağmur damlaları gibi lezzetli, tatlı ve taze.

Yapraklardaki yağmur damlaları gibi mi? Seni amcık.

İsviçre çakımı botumdan çıkardım ve balona fırlattım. Gürültülü bir şekilde patladı, ses koridordaki insanların korkuyla çığlık atıp zıplamasına neden oldu. Patlayan balon ayağımın dibine düştü. Bıçağımı yerden alarak koridor boyunca yürüdüm, çizmemin yan tarafına sokup balonu yerden aldım.

"Bu güzel sanat eserinin sorumlusu kim?" İnsanlar sırtlarını dolaplara dayamıştı, sorgulayan gözlerle onlara baktım.

Bazı öğrenciler telefonlarını yüzüme doğrultup beklenmedik patlamamı kaydetti ama kimse konuşmadı.

Alay ederek koridorun ortasında durdum. "Peki o zaman, kimse bir şey söylemeyecekse sanırım birinci sınıftan şimdiye kadar bana verilen her saksoyu değerlendirme zamanı geldi. Bilirsiniz, eski günlerin hatırına. Dürüst olayım: bazılarınız *başarısız* oldu."

Arka cebimden siyah bir tükenmez kalem çıkardım ve dişlerimle kapağını açtım. Kalemin ucunu dolaba dokundurup Stacee'nin adını yazmaya başladığım anda arkamdan bir ses bağırdı.

"Kanka! Sadece lanet bir şakaydı. Sakinleş."

Soren Kayden.

Sözlükte resimler olsaydı –ki Soren gibi insanlar için olması gerekirdi– sarı sakallı plaj tacizcisi yüzü, o günün hangi gün olduğunu bilmeyen ifadesiyle birlikte *dangalak* kelimesinin altında yer alırdı (*Bugün perşembeydi, seni palyaço*).

Kumar bağımlılığını beslemek için uyuşturucu pazarlıyordu ve üç dolarlık bir banknottan daha şaibeliydi. Bir keresinde kimseye söylemeyeceğini umarak seçici dilsizliği tercih eden arkadaşım Luna'yı okşamaya çalışmıştı. Ama Luna tabii ki söylemişti. Bir hafta sonra Knight'ın kırdığı dişleri için iki diş implantı yaptırmak zorunda kalmıştı. Geri kalanını ben halletmiştim; gözlerini morluklarla, alnını penis şeklinde bir yara iziyle süslemiştim.

Arkamı dönüp onu dolapların karşısındaki duvara ittim ve patlak balonu suratına çarptım. İrkildi, gözlerini sımsıkı yumdu ve yanağındaki kırmızı noktayı ovuşturdu.

"Ah! Ne oluyor be!"

"Seni kokuşmuş bok parçası." Ayak parmaklarına basıp tüm ağırlığımı onlara verdim, o kadar kızgındım ki onu öldürebilirdim.

Bugün okula gelmemeliydim. İngiltere'ye taşınma konusunda gergin olduğumdan zaten cinlerim tepemdeydi. Soren sadece kolay bir bahaneydi. Ben Lenora'nın kurtarıcısı değildim. Lanet olası arkadaşı bile değildim. Onun kıçını, Dean amcanın batık tırnağını umursadığımdan bile daha az umursuyordum. Ama sorun şu ki rahat yaşamak onu yozlaştırıyordu. Biraz itilip kakılmak sağlığına iyi gelirdi.

Benim tarafımdan.

Başkası değil.

Sadece. Ve. Sadece. Ben.

"Saat üç yönünde kavga!" diye bağırdı biri ellerini ağzının iki yanına kapatarak.

Knight ve Hunter arkamdan geldi. Soren'in sörfçü arkadaşları da aceleyle geldiler ama kenarda durdular, bana ya da grubuma saldıramayacak kadar korkaklardı.

"Şakaydı!" Soren kollarını kendini savunmak için havaya kaldırarak bağırdı.

Arabella onu kurtarmak için aceleyle koştu, on beş santimlik topuklularıyla bize doğru fırladı ve elini omzuna koydu. Tüm okul etrafımıza toplanmış bakıyordu.

"Ah, hadi Spence. Ne zamandan beri zararsız bir eğlence yüzünden sinirleniyorsun? Balonlarda yazan tüm söylentiler zaten doğru."

Değildi.

Alice beni eski erkek arkadaşı Jason'ın önünde emmemişti.

Lemke ikizleri Hunter'a kasık biti bulaştırmıştı, tersi değil (beynimin geri dönüşüm kutusuna atmam gereken saçmalıklardan biriydi).

Ve Lenora Astalis pek çok şey olabilirdi ama bir ucube değildi.

İyi insan lafının üstüne gelirmiş ki İyi Kız bize bakan kalabalığın arasında göründü. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı, göz kalemi bugün daha kalındı. Benimki gibi postallar ve *Stone Roses* grubunun tişörtüyle siyah dar kot pantolon giymişti. Kocaman kulaklığını kulaklarından çekip CD çalarını kotunun kemerine sokarken olanlarla pek ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

Arabella, bakışlarımı takip etti ve pembe dudaklarına zehirli bir gülümseme yerleştirdi.

"*Ucube* saat üç yönünde. N'aber, İyi Kız? Hayal mi görüyorum yoksa Vaughn'ı emip mükemmel bir on puan mı kaptın? Yani şimdi o senin zırhlı şövalyen falan mı oldu?"

Len'in gözleri genişledi ve bakışları benimkilere doğru kaydı. İnsanlara öpüşmemizden bahsettiğimi sanıyordu. Belki daha

kötüsünü. Arabella ona İyi Kız demişti ama bu bir tesadüftü. Gerçek şu ki kimseye lakabından ya da onu öptüğümden bahsetmemiştim. İki seferden de. Elimden gelse iki öpücüğü de hafızamdan silerdim.

Lenora gülüyormuş gibi yaptı. "Kendini övme. Senin hayal gücün mü var ki hayal göresin? Bırak hayal gücünü bir beynin bile yok, Arabella."

"İnkâr etmiyorsun." Arabella parmağını ağzına sokarak müstehcen bir şekilde emdi.

"Resmî bir açıklama mı istiyorsun?" Len gözlerini devirerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "İyi. Bırak onunla daha fazlasını yapmayı, Vaughn Spencer'ı öpmem bile. Ona dokunmaktansa ölmeyi tercih ederim. Şimdi mutlu oldun mu?"

Dudaklarımda duygusuz bir sırıtış belirdi. "Hislerin karşılıklı, Astalis."

"Ah be, Spence. Bu, onun pasaklı kıçını boş yere savunduğun anlamına mı geliyor? Kız seni istemiyor bile," diye alay etti Arabella.

Yarım beyni olan herkes yüz kilometrelik mesafeden bile beni kızdırmaya çalıştığını anlayabilirdi. Bu beni rahatsız etmedi. Beni sinirlendiren Lenora'nın sözleriydi.

Öpmem bile.

Ölmeyi tercih ederim.

Siktir. Oradan.

"*Savunmak* mı?" Ağzımın köşesi bir sırıtışla kıvrıldı. "Ben kimseyi savunmadım. Kötü kız saçmalıkları artık eskidi ve sıkıcılaştı."

"Ben... ben kız değilim," dedi Soren kekeleyerek.

Ona ilgisiz bir bakış attım. "Ama bir *korkaksın*."

"Yalancısınız. İkiniz de." Arabella seksi olmaya çalışarak kedi yavrusu gibi gerindi.

Soren'in bakışları benimle Lenny'nin arasında gezindi. Haklıydılar. Okulda zorbalığa uğrayan birini savunduğum her sefer için kenara bir kuruş atsaydım kullanılmış sakız almaya bile param yetmezdi.

Peki neden o? Okulda bana saygı *göstermeyen* tek kızken.

"Ah kahretsin, adamım. Onun kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum." Soren ağzını kapattı, gözleri parlıyordu.

Onun benim zayıflığım olduğunu düşünüyordu. Aşil topuğum. *Yanlış* düşünüyordu.

"O benim kız arkadaşım değil," dedim esneyerek.

Ama Lenora ifadesini korumakta zorlanıyordu. Kızarmıştı ve yumruklarını vücudunun iki yanında tutuyordu. Görünüşüyle ilgili her şey *endişeli* diye bağırıyordu.

"Ondan nefret ediyorum," dedi dengesini kaybederek.

Sinir bozucuydu ama sebepsiz değildi. Staj hakkını elinden almış, babasını manipüle etmiş, banyosunu kana bulamış ve kapısına çöp bırakmıştım. Çıldırması an meselesiydi.

"Neden onun gibi biriyle birlikte olmak isteyeyim ki?" Lenora, etrafımızdaki seyircilere aldırmadan başını salladı. "Ondan her yönüyle nefret ediyorum. O bir canavar. Zalim bir zorba. Kafadan kontak."

Canavar.

Zalim zorba.

Kafadan kontak.

Yutkundum ama sırıtarak başımı Arabella'ya çevirdim.

Gördün mü? diyordu zavallı gülümsemem. *Burada kaybedilmiş bir aşk yok.*

"Hımm. Hâlâ ikna olmadım. Kanıtla." Aramızda birkaç metre mesafe olmasına rağmen, Arabella ağırlığını bir yanına vererek memelerini bana doğru dikleştirdi.

"İnsanların ne düşündüğünü umursuyormuşum gibi davranıyorsun. Bu tamamen aptal olmayan biri için çok yakışıksız.

Yakışıksız kelimesinin ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi Arabella? Ve *aptal* kelimesinin de? Eminim bu kelimeye de aşinasındır."

Arabella beş kat makyajının ve güvensizliğinin altında kızardı ama karakterini bozmadı. Davranışları fazla bariz olan Lenora'nın aksine, o bunu nasıl yapacağını biliyordu.

"Neden Emma Watson'ın gotik ikizinin önünde aletini emmiyorum? Bakalım kıza karşı herhangi bir şey hissediyor musun? Ne de olsa uzun zaman oldu. Beni aile tatiline bunun için *davet ettin*, değil mi?"

Kahrolası Indiana.

O tatilden sonra ailemdeki herkes enseme çökmüştü. Kimse ilişkimizin gerçek olduğuna inanmamıştı. Hepsi kimi kızdırmaya çalıştığımı merak etmişti.

Kendimi, diye çığlık atmak istedim. *Arabella gibi bir boku hak ediyorum, bu yüzden onu davet ettim.*

Arabella'nın hayatının amacı aletimi emmekti. Kanseri tedavi etmek için çalışan çoğu araştırmacıdan daha fazla çaba sarf etmişti. Ne yazık ki beni memnun etme arzusu, onu üst düzey itici biri yaptı. Aletimi onun ağzına sokmayı düşündüğümde kendi koltuk altını yalamaya çalışan bir babun beni daha çok tahrik ederdi.

Ama Arabella sadece beni emmek istemiyordu. Ayrıca Kraliçe Arı statüsüne boyun eğmeyen ve kendi partisinde onu tokatlayan Lenora'yı da incitmek istiyordu.

Bu kavgada benim de bir çıkarım vardı.

İyi Kız, benim için fazla iyi olduğunu düşünüyordu. Haklı olabilirdi ama ona bir ders vermenin zamanı gelmişti. Sevdiği ve değer verdiği her şeyi alacaktım. Tabii ki beni ilgilendirdiği için değil, amaca götüren bir araç olduğu için. İstediğimi elde etmenin bir yoluydu bu.

Her iki öpücük de hataydı.

Temizlik odasındaki onu sakinleştirmek ve istersem ona sahip olabileceğimi kanıtlamak içindi.

İkincisi insan hatasıydı.

Sarhoştum, bir pinata gibi dağılmıştım ve o oradaydı, beni tekrar bir araya getiriyordu. Kelimenin tam anlamıyla. Metaforik olarak değil. Komşu kızı Luna'ya kafayı takan Knight gibi bir amcık olmayı reddetmiştim.

Üçüncü bir hata yapmayacaktım ve Lenora bunu ne kadar erken öğrenirse başka bir zavallı sapık bulma şansı o kadar azalmış olacaktı.

Ayrıca Alice'le temizlik odasında sonuna kadar gitmediğimi düşünmek beni sinir ediyordu. Her zaman sonuna kadar giderdim, Lenora benim için bir şeyleri mahvetmeye devam edemezdi.

"Spencer! Spencer! Spencer! Spencer!" Etrafımızda çember oluşturan insanlar yumruklarını havaya kaldırıp tezahürat yapmaya başlamıştı.

Sabahın dokuzuydu ve kahve ya da kafaya bir kurşun dışındaki her şey için çok erkendi. Arabella bana otuzbir çekmek istiyordu ve herkes bunu görmek istiyordu.

İyi Kız'a baktım. Gözleri öfkeyle parladı. Bana otuzbir çekildiğine hiç tanık olmamıştı. *Henüz.*

Gözleri, *yapayım deme*, diyordu.

Benim gözlerimse ona, *siktir git,* diye cevap veriyordu.

Öğrenciler ağızlarını kapadılar, bağırdılar, uludular, aralarında kıs kıs gülüştüler. Bu kasabadan tamamen defolup gitmeden önce son bir eğlence olacaktı. Neden olmasındı?

Botumun ucunu işaret ederek ayağımı Arabella'ya doğru salladım.

"Önce öp."

Bitmesi gereken yer burasıydı. Yapacağını düşünmemiştim. Arabella'nın koruması gereken bir ünü vardı ama Lenora'ya zarar vermek için ne kadar ileri gidebileceğini hafife almıştım.

Sivri topuklarıyla bana doğru yürüdü ve dip dibe olduğumuzda durdu. Dizlerinin üzerine çökerek parlak dudaklarını botumun ucuna değdirdi.

Herkes fotoğrafını çekti. Bakışlarım Lenora ve Arabella arasında gezindi. Bunun ardında bir hikâye vardı, bu görünenden çok daha fazlasıydı.

Bu birinin aletine binmekle ilgili değildi. Hayır. Bu kişiseldi.

İntikamdı.

Lenora, Arabella'ya ne yapmıştı?

Gülümseyerek Astalis'e baktım. Yüzündeki ifade kusmak istememe neden oldu ama hiçbir şey söylemedi.

Bir adım öne çık ve buna bir son ver, bakışlarımla ona meydan okudum. Lenora ateşe benziyordu, yalnızca bakışlarıyla odanın her tarafına ısı yayıyordu.

Ama bir santim bile kıpırdamadı. Sadece izledi ve olayın gelişmesine izin verdi.

Arabella bana zafer kazanmışçasına sırıtarak baktı.

"Fermuarını aç, Spence." Elini kasığıma koydu. Savurarak uzaklaştırdım.

"Boşalmazsam bir daha bu kasabada dolaşamazsın," diye uyardım.

Lenora neden umursuyormuş gibi yapmıştı? Asla benimle olmayacağını söylemişti ve ciddiydi ama şimdi bunu yaparsam beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Bu da doğal olarak benim daha fazla yapmak istememe neden oluyordu.

"Babam şimdiden gösterişli bir okula girmemi sağladı. Okuldan sonra muhtemelen Miami'ye giderim. Kaliforniya bugünlerde çok sıradan."

Herkes güldü. Bir kız dışında herkes.

"Soren, Hunter, öğretmenlere karşı nöbet tutun." Knight gözlerini ovuşturarak içini çekti. Her zaman arkamı kolluyordu. Başını iki yana sallayarak bana bir bakış attı. "Sen tam bir

pisliksin, V. Bir hatunun çıkıp kıçını eline vermesini bekliyorum. Umarım bunu yaparken seni kıçından bıçaklamayı da ihmal etmez."

"Bana eğlence vaatlerinde bulunma, Cole." Sırıttım.

Arabella'nın dudakları aletime dokunduğunda bunun gerçek olduğunu anladım, oluyordu. Neyse ki aletim küçük İngiliz gülünün göğsünde bir şey hareket ettirme ihtimaliyle sertleşmişti. Meydan okuması beni çileden çıkarmıştı. Reddetmesi beni kızdırmıştı. Yine de yeterince korktuğundan emin olmak için İngiltere'ye taşınmadan önce aklıyla biraz oynamak istedim.

Etkilenmemiş ifademle Lenora'ya baktım, Arabella'nın başı herkesin izleyip gülebileceği şekilde kasıklarımda ileri geri hareket ederken gözlerimiz kilitlendi.

Bakışlarıma karşılık verdi ama bu sefer yüzü başka bir şey söylüyordu. *Savaş.*

Arabella'nın aletimi emdiğini ve inlediğini duydum, Lenora'nın dudaklarının üzerimde olduğunu hayal ederek ona bakarken daha da sertleştim.

Boyun eğdiğini.

Korktuğunu.

Pes ettiğini düşündüm.

Çevremizde gürültü vardı. Çok fazla gürültü. Yine de bir şekilde sessizliğini net bir şekilde duyabiliyordum. Yüksek sesle. Her şeyi sindirme şeklini.

Beni diktikten sonra, *Beni zorla, Vaughn çünkü ben de seni zorlayacağım. Ben Carlisle Kalesi'nde tehdit ettiğin o kız değilim artık,* diyerek uyarmıştı. Ona inanmıştım.

"Elinden gelenin en iyisini yap," dedim yüksek sesle doğrudan ona bakarak, boşalmam için çabalayan Arabella'yı görmezden geldim. Onu hissetmiyordum bile.

Lenora gülümsedi ama gözlerindeki ateş sönmüştü.

Bu, İngiltere'nin kazanamayacağı tek savaştı.

Lenora

O gece rüyamda peri dünyasında bir savaşçı olduğumu gördüm.

Rüyada elimde sivri bir kılıç, üzerimde bir avcının kuzgun pelerini ve eldivenleri vardı. Doğal sarı saçlarım rüzgârda yılanlar gibi dans ediyordu. Büyülü bir ormandaydık. Turuncu ve sarı güneş ışınlarının yeşil dalların arasından süzüldüğü, kelebeklerin özgürce dolaştığı türden bir yerdi.

Vaughn ve Arabella benim tutsağımdı. Elleri birbirine bağlanmış, kalın bir ağaç gövdesine yaslanarak sarmaşıklar içinde kapana kısılmışlardı.

Kılıcı önce Vaughn'ın kalbine sapladım, son nefesini vermek için çabalarken ağzından kan dökülmesini izledim, yüzü hâlâ soğuk ve küstahtı. Sırada Arabella vardı. Onu defalarca göğsünden bıçakladım. Güldü, güldü ve güldü; o gülerken ben de onu bıçaklamaya devam ettim.

"Öl!" diye bağırdım. "Neden ölmüyorsun?" Sıcak gözyaşları yanaklarımı yaktı.

Ama Arabella ölmeyi reddetti. Sarmaşık zincirlerinden kurtulup zombi gibi üzerime yürüyerek ağaca bağlanmış ölü Vaughn'ı arkasında bıraktı. Beni omuzlarımdan tutup sarstı.

"Lenny!" diye çığlık attı.

"Lenny! Lenny! Lenny!"

Gözlerim açıldı ve nefes nefese yatakta doğruldum. Poppy yatağımın kenarına oturmuş, bana korku ve acıma karışımı bir ifadeyle bakıyordu. Küçük saten pijama takımlarından birini giymişti.

Kaşlarını çatarak başparmağını gözümün altında gezdirdi. "Uykunda ağlıyordun."

Öksürerek rahatsızca kıpırdandım. Boğazım kupkuruydu, sanki içine hapsolmuşum gibi tüm vücudum bana yabancıydı. Yeni ben için çok fazlaydı. Kandırılmıştım, Arabella kadar değil ama yine de öyleydim. Tek gereken Vaughn'ın bir hamlesiydi, sonra dağılmıştım.

Arabella o gün Vaughn'a herkesin içinde otuzbir çekerken hissettiğim kıskançlık beni şaşırtmış ve benliğimi sarmıştı. Kendimi çaresiz, zayıf ve mide bulandırıcı derecede sefil hissetmiştim. Birbirlerine dokunduklarını her düşündüğümde ateşim yükseldi ve durmadan bunu düşündüm.

Kimseye söylemediğim bir şey vardı. Poppy'ye bile söylememiştim.

Poppy'yle havuz olayından kısa bir süre sonra Alice, Arabella ve Soren'in karıştığı bir olay. Aslında Arabella ve Vaughn'ın Indiana'dan dönmesinden sonraki gündü.

Beden eğitimi dersinden sonra kızların soyunma odasında olmuştu. Dolabımın yanında spor sütyenim ve şortumdan kurtularak siyah bir elbise giydim. Son derece rahatsız ediciydi ancak yarım saniye bile çıplak görünmek istemiyordum. İnsanların içeri girip fotoğraf çekmeyeceğine güvenemezdim.

Hedef olduğumu biliyordum ve bu okuldakilere sahip olduklarından daha fazla cephane vermeyi reddediyordum.

Dolabımı kapatmak üzereydim ki bunu benim için başkası yaptı.

Arkamdan bir el metal kapağı çarparak kapattı. Kapak çarpmanın etkisiyle uçup yüzüme çarptı. Burnum, yanma hissi yayılmadan önce uyuştu ve burun deliklerimden birinden sıcak kanın damladığını hissettim. Gözlerimi kırpıştırdım, ne olduğunu anlayamayacak kadar şaşkındım.

"Merhaba, Drusilla," dedi Alice kelimeleri uzatarak.

Temizlik odası olayından beri bu ve Vampirina ismi arasında gidip geliyordu. Herkes lakapları benimsiyor gibiydi. Umurumda değildi. Gösterideki tek rolü memelerini sergilemekten ve komik bir rol için aptalca replikler yumurtlamaktan ibaret mankafa bir figüran olmaktansa, Drusilla olmak daha iyiydi.

Sinmeyi, ürkmeyi veya kanamayı durdurmak için burnumu sıkmayı reddederek arkamı döndüm.

Arabella ve Soren onun hemen arkasında duruyorlardı, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş sırıtıyorlardı.

"Yani, merak ediyordum da..." Alice kaşlarını çatarak dudaklarına dokundu. "Sende Spencer'ın bu kadar ilgisini çeken şey ne? Çirkinsin. Basit kıyafetler giyiyorsun. Aksanın iğrenç ve ablan da artık senin gibi lanet olası dışlanmış biri."

"Ayrıca çirkinsin. Bunu zaten söylediğini biliyorum ama tekrar etmeye değer gibi geldi." Arabella omzunu silkti.

Soren kahkahayı patlattı.

Burnumdan ve ağzımdan akan kanı görmezden gelerek kışkırtıcı bir şekilde esnedim.

"Çok sofistike," diye konuştum.

Alice beni dolabıma doğru sertçe itti.

"Sofistike olmama gerek yok. Güzel olmam yetiyor."

Söylediklerinde yanlış olan pek çok şey vardı ama bunları listelemeye başlamak zaman kaybıydı.

"Sende ne bulduğunu bilmek istiyorum." Arabella öne çıktı, çenemi tutup korkmuş bir hayvanı inceliyormuş gibi iki yana çevirdi.

Elini bir tokatla uzaklaştırdım.

Alice ve Soren, her biri bileklerimden birini arkamdaki dolaplara dayayarak aramıza girdiler. İnsanlar çoktan gitmişti. Taciz edilmemek için her zaman en son giyinmek zorunda kalmanın talihsizliğiyle insaflarına kaldığımı biliyordum. Dışarıda bir futbol antrenmanı yapılıyordu ve bağırsam bile kimse beni duymazdı. Erkekler ve koç çok yüksek sesle bağırıyor ve gülüyorlardı.

Kendimi ellerinden kurtarmaya çalışarak Soren ve Alice'e direndim.

Arabella açık avucunu bir uyarı sesiyle arkamdaki dolaba çarptı. İrkilmedim bile.

"Onu beceriyor musun?" Öfkeyle gözlerini kıstı.

Ona cevap vermeyecektim. Boş versene. Ona istediğini vermek, kazanmasına izin vermekti. Bırakacaktım Vaughn'ı onu unutana kadar becerdiğimi düşünsün.

"Seni ilgilendirmez."

"Siz arkadaş falan mısınız?"

Tanrı korusun. Sadece beni iki kez öpmüş ve kanını emmeyi hayal etmemi sağlamıştı.

İçimden bir kahkaha koptu. "Ondan bu kadar hoşlanıyorsan en yakın arkadaşını emmemeliydin." Son sınıf başlamadan önce Knight'la birlikte olduğu söylentisini duymuştum.

Arabella burnumu sertçe sıktı ve daha fazla kan çıkmasına neden oldu. Öksürmeye başladığımda serbest bıraktı. Gözlerim doldu ama gözyaşlarımı tuttum.

"Şuna bak, Bella. Ortalığı kokuttu, altına sıçıyor olmalı."

"Bence o kötü koku senin ağzından geliyordur." Sesim kendi kulaklarımda bile titrek bir şekilde çınlıyordu.

"Belki de onun kölesidir. Olay bu mu?" diye sorguladı Alice, iğnelememi görmezden gelerek. "Onun ayak işçisi. Askerlerinden biri."

"Belki de sırrını bildiği için onu yakınında tutuyordur," diye araya girdi Soren. "Size söylüyorum dostum, o adamı bu hâle getiren bir şey olmuş olmalı. Normal olamayacak kadar kafayı yemiş durumda. Bizim gibi değil."

Az kalsın tükürüğümde boğuluyordum. Kilometre öteden sırrın kokusunu aldıklarına inanamıyordum. Orada gördüklerim pek de skandal sayılmazdı ama Vaughn bunu görmemi istememişti. O kadarı bariz bir şekilde anlaşılıyordu.

Arabella'nın beyninde bir ampul yandı ve sırıttı.

"Vaughn Spencer'ın bir sırrı var ve sen bize onun ne olduğunu söyleyeceksin," diye fısıldadı, sesi tehditkârdı.

"Git bir kaktüsü becer," diye mırıldandım.

Ani bir tokat sesi yankılandı. Acı yanağıma yayılmadan önce kulaklarımda çınladı. Bunun benim başıma geldiğine inanamıyordum. Bana daha önce hiç vurulmamıştı. Asla. Belki de bu yüzden böyle tepki veriyordum.

Arabella'nın yüzüne tükürdüm.

Yüz hatlarının nasıl çarpıldığını, sakinlikten dehşete ve sonunda iğrenmeye geçişini gördüm. Elini havaya savurunca beni tekrar tokatlayacağını sandım ama tek yaptığı yanağından ve ağzının kenarından tükürüğümü silip kalıntıları elbiseme sürmek oldu.

Soren ve Alice'e, "Bu orospuyu yere yatırın," diye emretti.

Saniyeler içinde çamaşır suyu ve ayak kokan soğuk fayansların üzerinde yüz üstü bir şekilde yatıyordum. Soren bacaklarımı yakalarken ileri geri kıvranarak direndim. Alice bileklerimi tuttu. Arabella'nın topuğunun omurgamın dibine

battığını hissettiğimde gözyaşlarımı tuttum ve zorlukla homurdandım. *Tanrım.*

"Şimdi, Drusilla, hayvan gibi davranıp yüzüme tükürsen de sana bir şans daha vereceğim. Bir daha asla yürümeyeceğinden emin olmadan önce söyle bana, Vaughn Spencer'ın sırrı ne?"

Gücümün geri kalanıyla çığlık attım, tek kelime söylemeden öfkemi dışarı saldım. Nedendir bilinmez Vaughn'dan birazcık bile hoşlanmamama rağmen sırrını tehlikeye atmak aklımın ucuna gelmemişti. Bir kere bile.

Burnumdan gelen kanın tadı tükürüğüme karıştı ve öksürdüm, topuğunun belime daha derin battığını hissettim. Derimi deldi ve kemiklerime bastırdı. Uzakta bir kapı çarparak kapandı, gürültü soyunma odasına kadar ulaştı.

"Biri geliyor. Acele et." Yüzüne tekme atmaya çalıştığımda Soren, sabit tutabilmek için yerinde durmayan bacaklarıma vurdu. Arabella üzerime çıktı ve tüm ağırlığıyla sırtıma yüklendi.

Bayılmadan önce hatırladığım son şey, duvarları titretecek kadar yüksek sesle bağırdığımdı. Daha sonra uyandığımda alt sınıftan birkaç kız ayağa kalkmama yardım etti. Tamamen giyiniktim, bu yüzden sırtımı görmediler ama mavi-mor izler iki ay boyunca geçmedi.

Şimdi Poppy bana yan yan uzun bir bakış atarak neden bu kadar üzgün olduğumu öğrenmek istiyordu.

"Neden ağlıyordun? Neden birine ölmesi için bağırıyordun? Neler oluyor, Lenny?"

Ona söylemenin bir anlamı yoktu. Okul yılı resmen sona ermişti. Önümüzdeki hafta uçağa binecek ve eve dönecektim.

Carlisle Kalesi'ne.

Sanata.

Pope'a.

Arabella, Soren, Alice ve benim aramda koca bir okyanus olacaktı. Vaughn orada olurdu, doğru ama beni asla fiziksel

olarak incitmezdi. O, zehirli öpücükleri ve akıl oyunlarıyla benimle alay etmekten hoşlanıyordu. Bu kadarıyla baş edebilirdim.

Başımı iki yana salladım. "Sadece kötü bir rüya gördüm, hepsi bu. Hayatımızda bir şeylerin değiştiği zamanlarda annemi ne kadar çok özlediğimi biliyorsun. Sonrasını düşünüyorum. O olmadan geri dönmek tuhaf olacak."

Tamamen yalan değildi. Annemi deli gibi özlemiştim ama eve döndüğüm için mutluydum. Poppy yüzümü dikkatle inceledikten sonra yorganımın altına girip kıçını benimkinin yanında yerleştirdi.

"Ah, biliyorum Lenny-loo." Bir kolunu omzuma doladı ve alnımı öptü.

Poppy annem öldüğünden beri hep yanımda olmuştu. Bu yüzden, yaşanacakları önceden görmüş olsam da ablamın kalbini kırdığı için Knight'ı asla tam anlamıyla affetmeyecektim.

"Carlisle'den sadece birkaç saat uzaklıktaki Londra Ekonomi Üniversitesi'ne gidiyorum," diye hatırlattı bana. "Ama her zaman yanında olacağım. Söz veriyorum."

Ona inandım.

Kıpırdanıp pijamasının arka cebinden bir şey çıkardı. Bir Hershey çikolatası. Paketi açıp ağzıma attı.

"İşte. Kendimi biraz şımartacaktım ama görünüşe göre senin buna benden daha çok ihtiyacın var. Çikolata, çocukluğundan beri seni hep sakinleştirir. Şimdi uyu ve tatlı rüyalar gör, tamam mı? Sana söz veriyorum, bundan sonra hayat çok tatlı olacak." Saçlarımı alnımdan çekerek tekrar öptü.

Sonrasında kâbus görmedim.

Ertesi gün komodinin üzerinde içi çeşit çeşit çikolata dolu bir sepetle uyandım.

Poppy.

Bir saç boyası çıkarıcı aldım ve saçımı yıkadım, yavaş yavaş doğal güneş ışığı rengine döndürdüm. Dudağımdaki ve burnumdaki *piercing*leri banyodaki çöpe attım. Artık rol yapmaya gerek yoktu.

Ben kendimdim, bu kadarı yeterliydi.

***

Mezuniyet uçan kepler, ipeksi cübbeler ve herkesin sahte bir şekilde gülümsediği güzel aile fotoğraflarından oluşan bulanıklık içinde gelip geçti. İngiltere'ye dönmeden önceki gece Poppy bir veda partisi verdi ve bütün eski arkadaşlarını, hatta pislikleri bile davet etti.

Arabella, Alice ve Soren'i bile.

Buna itiraz edemedim. Bana ne yaptıklarını bilmiyordu ve Arabella'yla Vaughn'ın halka açık oral seks olayından bu kadar sarsıldığımdan da haberi yoktu. Ayrıca Poppy, gittiğimiz son havuz partisinin –onu neredeyse öldürecekleri partinin– izlerini de silmek istiyordu.

Ev şu anda mobilyasızdı. Her şey paketlenmiş, sarılmış ve İngiltere'ye gönderilmişti. Mutfak tezgâhında bir sürü alkol ve abur cubur bulunan çıplak, açık, soğuk bir evdi.

Poppy bana birkaç kez parti vermesinde bir sakınca olup olmadığını sormuştu.

Sorun olmadığını söylemiştim ve yalan değildi. Dışlanmış gibi hissederek birkaç saatliğine kendimi bir yerlere kilitleyeceğimi çok iyi bilsem de ablam için bunu mahvetmek istemedim. Her şeyi planlamıştım.

Zamanımı tavan arasında, babamın stüdyosunda geçirdim. Oda, tam ortasında Vaughn'ın heykeli olmadığından kalın bir taş tozu tabakasıyla kaplı boş bir alandı.

Anahtar olmadan kimse stüdyoya giremezdi ve ben de kendimi içeriye kilitlemiştim. Su şişelerini ve Poppy'nin o gün erken saatlerde komodinin üzerine bıraktığı çikolata paketini buraya stoklamıştım. Anahtarı bir ayakkabı bağcığına taktım ve kaybetmemek için bağcığı bilezik hâline getirip bileğime bağladım.

Alt kattaki müziğin yankısı tavan arasının duvarlarını ve zeminini sarssa da yere oturup sırtımı duvara dayadım. Kulaklığımı takıp The Smiths'in "Handsome Devil" şarkısına kafamı sallayarak defterime eskizler çizmeye başladım.

Çikolatalı-fıstıklı krakerden bir ısırık alıp dilimi damağıma vurarak eriyen kakaonun ve tuzun tadını çıkardım. Vaughn ve Arabella'nın bana bir korku gösterisi yaşattığı o kâbustan bu yana her gece bir paket çikolata bıraktığı için Poppy'ye teşekkür etmeyi aklıma not ettim.

Bu konuda istikrarlı olması, bana inanılmayacak kadar çok sevildiğimi hissettiriyordu.

Eskiz defterinde sayfayı çevirip bir kafanın ana hatlarını çizdim, sonra ona ayrıntılı bir dikenli taç ekledim. Tüm olasılıkları düşünürken zihnimdeki çark dönmeye başladı. Carlisle Kalesi'ndeki gül çalılarında dikenler bulabilir ve onlardan bir taç yapabilirdim. Gerçek bir tane.

Kafayı kille ya da kalayla şekillendirebilirdim. Kirli, paslı metalle. Dremelle yüzün kıvrımlarını oyardım.

Dışarıdan bir çığlık kulaklığımdan gelen müziği delip geçti. Kulaklığı boynuma indirdim ve eskiz defterini bir kenara koydum, ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Olanlarla ilgilenmiyordum. Gerçekten, sadece Poppy'nin iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim.

Vaughn'ın partiye gelip gelmediğini merak bile etmedim. Gelmeyecekmiş gibi görünüyordu. Aylardır kayıp sayılırdı ama

banyomdaki öpüşmemizden sonra partilere katılmayı da tamamen bırakmıştı. Sanırım deliliğinin zirvesine ulaşmıştı.

Havuzdaki insanları izledim.

Gecenin on birinde tamamen karanlık olsa da suda yüzen parlak çubukların yanı sıra balonlar ve domuz pastırması, soğan halkası, kuğu ve kalp şekilli deniz yatakları görünüyordu. Bikinili kızlar birbirlerine su sıçratıyordu. Bazıları erkeklerin omuzlarında oturmuş deve güreşi oynuyordu.

Ve Vaughn oradaydı, gözlerim bir mıknatıs gibi ona çekildi. Havuzun kenarındaki şezlonglardan birine tünemiş, tamamen giyinik hâlde Knight ve Hunter'la sohbete dalmıştı. Knight üstsüzdü, başında tam olarak yerleştirmediği bir şapka vardı ve omurgasındaki denizatı dövmesi kaslı sırtına dikkat çekiyordu.

O buraya gelmişse sanırım ablamla aralarındaki tatsızlığın üstesinden gelmişlerdi çünkü Knight son günlerde kendini ilelebet Luna Rexroth'a adamıştı.

"Neydi o çığlık?" Poppy elinde bir sürahiyle mutfaktaki cam kapıdan dışarı çıktı. Açık pembe minicik bikinisinin sütyeni deniz kabuğuna benziyordu.

Hunter, Knight ve Vaughn'la yaptığı konuşmadan başını kaldırarak açıkladı. "Arabella, Alice ve Stacee deve güreşi oynuyorlardı. Normal oyun gibi ama bir erkeği su altında emerek ilk boşaltan kişi ödülü alıyor."

"Bu kulağa çok korkunç geliyor," diye soludu ablam. "Ödül neydi?"

"Vaughn." Knight ve Hunter aynı anda güldüler.

Kalbim boğazımda atmaya başladı. *Yine aynı şey olmasın.* Vaughn ayağa kalkıp kalabalığı yararak geçerken daha fazlasını görmek istemediğim için pencereden bir adım geri çekildim. Kalabalık onun için kenara kaçıştı. Elbette kaçışacaklardı.

"Buraya bunun için gelmedim," dedi.

"Neden *geldin* o zaman?" Hunter yüksek sesle sordu. "Tam bir emo gibi davranıyorsun."

Vaughn etrafına bakındı ama hiçbir şey söylemedi.

"Hadi ama." Arabella havuzdan çıktı.

Çıplak yüzdüğüm havuzdan. Bunu düşünmemeye çalıştım.

"Eğlenceyi bozma, Vaughn. Hepimiz veda etmeden önce son bir kutlama yapıyoruz. Ben kazanıyorum!" Güldü.

Alice bir köpek yavrusu gibi diğerinin dibindeydi. İkisi de altı tanga olan bikiniler giyiyordu. Alice'inki parlak sarıydı, Arabella'nınki turuncuydu ve bronz teninde çok hoş görünüyordu. Çekici olmalarından nefret ettim. Karmaya inanmayı zorlaştırıyorlardı çünkü karma gerçekten kötü insanların peşine düşüyorsa niçin onlar her şeye sahip oluyordu (her iki ebeveyn olayı da dâhil)?

Hunter ve Knight da ayağa kalktı. Knight, telefonunu kulağına dayayarak eve girdi ve Hunter, havuzun diğer tarafındaki Soren'e doğru kaşlarını çattı. Gözlerimle onun bakışını takip ettim. Soren, eskiden matematik dersini birlikte aldığımız yarı baygın görünen Bianca'nın yanındaki şezlongda oturuyordu. Sessiz, oldukça inek, her zaman uyum sağlamak isteyen bir kızdı. Belli ki sarhoştu. Görünüşe göre Soren ona bir hamle yapmıştı ve Hunter bundan hoşlanmamıştı.

Vaughn hem Alice'i hem de Arabella'yı görmezden gelerek gitmeye hazırlandı. Bu sefer Alice kolundan tuttu. Ben bile bunun bir hata olduğunu biliyordum. Vaughn dokunulmaktan hoşlanmazdı. Vaughn dokunmanın etkisiyle durdu ve gözlerini kısarak ona baktı.

"Senin için Jason'dan ayrıldım." Kız vücudunu onunkine bastırdı.

"Sen bir taş parçası için bile Jason'dan ayrılırdın, bu yüzden senin için büyük bir kayıp sayılmaz. Ayrıca, kimse senden bunu yapmanı istemedi."

"Benden oral seks istedin." Ayağını yere vurdu.

"Hayır diyebilirdin. Yoksa 'hayır' kelime dağarcığında yok mu?"

"Sen bir pisliksin, Spence."

"Bunu çözmek çok zamanını aldı mı? Akıllara durgunluk veren başka bir aydınlanma daha yaşadın mı?"

"Evet, aslında yaşadım. Küçük dostun Drusilla bize sırrını anlattı. Oldukça skandal bir sır, Spence."

Zemin ayaklarımın altında sarsıldı ve dengemi yeniden kazanmaya çalışarak pencere pervazını tuttum.

Yalan söylüyor.

Dişlerim öfkeyle birbirine çarptı, parmaklarım pencereyi açıp ona yalan söylediğini bağırmak için kaşınıyordu. Vaughn'ın yüzündeki değişimi durduğum yerden bile görebiliyordum, tüm yüzü sakin görünürken sadece bir kere çenesinin seğirdiğini fark ettim.

"Lenora bir yalancı," dedi sakince.

Gözlerimi kapattım ve hırıltılı bir şekilde nefes verdim.

Onlara hiçbir şey söylemedim, seni salak.

Havuzun diğer tarafında, Hunter ve Soren'in karşılıklı konuşmaları kontrolden çıkıyordu. Poppy onlara doğru yürüyerek durumu düzeltmeye ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Knight havuz kenarına döndüğünde Hunter ve Soren'i görür görmez onlara doğru koştu. Gözlerim tekrar Arabella, Alice ve Vaughn'a döndü.

"Seni bu yüzden istemediğini söyledi." Arabella saçmalıklarına devam etti. "Onun için bile fazla ucube olduğunu."

Tanrım. Ona yalan söylüyordu ve Vaughn bunlara inanıyordu.

"Beni isteyip istememesi umurumda değil," dedi Vaughn kuru kuru ama gitmek için bir hamle yapmadı. Bir şey onu yerinde tutuyor ve sözlü hakareti kabul ediyordu. Dehşet içinde

fark ettim ki bunu duymayı, ona bunu yaptığıma inanmayı *istiyordu*.

"Herkese söyleyeceğini söyledi." Vurma sırası Alice'deydi.

Durumu düzeltmeyi planlayarak pencereyi açtığımda aynı anda iki şey oldu:

1. Ayakkabı bağcığından bilekliğim ve ona bağlı anahtar uçup gitti, havuzun kenarına fırladı. Oradan geçen birinin tekmesiyle de beni tavan arasında kilitli bırakacak anahtar suya düştü.

2. Hunter, Soren'in yüzüne bir yumruk attı.

Soren tökezledi ve insanların sızlanıp çığlık atmasına neden olan büyük bir sıçramasıyla havuza düştü. Yolda bir polis sireni öttü. Biri polisi aramıştı, muhtemelen müzik saatlerce devam ettiği ve uyku vaktini geçtiği içindi. Kızlar çığlık attı ve erkekler kapıya ulaşmak için birbirini itti. Knight, Soren'i dışarı çıkarmak için havuza atladı. Sirenler giderek daha da yakınlaştığında bir küfür mırıldandım. Tavan arasında kilitli kalmıştım.

Vaughn, Alice ve Arabella hâlâ aynı noktada duruyorlardı. Sanki hiçbir şey onların öfke ve yalan balonunu delemiyor gibiydi.

"Vaughn!" Sonunda pencereyi neden açtığımı hatırladım. Kafasını kaldırdı, yüzümü gördüğünde kaşları çocuksu bir şaşkınlıkla kalktı. "Yalan söylüyorlar."

"Söylemiyoruz," diye tersledi Arabella.

"Haftalar önce soyunma odasında söyledi. Hepsini dökküldü," diye ekledi Alice.

Vaughn bir heykel gibi kıpırdamadan bana baktı; öfkeli bir tanrı, kalpsiz bir prens. İnsanlar her yerde koşuşturuyordu. Bağırıyor, çığlık atıyorlardı. Arkadaşlarını kollarından çekiştiriyorlardı. Emin değildim ama partide uyuşturucu olduğunu tahmin ettim. Poppy uyuşturucuya asla dokunmazdı ama bu,

insanların onları getirmediği anlamına gelmezdi. Onun kontrolü dışında getirilmiş olmalıydı.

Havuzun çevresini taradım. Esrarlı sigaralar, ezilmiş hapların tozlarından kalan çizgiler, pipolar, torbalardaki haplar ve daha fazlası her yere saçılmıştı. Burada yakalanan herkes üniversite hayallerine veda edebilirdi.

Vaughn, "Hemen buraya gel," diye bağırdı bana doğru. Sesi sabırsız geliyordu ama kişisel değildi. Bunu anladığını sanmıyordum.

Başımı iki yana salladım. "Yapamam. Yukarıda kilitli kaldım. Anahtar havuza düştü," diye açıkladım tam ışıklar sönerken.

Poppy muhtemelen biraz hasar kontrolü yapmak, çıkış yolu olarak parti yokmuş gibi göstermek istemişti.

Arabella şezlongların yanındaki ahşap masanın üzerinde duran gaz lambasına doğru yürüdü, zaman kazanmak için yavaşça parmağını kenarlarında dolaştırıyormuş gibi yaptı.

"Siz ikiniz ketum davranarak benim sinirlerimi bozduğunuz için sanırım Vaughn'ın senden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmenin tek bir yolu var, Drusilla. Ah, saç rengini değiştirmenin çirkin yüzünü kapatmaya yardım edeceğini mi sandın?" Başını kaldırıp yeni boyanmış saçlarıma baktı. "*Ölümcül* bir hata yapmışsın."

Bileğinin bir hareketiyle lambayı yere düşürdü. Cam paramparça oldu ve içindeki ateş masayı yalayarak hızla yayıldı.

Alkol.

Her şey alkolle ıslanmıştı. Arabella, Alice'e doğru koşup bikinisinin ipini çekiştirdi.

"Gel hadi. Bırak salak Romeo ürkütücü Juliet'ini kurtarsın. Bir de Vaughn..." Gülümseyerek arkasına baktı. "İstediğimi elde etme konusunda bütün yardımların için teşekkürler. Darılmak yok, değil mi?" Göz kırptı.

Yangın arka bahçeme yayılırken kızların can havliyle koştuğunu izledim. Müziğin sesi kesildi, yerini polis arabalarının tekerleklerinden gelen gıcırtılar aldı. Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım.

Bitmişti. Biliyordum. Buradan çıkmamın bir yolu yoktu. Babam hâlâ çalışıyordu, galeriye kapanmıştı. Diğer herkes gitmişti.

"Atla," diye hırladı Vaughn.

Başımı iki yana salladım. Uyuşturucu dolu bir evin içinde yakalanmak artık umurumda değildi. Tek derdim hayatta kalmaktı. Vaughn önce havuza sonra tekrar yukarıya baktı ve kaşlarını çattı. Bir şeyler hesaplıyordu. Sonra aklıma geldi.

Onlara inanmıştı.

Onlara sırrını söylediğimi sanıyordu.

Bana yardım etmeyecekti.

Sertçe yutkundum.

Yalvarma.

İçim korkuyla doldu, vücudumun her santimi soğuk terle kaplandı ama yine de beni kurtarması için ona yalvaracak gücü kendimde bulamadım.

Zaten yardım etmeyecekti. Ona yaptığımı düşündüğü şey için yanmama izin verecekti.

Pencereden uzaklaşarak arkamı döndüm ve kapıyı tekmelemeye çalıştım.

Ahşabı tırmaladım, tırnaklarımın parçalandığını hissediyordum ve bu odadan tek başıma çıkma şansım olmadığını biliyordum. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Beni incitmek istediğini açıkça belli eden Vaughn'la konuşmaya çalışırken neden kolumu hışımla dışarı uzatmıştım? Benim sorunum neydi?

Kapı kolunu tutup çektim, bir bacağımı duvara dayadım ve tüm gücümü kullandım. Ağlamak için fazlasıyla şaşkın ve

adrenalin yüklüydüm. Sonra arkamda bir şey duydum. Arkamı döndüğümde camın kırılıp tamamen parçalandığını ve Vaughn'ın içeri süründüğünü gördüm. Muhtemelen karanlıkta suyun altında anahtarı bulmanın çok fazla zaman alacağını hesapladıktan sonra çatıya tırmanmıştı. Minik cam parçaları hayranları misali gömleğine ve etine yapışmıştı. Sol pazusunda küçük, açık bir yara vardı. Hiç bu kadar sık kanayan bir tanrıyla tanışmamıştım.

Tek kelime etmeden arkasını döndü ve aşağı inerken kesilmememiz için camın geri kalanını tekmelemeye başladı. Ateş gittikçe büyüyor ve hız kazanıyordu. İkinci katta turuncu alevlerin uçlarının göz hizamda dans ettiğini gördüm.

İtfaiyeninki de dâhil daha fazla siren havada çınlayarak beni sağır etti. Güm güm sesler ön kapının tekmelendiğini gösteriyordu. Polisler aşağıdaydı.

"Bizi görmeyecekler mi?" diye sordum.

Dönüp bana bakmadı. Pencereyi tamamen camsız bir delik yapmak için son cam parçasını da kırmakla meşguldü.

"Önce ben ineceğim, sonra sen kollarıma atlayacaksın."

"Beni yakalayamazsın," dedim sırtına doğru.

Vaughn benden daha büyüktü ama bir Hulk değildi. Havuza atlamak daha mantıklıydı, gerçi ileri atlayıp kenara çakılmamayı ummam gerekirdi. Son dakikada, uçan tek boynuzlu at tarafından kurtarılmayı ummak daha olasıydı.

Öfkeyle bana döndü. "Ya benim yöntemimle yaparsın ya da yanarak ölürsün. Gerçekten umurumda değil. Bir dakikan var. Seninkini kurtarmak için hayatımı mahvetmeyeceğim, İyi Kız."

Vaughn bana bakmadan pencereden dışarı çıktı. Yine de bunun umduğumdan daha fazlası olduğunu anladım. Diğer herkes kaçmıştı. Poppy muhtemelen evde olduğumu bile unutmuştu.

Pencereye koştum ve Vaughn'ın çatıdan aşağı inmesini, ardından verandaya atlamasını izledim. Geriye doğru yürüyüp sakin, ölü gözleriyle beni izledi ve atlamamı bekledi. Pencere çerçevesini tuttum, her yerim titriyordu. Bedenim bunu yapmamam için yalvarıyordu. Kendimi beni yakalayacağına, ölmeme izin vereceğini laf olsun diye söylediğine inandırmaya çalıştım. Sırf ölüme dalışımı izlemek için yukarı tırmanma çabasına girmezdi.

"Onlara sırrını söylemedim." Parmaklarım pencere çerçevesinin ahşabına battı, kıymıklar tenimi küçük bıçaklar gibi kesiyordu. Anladığım kadarıyla polisler ikinci kata baskın yapıyorlardı. Onları duyabiliyordum. Tavan arasına gelecekler ve sonra da beni... "Bana inandığını söyle öyle atlayayım."

"Ne fark eder ki?" Bana zoraki bir can sıkıntısıyla bakarak dişlerini gösterdi.

Ateş yayıldı, çimenleri yaladı ve şaşırtıcı bir hızla bize yaklaşırken Vaughn hiç aldırmıyor gibi görünüyordu. Zaten tehlikeli bir şekilde yakalanmak üzereydik.

"Çünkü gerçek bu," diye bağırdım.

Gözlerimiz karanlıkta buluştu ve bir an öyle kaldı.

"Sana inanmıyorum ama yine de seni yakalayacağım," dedi. "Seni her zaman yakalayacağım çünkü lanet olası bir salağım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni yumuşatıyorsun."

"Neden?"

"Çünkü seni öldürmek istemiyorum! Seninle uğraşmak çok eğlenceli. Artık. Aşağı. Atla. Hadi."

İşe yaramasını beklemediğimden, gözlerim kapalı pencereden sıçradım ama Vaughn yerçekimine meydan okur şekilde beni bir gelin gibi kucaklayarak geri düşmemeyi başardı. Sanki kalçam avucuna nasıl ineceğini biliyor gibiydi, sırtım diğer

eline dayanmıştı. Tek ve kesintisiz bir hareketle evimin arka bahçesine koştu, ayaklarının dibindeki ateşi görmezden gelerek beni göğsüne sıkıca bastırdı.

Beni çalıların arkasına itip ardından yanıma sokularak saklandı. Soğuk nemli toprak, dans eden alevlerden sonra hoş bir rahatlama olmuştu ve temiz bir nefes alırken zevkle titredim. İtfaiyecilerin kendi aralarında bağırmaya ve hortumlarını açmaya başladıklarını duydum.

Onları büyük çalıların arkasından izledik.

Güvendeyiz, diye düşündüm. *O beni kurtardı.*

Yine de ona teşekkür edemedim. Arabella'yla yaptıklarından sonra olmazdı. Bana yalancı dedikten sonra. Nefret ettiğim insanların önünde beni defalarca küçük düşürdükten sonra.

Kalbini sivri bir kılıçla delmeyi hayal etmiştim ve bu nazik kahramanlığı, işleri bir şekilde daha da kötüleştirmişti.

"Neden umursuyorsun ki? Polislerin babanın avucunda olduğunu söylemiştin."

"Ben buradan elimi kolumu sallayarak uzaklaşırdım. Ama sen..." İtfaiyecilerin arka bahçemde dolaşmasını izleyerek sustu.

"Ben ne?"

Bana bakmak için döndü. "Seninle işim bitmedi."

Keşke İngiltere'ye gelmeseydin.

Bir an için bunu yüksek sesle söylediğimi, dudaklarımdan acı ve tehdit dolu bir şekilde kaçtığını fark etmemiştim. Onu incitmek için şiddetli bir ihtiyaç duyuyordum. Eşitlenmek için. Sonrasında onu kurtarmak için. Onun dengi olmak için. Onun gibi her şeye meydan okuyan bir tanrı ve ölümlü olmak için.

"Ben İngiltere'ye gelene kadar bekle, İyi Kız. Ölmüş olmamı dileyeceksin."

Lenora

Olanlardan sonra kimse partiden bahsetmedi.

Ertesi gün babam, Poppy ve ben Heathrow'a giden uçağa bindiğimizde ya da herkesin İngiltere'ye geri döndüğü sonraki günlerde de. Babam ve ben yaz tatili nedeniyle boş olan Carlisle Kalesi'ndeydik (yaz dönemi henüz başlamamıştı) ve Poppy Hampstead Heath'teki evimizdeydi.

Poppy, doğal olarak çatı katından kendi başıma kaçtığımı düşünmüştü. Anahtarı düşürdüğümü bilmiyordu ve ben de onun varsayımını düzeltmedim. Babam o gece olanları bize sorduğunda ikimiz de yanan bir sigaranın çalıları tutuşturduğu ve sonra itfaiyeyi aradığımız konusunda ağız birliği yapmıştık.

Doğal olarak Todos Santos polisi de soruşturmaya dâhil olup aynı sonuca vardıklarında olayların bu versiyonunu desteklediler. Tek ihtiyaçları Vaughn Spencer'ın bir baş hareketiydi. Şaka yapmıyordu, ailesi gerçekten lanet kasabayı yönetiyordu.

Poppy'ye kızmadım. Kapana kısıldığımı bilmesine imkân yoktu. Telefonum yanımda değildi ve anahtarımı düşürdüğümde arka bahçede çok fazla kargaşa ve gürültü vardı. Kesinlikle

duymamıştı ama beni neden aramadığını merak eden ısrarcı bir yanım vardı, en azından kontrol edebilirdi.

Ben Berkshire'da ve o Londra'da olsa da Poppy bana her gün bir sepet atıştırmalık gönderdi. Bazen bir kurye yurt kapımı çalardı. Bazen babam onu odamın eşiğine bırakırdı. Bazen sabahları komodinimde belirirdi. Yanlış yaptığını, bunu bildiğini ve bir daha olmayacağını söylemenin sessiz yoluydu bu.

Özrün kabul edildi, abla.

Kısaltılmış yaz tatilim rengârenk ve nemli bir bulanıklık içinde gelip geçti. Pope, ailesi ve iki ablasıyla Seyşeller'de yat gezisi yapıyordu. Stajına hazırlanmak için zaman ayırdığından şüpheliydim. Vaughn'ın neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ama bunun bir çeşit şeytani ritüel, bıçak oyunu ve bebeklere işkence içerdiğinden emindim.

Bense, Carlisle Kalesi'ndeki personel ve stajyerlere ait kattaki yeni odama kapanmıştım. Kitap üstüne kitap okuyup ara sıra koridorlarda babamı selamlıyor ve bir sonraki projemi planlıyordum. Yeni odam, babamın eski odamda bulduğu eşyalarla döşenip dekore edilmişti, on iki yaşındayken annemle birlikte satın aldığım şeylerle: Stratford'a yaptığımız ziyaretten *Noel Öncesi Kâbusu* çarşaf ve yastıklar, Camden Town'da aldığımız The Cure posterleri, sararıp eskimiş ve kenarları kıvrılmış portfolyomun fotoğrafları duvarlara zımbalanmıştı. Annemin ördüğü çiçekli battaniye bile hâlâ oradaydı ve gözlerimi sımsıkı kapatarak derin bir nefes aldığımda, onun temiz parfümüyle tatlı benliğinin hafif kokusunun burun deliklerime dolduğuna yemin edebilirdim.

Odamdaki eşyalar buraya son geldiğimden beri hiç değişmemişti ama artık benimmiş gibi de gelmiyordu.

Todos Santos'taki yıl beni değiştirmişti. Bir evin yanmasını, öfkeli bir çocuğa tüm okulun önünde zevk verilmesini ve All Saints Lisesi'nin "O" kalabalığının önünde ablamın paramparça

kalbinin koridor zeminine saçılmasını izleyen gözlerime her şey aptalca ve çocukça görünüyordu. Odama Vaughn'ın buz gibi gözleriyle bakmadan edemedim ve gördüklerim beni utandırdı.

Nedenini bile bilmiyordum ama yine de herhangi bir değişiklik yapmaya dayanamıyordum.

Önemli değildi. Onu odama davet etmeyi planladığım yoktu. Hatta odamın kilidini değiştirmek için bir talepte bulunmuştum çünkü çoğu kilidi açmak çok kolaydı ve iş Vaughn Spencer'a geldiğinde hiçbir şeyi şansa bırakmak istememiştim.

***

Carlisle Hazırlık Okulu'na döndükten iki hafta sonra odamda oturmuş bir sonraki projem üzerinde çalışıyordum. Taçtan başlamıştım çünkü beni uzun süre uğraştıracağını düşünüyordum. Dikenlerin tepesi neredeyse tamamlanmıştı, özenli ve ağırdı, devasa bir tepe gibi kıvrılıyordu. Vaughn gibi, dikenlerle çalışmak da zordu, keskin ama narinlerdi. Çok kolay kırılıyorlar ve çok sık kanamama neden oluyorlardı. Daha önce hiç bu kadar zorlu bir malzemeyle çalışmamıştım.

Kapım çalınca bir diken baş parmağımı deldi. Kanımı emerek sandalyemde döndüm ve dirseklerimi arkamdaki çizim masasına dayadım.

"Girin," dedim.

Babam olduğunu düşünmüştüm. Okul gelecek haftaya kadar başlamıyordu ve stajyerlerin bir sonraki cumartesiden önce burada olmaları gerekmiyordu.

Kapı açıldığında elimdeki pense düştü.

Rafferty Pope koridorda duruyordu. Altın rengi, güneşte açılan bir yığın hâlindeki bukleli saçları ve delici yeşil gözleri odayı aydınlatıyordu. Dinçliği, bronz teni, elmacık kemiklerini

süsleyen gamzeleriyle hatırladığımdan daha uzun ve iriydi. Sanki o...

Yakışıklı mı? Çekici mi? Muhteşem mi?

Bütün bu ünvanlar onun hakkını veremezdi ve yine de Pope içimde bir kıpırtıya neden olmuyordu, bir anlığına kendinden geçiren platonik aşk dışında. Odama girip yumruk yaptığı ellerini, bronzluğunu daha da vurgulayan beyaz polo pantolonunun ceplerine soktu.

"Lenora Astalis, sefalet sana yarıyor, kızım. Fit görünüyorsun." Benden bir adım uzakta durdu, gülerek başını iki yana salladı.

"Rafferty Pope, mutluluk sana yarıyor. Sen de harika görünüyorsun." Onunla burun buruna durmak için hareket ettim.

Çocukken kalede benimle hayalet avına çıkan, saklı patikaları keşfeden ve gizli kapıları ortaya çıkaran arkadaşım. Ortak bir geçmişi, iç içe geçmiş ilgi alanlarını paylaşıyor ve birbirimize derin saygı duyuyorduk.

Kollarımız birbirine dolandı ve uzun uzun, sımsıkı sarıldık. Okyanusun, güneşin ve ağzımı sulandıran yabancı baharatların kokusu hâlâ üzerindeydi. Pope bir abi edasıyla saçlarımı karıştırdı.

"Stajı alamadığın için üzgünüm. Onu sonuna kadar hak ediyordun, Lenny."

Bir şey söylemedim. Önemli değildi. Geri çekildik. Tamamen bırakmaya hazır olmadığımızdan parmak uçlarımız hâlâ birbirinin üzerinde gezinirken kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Erkenden burada ne yapıyorsun, Raff?"

"Eh." Tuhaf bir şekilde gülerek elini saçlarının arasından geçirdi. "Eserime erken bir başlangıç yaparım diye düşündüm. Biraz karmaşık ve Spencer'ın projesinde çoktan ilerlediğini duydum. Rekabetçi bir hıyar olduğumu biliyorsun. Seçmelere

katıldığı eser üzerinde çalışmaya devam etmesine izin verdiklerine inanamıyorum." Ağzı memnuniyetsizlikle kıvrıldı.

"Ben inanabiliyorum." Suratımı asarak ondan uzaklaştım. Vaughn'dan bahsetmek bile ruh hâlimi mahvetmişti. "Vaughn Spencer her şeyden kurtulabilir. Cinayetten bile."

Sözlerim evrensel bir gerçek gibi odama yerleşip damgalarcasına duvarlara sinerken anlık bir sessizlik oldu.

"Odam için Bayan Hawthorne'u görmeye gitsem iyi olur." Pope başparmağıyla omzunun arkasına doğru işaret etti.

Vaughn konusunda o da benim kadar gergin miydi?

"Elbette. Tabii." Gülümseyerek gözlerimi devirdim. "Seni görmek çok güzel. Belki sen yerleştikten sonra şehir merkezinde bir şeyler atıştırabiliriz? Kebap ve Irn-Bru?"

Hazırlık okulunda bizim için bir gelenek hâlini almıştı.

Her hafta sonu Pope'la birlikte, Thames kıyısındaki küçük bir turist büfesinden kebap ve sirkeli cips almak için en yakın kasabaya bir saat boyunca yürürdük. Carlisle Hazırlık Okulu'ndaki yemekhanenin organik, şekersiz yemeklerine alıştığımız için miydi yoksa yağmurda, karda ya da sıcakta yaptığımız bir saatlik yolculuk oraya vardığımızda iştahımızı açtığı için mi bilemiyorum ama yemeğin cennetten çıkma olduğunu düşünüyorduk.

"Ah, savaşçıların ziyafeti ve tanrıların içkisi." Dışarı çıkarken hayali bir şapkayı çıkararak dramatik bir şekilde selam verdi. "İsteğiniz benim için bir emirdir, leydim."

"İnek," diye alay ettim.

"Drusilla," diye karşılık verirken gülümsemesi, çocuksu odamı daha katlanılabilir kılmaya yetecek kadar samimiyet yaydı.

Pope gittikten sonra çizim masasının önündeki sandalyeme çöktüm ve penseyi almak için eğilirken gülerek başımı salladım. Elime baktığımda başparmağımın hâlâ kanadığını

fark ettim. Sekreterimiz Bayan Hawthorne'dan sadece bir yara bandı için ilk yardım çantası istemek üzere kalenin içinden geçemeyecek kadar tembeldim, kalan kanı da emdim.

Başımı geriye atıp gözlerimi kapattım.

Onun kanı.

Neden onun kanına bu kadar susamıştım? Neden düşünmeden duramıyordum? Arabella'nın söylediklerinin aksine ben bir vampir değildim. Kan fantezisi sevmiyordum. En azından sevdiğimi sanmıyordum. Yine de Vaughn Spencer'da kırmak istediğim bir şey vardı.

Etini soymak ve altında ne olduğunu görmek için şiddetli bir istek duyuyordum. Tüm sırlarını açığa çıkarmak için.

Gözlerimi kapalı tutarak başımı iki yana salladım ve dikenli tacın üzerine kanımı bulaştırdım.

Karanlıkta çok fazla güzellik saklıydı. Sadece bulmak biraz zordu.

***

Sonraki hafta boyunca Pope ve ben birlikte vakit geçirdikçe Vaughn'ı düşüncelerimden uzaklaştırmakta çok daha başarılı oldum. Artık aklımı zar zor işgal ediyordu. Her geçen gün öz güven kazandım, gizemli eserinde ona yardım edebileceğime *ve* aynı zamanda benimki üzerinde çalışmaya devam edebileceğime kendimi ikna ettim.

Acımasız sözlerinden ve hayatıma çöp, kan ve alaylarla girme konusundaki sinir bozucu eğiliminden sağ çıkacaktım. Otuzbir çektirdiği kızlarla gün boyu etrafta gösteriş yapabilirdi, umurumda bile değildi. Carlisle Hazırlık Okulu'nda öğrencilerin büyük çoğunluğu henüz reşit değildi ve onlarla bir işler çevirmeyi deneyecek kadar aptal olduğundan şüpheliydim.

Pope ve ben her gün sabahtan akşama kadar çalıştık. O kendi işi üstünde çalıştı, ben de benimkinin. Öğle tatillerinde bisküvi yiyip şekerli çay içtik. Pope tavandan zemine kadar uzanan büyüklükteki tuvalinde muhteşem bir tablo üzerinde çalıştı. Fütürist, kıyamet sonrası bir Londra resmetmeye çalışıyordu; karanlık, iddialı ve ekstra gri. Şimdilik tuval üzerine kabataslak tonları ve renklendirmeleri yapıyordu. Bu sıralar kale, bir avuç personel ve ofisine kapanmış babam dışında tamamen boş olduğu için bizim oyun alanımız gibiydi. Akşam yemeğinde Raff'la birlikte balık kroket ve patates kızartması yemek için en yakın kasabaya yürüyor, tok, hâlinden memnun ve buz gibi birayla biraz sarhoş olarak geri dönüyorduk. Poppy hâlâ bana atıştırmalıklar gönderiyordu, bazen Pope'la sabah kahvelerimize çikolata parçaları atıp onları yalayıp yuttuktan sonra güne başlıyorduk.

Cuma günü, yaz dönemi öğrencileri yavaş yavaş kaleye gelmeye başladı. Cumartesi günü, pazartesi başlayacak derslere hazırlanmak için telaşlı bağırışlar ve kıkırtılarla koridorlara akın edeceklerdi. Raff'la ben, babamın teknesini ödünç alarak Thames'de yelken açtık ve tüm hafta sonu ucuz şarapla sarhoş olup bütün o kargaşadan kaçındık. Güneş o kadar parlaktı ki sıcaklığı tenime işledi. Çillerim ortaya çıktı, saçlarım altın rengi ve daha yumuşak oldu. Gözlerimin yanındaki küçük kırışıklar da yeniden belirdi ki bu sonunda tekrar gülümsediğim anlamına geliyordu.

Pazar günü tekneyi küçük bir iskeleye demirleyip piknik yaptık. Pope bir akrobat gibi meyveleri havada döndürüyordu. Beklemediğim anlarda, "Yakala!" diye seslenip üzümleri ve kayısıları ağzıma atıyordu. Her zaman iyi bir ruh hâli içindeydi, şapşal ve eğlenceliydi. Etrafında büyüdüğüm kederli, somurtkan sanatçılardan çok farklıydı. Sadece ben, bu parlak

gülümsemesinin ardında karanlığın saklanmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

Ayaklarımızı dondurucu suya daldırmaya karar verdikten sonra birdenbire "Ablan nasıl?" diye sordu.

Raff'ın Poppy'ye ilgi falan duymadığından emindim. Onunla birlikte büyüdüğüm için tarzını biliyordum. Ne ben ne de Poppy o tarzına uyuyorduk. Tatlı ama psikopat olanları severdi. Özellikle de ikincisini. Carlisle Hazırlık Okulu'nda çıktığı tüm kızlar, ya düşük notlar nedeniyle okulu bırakmış ya uzaklaştırma almış ya da okuldan atılmıştı. Uyuşturucu kullanımı, beden algısı bozukluğu, kendini kesme ve şiddetli depresyon... Ortadan kaybolmak için hep bir nedenleri vardı.

Normal onu ölümüne sıkıyordu ve birazcık gotik benliğimin bile arkadaşlıktan ötesi için ona fazla tatlı geldiğini biliyordum. Muhtemelen boyalı saçlar ve ekstra tuhaf kıyafetlerimle, ekstra güçlü All Saints versiyonumla bile fazla yumuşak kalırdım. Ona göre Poppy iffetli bir melekti.

"İyi. Kaliforniya'yı çok sevdi," dedim dikkatle, Knight'tan ayrılmadan önceki zamanını düşünerek. "Ama İngiltere'ye döndüğü için mutlu olduğunu düşünüyorum."

"Poppy Kaliforniya kızlarına çok uyuyor." Raff ağzına bir üzüm attı.

Yorumuna omuz silktim.

"Ya Vaughn Spencer? Siz ikiniz şu anda hangi seviyedesiniz?"

Gülmek istedim, çünkü *kim bilebilirdi ki?* Onu son gördüğümde beni yangından kurtarıp ardından bana cehennemi yaşatacağına söz vermişti. Sanırım Vaughn'ın kendisi de dâhil olmak üzere, kimse Vaughn'ın ne düşündüğünü bilmiyordu. Tanrı biliyordu ya onu anlamaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

"Önemli değil." Ayak parmağımın ucuyla suda daireler çizdim. "Burada kalmak istiyorum. Harry, babam ve Alma ile çalışmak istiyorum. *Seninle* de. Bu piçe altı ay boyunca

tahammül etmek zorunda kalacağım anlamına gelse bile umurumda değil. Artık okulun kralı değil ve beni incitmeye çalışırsa haddini bildirdiğimden emin olacağım."

Pope gülümsedi.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

Ayağa kalkıp ıslak ayaklarını yüzüme sallayarak, "Piç seni sert birine dönüştürdü," dedi.

Kalçasına yumruk atmaya çalıştım ama ona doğru savurduğum elimi tutup beni kaldırdı. Carlisle'a geri dönmek istemiyordum. Koridorlar öğrencilerle dolup taşacaktı, tuvaletler sonsuza kadar tıkanacaktı ve mantardan korunmak için duşta parmak arası terlik giymeye geri dönmek zorunda kalacaktım. Babamla Rafferty'nin sadece bana kalmasını, sessizliği ve inzivayı özleyecektim.

"*Ben* kendimi sert birine dönüştürdüm. Sözde piçin bununla hiçbir ilgisi yok," diye söylendim.

"Bir Başak burcu için fazla cesurca," dedi Raff, iki burç meraklısının küçük kardeşi olduğunu hatırlatarak. "Bu da bana doğum gününün yaklaştığını hatırlattı. Sana verebileceğim özel bir şey var mı?"

Aklımda bir şey vardı ama şimdi sormanın sırası değildi. Genellikle çocukluk arkadaşından istenecek türden bir şey olmasa da fikir o kadar çılgıncaydı ki hoşuna gideceğini biliyordum. Raff'la ben çok da normal değildik zaten; o, tuhaf şeylerden asla çekinmezdi.

"Evet, aslında var ama açık görüşlü olman gerekecek."

"Benim her görüşüm açık. Dar görüşlü bir sanatçı, uzuvları olmayan bir dansçı gibidir." Göz kırptı.

Eşyalarımızı toplayıp tekneye atladık. Yelkenlerimizi kaleye dönüş yoluna çevirdiğimizde mevsimin ilk yağmuru çiselemeye başladı. Yaz sona eriyordu, onunla birlikte birkaç

haftalık kesintisiz mutluluğum da öyle. Pazartesi günü her şey değişecekti.

Hazır değildim ama aynı zamanda anlam veremediğim bir arzuyla dolup taştığımı hissediyordum. Hava ihtimallerle doluydu. Ne üzerinde çalıştığımı kimseye söylememiştim. Vaughn'ın eserini Tate Modern'e teslim etmesine yardım ettikten sonra iyi bir stajyerlik bulma umuduyla benimkini özel galerilere göstermek istiyordum.

Raff tekneyi demirleyip çimenlere atlamama yardım ederken aklıma bir şey geldi. Sırt çantamı omzuma atıp ona kaşlarımı çattım.

"Biliyorsun, asistanın olarak kimi seçtiğini sorma zahmetine bile girmedim."

Mantıklı olan benim alınmadığımı öğrendiğimiz anda sormasıydı ama hiç sormamıştı. Staj konusu benim için çok acı, çok hassas olduğu için gündeme getirmemiştim. Bir süreliğine bunun hakkında konuşmayı bile zar zor kabul etmiştim.

Raff kendini beğenmiş ifadesiyle gülümsedi ve bana ayaklarımın altındaki dünyayı sarsan cevabı verdi. "Ah, tanıdığım biri değil. Bana, okula ne kadar çok girmek istediğine dair yürek burkan bir mektup yazdı ve açıkçası babasının önümüzdeki yaz için planladığım sergiye sekiz yüz bin sterlin yatırım yapmasının da etkisi oldu. Adı Arabella Garofalo. Aslında o da Kaliforniya'dan. Senin arkadaşlarından biri olabilir."

Uzak bir ihtimal.

Ve bu, evrenin bir başka şakası olsa da gerçekten çok büyük bir sürpriz değildi. Raff'a bir bahane uydurup hemen ayrıldım, kalbim öfkeyle dolarken kan yüzüme hücum etti.

Beni intihara meyilli yapan bir ihtimal.

***

Hem yaz döneminin hem de stajlarımızın resmi başlangıcını belirleyen şenlikli pazar akşam yemeği için yemekhaneye gitmedim.

Arabella'nın orada Raff'ın yanında oturması düşüncesi Vaughn'ı tekrar görmekten köyüydü, öyle ki kafamdaki tüm saç tellerini yolmak istememe neden oluyordu.

Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekiyordu ama onları isteyerek görmeye hiç niyetim yoktu.

CD çalarımı eşofmanımın kemerine sıkıştırıp yumruklarımı sırakarak odamda volta attım. Lit'in şarkı sözleri bana, kendimin en büyük düşmanı olduğumu hatırlattı.

Bir noktada yatağımda uyuyakaldım, kulaklıklar hâlâ kafamdaydı. Ne zaman ve nasıl bilmiyorum ama kesinlikle uyuyordum. Ta ki bir elin saçlarımı kenara ittiğini ve sert, sıcak bir nefesin kulağımın üzerinden dalgalandığını hissedene kadar.

Kulaklıklar yavaşça aşağı çekildi ve boynuma kaydı.

"Seni bu pozisyonda seviyorum, İyi Kız. Kendi içine kıvrılmış korkmuş bir köpek gibisin."

Bu sefer uyuyor numarası yapmadım.

Bu sefer Vaughn'ın çok değerli, her şeye gücü yeten, yeteneğinden dolayı sigortalı olduğu iddia edilen sol elini tuttum ve bükerek hızla oturma pozisyonuna geçtim. Açılan gözlerimi kırpıştırarak karanlık odada bir parça ışık bulmaya çalıştım. Gözümü alıştırmaya çalıştığım yarım saniyelik sürede Vaughn beni yatağa geri itti, tuttuğu bileklerimi yatağa bastırdı ve dizini bacaklarımın arasına yerleştirdi.

Yüzüme doğru öfkeyle, "Bir daha asla ellerime dokunma," dedi.

Güldüm, sonra sırtımı bükerek kalçamı kaldırıp tekmelemeye çalıştım çünkü ellerim sıkıca bağlıydı. Ağırlığının çoğunu üzerime verdi, dizi yanlışlıkla bacaklarımın arasındaki hassas

yumruya bastırırken meşum bir şekilde güldü. Akşam yemeğinde Arabella'nın yanına oturup oturmadığını merak ettim. Evimde olanlardan sonra çoktan barışmışlar mıydı ve Pope'u büyüleyip gözüne girmiş miydi? Raff'ı Arabella konusunda uyarma şansım olmamıştı. O konuda konuşmaya çalışmadan önce sakinleşmem gerekiyordu.

"Nasıl..." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Kilidi değiştirdim."

Hafifçe kıpırdanıp diziyle bacaklarımın arasındaki sürtünmeyi sona erdirdiğinde neredeyse inleyecektim. Baskı öyle iyi gelmişti ki gözlerimin kaymasını engellemek ve klitorisime tekrar dokunabilsin diye aşağıya doğru kaymamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Hiçbir şey öğrenmedin mi? Kilidini, posta kodunu, saçını, gardırobunu, tüm kahrolası *hayatını* değiştirebilirsin, yine de seni her zaman bulacağım. Bu konuda beni küçümseme."

"Kendini çok büyük görüyorsun."

"Bahse girerim büyüklüğümü hissetmek isterdin."

"Beni altında rehin tutarken kendine bunu söylemeye devam et. Bırakırsan taşaklarına tekme atacağımı ve kalbini bıçaklayacağımı ikimiz de biliyoruz."

Abartıyor olmayı dilerdim ama okulun son günü Arabella'yla yaptıklarından sonra ciddiydim. Beni kurtarmış olmasına rağmen bu aşağılanmadan sonra ondan tüm kalbimle nefret ettim ve bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bile bilmiyordum.

"Kendini güçlü sanma." Kıkırdadı. "Önümüzdeki dönem aletimi emmekten ve her ihtiyacımı karşılamaktan başka bir şey yapmayacaksın, İyi Kız. Ben de sana güzel anılar ve birkaç sanat tüyosu vermek niyetindeyim."

"Geber."

"Yakında ama senin için yeterince yakın değil."

"Öpsene beni," diye dalga geçerek, başka bir akıl oyunu başlatıp atışmamızdaki gücün bir kısmını yeniden kazanmaya çalıştım.

Kalın kaşlarını çattı.

"Bir şeyler hissetmekten mi korkuyorsun?" Tatlı bir şekilde gülümsedim. "Merak etme. Sana yalvarmam..."

Aç, çaresiz ve şehvet dolu bir fırtına gibi dudaklarını benimkinin üzerine bastırdı. Geri çekilmemem ve öpücüğünü reddetmememem için saçımı avuçlamıştı. Dilini benimkinin üzerinde gezdirerek *özledim* der gibi eğlenceli bir şekilde oynadı.

Ağzının içine inlediğimde bileklerimi serbest bırakıp yanaklarımı kavradı ve öpüşmemizi derinleştirdi. Bir elimi üzerindeki tişörtün sırtına sürterek tırnaklarımla iz bırakmaya çalıştım. Boğazından derin bir kahkaha yükseldi.

Çalışmaya devam eden CD çalardan ikimizin kulağında Megadeth'in "Peace Sells" şarkısı çalındı.

Vaughn'la birbirimizden nefret ediyorduk ama bedenlerimiz aynı duyguları hissetmiyor gibiydi.

Parmaklarını saçlarımdan geçiririp ağzımı fethederken fark etmediği şey, boştaki elimi yatağımın altına kaydırıp küçük bir çakı aldığımdı. Ona duyduğum ihtiyaçla beni sarhoş edip çılgına çeviren dudakları benimkilerden ayrılarak boynuma doğru hareket ettiğinde çakıyı boğazına dayadım ve bıçağı etini dürttü. Soğuk metalle karşılaştığında âdemelması bile titremedi.

Sırıtışını tenimde hissettim, dişleri çenemin üzerinde gezinip tembelce benimle alay etti.

"Beni öldürecek misin, İyi Kız?"

Nabzım havai fişek patlamaları gibi atarken çakıyı boğazına daha çok bastırdım. Kalp atışını göğsümde hissedebiliyordum, stabil ve yavaştı. Belki Vaughn gerçekten de bir psikopattı.

Hayatımda hiç bu kadar sakin ve hiçbir şeyden etkilenmeyen biriyle tanışmamıştım.

"Evet, benimle alay etmeyi bırakmazsan. Kendi sahamda benim kurallarıma göre oynayacağız."

"Bahse girmek ister misin?"

"Arabella'yı asistanlık işine sen bağladın. Hatta babasının bunun olması için biraz para vermesini sağladın. Neden? Ondan nefret ediyorsun."

"Senden daha çok nefret ediyorum."

"Yine soruyorum, neden? Ben sana bir şey yapmadım. Sırrını sakladım."

Aptal, anlamsız sırrını diye eklemek istedim.

"İlgimi çekmeyen, küçük itici bir fareydin. Şimdi geveze küçük bir aptalsın. Senin bu hâlin de beni sinirlendiriyor ama bıçağı saplayabileceğini sanmıyorum, tatlım."

"Beni zorlama," diye uyardım titrek bir sesle.

Daha önce kimseyi incitmemiştim ama Vaughn'ın beni o noktaya getirtebileceğini biliyordum. Bana her zaman çılgınca şeyler yaptırıyordu. Yarasını dikmiştim. Onu bıçaklamak tam bir döngü gibi olurdu.

Knight okulun son gününde Vaughn'a, *"Bir hatunun çıkıp kızını eline vermesini bekliyorum. Umarım bunu yaparken seni kızından bıçaklamayı da ihmal etmez,"* demişti.

Yanılmamıştı.

Vaughn sonunda dudaklarını benden ayırdı ve başını karanlıkta gözlerimin içine bakabilecek kadar kaldırdı. O kadar güzeldi ki nefes alamadım.

"Tam olarak yaptığım şey bu. Sana elinden geleni ardına koymamanı söylemiştim. *Bana ayak uydur,*" diyerek açıkça ifade etti.

Tanrım. Beni resmen ona zarar vermeye davet ediyordu ve bunu yapacaktım. Bıçağın açısını âdemelmasından uzaklaştırıp

damarın çıkıntısını göremeyeceğim veya hissedemeyeceğim bir yer seçerek yeniden bastırdım. O sessiz ve hareketsiz kaldığında ucuyla tenini çizdim. Siyah tişörtüne küçük bir nehir gibi incecik kan süzülmeye başlayana kadar durmadım. Nefesimi tutarak boğazındaki kesiği büyülenmiş gibi izledim.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Vaughn bıçağı elimden kapmış ve kibarca gülümseyerek boynuma doğrultmuştu.

"Benim sıram. Şimdi iyice em. Kanımı ne kadar sevdiğini biliyorum. Arabella ve Alice sana boşuna Drusilla demiyor."

Sertçe yutkundum ama yarasına doğru hareket etmedim.

Elbette haklıydı.

Onun kanını dökmek ve emmek beni tahrik etse de aynı zamanda beni utandırıyordu.

Bundan tahrik olacağımı biliyordum ve onu tatmin etmek istemiyordum.

"Hayır. Sanırım kimin daha derin keseceğini görmek için bekleyeceğim," dediğimi duydum.

Bu sözlerin ağzımdan çıktığına inanamıyordum. Belli ki öpüşmemizle sarhoş olmuştum. Beni kesmesini istemiyordum ve yapacağından hiç şüphem yoktu. Tanrı aşkına, o Vaughn lanet olası Spencer'dı.

Kelimenin tam anlamıyla, Vaughn lanet Spencer ve hepsi benim yüzümdendi.

Bıçağı biraz etime sapladı ama canımı acıtmadan önce durdu. "Siktir, sen delisin." Güldü, sanki keşfi onu rahatlamış gibi gözleri aydınlandı.

Artık bir suç ortağı vardı. Bir şey söylemedim. Tabiri caizse, sadece yaptığıma karşılık vermesini bekledim. Sonra beni öptüğü ilk iki seferde hissetmediğim bir şey hissettim.

Ereksiyonunun karnıma baskı yapışını.

Bir anda hem korktum hem de mutlu oldum. Kalbim, ritmi veya belirli bir hızı olmaksızın göğsümün her yerinde hızla atıyordu.

Daha önce onu sertleşmişken görmüştüm, Arabella onu emdiğinde bir nevi öyleydi ama hiç *boşalmamıştı*. Tanıştığım en az azgın adamdı. Vaughn'ın kaşları çatıldı ve bakışlarımız bedenlerimizin buluştuğu, kasığının göbek deliğime dayandığı yere kaydı.

Kalbim. Issız, bomboş kalbim bu kadar adrenalini kaldıramıyordu. Ancak bedenim daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde canlanıyordu. Çiçek açıyor, ısınıyor ve ona karşı sürtünmek için izin istiyordu.

"Bu," dedi bıçağı boynuma dayamaya devam ederek. "Daha önce hiç olmamıştı. Ben genellikle onu... Kontrol ederim. Pardon."

Birbirimize dayanmış hâldeyken sertleştiği için özür mü dilemişti? Gülmek istedim ama gülümsememi bastırdım.

"Sorun yok, iyisin."

"Maalesef sen de öylesin." Mesafeli, soğuk yüzünde hafif bir şok ifadesiyle bana baktı.

"Bu kulağa fena hâlde iltifat gibi geliyor." Gülmeden edemedim. Vaughn, kızların nasıl göründüğü hakkında hiçbir şey söylemezdi. Bağışıklığı vardı.

"Kanımı em," dedi alaycı bir şekilde konuyu değiştirerek.

"Yapmazsam beni bıçaklayacak mısın?"

"Boynun kesilmeyecek kadar güzel. Yine de başka şeyleri kesebilirim." Bıçağı tişörtümün ortasına kadar indirdi ve eteğini dürttü.

Gözlerim parladı ama soğukkanlılığımı koruyormuş gibi yaptım. Kumaşı çekiştirdi, ortasından yırttı. Memelerim şimdi onun önündeydi, uçları sertleşmiş ve beklentiyle yüzüne doğru dikilmişti.

Âdeta, *Bize dokun. Bizi ısır. Lanet olsun, bize bir halka tak*, diyorlardı.

Havadaki her şey şehvetle yoğunlaşmıştı. Aptal vücuduma ne oluyordu? Karşımdaki kişiyle birbirimizden nefret ediyorduk. Yarın sabah koridorlarda birbirimize selam bile vermeyecektik.

"Kanımı. Em." Üzerime eğilerek tekrar etti. Sözü edilen kanın bir damlası doğrudan ağzıma düştü. Dudaklarımı sıkarak tadına bakmayı reddettim.

Eli, pijamalarımı kesmek üzere aramızda gezindi. Bıçak kumaşın üzerinden, bacaklarımın arasındaki çizgi boyunca aşağıya doğru kaydığında bütün vücudum titredi. Bileğini yakaladım.

"*Tanrı aşkına*," diye çıkıştım.

Onu tişörtünün yakasından hızla çekip büyük bir arzuyla kanını emdim. Beni deli eden şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Onun soğuk, sert hatlarına karşılık kanının sıcak, metalik ve tatlı olması ya da ona bunu yapanın ben olması fikriydi. Yoluna çıkan herkesi ve her şeyi yok etmeyi başaran adamı incitmiştim. Bacaklarımın arasında biriken ıslaklığı hissettiğimde istemsizce kendimi ona sürtünürken, boğazını daha sert emerken ve inlerken buldum.

Bana dokunmasını istiyordum ve yarın yaşayacağım pişmanlık umurumda bile değildi.

Bunu onu iyi hissettirmek için yapmıyordum. Onun *beni* iyi hissettirmesini istiyordum.

Ve yarın Arabella, Pope, Vaughn ve benim gerçekliğim kaçınılmaz olarak yüzüme çarptığında en azından tutunabileceğim güzel bir anım olacaktı.

Elini tutarak aramıza yerleştirdim ve emmeye devam ederken boğazımda bir yumruyla pijamamın içine soktum. Eli belime ulaştığında dondu, daha aşağı inmeyi reddetti. Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Dudaklarım şişmiş ve hassastı.

"Bunu yapmanı istiyorum," diye onayladım, sözlü rızaya ihtiyaç duyması ihtimaline karşı. Sanki tamamen bir yabancıymışım gibi bana baktı.

"Ben bunu yapmam," dedi bir an sonra, sesi tok ve tuhaftı.

"*Neyi* yapmazsın?"

Burun delikleri genişledi, köşeli çenesindeki damar sıkıntıyla daraldı.

"Bunların hiçbirini."

Kaşlarımı oynatarak, "Bâkir misin?" diye takıldım.

İğrenerek burnunu çekti, üzerimden sıyrılıp ayağa kalktı. Her şey o kadar hızlı oldu ki tepkisini çözecek zamanım olmamıştı. Siyah kot pantolonunun içinde aletini yeniden yerleştirdi, komodinden telefonunu ve esrarlı sigarasını aldı. Belli ki salak beni uyandırmadan önce rahatına bakmıştı. *Yine.*

Yalnız bu sefer uyuyor numarası yapmamıştım. Hayır. Beni yatağımda kullanmasına izin vermiştim.

Evet, bu sefer ona gerçekten gününü gösterdin, Lenny.

Aptal, aptal kız.

Gerçeklik zihnime süzülürken içim utançla doldu.

Ondan beni parmaklamasını istemiştim.

Ve o hayır demişti.

Kollarımı göğsümde çaprazlayarak oturdum.

"Bir daha buraya gelirsen bu kez bıçağı damarına doğrultur ve daha derine iterim."

"Emmen için daha çok kan olur." Umursamaz bir şekilde omuz silkti, sigarasını yaktı ve postallarının bağcıklarını sıktı. Dönüp bana bakmadı bile.

"Ya da belki bir dahaki sefere seni öldürürüm. Kimse seni özlemez. Belki annen hariç," dedim dudaklarımı birbirine kenetleyerek.

Zippo'sunu arka cebine sokarken, "Şüpheliyim," dedi dudaklarının arasında yanan sigarayla. "Ama beni öldürürsen ben

de seni öldürürüm. Böylece Tindall hayaletlerine katılabiliriz. Kocasını öldürdüğü yer senin odan değil miydi? Biraz kötü bir durum, İyi Kız."

Hayaletleri nereden biliyordu?

Ya *odamı*?

Buraya sadece yaz dönemi için gelmişti. Bir kereliğine ve kimseyle konuşmamıştı.

İfadem muhtemelen şaşkınlığımı ele vermişti. Beni cinayet işlemeye iten o ukala sırıtışıyla gülümsedi.

"Fairhurst, babanın küçük oyun alanı hakkında konuştu. Sen burada büyüdün ama ben kendi başına bulmayı hayal bile edemeyeceğin gizli yerler biliyorum. Kartlarını doğru oynarsan ve aletimi emmeye razı olursan sana bazılarını gösterebilirim. Bunu bir ilişkiyle karıştırmadığın ya da seni tatmin etmemi beklemediğin sürece tabii. Ben insanlara zevk vermem. Başkalarının zevk alması *beni* rahatsız ediyor."

Sözleri o kadar açık söylemişti ki neredeyse şaka yaptığını sandım. Kapıya doğru ilerlerken sakin ve ciddiydi.

Odamın eşiğinde bana sırtını döndüğünde, "Seni tatmin etmemi bekliyorsun ama aynısını sen bana yapmak istemiyorsun?" diye sordum.

Kızların bunu neden kabul ettiğini aklım almıyordu. Yine de All Saints Lisesi'nde düzinelerce kız bunu yapmıştı. Bizzat şahit olmuştum.

"Yavaş öğreniyorsun ama sonunda anladın."

Kapımı çarpmadan önce durma zahmetine bile girmedi.

Vaughn

Ertesi gün, Carlisle'a yerleşmeme yardım etmek için gelen ailemden kurtulmayı başardım.

Babam bir grup zengin arkadaşıyla Berkshire'da bulunduğumuz yer her neresiyse oranın eteklerinde ava çıktı. Annem odamı döşemekle ve eşcinsel kankası Fairhurst'la vakit geçirmekle meşguldü.

Sabaha, biraz stres atacağım bir koşuyla saat altıda başladım. Disiplin, bunca saçmalığın ortasından sağ çıkabilmenin anahtarı olacaktı. Neyse benim hayatım disiplindi. Hızlı bir duş, bir kahve ve bir sigara içtikten sonra işime devam ettiğim mahzenin iki anahtarını alıp stüdyoya girdim. Edgar dışında, bitmeden kimsenin görmesine izin vermeyecektim. Prestijli staj yapma amacına tezat bir durumdu ama siktir edin, ben buraya öğrenmeye gelmemiştim.

Buraya intikam almaya gelmiştim.

Stüdyoma girmek Pentagon'a girmekten biraz daha zordu. Tam gizliliği sağlamak için koca bir sistem ayarlamıştım. Oda eskiden kalenin kileriydi; soğuk, kuru ve yeraltındaydı.

Mermer ve taş istiflemek için mükemmel bir mağaraydı. İki kapı ve dolayısıyla iki kilit vardı, böylece kimse ne üzerinde çalıştığımı göremezdi.

Yaptığımın en iyi sanat eseri olmasını sağlamak için çok çalışıyordum.

Bir matkap aldım ve heykelle güreşmeye başladım, ayaklarımın dibinde taş tozu birikiyordu. Çalışırken Metric'in "Help I'm Alive" şarkısı kulaklarımda yankılanıyordu. Heykelin şekli keskinleşmeye ve boyut kazanmaya başlamıştı. Bu yazın başında birkaç hafta boyunca Hamptons'ta takılıp geniş aileme normalmişim gibi davranırken bu eser üzerinde itiraf etmekten hoşlandığımdan daha fazla düşünmüştüm. Sonunda onu doğrudan İngiltere'ye göndermiştim çünkü ona bakmaya dayanamıyordum ve üzerinde çalışırsam insanların onu görme ihtimalinin yüksek olacağını da biliyordum.

Lenora'nın muhtemelen yukarıda bir yerde, nerede olduğumu anlamaya çalışarak amaçsızca dolaştığını bilerek referans işaretlerini kalemle çizdim, kestim, oydum, şekillendirdim ve tüm gün heykeli cilaladım. Sabahları ve öğleden sonraları ne isterse yapmakta özgürdü. Her gece aletimin etrafına sarılan dudaklarının ihtiyaçlarımı gidermesi dışında hizmetine ihtiyacım yoktu.

Ondan haberim olduğu sürece özgürce dolaşmakta ve çöpleriyle oynamakta serbestti.

Dün geceyi aklımdan atmaya çalıştım, özellikle de elimi pijamasının içine soktuğu kısmı. İyi idare ettiğimi düşünüyordum. Bâkir olduğumdan şüphelenmesine rağmen.

Kahretsin.

Nasıl idare ettiğimin bir önemi var mıydı? O bir hiçti. Neden umursayayım?

Pekâlâ, Vajina Amcıkoğlu. Bu sonsuz sorularla çalışmanı bitirdikten sonra ilgilenirsin.

Akşam altıya doğru mahzenin dış kapısının vurulduğunu duydum. Taş merdivenin üst tarafında bir kapı vardı ve diğeri de merdivenin dibindeydi. Alnımdaki teri, tozu silerek arkamı döndüm ve cebimdeki anahtarları aradım. Heykel yaparken koruyucu elbise, gözlük veya maske takmıyordum. Yirmi beş yaşında taş, ot ve katranla dolmaktan ciğerlerim sönecekse varsın sönsündü.

İlk kapıyı açtım ve merdivenlerin tepesine ulaştığımda dirseğimi ikincisine bastırdım.

"Gizli kelime?" diye seslendim.

Beni bir şekilde bulan İyi Kız'sa onu karyola direğine zincirleyecek ve ceza olarak bir litre kanımı emmesini sağlayacak, bunu yaparken de utanç içinde kıvranışını izleyecektim.

Diğer taraftan Edgar Astalis'in, "Siktir git," diye homurdandığını duydum. Üzerinde anlaştığımız gizli kelime *Michelangelo'ydu* ama *siktir git* daha uygun görünüyordu.

Bu işi kabul edeceğime karar verdiğimizde yaşlı adama çalışmamı izleyebileceğini söylemiştim. Birilerinin bundan altı ay sonra Tate Modern'de on iki metrelik mermer bir penis sergilemeyeceğimden emin olması gerekiyordu.

İkinci kapıyı açıp aşağı inmesini işaret ettim.

Heykelin önünde durduğumuzda kaşlarını çattı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi, bütün gün üzerinde çalıştığım genel şekle bakarak.

"Lisede Lenny için işleri zorlaştırdığını biliyorum. Çoğunlukla buna göz yumdum çünkü hayatta kendi yolumuzu çizmenin bizim işimiz olduğuna inanıyorum ama kızımı incitmeye çalışırsan ya da bunu istemeden yaparsan Avrupa'daki hiçbir galerinin seninle çalışmamasını sağlayacağım. Anlaşıldım mı?"

"Mükemmel bir şekilde." Sakince yumruklarımı ceplerime soktum. Tehdidini kabul ettim. Ona zarar verip vermeyeceğimi kesin olarak planlamadığım için değil, hesabımda bir

sanatçı olarak iş aramak olmadığı için. Ben yapmayı sevdiğim için heykel yapıyordum. Bir çatı ustası olarak çalışabilir ve tamamen memnun olabilirdim.

Başını iki yana salladı.

"Kafalar orantısız. Yapı yanlış gibi geliyor. Sıfırdan başlaman gerekebilir."

"Sikeyim."

"Konuşmana dikkat et ve dediğim gibi, gerekebilir. Bu, senden görmeye alıştığım seviyede değil. Yeteneğini ortaya koyuyorsun ama geri kalanın nerede? Bu esere kalbini akıtmalısın."

Benim bir kalbim yok. Bunun yerine, onun haklı olduğu gerçeğini görmezden gelerek, "Üzerinde çalışıyorum," dedim.

Özensiz davranmamın sebebi yetenekten ya da teknikten yoksun olmam değildi, bu heykele bakmanın zorluğundan ve hakkını vermenin neredeyse imkânsız olmasındandı. Zirvede olmak zordu. Ne kadar başarılı olursanız işinizle ilgili beklentiler o kadar boğucu hâle geliyordu. Her yerdeki sanatçıların depresyona girmesinin bir başka nedeni buydu.

Gözleri heykelin üzerinde gezindi. Sanki bağırsaklarımı parçalıyor, organlarımı dürtüyordu.

Kafasını salladı. "Daha çok çalış. Bu parçaya bağlan," diye gürledi, sesi de vücudu kadar heybetliydi. "Profesör Fairhurst seni arıyor. Yukarıda bir yerlerde. Bir de Vaughn..."

Diğer bombayı da patlatmasını beklerken ona bakmak için döndüm.

"Bu heykeli mahvedersen ve sana bu stajı verdiğim için beni pişman edersen, seni temin ederim bu sefer baban bile kurtaramaz."

Soyadımın beni beladan kurtaramayacağı söylenerek tehdit edildiğim ilk sefer değildi.

Ama ilk kez buna inanıyordum.

***

Harry'nin ofis kapısını çalmadan açıp kapı pervazına yaslandığımda neyin içine daldığımın farkına vardım. Yanında bir adam vardı –bahse girerim öğrenciydi– dirseklerini pencere pervazına dayamış, pantolonu aşağıda, süt beyazı kıçı havada asılı hâldeydi. Hafifçe eğilen Harry'nin kıçı masasının üzerindeydi, pantolonu açıktı, kendini okşuyor ve manzaranın tadını çıkarıyordu.

Canım sıkıldı, telefonumu çıkardım ve *Kill Bill* filminin tanıtım müziğini ıslıkla çalarak saate baktım.

Beni duyduğunda sanki yemeğini bölmüşüm gibi inleyen Harry, "Lanet olsun," diyerek yarı sarkık penisini hiç acele etmeden pantolonuna soktu.

Penceredeki genç sırtını dikleştirdi ve şaşkın bir nidayla kıçının üzerine düştü.

Esnedim. "Lütfen. Endişelenmeyin. Birlikte çok tatlı görünüyorsunuz."

"Gerçekten mi?" Genç adam ayağa kalkıp kotunu ararken kocaman yeşil gözlerle bana baktı.

Üzerinden geçen bunca yıla rağmen o yaz burada sergilediğim sinsi tavırlardan dolayı namım yayılmıştı ve benim gibi bir suratsızı gözden kaçırmak zordu. Kim olduğumu biliyordu.

"Hayır," dedim duygusuzca içeri dalarak. "Şimdi siktir git ve kapıyı arkandan kapat."

Dediğimi yaptı, kapıyı kapatırken hâlâ kot pantolonunun içine girmeye çalışıyordu. Masasının arkasına yerleşen ve gömleğini düzeltip terbiyeliymiş gibi davranan Harry'ye döndüm.

"İyiymiş," diye yorum yaptım, hâlâ ayaktaydım.

"Pardon?"

"Belli ki ona çakıyorsun." Başparmağımla omzumun üstünden kapıyı işaret ettim.

"Ah, o mu?" Elini kapıya doğru sallayarak boğazını temizledi. "O son sınıfta. İki hafta önce on sekiz yaşına bastı. Ona dokunmadım bile..."

"Güven bana," diyerek sözünü kestim. "Zerre kadar umurumda değil."

"Evet. Doğru. O hâlde..." Masasının üzerindeki büyük bir dosyayı alıp karıştırdı. Yaptığı şeyi ara verip kızarmış kulağını kaşıdı ve kaşlarını çatmadan önce ağzını açarak yukarı baktı. "Tanrım, orana ne oldu?" Boynumu işaret etti. "Aşk ısırığı mı?" dedi.

"Bu özel ânı *aşk* gibi kirli bir sözle lekeleme." Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Neden buradayım, Harry?"

"Konu Lenny. Ona çok sert davranmadığından emin olmak istedim."

Hayır, konu bu değildi. O kendinden başka kimseyi zerre kadar umursamazdı. Zippo'mu arka cebimden çıkardım ve hafifçe salladım. Edgar'a Lenora'nın asistanlık işini alması için söylemem gerekeni söylemiştim ve o da Harry'ye iletmişti ama o kıza biraz bile sempati duymuyordum.

Harry derin bir iç çekti. "Bir problemimiz var."

Tekrar saate baktım. Akşam yemeğini kaçırmıştım ama endişelenmedim. Annem odamdaki mini buzdolabını bir sürü ıvır zıvırla doldurmuştu.

"Annenle ilgili."

Gözlerim açıldı. "Dinliyorum."

"Bildiğin gibi, birkaç hafta önce bana Los Angeles'taki galerisine ortak olmam için teklifte bulundu. Çok başarılı bir galeri, bu yüzden büyük pişmanlık duyacak olsam da hayır demek zorunda kalacağım."

Bön bön yüzüne baktım. "Lütfen bana bunun neden beni ilgilendirdiğini söyle çünkü bu sıkıcı hikâyeyi neden umursamam gerektiğini anlamaya çalışıyorum."

"Galeriye ortak olmama vicdanımın el vermemesinin nedeni tamamen yasal." Dudaklarında kibirli bir gülümsemeyle koltuğunda geriye yaslandı. "Annen, bunun doğru bir ifade şekli olmadığı için direkt söylemek zorundayım, bir uyuşturucu kaçakçısı."

"Kafan mı güzel?" Kaşlarım havaya kalktı.

Annemi tanıyordum. Cetvel kadar düzgün biriydi, hayatı boyunca asla kanunu çiğnememişti. Todos Santos'taki tek aziz olmasının yanı sıra uyuşturucu kaçakçılığı yapmasına gerek de yoktu. Şu hâliyle bile Windsor ailesinden daha zengindi. Her yıl uyuşturucuyla mücadele eden hayır kurumlarına milyonlar bağışlıyordu.

"Los Angeles'tayken kafam güzeldi, hem de en saf kokainle. Dünyanın her yerinden kasalarla kendisine gönderilen tabloların tuvallerinin altına saklanarak Amerika Birleşik Devletleri'ne kaçırılan yüzlerce kilogram kokain sayesinde. Ne yazık ki toplumun en önde gelenlerinden biri böylesi utanç verici bir şey yapıyor. Söylesene Vaughn, yüzlerce kilogram kokain için kaç yıl hapis cezası verilir? Hem de Kaliforniya'da? Sanırım elli, altmış yıllık hapisten bahsediyor olabiliriz." Uzun, sıska parmaklarını masaya vurarak dilini şaklattı. "Onu ibret olması için cezalandırmak isterlerse daha bile fazla olabilir. FBI ve Uyuşturucu Birimi Emilia LeBlanc-Spencer'ın canına okuyacaktır. Çok da kolay ulaşılır bir hedef sayılmaz, değil mi? Spencerlar ve her isteğinize boyun eğen yerel polis arasındaki bağı koparmak için altın bir fırsat. Baban da kıymetlisinin hapse atılmasını sağlamak için her şeyi göze alacak düşmanlardan payını alırdı."

"Yalancı." Dişlerimi sıktım ve iki elimle masasına vurdum ama onda bir şey olduğunu biliyordum. Yoksa böyle ukala ukala konuşamazdı.

Sanki durum onu üzmüş gibi içini çekti. "Her yerde tablolar var. Bir sürü kanıt. Sanırım yanlış insanlarla iş yapıyor."

"*Sen.*" Gözlerim büyüdü. "Onu tedarikçilerle sen tanıştırdın."

Yanlış kişi *oydu.*

"Öyle mi yapmışım?" Dilini şaklattı. "Bunu kanıtlayabileceğini sanmıyorum."

Kanıtlayamazdım ama gerçek buydu. Bunu o yapmıştı. Tabii ki anneme söylemeden uyuşturucuyla birlikte gelen parçaları sipariş ettiğinden emin olmuştu ve bir şekilde ucunun kendine dokunmamasını sağlamıştı. *Lanet olsun.*

"Annemin bununla ilgisi olmadığını anlarlar." Başımı salladım.

"Bu almaya istekli olduğun bir risk mi?" Bir kaşını kaldırdı. Sorunun cevabını biliyordu.

"Ne istiyorsun?"

"*Seni,*" diye espri yaptı Fairhurst. "Sessiz. İtaatkâr olmanı ve artık yakamdan düşmeni istiyorum. Buraya geldiğinde benim üzerimde bir kozun olduğunu düşündün. Senden korktuğum için seni seçtiğimi sandın. Seni tatlı, yaramaz çocuk. Seni seçtim çünkü suratsızlığına, entrikalarına ve aptal planlarına son vermek istedim. Sana son sözü söyleyecek kişinin ben olduğumu hatırlatmak istedim. Tek bir yanlış hareket yaparsan, Spencer, annene hapishane kıyafetleri yakışıyor mu yakışmıyor mu öğrensin." Annemin sözde can dostu kollarını dramatik bir şekilde açtı.

"Seni öldüreceğim," diye tükürdüm, tüm vücudum öfkeyle uğulduyordu.

Ayağa kalktı, ellerini arkasında birleştirerek masanın arkasından çıkıp benim tarafıma geldi.

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Baban gibi senin de ne yapacağın belli olmaz. Eğer zamanından önce ölü bulunursam, Dropbox'ımda FBI'daki iyi arkadaşlarıma gönderilmeye hazır bir dosya bulunmasının sebebi tam da bu. Bana dokunamazsın, Spencer. En azından..." Durdu, iğrenç bir gülümsemeyle bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Bana dokunmak *istediğin* şekilde değil."

Dişlerimi sıktım, diş etlerimden kan sızdığını hissettim. Fark etmeden kendimi ısırmıştım. Kendime gelmem gerekiyordu. Burayı yakıp yıkmanın peşine düşerken feda edemeyeceğim tek şey annemdi.

"Nasıl?" Alaycı bir şekilde konuştum. *Bunu nasıl başarmıştı?*

İleriye doğru bir adım daha attı, göğüslerimiz neredeyse birbirine çarpıyordu. Artık ondan daha uzundum ve bedenim daha genişti. Daha iri, daha güçlü ve onun vücudunda olmayan kaslara sahiptim.

"Bundan yıllar önce senin aslen nasıl biri olduğunu gördüm, Vaughn. Kalpsiz bir prens. Güzel bir mumya. Temel duygulardan yoksundun; aşk, nefret, şefkat. Sanat dünyası oyununda öne geçmek için aptal, saf annenle arkadaş oldum. Ya baban? Artık bana güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Neyse ki annen aracılığıyla kolayca manipüle edilebilirdi. Buraya intikam amacıyla geldiysen bundan vazgeçmeni öneririm. Sırrımız bende saklı. Şimdi benim kurallarıma göre oynayacaksın, sevgili çocuğum. Yoksa *hayatını* bitiren ben olurum."

Vaughn

"İçeri gel."

Ailemin kulübesinin kapısını iterek açtım. Babam asık suratıyla, elleri av giysilerinin cebinde göle bakan bir pencerenin önünde duruyordu. Yanlış olan bir şey yoktu. Surat asmak onun olağan ifadesiydi. Sadece annem etraftayken gülümserdi.

"Meşgul müsün?" Küçük bir sohbet açmaya çalıştım.

Dönüp bana baktı, pencerenin yanındaki yatar koltuğa oturdu ve kristal şişedeki konyağı iki bardağa boşalttı. Tanrı benim yaşımdakilere içki içmemin yasal olduğu İngiltere'yi korusun.

"Kibarlığı bırak. Biz öyle insanlar değiliz."

Haklıydı. İkimiz de lafı uzatmaktan nefret ediyorduk ama gergindim. Önündeki koltuğa oturdum, annem burada olmadığı için memnundum. Sonra onun Harry'yle olabileceğini hatırladım ve midem iğrenmeyle buruldu. Onunla güvende olduğundan emin değildim. Yine de Fairhurst'la olanları babama anlatmayacak kadar bencildim.

Arayış içindeki bir hacıydım ben ve Harry Fairhurst'ün ölümü benim kurtuluşa giden kişisel yolculuğumdu.

Babama her şeyi anlatsaydım Harry'yle kendisi ilgilenirdi ve o zaman eğlencesi nerede kalırdı? İngiltere'ye bir nedenden dolayı gelmiştim. Kendi *Ye, Dua Et, Sev* yolculuğum için.

Öldür, Avla, Arzula.

"Güzel nefret ısırığı." Babam kendi boynunu işaret ederek benimkine baktı. "Kız seni öldürmeye mi çalıştı?"

"Ona izin vermezdim."

Tek kaşını kaldırarak içkisinden bir yudum aldı. "Seni tanıyorum, muhtemelen haklı sebepleri vardır. Bitir işi, evlat. Emekli olmadan önce annenle beni, büyükanne ve büyükbaba yap ki kıyamet kopsun. Annen bebeği büyütmeye yardım etmek ister."

"Ben çocuk istemiyorum."

Ellerini birbirine kenetleyerek içkisini masaya koydu.

"Buna on dokuzunda karar veremeyecek kadar gençsin. Şimdi pratik yapma zamanı. Tabii *prezervatifle*. Gerekirse birkaç tane. Seni rahatsız eden şey ne ve nasıl yardımcı olabilirim?"

Nefesimi vererek arkama yaslandım. Babam her zaman benim içimi görürdü. Annemin, ben farkına bile varmadan *önce* neye ihtiyacım olduğunu bilme ve onu sağlama konusunda altıncı hissi vardı. Peki ya Baron Spencer'ın? Beni bir sperm bağışı kliniğinin bekleme odasındaki eski bir *Playboy* dergisi gibi *okurdu*.

Halıya bakarak kaşlarımı çattım. "Diyelim ki bir başkası, ortaya çıkmasını istemediğin bir şeye sahip. Yapılan bir şeyin videosu veya kanıtı gibi. Ellerinde olan şeyin gerçek göründüğünü biliyorsun. Yalan bir şey yok. Yanlış bir hareket yaparsan gönderilmeye hazır hâlde bir bulut hesabına kaydettiklerini söylüyorlar..." Yüzünü taradım, şaşkınlık ya da endişe izleri aradım. Hiçbiri yoktu. "Bu bilgiyi almak için nasıl bir yol

izlersin ve tüm dosyalarını silip onları tekrar oluşturamayacaklarından nasıl emin olursun?"

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Duvarları yumruklamak istedim, ardından onu ve kendimi. İçkimi alıp büyük bir yudum içtim.

Babam sonunda ağzını açtı. "Oğlum, eşcinsel misin?"

Konyağı tükürdüm, dünyevi sıvıyla az kalsın boğuluyordum. Babam bir bacağını diğerinin üzerine atarak sakinliğini korudu.

"Dürüst ol. Umursamadığımızı biliyorsun ve ne olursa olsun seni destekleyeceğiz. Eşcinsel olmakta yanlış bir şey yok."

"Bunda yanlış bir şey yok, tamam ama ben eşcinsel *değilim*."

Hiçbir şey söylemeden gözlerini kırpıştırdı.

"Neden böyle düşündün ki?"

"Karşı cinse karşı pek hayranlık duymuyorsun."

"Ben insan ırkına karşı pek hayranlık duymuyorum."

"Ben de duymuyorum. Öte yandan annen var ve ben onun fena hâlde büyük bir hayranıyım."

"Ateşli hayran seksi şakası *yapma*," diye uyardım sertçe. "Kızlardan yeterince hoşlanıyorum."

Babam başını iki yana salladı. "Onları eve getirecek kadar değil."

"Kamyonetimin arkası da aynı derecede rahat ve annem kurabiye ikram etmek için orada beklemiyor." Çenemin gerildiğini hissettim.

Onun da çenesi titriyordu. Fazlasıyla birbirimize benziyorduk. Bazen annemden hiçbir şey almadığımı hissediyordum ama bu doğru değildi. Sanatsal yeteneğini almıştım. Babam bir cetvel ve bir stadyum dolusu insanın manevi desteğiyle bile düz bir çizgi çizemezdi.

"Halka açık oral seksler bir şeyi kanıtlama yöntemin mi?" Kaşlarını çattı.

Ne bu şimdi? Sabrım tükeniyordu. Carlisle Kalesi'nden Berkshire çöplüğüne kadar yürüyerek gelmemin nedeni bu değildi.

"Evet. Karşılık vermenin umurumda olmadığını kanıtlama yöntemim," dedim ciddiyetle. "Artık konuya devam edebilir miyiz?"

"Dikkatli ol." Sırıttı, saçmalıklara karşı düşük toleransımdan memnun görünüyordu. "Ve evet. Yani, birinin sana karşı bir kozu var."

Anneme karşı. "Sayılır."

"Ne kadar kötü?"

Bir an düşündüm. "Mümkün olan en kötü senaryoyu hayal et, sonra devam et."

"Hapishane seviyesinde bir kötülük mü?"

Başımı salladım. "Çift hanelerde bir ceza düşün ama detay sorma çünkü söyleyemem."

Tek kaşını kaldırdı.

Sorma, söyleme. "Kahretsin, baba söz veriyorum vajina yerine penis sevseydim bunu ilk duyan sen olurdun. Sırf ikimizi de huzursuz etmesi için gereksiz ayrıntılarıyla birlikte anlatırdım hem de."

"Bunu ortadan kaldırabilirim." Bacaklarını açtı, bakışlarımı yakalamak için öne eğildi. "Temiz bir şirket işletiyorum ama kirlenmem gerektiğinde ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bana isimlerini ver. Varsa adresi de. Hatta bir isim ve bir fotoğraf bile yeter."

Başımı iki yana salladım. Harry olduğunu öğrenirse kimliğimi açığa çıkarır ve planlarımı mahvederdi.

"Çözüm için değil, sadece tavsiye için buradayım."

Bir an için öfkeli bakışlarla yüzümü süzdü. "Bana özgürlüğünün tehlikede olduğunu söylüyorsun ve bunun ortadan kaldırılmasını sağlayamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Tam olarak bunu söylüyorum."

"Bana biraz anlayış göster, evlat."

Bana ne yaptığımı sormadığını fark ettim. Kalbimin göğsümde şişmesine neden oldu ve beni çok rahatsız etti.

Başımı iki yana salladım. "Kusura bakma."

Bardağı eline aldı, parmak boğumları beyazlayana kadar elinde döndürdü. "Sana adamımın adını vereceğim. Kendisiyle iletişime geçebilirsin."

"Ondan bilgileri açıklamasını isteyeceksin." Bacak bacak üstüne atma sırası bendeydi.

"Tabii ki öyle yapacağım. Sen benim oğlumsun ve senin derdin benim derdimdir."

"Bu bir dert *değil*."

İkimiz de aynı anda ayağa fırladık, birbirimize kaşlarımızı çatarak yumruklarımızı sıktık. Yarısı dolu bardağı aramızdaki zemine çarptı. Beden dilimiz birbirinin aynıydı. Sakinleştiren bir nefes alarak ilk oturan babam oldu.

"İyi. Bunu bir öncelik hâline getirecek. Böyle olmasını sağlayacağım ama işler çığırından çıkarsa bana söylemeni istiyorum."

"Söz vermeni istiyorum." Başımı eğip ona bakarak ayakta durmaya devam ettim. "Bu kişinin kim olduğunu öğrenmeye çalışmayacağına dair."

Hafifçe başını eğdi.

"*Yazılı* olarak."

Güldü. "Bağlayıcı bir sözleşme imzalamamı, adamıma erişmeni sağlamamı, bu nahoş durum için tüm ödemeyi yapmamı buna rağmen orospu çocuğu hakkında soru sormamamı mı istiyorsun?"

"Her zamanki gibi çok zekisin baba."

"Vay canına," Güldü. "Sen gerçekten benim oğlumsun."

"Şüphen mi vardı?"

Annem sanki bunu bekliyormuş gibi içeri girdi, elinde kereviz ve havuçların saplarının göründüğü kahverengi bir bez çanta vardı. Babam ayağa kalktı. Dudaklarını öptü ve çantayı elinden alıp açık mutfak tezgâhına koydu, ben de kollarımı ona sararak alnını öptüm.

"Ortada şüphe olsaydı, kayıplar da olurdu." Babam poşeti boşaltmaya başladı.

Bir öpücük daha. *İğrenç.* Amerika'ya geri dönmelerine ve arka planda Brady Bunch'taki gibi mükemmel aile saadeti saçmalıkları olmadan beni bu karmaşayla baş başa bırakmalarına hazırdım.

"Vaughn!" Annem, sanki beş yaşımdaymışım gibi taş tozu izini temizlemek için başparmağını yalayıp elmacık kemiğime sürterek ayakkabılarını çıkardı. "Carlisle'daki buzdolabını doldururken Harry'ye rastladım. Akşam yemeğini kaçırdığını söyledi. Yemeğe kal. Güveç yapıyorum."

"Aç değilim," dedim telefonumdan saate bakarak. *Kahretsin.* Saat çoktan akşamın dokuzu olmuştu.

"Saçmalama! Hızlıca yaparım." Annem ellerini yıkamak için tezgâha koştu, bir şeyler doğramaya hazırlandı.

"Onu yurda bırakacağım," diye araya girdi babam. "Gecelerini yalnız geçirmekten çocuğun ellerinde yeterince nasır var zaten. Ayakları da elleri gibi olmasa şimdiye çoktan o golü atmıştı."

Annem güldü ve babamın göğsüne vurdu, babam onun çenesini hafifçe ısırıyormuş gibi yaptı. *İğrenç 2.0.* Önümde yiyişmeye başlayacak olurlarsa bu adada birden fazla cinayetten sorumlu olurdum.

Babam kiraladığı Range Rover'ın anahtarlarını aldı ve kapıya yöneldik. On dakikalık yol tamamen sessizdi. Carlisle Kalesi'nin çakıllı çıkmaz sokağına park ettiğinde motoru durdurdu ve cebinden telefonunu çıkardı.

"Adamımın adı Troy Brennan. Boston'da yaşıyor, yani biraz zaman farkı var. En iyi Bilgi Teknolojileri personeline sahip ama onunla temasa geçmeden önce bana yirmi dört saat vermen gerekecek. Önce onu bilgilendirmem gerekiyor." Parmağını ekranda kaydırdı ve telefonumda kişinin ismi belirdi.

"Anladım," dedim.

"Annene yarın sabah gideceğimizi söylüyorum."

Ona şaşkınlıkla baktım. Bir hafta kalmaları gerekiyordu.

"Bu bokla sakin kafayla uğraşmalısın," diye açıkladı. "Ve ne kadar erken yaparsan o kadar iyi."

"Teşekkürler." Emniyet kemerimi çözdüm.

Babam elini benimkinin üzerine koyarak beni durdurdu. "Beni haberdar et."

"Ederim." Tereddütle kaşlarımı çattım. "Ne yaptığımı sormayacak mısın?"

Teknik olarak hiçbir şey yapmamıştım. Annemin yaptığı iddia ediliyordu ama babamın neden sorgulamadığını merak ediyordum. Umurunda değil miydi yoksa ahlaki bir pusulası mı yoktu?

Başını iki yana salladı. "Maalesef, bilmem bir fark yaratmıyor. Yine de seni zarardan kurtarmak istiyorum ama birine tecavüz ettiysen ya da canını yaktıysan..." Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. "Sadece sana bakmak ve gurur duyduğum birini görmek istiyorum. Daima."

Nefesimi verdim. "Bunu asla yapmam," dedim. "Birine o şekilde dokunmam. Hayır. Şiddet ya da öyle boktan bir şey değil."

"Şükürler olsun."

Yolcu kapısını açtım.

"Bir şey daha." Bileğimi sıktı. Sesinde bir tehdit seziliyordu. "Kurcalamayacağıma söz verdim ama bunu sana kimin yaptığını *öğrenirsem* fena uğraşacağım..."

Ona uzun uzun baktım. Arkamda iz bırakmayı planlamıyordum. Bir hata yapmayacaktım. Babam asla öğrenmeyecekti. Neye mal olursa olsun bunu halledecektim.

Sırıttım. "Anlaştık."

Lenora

"Dostum, küflü bir sosislide bile daha fazla zekâ belirtisi oluyor," diye homurdandı Pope. Yatağımda yanıma uzanmış, karanlıkta parmaklarına bulaşan çikolatayı yalayarak temizliyordu.

Birbirimize günümüzü anlatıyor ve Poppy'nin bana gönderdiği abur cubur sepetini paylaşıyorduk. Sonuncusu bu sabah gelmişti. Bir parça çikolata koparıp ağzıma attım ve içindeki kraker toplarının ağızda bıraktığı tuzlu-tatlı tadın keyfini çıkardım.

"O kadar aptal demek?" Kaşlarımı oynattım.

Pope'un yanımda başını salladığını hissettim. Elini başının altına dayamıştı. Açık hava sinemasıymış gibi tavanımı izledik.

"Bütün bir yıl ona nasıl katlandın bilmiyorum. Bu Arabella denen kız, aptallığı vatani görev kadar ciddiye alıyor. Boya karıştırmayı bile bilmiyor. Hayır. Aslında verniği bir bardak sudan bile ayırt edemiyor. Aslına bakarsan içmesine izin vermeliydim. O zaman bana başka bir asistan verilirdi. Senin ilk günün nasıldı?"

Pope omzumu ovuşturdu.

Neden onun gibi birine kafayı takamıyordum? Güzel, terbiyeli ve en azından görünüşte aklı başında birine? Neden benden kanını ve aletini emmemi isteyen ama karşılığını vermek istemeyen Vaughn Spencer'a gizlice salya akıtmam gerekiyordu? Bu kaleye varır varmaz bir Agatha Christie karakterinden daha hızlı ortadan kaybolan ve benim bütün gün terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi onu aramamı sağlayan adama?

Babama asistanı olduğum stajyeri bulamadığımı söylemekten o kadar utanmıştım ki ona nerede olduğunu bile sormadım. Bunun yerine Harry amcama, Vaughn'ın eseri üzerinde nerede çalıştığını bilip bilmediğini sordum. Bana sonunda Vaughn'ın eserini babamdan başka kimsenin göremeyeceğini ima eden şifreli bir cevap vermişti.

"Onu bulamadım," diye itiraf ettim Pope'a. "Odasına, tüm stüdyolara baktım ve Harry'yle Alma'ya sordum. Nerede çalıştığını kimse bilmiyor." Fena hâlde kazıklanışımı önemsiz göstermeye çalışarak omuz silktim. Özellikle dün geceden, dokunmasını istediğim yere dokunmayı reddettikten sonra.

"Tam bir otuzbirci." Pope başını iki yana salladı.

Tam olarak değil, deyip onu düzeltmek istedim. Bana *oral yapmıyor.*

"Onu yarın bulamazsan yardımcı olacak bir asistana hayır demem."

"Ve beyni olan birine," diyerek gönüllü oldum. İkimiz de güldük.

Pope, Arabella'nın fırçayla tuvali ayırt edemediğini fark ettikten birkaç dakika sonra babamı aramak için stüdyodan çıktığını söyledi. Çıldırmış görünüyormuş. Belki de Vaughn için okyanusu aşsa bile onunla birlikte olmayacağını sonunda anlamıştır.

"Pope," dedim ciddi bir ses tonuyla. "Doğum günü hediyem olarak... ne istediğimi biliyorum."

"Söyle."

Ben de söyledim. Ona anlattım. Yaptığım en utanç verici konuşmalardan biriydi. Neyse ki odam karanlıktı, bu yüzden nükleer kızarıklığımı ve kabul ettiğinde hissettiğim rahatlamayı göremedi.

Bir yanım yüzüme bakarak benimle alay edeceğini ve defolup gitmemi söyleyeceğini düşündü. Ancak bu konuda tamamen rahattı, sorun olmayacağını söyledi. Sonra aramızdaki tuhaflığı yok etmek için yan döndü ve belimi gıdıkladı.

Güldüm ve gıdıklamasına karşılık vermeye çalışarak onu şiltenin köşesine, duvara doğru ittim. Yatağımın üstünde güreşirken yönetim personelinin, stajyerlerle asistanları öğrencilere yaptıkları gibi sıkı gözetim altında tutmadıkları ve Pope'u gizlice içeri sokabildiğim için minnettardım. Nefes nefese kıkırdadık ve elimi gizlice koltuk altına sokmayı başardım. Bu da sarsılarak gülmesine neden oldu. (Pope gıdıklanmaya karşı çok hassas olmakla bilinirdi.) Üstüme çıktı ve bacaklarını iki yanıma yerleştirerek oturdu, tıpkı Vaughn'ın önceki gece yaptığı gibi bileklerim omuzlarımın yanına sabitlenmişti.

Altında kıvrandım, gülmekten nefes nefese kaldım. "Siktir git."

"Hımm, aslında devam et demek istiyorsun, değil mi?" Pope dudaklarını yaladı, gözleri yaramazlıkla parladı. "Çünkü her aklı başında insan hayırın evet demek olduğunu bilir."

Gülmekten karnım ağrıdı. Gülünç biriydi. Onunla dövüşüyormuş gibi yapıyordum ki Pope bir anda üstümden uçup sırtını odamın karşı duvarına çarptı. İlk başta filmlerdeki gibi havayla savrulmuş ya da görünmez bir canavar tarafından çekilmiş gibiydi.

Çığlık atarak hızla yatakta doğruldum ama sonra Pope'un vücudunun üzerinde, kara bir iblise benzeyen gölge belirdi ama bu canavarın kim olduğunu çok iyi biliyordum.

"Ona bir daha dokunursan çirkin yüzünü koruyacağın ellerin, benden kaçacak bacakların ya da beni gammazlayacak bir *dilin* olmayacak. Bu konuda anlaştık mı, Rafferty Pope?" Vaughn'ın sesi bir yılanın tıslaması gibi havayı deldi.

Vaughn yumruğunu havaya kalkıp yüzüne indirmeden önce Raff cevap verme şansı bile bulamamıştı. Vaughn'ın üzerine atlayıp bacaklarımı arkadan beline doladım ve havadaki yumruğunu geri çektim.

"Seni aptal!" diye bağırarak yere indim ve Vaughn'a vurmaya başladım. Sırtına. Omuzlarına. Kafasına. "Biz sadece şakalaşıyorduk. Bana zarar vermeye çalışmadı!"

Vaughn'ın burada ne işi vardı ki? Hem ne zamandan beri bana ne olduğunu umursuyordu?

Döndüğünde gözlerindeki bakış beni korkuttu. Doğal renklerinden çok daha koyu ve dolulardı. Nefret, öfke ve... *Korkuyla* mı doluydu? Ardında samimi bir duygu gördüğüme yemin edebilirdim.

"Onunla yatıyor musun?" dedi sertçe.

"Seks hayatım seni ilgilendirmez," dedim düz bir şekilde, soğukkanlılığımı yeniden kazanarak. Bütün gün beni yok saymış ve gece geri gelmişti... Tam olarak ne için gelmişti? Ama cevap belliydi. *Benim için.* Ya da en azından Arabella'dan, Alice'ten ve haremindeki piliçlerden alabildiklerini benden istediği için. Tam bir teslimiyet ve oral seks için.

Yanlış yere gelmişti.

"Bana cevap ver!" Sesini yükseltti.

"Elbette Pope'la seks yapıyorum." Pope ayağa kalkıp Vaughn'a tazelenmiş yeni bir nefretle bakarken tatlı tatlı gülümsedim. "Ona bir bak, Vaughn. Pope senden on kat daha yetenekli, aklı

başında *ve* muhteşem. Son senemiz boyunca bâkire olduğum için benimle alay ettin ama biliyor musun, Spencer?" Parmak uçlarımda yükseldim, ağzımı Vaughn'ın kulağına götürdüm ve Raff bizi duymasın diye sesimi alçalttım. "Bence bir iki derse ihtiyacı olan sensin. Öylece dikilip aletini emdirmek çok fazla beceri gerektirmiyor ve bana dokunmak istemediğine bir an bile inanmıyorum. Sadece *nasıl* dokunacağını bilmiyorsun."

Şoke edici bir şekilde bir adım geri attı. Sonra çıldırmış bakışlarının hafifçe buğulandığını gördüm ve onu çok fazla zorladığımı anladım.

"Onunla ne yapıyorsan sona erecek," dedi. "Sen All Saints'de benim malımdın ve burada da benim ellerimdesin."

"Vay be..." Pope, Vaughn'ın arkasından güldü ve ikimizin de ona doğru dönmesine neden oldu. Pantolonunun tozunu silkeledi. "Birilerinin sakinleştiriciye, içkiye ve gerçekliğe dönmeye ihtiyacı var. O kimsenin malı değil dostum. 1800'ler geride kaldı. Bugünlerde kadınların kendi iradesi işliyor. Büyük bir değişim, biliyorum."

"Kapat çeneni," diye tersledi Vaughn, bana dönerek. "Bu gece burada kalıyorum."

Histerik kahkahamı bastırmaya çalıştım ve çoğunlukla da başardım.

"Dışarı." Kapıyı işaret ettim.

"Gerçekten boktan bir gün geçirdim, İyi Kız ve kavga edecek havada değilim. Kavga etmeyi seçeceksen kaybeden tarafta olacağını bilsen iyi olur."

Duygularını düşünmek aptalcaydı ama karanlıkta bile Vaughn o kadar yorgun ve bitkin görünüyordu ki onu tamamen kıran kişi olmak istemedim. Nedense kanını akıtmaktan zevk alsam da acısını artık istemediğimi fark ettim ve bu beni endişelendirdi. Hem de çok.

Soluğumu bırakırken Pope'a hafifçe başımı sallayarak onay verdim. "Sorun yok."

"Emin misin?" Kaşlarını çattı.

Pope'a sarılmak için Vaughn'ın yanından geçerken muhtemelen ikisinin ilk kez karşılaştığını fark ettim.

"Vaughn, Pope. Pope, Vaughn. Pope benim en iyi arkadaşım ve Vaughn da..." Bakışlarım karşılıklı duran iki adam arasında gidip gelirken sesim hafifçe kısıldı. "Vaughn bir pislik," dedim ciddiyetle.

"Arabella, pervasızca kabul ettiğim başvuru formunu doldurmasına yardım ettiğini söyledi. Bana zar zor okuyup yazabilen işe yaramaz bir asistan gönderdiğin için sağ ol." Pope elini uzattı ve Vaughn isteksizce elini sıkmadan önce bir an baktı.

"Len'e tekrar dokunursan Arabella endişelerinin en küçüğü olur." Vaughn kibarca gülümsedi ve Pope'un elini samimiyetsiz bir şekilde sıktı.

Pope tek kaşını kaldırarak ıslık çaldı. "Len."

Vaughn'ın kızardığına yemin edebilirdim ama bundan emin olmak için çok karanlıktı.

Vaughn, "Bas git artık, *dostum*," diye uyardı.

Yalnız kaldığımızda bana doğru döndü. Onun varlığını umursamadan yatağa döndüm. Bütün gün onu bulmaya çalışırken kalede dolaşmaktan yorulmuştum ve daha fazla tartışmak istemiyordum. Fantastik kitabımı açtım ve sanki zifiri karanlıkta değilmişim gibi dönük olduğum duvara dayadım. Arkamda, Vaughn yatağa girmek için hareketlendi.

Arkamı bile dönmeden elimi kaldırdım. "Aklından bile geçirme. Bıçak hâlâ bende. Bu sefer seni güneş görmeyen yerlerinden keserim."

"Bu bende bıraktığın üçüncü iz olur. Artık umursamayacağımı bilecek kadar beni tanıyorsun."

Boynundaki morluğu fark etmiştim ama başka hangi yara izinden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Omzumun üzerinden bakmak için başımı çevirdim, merakım beni alt etti. Vaughn tişörtünü kaldırdı ve onu küvetimde diktiğim zamanki yara izini gösterdi. Görünüşe göre korkunç bir iş çıkarmıştım. Derinin zikzak çizerek bozuk bir fermuar gibi kapandığı yeri hâlâ görebiliyordum. Etrafındaki deri iyileşmişti. İz sonsuza kadar böyle kalacaktı.

Ona sırtımı dönerek kitabıma odaklandım. "Sana bir iyilik yaptım."

"Şikâyet etmiyordum," dedi hafifçe.

"Bugün neredeydin?"

"Çalışıyordum."

"Beni neden aramadın?"

"Çünkü yardıma ihtiyacım yoktu."

"Sana yardım etmemi istemiyorsan neden bana pozisyonu teklif ettin?" Hâlâ aynı sayfaya bakıyordum, lambamı yakmadan tek bir kelimeyi bile göremezdim.

Ona stajı mı yoksa aramızdaki diğer her şeyi mi soruyordum? Bir an için sahiplenici, dengesiz, *öfkeli* hâliyle benimle ilgilenirken bir an sonra beni tamamen görmezden geliyordu.

"Çünkü..." Sesi yaklaştı ve üstümde olduğunu, her an bana dokunabileceğini biliyordum. Bu düşünce tenimin ürpermesine neden oldu. "Sana göz kulak olmak istedim ve sen de burada olmak istedin. Bak, berbat bir gün geçirdim. Eserin üzerinde altı ay boyunca çalışman için seni serbest bırakıyorum. Benimki için endişelenme. Eserim zamanında hazır olacak ve harika olacak. Her yerden iş teklifleri yağacak," dedi.

"Kimsenin görmesine izin vermiyorsun," dedim.

"Evet."

"Babama bile mi?"

Cevap vermedi. *Tanrım.* Kitabı bir gümbürtüyle kapatıp ona döndüm. "Görmeme izin vermeyeceğinden haberi vardı ve yine de buraya gelip hayatımın altı ayını senin için harcamama izin mi verdi?"

Vaughn yatağımın kenarına oturdu ve bana sessiz bir merakla baktı.

"Burada olmak istedin."

"*Bir stajyer olarak.*"

"Böyle olduğunu belirtmeliydin."

"Ah, siktir git. Ben yardıma muhtaç biri değilim."

Vaughn sabrını yitirerek, "Kimse öyle olduğunu söylemedi," diye çıkıştı. "Bak, hiçbir iş yapmadan prestij elde ediyorsun. İşleri kendi başıma hallediyorum ve işimiz bittiğinde sana bir staj ayarlayacağım. Bunu yapacak kadar iyiyim, İyi Kız."

Nedenini nasılını bilmiyordum ama içimden bir ses bana dokunmak istediğini, sadece nasıl tepki vereceğimden emin olamadığını söylüyordu. Elleri huzursuz bir şekilde kucağında duruyordu. Vaughn asla huzursuz olmazdı.

Başımı yastığa koyup tavanı inceledim ve nefesimi verdim. "Gitsem daha iyi."

"Numarayı bırak."

Belli ki bu onun için bir şakaydı.

"Bana ihtiyacın yok," diye belirttim.

Gerçek buydu ve acıtıyordu. Aptal asistanlık işini en baştan beri istemiyordum ve şimdi anladığım üzere böyle bir pozisyon açılmamıştı bile. Tüm varlığım anlamsız geliyordu. Vaughn hiçbir şey söylemedi.

"Var." Sesiyle birdenbire beni şaşırttı. "Sana ihtiyacım var, sadece kahrolası eserim için değil." Dişlerini sıktı ve sonunda bana baktı. "Mutlu musun?"

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi ovuşturarak oturdum.

Başını eğip kucağına doğru baktı ve kısa bir sessizlikten sonra bakışlarını takip ettim. Sertleşmişti. Birbirimize dokunmamıştık bile. *Flört* bile etmemiştik ama böyle şeyler olurdu, değil mi? On dokuz yaşındaydı. O yaştaki erkekler, tıraşlı rakunlar da dâhil olmak üzere her şeye azmakla ünlüydü.

"Bu." Ellerini kucağından çekerek siyah eşofmanının içindeki kalın, zonklayan ereksiyonunu daha iyi görmemi sağladı. "Bu benim başıma gelmezdi. Yani gelirdi ama sadece ben istediğimde ve hiç böyle hissettirmezdi... Seninleyken olduğu gibi değildi."

Sanki korkunç bir suçu kabul ediyormuş gibi tüm cümleyi homurdandı. Dudaklarımı yaladım, boğazımdaki yumruyu yutkundum. Heyecanlanmış mıydım? Hayır. Bundan daha fazlasıydı. Kendimi... *Zafer kazanmış gibi* hissetmiştim.

"Ne diyorsun?"

Bakışları doğrudan benimkilere çevrildi. Ters ters baktı. "Sence ne diyorum? Seksisin ve sanırım seninle takılmak istiyorum. Süslü kelimeler kullanmadım, İyi Kız. Sözlük açmaya gerek yok."

İşte pislik geri döndü. Ancak gerçeklerden korktuğunu biliyordum. Nedense seks onun için hassas bir konuydu ve belki de haklıydım. Belki ikimiz de bâkirdik. Şaka olsun diye söylemiştim ama düşündüğümde çok mantıklı geliyordu. Aslında bir kızla seviştiğini hiç görmemiştim. Onun flört ettiğini ya da biriyle çıktığını da görmedim.

Kızları hiç öpmezdi.

Tanrım, onun birini öptüğünü daha önce *duymamıştım* bile.

Bacaklarımı yataktan sarkıttım, kalçalarımız yan yana olacak şekilde Vaughn'ın yanına oturmak için hareket ettim. Bir sonraki sorumu onunla göz göze gelmeden sordum.

"Ben ilk öpücüğün müydüm?"

Bu, Vaughnıun ilk öpücüğünün aşağı yukarı on sekiz yaşında olduğu anlamına gelirdi. Bu şakası yapılamayacak kadar tuhaf bir olasılıktı. Hangi erkek *öpüşmeden* önce oral seks yaptırırdı ki?

Başını iki yana sallarken burnundan güldü. "Siktir git."

"Söyle bana."

"*Hayır*, sen benim ilk öpücüğüm değildin," diye çıkıştı acımasızca.

Hiçbir şey söylemedim. Belki de yanlış anlamıştım. Tekrar ağzını açmadan önce bir sessizlik oldu.

"Sen ikinciydin. Geçen yıl Cole ailesinin erken Noel partisinde, sonunda harekete geçmesi için Knight'a inat Luna Rexroth'u öptüm."

Nabzım yeniden hızlandı. Bütün hayatı boyunca sadece bir kızı öpmüştü. Ben dâhil iki kız. İlki gerçek sayılmazdı bile. Bu olasılık sadece beklenmedik değil, tamamen çılgınca görünüyordu. *Ben bile* dört erkeği öpmüştüm ve konuşacak hiçbir deneyimim yoktu. Vaughn, onlarla birlikte olmak konusunda o kadar isteksizse kızlarla gerçekten hiçbir şey yapmak istemiyor olmalıydı. Ama neden?

"Belki de aseksüelim," dedi duygusuzca.

Öyle olduğunu düşünmüyordum. Öpüşme şeklimiz... Orada bir sihir vardı. Birbirine bağlanan, tenlerine ulaşmak için birbirinin üzerindekileri yırtmak, daha yakın olmak, bir olup birbirine karışmak için yanıp tutuşan iki sıcak, ölümlü bedenin ehlileştirilmemiş vahşi şehvetiydi.

Bir olmak.

Bu yüzden Vaughn'ın öpücüklerine, parmaklarını saçlarıma geçirmesine ya da odanın karşı tarafından bana bakmasına karşı koyamıyordum. Dokunduğumuzda bir oluyormuşuz gibi geliyordu ve bu beni korkutup heyecanlandırıyordu.

"Seni becermek istemiyorum. Seni yalayarak boşaltmak istemiyorum," dedi Vaughn ciddi bir şekilde, sertçe yutkunurken.

Bu gece bir aydınlanmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Onu bu hâle getirecek ne olmuştu?

"Ama seni öpmek istiyorum. Çok fazla. Her yerini ve..." Kaşlarını çattı, iç çekerek gözlerini devirdi. "Sanırım bu hoşuna giderse hiç fena olmaz."

Kahkahaya boğuldum.

Bunu beklemiyordu. Kaşlarını iyice çattı ve gözleri sıkıntıyla büyüdü. Beni, kurallarının çoğunu çiğneyecek kadar çekici bulmasından neden gurur duyduğumu ve bu durumdan neden eğlendiğimi anlayamıyor gibi görünse de bir başkasının kendini iyi hissetmesini sağlama fikriyle *barışmak zorundaydı.* Tanrım, bu çocukla dikkatli olmam gerekiyordu. Bunun gibi anlar, bir insan olarak Vaughn'ı sevmeme neden oluyordu. Neyse ki bu anlar çok azdı ve benim gerçekten âşık olma yeteneğim yoktu.

"Komik değil."

"Komik değil. Haklısın, buradan ayrılmamalıyım. Sen işi iki kişilik çalışarak yaparsın ve ben de zamanımı projem üzerinde çalışmak için kullanabilirim. Ancak öpüşmeye gelince, teklifinle ilgili bir karar vermeden önce birkaç sorum olacak."

"Bu bir teklif değildi," diye çıkıştı, sanki bunu bir iltifat olarak kabul etmemden korkmuş gibi.

Çıkış yolunu unutmuş olabilir diye kapıyı işaret ederek omuz silktim.

Ağır ağır iç çekti. "Şansını zorlama."

"Başka kızlarla öpüşecek misin?" Yastığımı alıp karnıma bastırdım. *Mesela, Arabella'yla.*

"Hayır." Bana deliymişim gibi bakarken irkilişi samimiydi. "Elbette hayır."

"Sana sakso çekmelerine izin verecek misin?" diye sordum.

"*Sen* bana sakso çekecek misin?"

"Hayır, sen de bana aynısını yapmazsan olmaz."

"Pekâlâ o zaman, sanırım evet. Onu başkasına yaptırırım."

"O zaman anlaşma yok."

"Ciddi misin?" Yüzümü incelemek için geri çekildi.

Omuz silktim. "Yüzük istemiyorum, Vaughn. Bunun takılmaktan başka bir şey olmayacağını ikimiz de biliyoruz ve ben seninle yiyişmeyi seviyorum. Artık kendi parçam üzerinde çalışmaktan başka yapacak bir şeyim olmadığına göre, buradan çıkana kadar güzel bir oyalayıcı olabilirsin ama aletini diğer kızların ağzına sokmaya devam edersen seninle hiçbir şey yapmak istemem."

"İyi," dedi tükürürcesine, dudakları öfkeyle incelmişti.

"İyi," dedim neşeyle ve nasıl olduysa *bir şekilde*, konuşmamız sırasında kendimi bunun harika bir fikir olduğuna ikna etmeyi başardığımı fark ettim.

Vaughn'ın bana bu kadar boş zaman bırakmasının ne kadar harika olduğuna.

Öpüşüp koklaşmamızın ve hatta belki sevişmemizin çok güzel olduğuna.

Lucifer'ın oğluna karşı hisler beslemem mümkün değildi. Âşık olmak istemiyordum. Evlenmek. Çocuk sahibi olmak. Bu yüzden uyluğumun iç tarafına Carlisle Hazırlık Okulu'nun sloganını dövme yaptırmıştım.

Hatta kendime, Vaughn'ın Pope'un önünde kaslarını esnetmesinin ileride sorun yaratmayacağını, her iki erkeği de kontrol altında tuttuğumu da söyledim.

Aslında üzerimden atamadığım tek acı tat, babamın ihanetiydi. Stajımla ilgili gerçeği benden saklama şekliydi. Sanki babam düşmanıma yardım etmek için beni tehlikeye atmış gibi hissettim ve ona çok kızdım.

Vaughn'ın bana hiçbir borcu yoktu.

Ama babamın? Onun vardı işte.

"Demek istediğim, bana zarar verebilirsin," diye devam etti Vaughn boğazını temizleyerek. "Yani kan ve diğer şeyleri kastediyorum, istediğin buysa tabii."

Anlaşmamızın bağlayıcı maddesi olarak bana acısını teklif etmesi beni neden bu kadar üzdü bilmiyorum. Onu incitmek yalnızca o *beni* incitirken hoşuma gidiyordu. Ben onun gibi bir acı uzmanı değildim.

"Bunu istemiyorum." Sesimin tınısı bana parmak uçlarında yürüme sesini hatırlattı.

"Peki."

"Artık bunu aradan çıkardığımıza göre..." Babama karşı duyduğum öfke ve hayal kırıklığını zihnimden atmak için çaresizce bacaklarıma vurdum. "Luna ile ilk öpücüğünü hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz..." Yanaklarındaki kızarıklık yeniden belirdi. Bana bakamıyordu.

Ah, Vaughn.

"Bunu hafızandan silmeni istiyorum." Ayağa kalkıp bacaklarının arasına girdim ve kollarımı boynuna doladım. Yavaşça eğilerek dizlerimi kalçasının iki yanına koydum. Nefesi kesildi. Benimki tamamen durdu. Hava yine yoğun ve nemli geliyordu. Kalın şişkinliğini vajinamda hissederek sertliğinin üzerine oturdum.

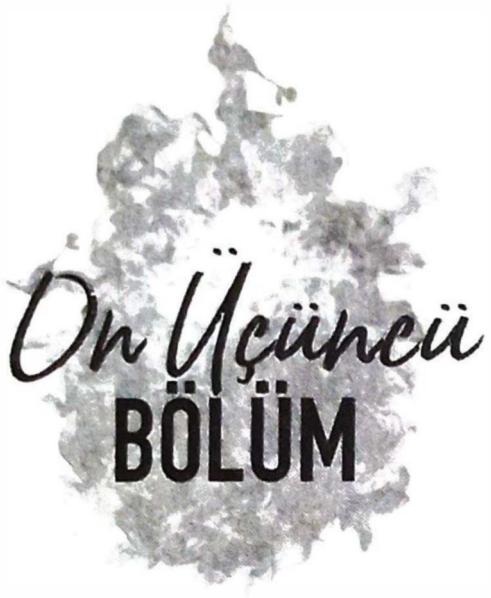
"Ve benimle birlikte olanları da. Bu senin ilk öpücüğün." Konuşurken dudaklarım onunkilerin üzerinde gezindi.

"Len." Takma adım onun ağzından benimkine döküldü, sıcak ve çaresizdi.

Kontrolü elinde tutmak için gösterdiği tüm çabaya rağmen göz kapakları kapandı.

Ama benimkiler kapanmadı. Onu öptüğümde gözlerim açık şekilde ona baktım.

Vaughn Spencer'ın her şeyi boş vermesini izlemekten daha güzel bir şey yoktu.

Vaughn

İşte.

Başardım.

Bir kızı öptüm ve bundan hoşlandım.

Hem de çok.

Lenora Astalis'i ilk kez öpmüyordum ama şimdi bir anlaşmamız vardı ve ben bu lanet stajı bitirene kadar anlaşmamızı sonuna kadar kullanacaktım. Onu öpecek, eninde sonunda becerecek, sonra da Carlisle Kalesi'nden cinsel anlamda normal bir insan olarak çıkacaktım.

Olabilirdi.

Tamam, muhtemelen olmazdı.

Babamın eşcinsel olup olmadığımı sorduğu konuşmadan sonra aletimi birden fazla deliğe sokmak için aktif bir adım atmam, insanların dikkatini çekmem gerektiğini biliyordum. Ama bu hoşuma gitmiyordu.

Sonraki birkaç haftayı sabah yediden akşam dokuza kadar çalışarak geçirdim. Heykel güzelce şekilleniyordu. Kafalar artık orantılıydı ve yüzleri en son damarına, kırışıklığına ve

çiline kadar ayrıntılı bir şekilde oymuştum. Yine de her bir saç telini doğru yapmak haftalar alacaktı. Lenora'nın stüdyoda olması muhtemelen işleri bitirmem için gereken süreyi yarıya indirirdi ama onun yardımını istemiyordum.

Yine de heykel iyi görünüyordu. Edgar birkaç kez eseri kontrol etmeye gelmiş, ilk kapıdan ikinci kapıya kadarki mantar kokusu ve ürkütücü atmosfer hakkında küfürler mırıldanmıştı. Ancak ruhumun heykelden dışarı aktığını söyledi.

"Böyle devam edersen bunu kolaylıkla satarsın. Tabii *satabilirsen*. Satamazsan Carlisle Hazırlık Okulu'nun malı olacak. Sonsuza kadar."

Kendi eserim üzerinde çalıştıktan sonra *diğer eserim* olan kızına her gece adımı inlettiğim ikinci vardiyama koştuğumu bilseydi, eminim bu kadar kendini beğenmiş olmazdı.

Çalışma saatlerimin iyi yanı, insanlarla etkileşimden neredeyse tamamen kaçınabilmemdi. Her sabah beş buçukta kalkıp koşuyor, duş aldıktan sonra kahvemi yudumlarken e-postalarımı gözden geçirirerek babama, anneme ve Harry Fairhurst davası üzerinde çalışmaya başlayan Troy Brennan'a, nam-ı diğer İş Bitirici'ye cevap veriyordum. Ardından da sabah sekizdeki dersler başlamadan önce kendimi mahzene kilitliyordum. Akşam dokuzda işim bittiğinde insanlar odalarına çekilmiş oluyordu. Yemekhane kapalı oluyor, önümde eğilen rastgele serseriler ve ara sıra yiyişen çiftler dışında tek bir yüz bile görmüyordum.

Arabella'nın, hatta Rafferty Pope'un yüzünü bile.

Ve şükürler olsun ki Harry'nin yüzünü de.

Hayatında olmamama rağmen gardını düşürmediğinden emindim. Misilleme yapmayacağımdan emin olmak için anneme komplo kuracak kadar ileri gitmişti, bu yüzden onun tahmin ettiğim kadar aptal olmadığını biliyordum. Ancak bu

konuda sessiz kalmam, onu alaşağı etmek için uğraşmadığım anlamına gelmiyordu.

Bir de İyi Kız ile geçirdiğim geceler vardı.

Duş aldıktan ve tereyağlı ekmekle jambon yedikten sonra odasına girip dudaklarından öpüyordum.

Ve boynundan.

Ve gözlerinden.

Ve saçlarından.

Daha fazlası için hazırdım, belki memelerini tatmak gibi. Henüz onlara dokunmamıştım ama havuzdan çıplak çıktığı o günden beri onları düşünüyordum.

Len beni taş gibi sertleştiriyordu ve bu, hem istenmeyen bir dikkat dağınıklığı hem de bir rahatlamaydı. Her gece saatlerce yiyiştikten sonra tüm kanım aletimde olduğu için başım dönerek odama geri dönüyor ve yatağımda sızmadan önce kendimi boşaltıyordum. *Kovalar* dolusu boşalmıştım. İyi Kız'la anlaşmamızdan önce pek sık boşalmazdım ve bu kadar çok olmazdı. Bir süt kutusunu dolduracak kadar yani. Bunun normal olduğunu görmek için Google'a bakmam gerekmişti.

Nedense Lenora işimiz biter bitmez beni kapı dışarı etmekten gayet memnun görünüyordu. İkimiz de daha fazlasını istemiyorduk, yani sarılıp yatmak için yalvarıyor değildim. Bana yapışkan ya da sahiplenici biriymiş gibi gelmemişti ve bu durum hoşuma gidiyordu.

Hatta stajını çaldığım için biraz üzülmeye bile başlamıştım.

Tamam, o kadar da değil.

***

İnsanlarla dolu bir kalede insan görmeme serisindeki altıncı haftamda bu durum sona erdi. Saat sabah yediyi on geçiyordu

ve tüm stajyerlerin, asistanlarla personelin kaldığı dördüncü kattaki koridorda yürüyordum.

Kısacası, kendilerini hapse attırmadan birbirleriyle kaynaşabilecek yasal yaştaki herkes buradaydı.

İşte tam o sırada Arabella'nın bir odadan gizlice sıvıştığını gördüm.

Edgar'ın odasından.

Kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapattı, çenesini aşağı doğru eğdi ve başını salladı. Bok gibi görünüyordu; yorgun, duygusal ve ağlamaklı. Kafasını kaldırıp beni gördüğünde yüzüne yavaş ve şirret bir gülümseme yayıldı.

Yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

"Beni ararsın diye düşündüm, Spence." Elini beline koydu. Giydiği şey... Giydiği şey neydi böyle? Bir çeşit kırmızı, dantelli gecelik ve ona uygun sabahlık. Belli ki heykeltıraşa sosyal bir ziyarette bulunmuştu. Büyük ihtimalle sırtüstü yattığı bir ziyaret.

Onu görmezden gelerek Len'in odasına doğru ilerlemeye devam ettim. Çaresiz bir Chihuahua gibi adımlarımı takip etti. İyi ki Lenora'ya herhangi bir bağlılığım yoktu. Elli küsür yaşındaki babasının kendinden çok genç biriyle yattığı haberini vermek garip bir ön sevişme konuşmasına yol açabilirdi.

Şükürler olsun ki öyle bir ilişkimiz yoktu.

Yine de ona *söyleyip söylememe* konusunda o kadar da emin değildim. Onunla tekrar karşılaştığımda ağzımdan ne çıkacağını kim bilebilirdi ki? Bazen onu mahvetmek, bazen kurtarmak istiyordum ve çoğu zaman aptal vücudunun bana hissettirdikleri dışında onun varlığına kayıtsız kalıyordum.

"Geçen hafta tüm kıyafetlerimin çalınıp yakıldığını söylemiş miydim?" Arabella arkamdan seslendi. "Ailem bana kıyafet gönderene kadar gerçek bir üniformayla dolaşmak zorunda kaldım."

Biliyordum. Bunun sorumlusu bendim. Arabella onu son gördüğümde Lenora'nın evini ateşe verdiğini ve onu kurtarmak zorunda kaldığımı tamamen unutmuş görünüyordu. Yüzünü görmeden merhaba demek için iyi bir yol olacağını düşünmüştüm.

"Çok yazık." Ayak uydurmasını zorlaştırmak için kasten hızlı hareket ettim. "Ama çoğu zaman kıyafetlerini çıkarıp dizlerinin üzerine çöktüğün için eminim kimse fark etmemiştir."

"Çok komiksin." Omzuma vurdu, hâlâ beni takip ediyordu. "Odan nerede?" diye sordu nefes nefese kalarak.

Bir saniye önce ağlıyordu ama şimdi lanet bir gün ışığı gibi görünüyordu. Ruhsuz, beyinsiz, para yiyen kızlardan nefret ederdim. Len'in odasını geçip kendi odama yöneldim. Arabella'nın işimin yakınında olmasını istemiyordum.

"Odam bu kadar acınası olmayı bırakman gereken yerin köşesinde," dedim.

"Seni buralarda hiç görmedim ve aynı katta kalıyoruz."

Odamın yanından da geçtim, geniş merdivenlere ulaştım ve diğer merdivenden ikinci kata doğru indim. O da beni takip etti.

"Çalışıyorum," dedim sonunda.

"Ben çalışmıyorum." Bir kahkaha patlattı. "Zavallı Raphael ya da adı her neyse. Vampir Kız bazen ona yardım ediyor ama dürüst olmak gerekirse, çocuk Panic! At the Disco konserindeki bir bâkirden daha yalnız. Her gün güzel kıyafetler ve bir hayat belirtisi aramak için şehir merkezine gidiyorum. Bu bölgede hiç alışveriş merkezi yok. Çok sıkıcı."

Yani Lenora hâlâ bok suratlıyla takılıyordu. Her ikisine de ellerini kendilerine saklamalarını hatırlatmayı aklımın bir köşesine yazdım. Nabzım boğazımda atmaya başladı.

Çocukluktan beri en iyi arkadaşlarmış, yersen. Knight ve Luna arasındaki ilişkinin nasıl bittiğini görmüştüm. İpucu

vereyim: Luna, her gün Knight'ın altına yatmaya başladıktan sonra platoniklik falan kalmamıştı.

Koridoru dönerek son merdivene doğru ilerledim. Arabella zar zor nefes alıyordu, çok hızlı hareket ediyordum.

"Hadi ama, Spence. Çok yalnızım."

"Git o zaman."

Onu Indiana'ya sürüklediğimde bu işi ayarlamam için bana yalvaran kendisiydi. Neden kabul ettiğimi bile hatırlayamıyordum. Len'i kızdırmayı planlamıştım sanırım ve reşit olmayan öğrencilerle dolu bu yerde aletimi yalayacak bir kızın bulunması fena olmaz diye düşünmüştüm. O zamanlar çok da kötü bir anlaşma gibi görünmemişti...

"Yapamam," diye suratını astı, hatta üç yaşında bir çocuk gibi ayağını yere vurdu. "Bir şey... Biri beni burada tutuyor."

"O zaman kal ve çeneni kapa. Bunlar önündeki iki seçenek."

"Eskiden arkadaştık." Koluma yapıştı.

Kolumu ondan kurtardım. "Düzeltiyorum. Arkadaş *sayılırdık*, yani senden nefret etmiyordum ama o noktadan senden hoşlanmaya giden yol hâlâ uzun ve genişti. Sonra ben içindeyken bir evi ateşe verdin ve beni Drusilla'yı kurtarmak zorunda bıraktın. Bu cinayet girişimi ilişkimize biraz gölge düşürdü."

Birinci kata ulaştığımda durdum. Mahzene inip nerede çalıştığımı açığa vurmayacaktım. Göğsü inip kalkarken memelerini yüzüme doğru itti. Göğsünü yukarı kaldırarak kollarını omuzlarıma doladı ve sırıttı. Aletim o kadar yumuşaktı ki onu hamur gibi yoğurabilirdim.

"Bunu senin için iyi hâle getiririm. Gevşemene yardımcı olurum. Ne dersin?"

Bu kolay bir soruydu.

"Siktir. Hayır." Kollarını kenara ittim.

Aptalca bir nedenden ötürü Len'in oradan geçerken bunu görmesi fikri beni sinirlendirmişti. Umurumda olduğundan

değil ama baş ağrısına ihtiyacım yoktu. Hem Arabella'nın beni tekrar emmesine gerçekten izin vermeyecektim hem de onun varlığıyla harcadığım her saniye geri alamayacağım bir zamandı ve kıçımı kaşımak ya da duvara bakmak gibi daha iyi şeyler yaparak kullanılabilirdi.

"Ama sana bir ödül vereceğim."

"Gerçekten mi?" Gözleri parladı.

"Sakin ol. Ödül dedim, ereksiyon değil. Edgar Astalis'i *becermeme* cesaretini kendinde bulursan Todos Santos'a döndüğümde küçük kız kardeşinin ağzını becermeyeceğime söz veririm."

Dönmeye hiç niyetim yoktu. En azından kalıcı olarak ama Arabella bunu bimiyordu ve Todos Santos'ta reşit olmayan birinin aletimi yalamasına izin vermemi sağlayabilecek tek bir orospu çocuğu bile yoktu.

"Kız kardeşim daha on yedi yaşında bile değil, seni hasta herif!" Kaşlarını çattı.

Omuz silktim. "Gelecek yıl reşit olacak. Mükemmel zamanlama. *Evin tamamını* elden geçirmek istemezdim ama annen kolay birine benziyor ve tüm ev halkının beni boşalttığını bilmek güzel olurdu. Baba Astalis'ten uzak dur ve git oynayacak başka birini bul."

"Edgar Astalis'i becerdiğimi mi düşünüyorsun?" Gözlerinde yaşlar vardı.

Belki de. Doğrudan yüzüne bakmak midemi bulandırıyordu. Bugün mideme birkaç şey girsin istiyordum.

Bir kaşımı kaldırdım. "Orada hokey mi oynuyordun?"

"Tanrım, tam bir ahmak olmuşsun." Homurdandı. "Gerçekten aklınla oynamış, ha?"

"Kim?"

"Drusilla."

Arabella'ya konuşmayı öğretmenin iyi bir fikir olduğunu kim düşünmüştü? Dadısını dava etmek istiyordum.

"Kafan güzel. Git buradan." Gitmek için döndüm. Sesini duyunca durdum, hâlâ sırtım dönüktü.

"Evet. Astalislerin insanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Poppy'nin değil. Poppy eziğin teki ama Drusilla ve Edgar'da karşı konulmaz bir şey var, değil mi? İnsanları *değiştiriyorlar.*"

Sırıttım, arkamı döndüm ve yüzüne baktım.

"Hiç kimse ve hiçbir şey beni değiştiremez. Kişiliğin ve ahlâk anlayışın amın kadar gevşek olduğu için başkalarını suçlama. Bugünün sonunda odandan kaybolan tek şey kıyafetlerin olmadan önce buradan defol git."

Arabella şaşkın şaşkın bana baktı. Dişlerimi göstererek çenemi sıktım. Bir adım geri attı, merdiven trabzanlarına çarptı, arkasını döndü ve diğer yöne doğru koşmaya başladı.

Öğrenciler yemekhaneden koridora dökülmeye başladı ve hepsi etrafta koşuşturan yarı çıplak, iç çamaşırlı psikopat kıza baktı. Daha fazla insan ne yaptığımı anlamadan döndüm ve bodruma doğru yürüdüm.

Değişimmiş, kıçımın kenarı.

Ben aynı piçtim. Sadece şimdi biraz daha eğleniyordum.

***

Öğle yemeğinde, babamın en iyi arkadaşı ve güven fonumun mütevellisi Jaime amcayla buluşmak için şehir merkezine yürüdüm. Ailem bu işle uğraşmak istemiyordu. Babam, annemin bana her istediğimi vermesinden endişeleniyordu. Bu yüzden bu iş için arkadaşını görevlendiriyordu. Jaime benimle buluşmak için Todos Santos'tan buraya kadar gelmişti ama bu onun programının boş olmasından kaynaklanmıyordu. Ba-

bam, Knight'ın babası ve Luna Rexroth'un babasıyla birlikte bir yatırım fonu yönetiyordu. Ona bunun önemli olduğunu söylediğim için hemen kalkıp gelmişti.

Bu kısım zordu çünkü Jaime'nin konuyu başkalarına anlatmayacağına güvenmem gerekiyordu. Neyse ki ispiyoncu bir tip değildi.

Yerel bir Gregg's pastanesinde buluştuk. O kahve sipariş etti, ben de yemeyi planlamadığım tuhaf bir hamur işi seçtim. Sessiz bir yerde yalnız yemeyi tercih ederdim. İnsanların bu kadar sıradan bir şey yaptığıma tanık olmalarından hoşlanmıyordum.

"Hey." Omzumu omzuna çarptım ve o da beni ensemden tutup sarsarak kucakladı.

"Aradığın kelime *merhaba*, serseri. *Merhaba*, vaftiz oğlum."

Sandalyelerimize oturduk. Fairhurst'e benzemeyen kum sarısı saçları ama çok daha dost canlısı yüz hatları vardı. Saçları kısacık kesilmişti ve kimsenin anlamını bilmediği kelimeleri bilen bir İngiliz dangalağı gibi değil, Kaliforniya asillerinden biri gibi görünüyordu.

"Neden buradayım?" Jaime kahvesinden bir yudum alarak sadede geldi.

"Kumbarayı kırmam gerekiyor. Parama erişim sağlamalıyım," dedim açıkça.

Kahvesini neredeyse üzerime püskürtüyordu. Oturduğum yerden kalkmadım, bacaklarını uzatıp yumruklarımı pilot ceketimin ceplerine soktum.

"Kafan mı iyi senin?" diye sordu yüksek sesle. "Burada küçük bir miktardan bahsetmiyoruz evlat. Bu lanet olası bir bagaj dolusu, hatta daha fazlası."

"Ona ne için ihtiyacım olduğunu bilseydin böyle söylemezdin," dedim sakince, gözlerim hep onun üzerindeydi.

Bana baktı, öfkeden kaskatı kesilmişti. "*Dökül bakalım.*"

"Önce aileme ispiyonlamayacağına söz vermelisin."

Jaime amca hiçbir şey demedi, demeyeceğini biliyordum. Sırt çantamdan tek başıma hazırladığım bir sözleşme çıkardım ve aramızdaki yuvarlak plastik masanın üzerine koydum.

"Vaughn..."

"Asla bilemezsin." Sözlerini keserek ona kalem uzattım. Sözleşmelere bayılıyordum. Kâğıt, zengin insanların ödünü koparırdı, silahtan çok daha etkiliydi. "Sadece oku, imzala ve ben de sana ne olduğunu söyleyeyim."

Bir parçam onun ayağa kalkıp sözleşmeyi parçalara ayıracağından ve yüzüme fırlatacağından emindi. Gerçekten imzaladığında rahat bir nefes aldım. Sonra arkasına yaslandı ve bana ne olduğunu sordu, ben de ona Harry'nin annem hakkında bana şantaj yaptığını anlattım.

Onu öldürmekle aynı anlama gelen diğer kelimeler ve saçmalıklar gibi, gerçekten çok küçük bir kısmı atladım.

"Peki bu planının işe yarayacağından emin miyiz?" Kaşlarını çattı.

"Emin olmadığımı söyleyemem." Sırıttım.

Jaime amca gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Mutlu değildi. Güven fonum gülünecek bir şey değildi. Sekiz basamaklı bir sayıydı. Çoğu insanın sahip olmayı hayal bile edemeyeceği türden bir şeydi ve her bir kuruşuna ihtiyacım vardı.

"Buna pişman olacak mıyım?" İşaret parmağını telefonunun ekranında gezidirirken elmacık kemiğini ovuşturdu. Bu tür bir işlem yapmak için kıçınızı sürükleyerek gerçek bankacınıza gitmeniz gerekirdi ama Jaime zaten *o* bankacıydı, yani canı ne isterse onu yapabilirdi.

Ağzım kupkuru olmuştu.

Yap şunu ihtiyar. Ver şu lanet parayı.

"Her şey bittiğinde bana teşekkür edeceksin," dedim sakince, ayağa kalktım ve *parayı hesabıma aktarması için* istekli değilmişim gibi davrandım.

"Bu oyunu daha önce de oynadım, evlat. İşler çok hızlı bir şekilde kötüye dönebilir. Beni haberdar eder misin?"

"Emin olabilirsin, Jaime amca," diye yalan söyledim.

Veda etmeden oradan uzaklaştım.

***

Carlisle Kalesi'ne yürüyerek döndüm. Kaleye gidip gelen otobüs yoktu ve ben de böyle olmasını tercih ediyordum. Bu, çoğu öğrencinin hafta sonları kaçtığı ya da siktir olup gittiği anlamına geliyordu çünkü burası tenha ve ölü bir yerdi. *Bu da* yoluma çıkacak daha az pislik anlamına geliyordu.

Yokuş yukarı bir yolculuktu ve bu yolculuğu İş Bitirici'ye Fairhurst meselesindeki ilerlemem hakkında uzun, şifreli bir e-posta göndererek geçirdim. Harry'den vebadan kaçar gibi kaçmıştım ama bu durumdan pek de memnun değildim. İşleri yoluna koymak istiyordum ama annemi tamamen olayın dışına çıkarmadan önce hiçbir şey yapamazdım. Harry'yi kışkırtmak tehlikeli olabilirdi. Akıllıca davranmam gerekiyordu.

Gönder düğmesine bastıktan sonra başımı kaldırdım. Carlisle köyünün meydanındaydım ve beni Carlisle Hazırlık Okulu'na götürecek köprüye giden, iki yanı ağaçlarla çevrili bir yoldan karşıya geçmek üzereydim.

Yolun sonunda küçük bir çikolatacı vardı. Vitrinin çerçevesi kurbağa yeşiline boyanmıştı. Noel ışıkları, şekerleme süslü bisküviler, çikolatalı kek kulesi ve meyveli şekerlerin arasına serpiştirilmiş Orta Çağ fahişeleri gibi giydirilen küçük, saçma sapan gülümseyen porselen bebekler vardı.

Durdum ve şekerlere baktım. Tatlıya pek düşkün değildim ama dişçisini çok mutlu ve çok zengin eden birini tanıyordum. O çikolatalı keke bayılacak birini.

Eninde sonunda donunun içine girmek istediğim biri.

Başımı iki yana salladım, giriş kapısına baktım ve sonra vazgeçip caddenin karşısına geçtim.

Bir kız için kendini değiştirme.

Lenora

Tam yaz dönemi öğrencilerini etrafta görmeye alıştığım sırada hepsi çekip gitmiş ve Carlisle Hazırlık Okulu'nda okul yılı dolu dizgin başlamıştı. Buranın ne kadar kalabalık olduğunu unutmuştum. Koridorlar her zaman insanlarla dolup taşıyor, konuşmalarla uğulduyor ve omuzlar birbirine sürtünüyordu. Öğrencilerle birlikte sonbahar da gelmişti. Yapraklar sarıya ve turuncuya dönmüş, sonra tamamen düşerek ağaçları çırılçıplak bırakmıştı.

Yapraklar gibi benim de bir parçam dalımdan kopmak istiyordu ama tıpkı onlar gibi gevrek, kırılgan ve kenarları kıvrılmış hissetsem de tutunmaya devam ettim.

Pope, garip bir şekilde doğum günümü haftalarca hevesle bekledi. Bu beni memnun etmişti, özellikle de ondan ne istediğimi düşününce ama bu durum, geçen yıl çevremde olan insanların hiçbirinden tebrik kartı almaya değmeyeceği için garip geliyordu.

Pope yaşadığım o deneyimi silmeye kararlı görünüyordu.

Nihayet o gün geldiğinde yatak odamın kapısının savrularak duvara çarpmasıyla uyandım.

Pope bir doğum günü şapkası takmış hâlde içeri daldı ve yüzüme doğru bir parti düdüğü çaldı.

"*Mutlu yıllar sana. Mutlu yıllar sana. Mutlu yıllar, sevgili Lenny,*" diye şarkı söyledi, elinde iki dolu kadeh ve kolunun altında süslü bir likör şişesi tutuyordu.

Gözlerimi kısarak komodinin üzerindeki çalar saate baktım. Henüz sekiz bile olmamıştı.

Dramatik bir duraksamadan sonra sözlerini bitirdi. "*Muuuuutlu yıllar sana.*"

Yatakta yanıma çöktü ve kadehlerden birini bana uzattı. Bardakları tokuşturduk, şerefe dedik ve yakıcı sıvıyı kafamıza diktik.

"Günaydın," diye selamladım hâlsizce, "Fark etmemiş olabilirsin ama saat..."

"Gerçekten öyle mi? Her şey görecelidir, Lenny. Özellikle de zaman. Bir yerlerde şu anda saat beş." Kendine bir kadeh daha doldurdu ve şişeyle benim boş bardağımı işaret etti.

Başımı iki yana sallayıp doğruldum. "Aslında Sydney'de öyle. Orada saat beş."

Biraz inek olduğum doğruydu. Her zaman bilgiye açtım. Çoğunlukla da bu benim işime yarardı. Örneğin, dün eserim üzerinde çalışırken parçalanmış bir kalbi nasıl şekillendireceğimi düşünüyordum. Heykelin göğsünden, aktif bir yanardağdan süzülen lav gibi akmasını istiyordum. Neyse ki sıkıldığım zamanlarda daha fazla ilham almak için gündüz derslerine katılıyordum ve Alma'nın son sınıf derslerinden birinde gösterdiği kâğıt hamuru tekniğine rastladım. Kâğıt kırılgan, buruşuk ve inceydi; ders biter bitmez köprünün karşısındaki gazete bayiine gidip bir yığın gazete ve yapıştırıcı satın aldım.

Kalp nefis bir şekilde gotik havaya büründü. Kâğıtlar heykelin kaslı göğsünden havai fişekler gibi patlayarak renkler saçıyordu.

Rafferty kaburgalarıma dirsek atarak beni şimdiki zamana döndürdü. "Günü nasıl geçiriyoruz?"

"Çalışıyoruz," diye homurdandım. "Resmini bitirmek için zaman sıkıntısı çekiyorsun ve ben de hızlanmalıyım."

"Boş ver resmimi. En iyi arkadaşım her gün on sekiz yaşına girmiyor. Hadi şehir merkezine sarhoş olmaya gidelim."

"Hafta içi mi?" Ona şaşkınlıkla baktım. "Öğleden önce?"

Parmaklarını şıklatarak beni işaret etti. "Şu andan daha iyi bir zaman olamaz. Ayrıca barda kuyruk da yoktur."

"Ayrıca *bar da* yoktur çünkü saat sabahın sekizi." Güldüm.

Gözlerini devirdi ve beni hafifçe itti. Başım tekrar yastığa düştü.

"Pekâlâ." Bıkkınlıkla iç çeker gibi yaptım. "Sanırım birkaç bira içip balık kroket ve patates kızartması yiyebiliriz. Ayrıca... Çikolata. Bol bol çikolata."

"Kraliyet ailesinin utanılacak sırlara ne kadar ihtiyacı varsa senin de o kadar çikolataya ihtiyacın var." Pope ayağa fırladı, çizim masama doğru yürüdü ve başını eğdi. "Hayranın kim?"

"Ha?" Yatağımda gerinerek başımı kaldırdım.

Masanın üzerinde kocaman bir sepet, içinde tek tek paketlenmiş bir yığın çikolatalı kek ve yanında kırmızı kurdeleli beyaz bir oyuncak ayı vardı. Hemen ağzım sulandı.

"Poppy olmalı." Yutkundum ve uyku mahmuru gözlerimi ovuşturdum. "Bana her zaman çikolata gönderdiğini biliyorsun. Tanrı biliyor ya, onları benimle birlikte mideye indirmekte çok iyisin."

"Poppy sana çikolata gönderiyor. Bunlar çikolatalı kek. Aynı şey değil ve bu çok daha pahalı görünüyor," diye yorumladı Pope, sepetin etrafındaki ambalajı bağlayan siyah

saten kudeleyi çekiştirerek paketi açtı ve Harry Potter temalı kâğıdın içine sıkıştırılmış kek parçasını açarak tadına baktı.

Başımı salladım. "Hâlâ Poppy olduğunu düşünüyorum. Hiç talibim yok. Aile köpeğimiz bile benden pek hoşlanmıyor." Omuz silktim.

Pope homurdandı. "Senin köpeğin yok ki. Ablanın alerjisi var. Her neyse, bu şey çok iyi. Biraz ister misin?"

"Önce dişlerimi fırçalayayım."

"Sanırım yalnız kalmak istiyorsun."

"Bu güzel olurdu." Gülümsedim.

"Ve doğum günün için istediğin şeyi düşünürsek biraz da iddialı." Kaşlarını oynattı.

Anında kızardım. Haklıydı.

"Hayır diyebilirsin," diye hatırlattım ona.

"Hayır demek *istemiyorum*. Vermek için eğlenceli bir hediye."

"Her gün buraya gelmek zorunda kalacaksın."

"Şimdi olduğu gibi mi?" Güldü.

Gülümsememi bastırdım.

Pope kalktı, kapıya doğru yürüdü. "Saat onda çıkmaz sokakta buluşalım, doğum günü kızı."

Rafferty kapıyı kapattıktan hemen sonra telefonum çaldı. *Poppy*. Doğum günümü kutlamak için aramıştı. Hediye için teşekkür ettim, o da önemsiz bir şey olduğunu söyleyip geçiştirdi.

"Orada işler nasıl?" diye sordu, hattın diğer ucunda bir granola bar çiğniyordu. Londra'da okumaya başladığından beri yeni, havalı arkadaşlarıyla takılıyordu. Poppy sosyalleşmeyi severdi. Sadece ses tonundan bile işlerin planladığı gibi gittiğini anlıyordum. Sesinde canlılık, o ekstra mutluyum tınısı vardı.

"İyi," diye yalan söyledim. Sayılır. "Peki ya orası?"

"Harika. Çok eğleniyorum. Babam, Arabella'nın Rafferty'nin asistanlığını aldığını söyledi. Ne tuhaf. Sana sorun çıkarıyor mu?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim.

Poppy'yle sohbet ederken Arabella'dan hiç söz etmemiştim çünkü onu pek görme fırsatım olmamıştı. Onu ara sıra koridorun karşısında görüyordum ama selam verme zahmetine bile girmiyordum, o da aynı şekilde davranıyordu. Hafta sonlarını başka bir yerde, hafta içleriniyse bir yerlerde saklanarak geçiriyordu ve Vaughn'la onun hakkında konuşmamış olmama rağmen kıza dokunmayacağını söylediğinde ona güvenmiştim. Bu da akla şu soruyu getiriyordu; Carlisle'da tam olarak ne işi vardı? Burayla hiçbir bağı yokmuş gibi görünüyordu. O bir sanatçı değildi. Vaughn onu istemiyordu ve burada bana, Todos Santos'ta yaptığı zorbalığın yarısını bile yapamıyordu.

Neden buradaydı?

"Spencer'dan ne haber? Henüz birini öldürmedi mi?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır." Yatağıma geri döndüm ve yumuşak bir kahkaha atarak tavana baktım.

Doğum günümden korktuğumu itiraf etmek istemiyordum çünkü Vaughn'ı doğum günümü kutlamayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Hem büyük olasılıkla Pope akşam beni özel bir yemeğe götürecekti, bu da Vaughn'la daha az öpüşmek anlamına geliyordu. Babamın söz konusu ben olduğumda sık sık yaptığı gibi, bunu da tamamen unutacağından şüpheleniyordum.

"İyi anlaşıyoruz," diye açıkladım. "Çoğunlukla."

"Onun gerçek yüzünü unutma," diye uyardı Poppy. "Hepsi siyahın tonları. O, okulda sana zorbalık yapan, seni temizlik odasına götürüp sakso çektirmesini izleten, sonra da okulun son günü bunu tekrarlayan kişi."

Bunları çok iyi hatırlıyordum. Hatta bir misilleme planım bile vardı.

Vaughn hakkında daha fazla diyecek bir şey bulamadığımda, "Neyse," dedi kelimeyi uzatarak. "Harika bir gün

geçir, Lenny. O oyuncak ayıya benim için sarıl, olur mu? Sevgilerimle. Öpüyorum. Görüşürüz."

Telefonu kapattım ve siyah dar kot pantolonumu, *Anti Social Social Club* yazan kapüşonlumu ve Gladstone spor ayakkabılarımı giydim. Cesaretimi kaybetmeden önce babamın ofisine doğru yola çıktım.

Onunla haftalardır konuşmamıştım. Altı ay boyunca burada hiçbir şey yapmadan oturacağımı bildiğini ve yine de pozisyonu kabul etmemi önerdiğini öğrendiğimden beri yani. Babam ve Vaughn beni aptal yerine koymuşlardı, ona patlamaktan korkuyordum ama şimdi gidip bu konuyu konuşmazsam bir daha hiç konuşamayacağımızı anlamıştım.

Ofisine giderken attığım her adımda bacaklarım taş gibi ağırlaşıyordu. Hava ciğerlerimi yakıyor gibiydi. Mantıken onunla yüzleşmek için her hakka sahip olduğumu biliyordum. Babamın benim sorunlarım ve duygularımla ilgilenemeyecek kadar önemli olduğunu hissettiren bu garip düşünceden kurtulmam gerekiyordu. Her zaman yaptığım bu değil miydi? İşleri onun için kolaylaştırmak adına hep fedakârlık yapan kişi olmak?

Sorun değil baba, ben burada Carlisle'da kalacağım, sen de Amerika'daki işine odaklanabilirsin.

Stajı alamamam sorun değil. Vaughn Spencer'ın asistanı olmayı çok isterim.

Benim için endişelenme. Ben sadece işimle evlenirim, böylece sen de olası bir kalp kırıklığı, erkek draması ya da seni en ufak bir şekilde rahatsız edebilecek herhangi bir şeyin yükünü taşımak zorunda kalmazsın.

Birden Poppy'den pek de farklı olmadığımı fark ettim. İkimiz de babamızın rahat olduğundan emin olmak için kendimizden ödün vermiştik. Poppy sevimli hırkaları ve bakımlı görünümüyle rol yapıyordu, bense siyah ruj sürerek olmadığım biri olmaya çalışıyordum.

Ofisinin kapısının önünde durduğumda o kadar öfkeliydim ki ateş midemin duvarlarını yalayıp boğazıma kadar yükseliyordu. Yumruğumu sıkıp yukarı doğru kaldırdım, kapıyı çalmak üzereydim ki hızla açıldı ve Arabella dışarı çıktı.

Kapıyı arkasından kapatırken telaşlı, kızarmış ve kafası karışık görünüyordu. Bana omuz atarak geçti ve koridorda koşmaya başladı.

Kimi omuzladığını fark ettiğinde durdu, arkasını döndü ve açık elini kaldırarak konuşmamamı işaret etti.

Ağzını açtı, şüphesiz kötü bir şey söylemek üzereydi ki Harry amca kolunun altında kalın bir dosya yığınıyla karşı kanattaki ofisinden koridora fırladı. Duruşumuz onu durakssattı ve kaşlarını çattı.

"Hanımlar."

"Bay Fairhurst." Kibarca başımı salladım.

Onun kucağında büyümüş olmamın, her Noel ve Paskalya'yı onun Hertfordshire'daki malikânesinde geçirmemin bir önemi yoktu. Okulda ona hak ettiği saygıyı gösterirdim. Arabella'ysa göz temasını reddederek kışkırtıcı bir şekilde esnedi.

"Burada bir sorunumuz mu var?" Bakışları üzerimizde gezindi.

Arabella ona kirpiklerinden daha sahte olan gülümsemelerinden biriyle baktı. "Hiç sorun yok."

Harry amcam arkasını döndü ve gününe devam etti. Ben de dönüp onunla yüzleştim.

"Orada ne yapıyordun?" Babamın ofisini işaret ettim.

Vaughn'ı bana tercih etmesi bir şeydi ama Arabella'yı, ofisinde ona akıl hocalığı yapacak kadar sevdiğini düşünmek midemi bulandırıyordu.

Tabii onu, eşyalarını toplayıp gitmesini söylemek için çağırmadıysa.

Ama bir şekilde ondan kurtulacak kadar şanslı olmadığımı biliyordum. Damarlarımdaki kan alev almıştı. Ona saldırmak ve bağırmak istedim.

"Sanırım ikimiz de orada ne yaptığımı biliyoruz." Meydan okuyarak bir kaşını kaldırdı.

Gözlerim o kadar büyüdü ki yere yuvarlanmamalarına şaşırdım. Tam olarak ne ima ediyordu?

"Açık konuş."

"Az önce gayet açık konuştum. İnkâr etmeye o kadar isteklisin ki dikkatli dinlemiyorsun bile."

"Benim için tekrar söyle." Alaycılığını görmezden gelerek neşeyle gülümsedim. "Ve basit kelimeler kullan. Ne de olsa benim ana dilim Rumence."

Vampir.

Bu onun şakası olmasına rağmen o kadar beyinsizdi ki imayı anlamadı bile. Bunu güzel yüzüne yapışan o boş, Barbie bebek ifadesinden anlayabiliyordum.

"Babanla yatıyorum."

Orada aptal gibi durdum, burun deliklerimin açıldığını hissettim. O anca içim içimi yerken aklıma çok aptalca bir düşünce geldi. *Neden doğum günümde?*

Neden, gerçekten? Neden bunu doğum günümde öğreniyordum? Neden burada, büyüdüğüm yerde? Neden saygı duyduğum, el üstünde tuttuğum ve tanrı gibi davrandığım babam tarafından? Vaughn Spencer'a bu kadar çekilmem bir mucize miydi? Belki de layık olmadığım kişilere körü körüne âşık olmak benim DNA'mda vardı.

Arabella kasıla kasıla bana doğru geldi, sarı saçlarımdan bir tutam alıp parmaklarının arasında inceledi. "Tanrım, Lenny, erkek arkadaşın Vaughn beni babanın *yatak odasından çıkarken* yakaladığını sana söylemedi mi?"

Ne?

Derin bir nefes alıp sessiz kaldım.

Omzunu silkerek *hımm* sesi çıkardı. "Sanırım aleti bütün gece ağzındayken konuşmak pek mümkün olmuyor."

Onu öldürecektim. Hayır, *parçalayacaktım*.

Zihnimde tekrar tekrar çığlıklar yükseliyordu: *İntikam, intikam, intikam*.

Ama onun için planladığım şey böylesi bir intikam için yeterli değildi.

Yutkundum, hâlâ söyleyeceklerimi tartıyordum. Suratını astı, eli saçlarımdan kapüşonumun yakasına doğru gitti.

"Çok üzüldüm." Melodramatik bir şekilde iç çekti. "En azından sana haber vereceğini düşünmüştüm. Sanırım sen gerçekten de mevsimlik saksodan başka bir şey değilsin, tatlım."

"Kızgınsın," diye mırıldandım, sesim tanınamayacak kadar kısıktı. "Seninle birlikte olmadığı için."

Sanki iğrenç bir şey söylemişim gibi burnunu kırıştırdı.

"Buraya Spencer yüzünden mi gelmek istediğimi sanıyorsun? O sadece bir çocuk ve tam bir sosyopat. Babansa farklı bir oyun. Aslında oldukça ciddileşiyoruz, bu yüzden bana karşı daha nazik olmalısın. Bilirsin, güven fonunun geleceği hatırına. Eminim almak istediğin bir sürü vampir eşyası vardır, aptal kitaplarından bahsetmiyorum bile. Bekle, bana *anne* demenin bir sakıncası yok, değil mi?" Çok kötü bir İngiliz aksanını taklit etti.

Kendimi kaybettim.

Kendimi tamamen kaybettim.

Dekolteli bluzunun yakasını yakaladım, avucumun içinde sıkarak onu babamın kapısının karşısındaki duvara yapıştırdım. Yüzüne bakıp küfrettim.

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan mı? Kırk sekiz saat içinde iki yasak ziyaret pek de yalan gibi durmuyor."

"Arabella," diye uyardım.

"Anneciğim diyebilirsin." Güldü.

Elimi yakasından boynuna kaydırarak gırtlağını sıktım. Kendime engel olamıyordum. Duygularım ve hareketlerim üzerinde bu kadar az kontrolüm olması beni korkutuyordu. O kelimeyi söylediğine inanamıyordum. *Anneciğim.* Benim için çok kutsaldı. Yetimler hakkında ne biliyordu ki? Anne ve babası hayattaydı. Onu buraya onlar göndermişti.

Arabella'nın bana zorbalık etmeyi bırakmadığını fark ettim. Sadece burada farklı, daha yıkıcı bir oyun oynuyordu.

Babamla yatmıştı.

Vaughn'ın aletini yalamıştı.

Evimi yakmaya çalışmıştı.

Neden? Neden? Neden?

'Kötü insan, iyi sebep' yaklaşımına inanan biriydim. Böyle şeyler yaptığına göre bir nedeni olmalıydı ama şu anda kendimi pek anlayışlı biri gibi hissetmiyordum.

"En iyi kısmı ne biliyor musun? Seni uzun zaman önce çözdüm. Sert ve karanlık biri gibi davranıyorsun." Arabella beni itti ve neredeyse babamın ofis kapısına çarpıyordum. *Neredeyse.* "Ama dürüst olmak gerekirse sen sadece babanın küçük kuklasısın. Benim hakkımda, herhangi bir konuda onunla asla yüzleşemeyeceksin. Ondan ölesiye korkuyorsun. Bak o stajyerlik konusunda sana nasıl kazık attı. Yani, *vay be.*" Başını sallayarak güldü. "Sırt üstü yatıp becerilen ben olabilirim ama Baba Astalis seni de kesinlikle..."

Cümleyi tamamlama fırsatı bulamadı. Saçını tuttum ve onu koridorda, babamın kapısından duyamayacağı bir yere sürükledim.

Haksız değildi ama haksız olmak üzereydi.

Babamın onayını istiyor ve onunla yüzleşmekten korkuyordum ama Arabella'nın ifşası her şeyi değiştirmişti. Babam

annemden sonra kadınlardan uzak durmaya yemin etmiş bir adam değildi artık. O, çocuğu yaşındaki genç kızlarla yatan bir sapıktı.

Tanrım. Hayır. Sen böyle bir şey yapmış olamazsın, baba.

Küçük sızlanmalarla itiraz etti ama çığlık atmaya başladığında Arabella'yı çoktan Harry amcanın boş olduğunu bildiğim ofisine itmiş ve yere atmıştım bile. O benden biraz daha iriydi ama öfkeliydim ve üç yetişkin adamı öldürecek adrenaline sahiptim.

Sırtı Harry'nin masasına dönük hâlde yerde elleri ve ayakları üzerinde duran Arabella güldü, güldü ve güldü. Gözlerinde çılgınca bir parıltı vardı. Bir de hüzün. Kaybın kokusunu odanın öbür ucundan alabiliyordum, o da bunu yaşamıştı.

"İnsanların seni bu kadar umursamamasını aklım almıyor, kızım. Erkek arkadaşın beni babanla yakaladığını sana söylemedi bile. Ağzım baba Astalis'i tatmin etmekle meşgul olmasaydı, muhtemelen aletini ağzıma sokardı. Baban, erkek arkadaşının yeteneğini seninkine tercih ediyor. En iyi arkadaşın Pope, sürpriz doğum günü partine gelmeleri için insanlara *yalvarmak* zorunda kaldı çünkü kimse seni sevmiyor..."

Ne yaptığını çok iyi bildiği için sözünü yarıda kesti, sonra parmaklarını dudaklarına bastırarak sahte bir utançla kaşlarını kaldırdı.

"*Tüh.* Ne aptalım. Bunun bir sır olması gerektiğini tamamen unutmuşum. Pope bu akşamki sürpriz partine gelmemi istedi. Kız kardeşin kişi sayısını artırmak için kıçını kaldırıp ta Londra'dan geliyor. Herkes orada olacak. Yani hayatındaki dört kişi. Ben de dâhil," diye kıkırdayarak ayağa kalktı.

Her hareketini izliyor, beni hapse attıracak bir şey söylememeye ya da yapmamaya dikkat ediyordum. Onun yanında kendime güvenemiyordum. Ayrıca Pope'u da onu neden davet

ettiğini anlayacak kadar iyi tanıyordum. Çılgın kızlara karşı zaafı vardı. Demek ki bana zarar vermiş olanlara karşı bile.

Arabella eteğini düzeltti ve esneme hareketi yaparak kapıya doğru yürüdü. "Her neyse, bu gece giyecek hoş bir şeyler bulmaya gidiyorum, böylece seni gölgede bırakabilirim."

Bir sessizlik oldu. Gözleri vücudumda gezindi. "Zor olacağından değil tabii. Babana bizden haberdar olduğunu söylersen yemin ederim hayatın sona erer. Sonra görüşürüz."

Harry'nin masasının üzerine eğilmiş, nefesimi düzenlemeye çalışıyordum.

Babamı öldürmek istiyordum.

Vaughn'ı.

Arabella'yı.

Ve bu gece hepsiyle bir odada tıkılıp kalmak üzereydim. Aniden saat onda Raff'la buluşmam gerektiğini hatırladım. Çoktan yarım saat geçmişti.

Ama o beni akşama kadar meşgul etmek istiyordu. Ablam işleri yoluna koyarken o da nazik olmaya çalışıyordu. Yumruklarım yine kendiliğinden kıvrıldı ve elimin altındaki kâğıt parçasını kırıştırdığımı fark ettim. Aşağıya baktım ve kalbim göğüs kafesimde çarparken kağıdı düzelttim. Harry amcaya ait önemli bir belgeyi mahvetmiş olabilirdim.

Baktım ve sayfada amcamın el yazısıyla yazılmış kelimeleri okudum:

Yapılacaklar listesi:
- Milano'daki galeri/Karla'yı ara
- Kira/ev sahibi/Chelsea'deki daire
- VS'yi kontrol et (Sessiz mi? Kindar mı?)
- Doğum günü hediyesi/Lenny

VS

Vaughn Spencer.

Bir şekilde Vaughn'dan bahsettiğini gün gibi biliyordum.

Sanki yapbozun parçaları bir araya geliyordu ama yerine oturmuyordu. Neler olduğunu net bir şekilde anlayamıyordum.

Arabella'nın burada olmasının bir nedeni vardı.

Vaughn'ın da.

İkisi de sanat yüzünden burada değildi.

Kâğıdı masaya geri koydum, sırtımı dikleştirdim ve tam babam ofisinden çıkarken dışarı çıktım. Kapıyı arkasından kapattı, elinde içinde renkli şeyler olan bir kâğıt torba tutuyordu.

Beni fark ettiğinde özür dilercesine gülümseyerek torbayı geri odasına attı.

Partimi sır olarak saklamana gerek yok. Bana zaten bir sürpriz yaptın.

"Vay canına, ne tesadüf. Ben de tam odana gelip doğum gününü kutlamak üzereydim, Lenny."

Evet, haftalarca benden kaçtıktan sonra. Boş versene. Ona bakmadan merdivenlere doğru ilerlemek için yanından geçerken omzum yan tarafına değdi.

Kafası karışmış bir şekilde adımı seslendi ama tek düşünebildiğim elleri Arabella'nın üzerinde olan babamdı.

Arabella'nın ağzı Vaughn'ın aletinin etrafında.

İkisinin de benim yerime onu seçmesi. Babam, okul arkadaşımla aşk yaşayarak kalbimi kıracağını biliyordu ve Vaughn da aptal aletiyle aptalca bir şeyler kanıtlama derdindeydi.

Bu kız hayatımdaki erkeklerle olan her ilişkimi mahvediyordu.

Ve artık arkama yaslanıp olanları izlemekten bıkmıştım.

Vaughn

"Neredeyse iki saat önce burada olmaları gerekiyordu. Endişelenmeye başlıyorum." Poppy alt dudağını sarkıtmış, siyah örtü serili bir masada karpuz-Jolly Rancher karışımı margarita tepsisinin önünde oturuyordu.

Tanıdığım en gösterişsiz kız için süslü içkilerdi. Len votkayı şişeden içen bir hatundu ve etrafı onu anlamayan abartılı insanlarla çevriliydi. Tıpkı benim gibi.

Arabella Poppy'nin yanına çökmüş, siyah bir balonun üzerine gümüş renkli bir kalemle yüzler çiziyor ve somurtuyordu.

"Londra'ya trenle gidip alışveriş yapabilirdim. Ne fiyasko."

"Kapat çeneni," diye çıkıştı Poppy, bir margarita kaptı ve tek seferde kafaya dikti.

Edgar durumu düşünerek sakalını kaşıdı. Bütün öğleden sonra Poppy'yle birlikte odayı dekore etmişti. Mutlu görünmediğini söylemek bin yılın en hafif ifadesi olurdu. Kulaklarından duman çıkmamasına şaşırmıştım.

Parti kalenin ikinci, daha küçük mutfağında yapılacaktı. Personelin hiç kullanmadığı, terk edilmiş bir mutfaktı. Poppy

ve Edgar orayı temizlemek konusunda iyi iş çıkarmışlardı. Her yerde siyah balonlar, kapının önünde asılı bir *Mutlu Yıllar Lenny* tabelası, bir ton yiyecek ve alkol vardı. İşimi bitirdikten sonra bilerek geç kalmaya özen gösterdim ama mesajdan bir saat sonra gelmeme rağmen Lenora hâlâ ortada yoktu.

"Onu tekrar aramayı denedin mi?" Edgar büyük kızına kaşlarını çatarak baktı ve parmaklarını gümüş rengi saçlarından geçirdi.

"Her beş dakikada bir." Poppy ayağa kalkarak tepsiden ikinci içkisini aldı ve sahte şerefe hareketiyle bardağını kaldırıp kafasına dikti ve plastik bardakları attıkları lavaboya doğru ilerledi. "Bir sürü de mesaj attım. Polise haber verelim mi?"

Kapıdan duyulan çelik gibi bir ses, "Neyi haber verelim? Muhtemelen Rafferty Pope tarafından bir ağacın altında öpülüyordur. Bu sabah birlikte çıktığı kişi o." Fairhurst içeri girerken elinde mahallemdeki bazı birinci sınıf mülklerden bile pahalı görünen bir butikten hediye paketi vardı.

Şüphesiz İyi Kız'ın doğum günü hediyesiydi. Etrafıma bakındım. Odanın köşesinde küçük bir hediye dağı vardı.

Tabii ya.

"Raff'la birlikte olduğunu biliyoruz. Planımız buydu ama Raff onu asla böyle kaçırmazdı." Poppy başını iki yana salladı.

"Kaçırmasa iyi olur," diye mırıldanan Edgar, muhtemelen bir B planı bulabilmek için Poppy ve Arabella'ya yanına gelmelerini işaret etti.

Fairhurst, kız işi pembe margaritalardan iki tanesini kaptı ve bana doğru gelerek yaslandığım duvara dayandı. İçkilerden birini bana uzattığında gözlerimi kapıdan ayırmadan içkiyi aldım.

"Aklından geçenleri bilmek için neler vermezdim," dedi kısık sesle.

Başının kesilip doldurulduktan sonra şöminemin üzerinde nasıl duracağını düşünüyorum.

İçkimi bardağın içinde döndürürken, "Senin paran benim düşüncelerimi karşılamaya yetmez," diye kestirip attım.

"O kadar emin olma. Herkesin bir fiyatı vardır."

"İşte şimdi gerçek bir fahişe gibi konuştun. Kariyerinin boka sarmasına şaşmamalı."

"Her zaman çok fevrisin." Güldü. "Ateşkese ne dersin?" Margaritasını görüş açımda salladı, gözleri yüzümün yan tarafına kilitlenmişti.

"Bok ye."

"Kaçınılmaz pazarlığımızı ertelediğimiz her gün yiyorum zaten. Sana bir açılış teklifi sunabilir miyim?" diye sordu.

"Neyin pazarlığını yaptığını sanıyorsun?"

Edgar'ın kendini kaybederek kızlara sesini yükseltmesini izledim. Güzel. Geri döndüklerinde Rafferty'yi hayalarından yakalayacak kadar sinirlenmesi hoşuma gidiyordu. İşi bitirmekten mutluluk duyardım.

"Vaughn?" Harry dürttü.

Doğru ya. Pislik hâlâ buradaydı.

Hazırlıklarımı tamamlamıştım ama o bunu bilmiyordu. Annemle ilgili tüm suçlayıcı bilgileri nerede sakladığını tam olarak biliyordum ki bu da sadece içeri girip onları silmem gerektiği anlamına geliyordu. Başkalarına da göndermiş olabilirdi ama e-posta kayıtlarında kurtarılması gereken herhangi bir silinmiş öğe görünmüyordu. Bu da demek oluyordu ki pislik herif bunları otomatik e-postayla açılan bir bulutta saklıyordu. İz bırakmadan silmek kolaydı.

Kolay iş, pislik.

"Özgürlüğümün," dedi. Basitçe. Alçak gönüllülükle.

"Sen böyle biri değilsin." Sonunda arkamı döndüm. Babamdan ödünç aldığım, rakiplerini ezmeden önce kullandığı

türden ukala bir sırıtış takındım. "Ben sadece sinir bozucu bir çocuğum. Bir ergenin tarzını bozmasına izin verme."

"Sakin görünüyorsun." Gözlerini şüpheyle kısmıştı.

"Sakinim."

Beş dakika önce *öyleydim*. Pope'un uyarımı umursamadığı ve Len'in onunla *öpüşüyor* olabileceği ortaya çıkmadan önce.

Lenora Astalis'in dudaklarıyla (ve diğer yeriyle) ne yaptığını çok da umursadığımdan değildi. Ona karşı hiçbir duygu beslemiyordum ama bir anlaşma yapmıştık ve ben de kimseye dokunmayarak üzerime düşeni yapmıştım.

"Durum ve şartlar senin hem tehlikeli hem becerikli olduğunu gösteriyor, Vaughn, aksini iddia etmek aptallık olur. Sanırım burada ilk karşılaştığımızda sana biraz sert davranmış olabilirim. Resmin tamamını görmeni istemiştim. Artık ikimizin de elinde koz olduğuna göre, pazarlık yapıp bu işten mutlu bir şekilde çıkabileceğimizi hissediyorum."

"Kimse müzakere masasından mutlu kalkamaz," dedim.

Oyunun sonunda amaç asla mutlu olmak değildi, akıllı olmaktı. Önceden plan yapmaktı.

Sanki bir çaylakmış gibi başımı iki yana sallayarak dudak büktüm. Harry bir adım daha yaklaşarak bana *lütfen* der gibi baktı. Çaresizlik kokuyordu. Kan arzusuyla ağzım sulandı. Neredeyse intikamın *tadını* alabiliyordum.

"Bu çok doğru ya da çok yanlış yöne gidebilir. Kartlarımızı açma zamanı, Spencer."

Tam ağzımı açmıştım ki kapı pat diye açıldı ve Len'in kolunu omzuna atmış olan Pope içeri girdi. Ayakları birbirine dolanıyor ve bir bez bebek gibi yerde sürüklenerek ilerliyordu. Gözleri yarı kapalı, odaksızdı. Nefesindeki alkol kokusunu odanın öbür ucundan bile alabiliyordum.

Söylemiştim. Votka hatunuydu.

"Burada bir sorunumuz var gibi görünüyor." Masanın yanında duran Pope, İyi Kız'ın ayakları üzerinde durmasını sağlamaya çalışıyordu. Lenora pelte gibi kayarak Pope'un kollarına yığıldı. Pope onu dik tuttu ve gergin bir şekilde gülerek gözlerini kaçırdı.

Sevimli bir sarhoş değildi.

Hüzünlü bir sarhoş bile değildi.

Doğrudan acil servise, oradan da rehabilitasyona gidecek kadar zil zurna sarhoştu. Huysuz ruh hâlim anında değişmiş, cinayet işleyecek hâle gelmiştim.

Harry'yi arkamda bırakıp öne çıktım, hain sırıtışını bastırmaya çalışan Arabella'nın ve elini ağzına götürerek drama dalında Lady Macbeth'e taş çıkartan Poppy'nin yanından geçtim.

Kızına benden önce ulaşan Edgar, ayakta durması için onu kollarından tuttu.

Edgar'ın yaş almış yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Sanırım küçük çocuğunun işleri berbat etmesine alışık değildi. Yüzüne sürdüğü ve giydiği tüm o siyah şeylere rağmen Lenora kötü bir çocuk değildi. Son senesini cehennemin ortasında geçirmesine rağmen tek kelime etmemiş, mükemmel notlar almaya devam etmişti. Erkek sorunu yoktu. Uyuşturucu ya da alkol kullanmıyordu.

Mükemmeldi ama kız kardeşi gibi sıkıcı biri de değildi.

Geriye doğru tökezledi, gözlerini kısarak babasına odaklanmaya çalıştı. Sırtı duvara çarptı ve Rafferty'le babası ona yardım etmek için uzandılar. Ellerine vurarak onları uzaklaştırdı.

"Lenny, içki mi içiyordun?" diye sordu Edgar.

"İçmem gerektiği kadar değil, *Sherlock*."

Edgar ona ters ters baktı. Arabella köşede kıkırdıyor, bir gün bile çalışmak zorunda kalmadığını gösteren manikürlü tırnaklarını ağzına götürerek neşesini örtüyordu. Gözlerim

Len'den Arabella'ya, Arabella'dan Edgar'a, sonra tekrar Len'e kaydı.

Hay sikeyim.

Pope, "Ben bakmıyorken gizlice küçük shotlardan içiyormuş efendim," diyerek kendini bu işten kurtarmaya çalıştı.

Burnunu kırmak bu yılın en önemli olayı olacaktı. Hatta belki de son on yılın.

"Kör kütük sarhoşsun." Edgar Rafferty'yi görmezden gelirken Lenora'yı sarsmamak için kendini zor tutuyordu.

Herkes geri çekildi. Pope bile önümüzde cereyan eden rezaletten bir adım uzaklaştı. Ben yakında kaldım. Özellikle de babası söz konusu olduğunda pek güvenilir biri değildim.

"Vay be, harika tespit." İyi Kız zikzaklar çizerek masanın başına gitti ve iç çekerek yerine oturdu.

Üçgen kesilmiş sandviçlerden oluşan kuleye uzandı ve bir tanesini ağzına atarak çiğnemeden yuttu. Bu sırada üç plastik bardağı ve yanan bir mumu devirdi. Poppy, masa örtüsünde bir delik açmadan önce hızla mumu kaldırdı.

"Muazzam tespit. Sanırım senden bana geçmeyen tek şey bu." En sevdiği şeyi yapmak için başını geriye attı ve tavanı izledi.

Ona neden sürekli tavana baktığını sormayı aklıma not ettim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Edgar şaşkınlıkla, duruşu hâlâ sertti. Kızına delirmiş gibi bakıyordu.

Kızının da öfkeden delirmiş olduğunu fark ettim.

Babasına olan öfkeyle.

Üç kilo fondöten, allık ve saçma sapan sahte gülümsemesinin altında bile yüzünün rengi atan Arabella'ya baktım.

"Senin bir domuz olduğun gerçeğinden bahsediyorum." Len başını kaldırdı ve gözleri istemsizce yuvalarında dönme-

den önce bir şekilde bakışlarını babasının üzerine sabitlemeyi başardı.

Odadakiler hep bir ağızdan hayretle soludu. Ona doğru ilerledim, kolundan tutup kaldırdım ve kapıya doğru çektim.

"Gösteri bitti. Gel hadi."

Beni itti ve elime sertçe vurarak uzaklaştırdı.

"Sakın bana dokunayım deme!" diye bağırdı.

Arkamı döndüm ve ona ters ters baktım. Dişlerimi öfkeyle sıkarak konuşmadan önce derin bir nefes aldım, "Senin duşa, suya ve bir parça ekmeğe ihtiyacın var. Yarın geri alamayacağın şeyler söylüyorsun. Elinin altında bir zaman makinesi yoksa bunu benim hâlletmeme izin vermeni şiddetle tavsiye ederim."

Üzerime atıldı ve zil zurna sarhoş olmasaydı insanlar yattığımızdan şüphelenebilirdi ama o kadar sarhoştu ki bahse girerim yakınlığımızı içki sersemliğine bağladılar.

Kulağıma fısıldadı, "Biliyordun ve bana söylemedin. Bitti, Spencer. Git kanını emecek ve bekâretini alacak başka bir mütevazı kız bul. Sana bir daha tırnağımın ucuyla bile dokunmayacağım."

Sözleri karşısında gözlerim öfkeyle parladı. Kendi aptallığıma da.

Ona kadar say, annemin sesinin kafamın içinde yalvardığını duydum.

Sonra yüze. Sonra bine kadar. Sakın tepki verme.

İyi Kız arkasını dönüp tökezleyerek kapıdan dışarı çıktı ama koridoru döner dönmez kolundan tutup onu yandaki kapıdan içeri ittim.

Kapıyı çarparak kapattığımda dışarıda bizi arayan insanların sesini duyuyordum. On üç yaşımdayken Harry bana burayı uzun uzun gezdirdiği için ezbere biliyordum. Bu kapı bir oyuğun altına gizlenmişti ve ahşap duvarın bir parçası gibi görünüyordu. Bizi asla bulamazlardı.

Yardım isteyememesi için elimi ağzına kapattım ve tekme savurup avucumu ısırmaya çalışarak direnirken onu kiler merdivenlerinden aşağıya doğru sürükledim. Kiler tamamen boş olsa da eskiden burada saklanan patates çuvalları, baharatlar ve konserve yiyeceklerin kokusu havada asılı duruyordu. Küf de ortamın kusmuk aromalı parfüm kokusunda önemli bir rol oynuyordu. Merdivenin altında gizli bir kapı daha vardı. Botumdan çıkardığım İsviçre çakısının ucunu kilide sokup ustalıkla açtım ve kapıyı dirseğimle araladım. Hâlâ tekmeler savuran Len'i içeri ittim ve kapıyı arkamızdan kapattım. İçerisi karanlığın en koyu tonuydu: âdeta zifiri karanlık. Hiçbir şey göremiyordu.

Ben de göremiyordum ama nerede olduğumuzu biliyordum. Orada ne olduğunu.

"Neredeyiz biz?"

Hıçkırdı ama sesi çok daha ayık ve daha az sinirli çıkıyordu. Belki de resmen yer altında olduğumuz, ailesiyle arkadaşları üst katta olduğu ve kimse onu duyamadığı için tehlike hissi duyularını artırmıştı.

Belki de buraya hayaletlerin musallat olduğunu söyledikleri içindi ve yanılmıyorlardı.

Öyleydi.

Buraya benim kâbuslarım musallat oluyordu.

Onun soğuk, nemli taş bankta yattığını ve benim ayakta durup üzerinde süzüldüğümü bilmek harika bir histi. Kiminle olursa olsun, her karşılaşmada en sevdiğim pozisyon onlara tepeden bakmaktı.

Ama o kişi Len olduğunda özellikle daha iyi hissediyordum çünkü vücut dili farklı bir şey söylese de karşımda sinmeyen tek kişi oydu. Lanet olsun ki denemiş ama benim için diz çökmesini asla başaramamıştım.

"Bütün bunlar ne içindi?" dedim sorusunu duymazdan gelerek.

"Ah, bir bakalım. Babam en büyük düşmanımla, *ergen* olan en büyük düşmanımla yatıyor ve kendisi bu sabah bunu yüzüme vurdu. Mutlu yıllar bana! Senin bunları bildiğini ama bana söylemediğini de ekledi. Neden?"

Çünkü bu beni ilgilendirmezdi.

Çünkü onu gereksiz yere incitmek yapılacaklar listemde üst sıralarda değildi.

Çünkü bunu yapma şansım olmamıştı.

En kötüsü de buydu. Henüz yapıp yapmayacağıma karar verme şansım bile olmamışken o şeyi yapmadığım için bana kızıyordu.

"Sana sadakat sözü vermedim," dedim soğukkanlılıkla, içgüdüme ayak uydurup cevap vermemeyi tercih ederek. Ben üzerime gelinmesinden hoşlanan biri değildim.

"Arabella'ya da vermedin. Ama bu durumda hatalı olan o."

Doğru ama baban bir abaza ve Arabella da yaşayan en değersiz insan olarak durmaksızın Guinness rekorları kırıyor diye neden gününü mahvedeyim?

"Sana bir açıklama borçlu değilim."

"Ondan hoşlanıyor musun? Olay bu mu?" diye sordu.

Ayık Lenora bunu asla sormazdı.

"Ona fena âşığım," dedim.

Hissettiklerimi kontrol edemiyordum ve bu beni çok rahatsız ediyordu. Bir yanım onun tanıdığım en aptal ve zeki yaratık olduğunu haykırmak istiyordu, diğer yanımsa özür dilemeyi çünkü... Çünkü... Tanrım, neden bu saçmalık yüzünden böyle perişan oluyordum?

Suçluluk. Suçluluk hissediyordum. Lanet olsun.

"Beni şaşırtmazdı." Len alay etti. "İkinizin kumaşı aynı."

"İleri gitme," diye uyardım.

"Önce o ileri gitti! Beni paramparça etti. Arabella ailemin peşinde."

Aynı konudan bahsetmediğimiz kesindi.

"Evet, o en azından otuzbir çekmeyi biliyor," diye kestirip attım.

Len çenesini kapattı. Karanlıkta ayağa kalkarken vücudunun kıpırdadığını duydum. Dengesizdi ama kıyafetlerini parçalamak istememe neden olan seksi bir enerji yayıyordu. Duvara çarptığını duydum ve birkaç saniye kıvrandıktan sonra cebinden telefonunu çıkarıp el fenerini açmayı başardı. Sarı saçları eritilmiş altın gibi parlıyordu ve yüzü beyaz ışık altında daha da genç görünüyordu. Telefonu sağa sola çevirerek nerede olduğumuzu inceledi.

İrileşen gözleriyle, "Tanrım," diye nefes alıp telefonu dairesel bir hareketle tavana doğrulttu.

"Güzel kelime seçimi." Arkasına geçtim, bir elimi gövdesinin ortasına sararken diğer elimle telefonunu tuttum. Işığı tavanın köşesine, paslı ve eğri büğrü kancaların olduğu tarafa çevirdim. Yer yer rutubetten sırılsıklam olan yarı çürümüş meşe kalasın her yerinde ip izleri vardı.

"Burası dokuz yüz yıllık bir kale. Bir tarih olduğunu biliyor olmalısın. *Sırları* olduğunu."

Sır kelimesi dilime ağır geliyordu ve ikimiz de nedenini biliyorduk.

Hiçbir şey söylemedi. Zonklayan, Pope'tan hoşlandığı için onu cezalandırmak isteyen aletimi kıçına doğru ittim. Fark ettiğini bile sanmıyordum. İçinde bulunduğumuz yerin büyüsüne kapılmıştı.

"Burada ne olmuş?" diye fısıldadı, elimin altındaki kalp atışları vahşi ve hızlıydı.

"Hikâyeye göre kale, Londra'ya giden haç yolu üzerinde bulunuyormuş. Çocukları olmayan ve birbirlerinden ölesiye

nefret eden Tindall çiftinin, zaman öldürmek için bir şeye ihtiyacı varmış. Tindall'ın, karısının tüm mirasını kumarda ve içkide kaybetmesi de durumu kötüleştirmiş. Paraya ihtiyaçları varmış, hem de hemen. Birinci katı mahkeme olarak kullanmaları için hacılara kiralayarak para kazanmışlar. Ciddi suçlardan hüküm giymiş suçlular buraya getirilirmiş. Nedenini biliyor musun?"

Dudaklarım köprücük kemiğinin üzerinde hafifçe kıpırdanıyordu. Edgar Astalis'in sakladığı devasa heykelleri en iyi durumda tutabilmek için klima takıp yenilediği, benim çalıştığım mahzendekinden farklı olarak burada hava serin ve nemliydi. Otantik bir atmosferi vardı. Eski usul. Ürkütücü ve Orta Çağ'dan kalma.

Dudaklarımın altındaki boğazı titriyordu. Nefesi hâlâ aseton (lanet olası votka) gibi kokuyordu ve *hâlâ* Pope'u öldürmek istiyordum ama o artık benimdi, bu da artık öfkeden gözümün kararmadığı anlamına geliyordu.

"Onları burada mı idam ettiler?" diye mırıldandı.

Tenine doğru başımı salladım. "Söylenildiğine göre burada dört yüz kişi öldü."

"Vay canına." Ürperdi, teni dudaklarımın ve parmaklarımın altında çiçek açıyordu.

Bundan tahrik olmuştu. Elimi tişörtünün içine soktum, parmaklarımı karnında aşağı yukarı gezdirdim. Onun teni sıcacıkken benimki buz gibiydi, bu o kadar yanlış geliyordu ki o anda kot pantolonumun içine boşalacağımı sandım.

Bu duvarların dışında, birkaç haftadan daha uzun süre birlikte kalamazdık. Lenora kaçınılmaz şekilde ona dünyaları verecek bir adam bulacaktı ve ben de buradan ayrılıp o dünyayı mahvetmeye çalışacaktım çünkü tek bildiğim buydu.

O mükemmeldi, bense kusurlar koleksiyonundan başka bir şey değildim.

Ayrıca, o lanet olası bir erkek arkadaş istemiyor, diye hatırlattım kendime. *Ve sen de tek eşlilik saçmalığına inanmıyorsun.*

Yine de küçük hikâyem onu meşgul etti ve aklını Arabella'yla Edgar'dan uzaklaştırdı.

"Etrafımızdaki ölümü hissedebiliyor musun?" Elimi telefonunun fenerinin üzerine koydum, böylece yine zifiri karanlıktaydık. Dişlerimi ve kirli sakallarımı, hassas teninde gezdirdim. "Bu seni *ıslatıyor* mu?"

"Hayaletlere inanır mısın?" diye sordu, sorumu duymazdan gelerek. Başını yana eğdi, böylece dudaklarım köprücük kemiği boyunca daha rahat hareket edebildi.

Omzunun kıvrımına doğru başımı evet anlamında salladım.

"Gerçekten mi?"

"Geçmişimizin hayaletleri."

"Ah."

"Bizi olduğumuz kişi olmaya iten şeyler. Yaptığımız şeyi yapmaya."

Elim elastik spor sütyeninin içine kayarken titredi. Memeleri vücudunun geri kalanından bile daha sıcaktı. İpeksi ve yumuşaktı. Hayatım boyunca yüzlerce meme yontmuştum ama hiçbirine dokunmamıştım. Bu kadar pürüzsüz olmaları beni şaşırtmamalıydı. Ne de olsa anatomik olarak yağdan ibarettiler.

Bunu biliyordum çünkü heykelini yapmış, gerçek gibi görünmesini sağlamıştım.

Ama sonunda insanların meme takıntısını *anlıyordum.* Len'inkiler muhteşemdi. Testislerimdeki baskıyı kontrol altında tutmak için burnumdan nefes alarak sıktım. Ona Pope'un bir aleti olduğunu unutturmak istiyordum. Ya da başka herhangi birinin.

Başparmağımla sert meme ucunu bulup çekiştirirken, "Doğum günüm için bana hiçbir şey almadın," diye mırıldanıp boynunu ve çene çizgisini öpmeme izin verdi.

Ayıkken asla söylemeyeceği bir şey *daha*. Kıpırdamadan durdum, ağzım tenindeydi, nefesim düzensizdi.

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir şey beklemiyordum. Bir kart bile ama mutlu yıllar demeni isterdim. En azından bu kadarını bekliyordum."

Hiçbir şey söylemedim. Elim hâlâ sütyeninin içindeydi ama kıpırdamadım. Ona mı yoksa kendime mi kızdığımdan emin değildim. Bu da yepyeni bir duyguydu.

İçimdeki küçük, şirret bir ses, *sadece doğum gününü kutla,* diye ısrar etti. *Görgü zayıflık değildir ve sen kızın içine girmek üzeresin.*

Ama kendimi bunu yapmaya ikna edemedim. Bu bir güç savaşı gibi geliyordu ve nedense, o bunu bilmese de her zaman üstünlük ondaydı.

Kendini ulaşılmaz hissediyordu ve bu, bende onu boğazlama isteği uyandırıyordu.

Başımı iki yana salladım. Dokunuşumdan uzaklaştı. Elim tişörtünün altından çıktı. Odanın soğuğunu sıcaklığından uzaklaşan elimde hissettim. Len arkasını dönüp bana baktı, telefonunu elimden aldı ve el fenerini tamamen kapattı.

"Sarhoş olduğumun farkındayım ve bu gece ağzımdan çıkanlardan pişman olacağımı söylediğini de biliyorum ama gerçekten pişman olacağımı sanmıyorum." Sesi sabitti. Düzelmişti. "Babama karşı düşünceli olmaktan bıktım. Onun bana karşı düşünceli olmadığı kesin. Sana gelince..." diye devam etti.

Bekledim. Ne zamandan beri insanların benim hakkımda ne düşündüklerini söylemesini bekliyordum?

Hiç beklemezdim.

Kimin umurundaydı ki?

O sadece başka bir ağızdı, iyi bile değildi. Küstahlığın bu kadarı da fazlaydı ve başıma bela oluyordu.

"Bitir şu lanet cümleyi." Ne söyleyeceğini bilmek isteyerek ona daha fazla güç verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

"Anlaşmamız sona erdi. Odama gelme. Koridorda karşılaşırsak benimle konuşma. İşime karışma. Aramızdaki her şey bitti. Bitti mi diye sormadığını biliyorum, umurunda *olmadığını* da biliyorum." Eski kapının gıcırdayarak açıldığını duydum ve Len dışarı bir adım attı. "Benim de hayaletlere inanıp inanmadığımı sormuştun, işte cevabın; ben de seninle aynı sebepten inanıyorum. Gerçek anlamda hayaletlere inanmıyorum ama geçmişimizin köpek kılığındaki iblisleri üzerimize saldığına ve onlar bizi kovaladığı için kaçmaya, hareket hâlinde olmaya, devam etmeye ve yaşamaya çalıştığımıza inanıyorum."

Hiçbir şey söylemedim, onu düzeltecek ve hayaletlere inanıp inanmadığını sormadığımı çünkü cevabı zaten bildiğimi söyleyecek havada değildim. Onun varlığını katlanılabilir kılan şey buydu. Birlikte bir odadayken tüm hayaletlerimiz kapının diğer tarafında kalıyordu ama onları duyabiliyordum.

"Benim hayaletim annem. Onu çok küçükken kaybettim ve bir daha kimseyi onu sevdiğim kadar sevmeyeceğime yemin ettim, böylece onları da kaybetmenin acısını yaşamak zorunda kalmayacaktım. Onu kaybetmek beni neredeyse kırdı ama insanlara bağlanmadığım için şeytanın ta kendisiyle yatağa girmekten de korkmadım. Sonunda sana âşık olamayacağımı anladım ama bu seninle arkadaşlık etmem gerektiği anlamına gelmiyor," durakladı.

İki yana salladığı başının şeklini seçebiliyordum.

"Aslında, gerçekten yapmamalıyım. Şimdi beni odama götür ve kapımı arkandan kilitle. Babamı görmek istemiyorum."

Bana söyleneni yaptım.

Bir şişe su, iki Advil verdim ve kaşlarımı çatarak yanından ayrıldım.

Yattığı yerden, "Hoşça kal, Spencer," dedi kapısını kilitleyişimi ve onu kendimden de koruyarak anahtarı kapının altından odasına atışımı izlerken.

Evet, anca giderim.

***

Odasına girdiğimde çocuk hafifçe horluyordu.

Üçüncü kattaki erkekler yatakhanesinde üst ranzadaydı. Alt ranza dolu değildi, bu yüzden oda arkadaşının bir yerlerde biriyle takıldığını tahmin ettim. Onu bulmak çocuk oyuncağı olmuştu. Fairhurst onun adını telefonunun kişi listesinde bir fotoğrafıyla birlikte kaydetmişti. Aptal herif. İş Bitirici sayesinde artık Fairhurst'ün telefonundaki her ayrıntıya erişebiliyordum.

Len'le bu akşamın başındaki yüzleşmemiz dolayısıyla kendimi biraz dengesiz ve tetiklenmiş hissediyordum ama boynunu kavrayıp yüzünü kendime yaklaştırdığımda çocuğun kafasını neredeyse omurgasından ayırmamamın sebebinin bu olduğundan emindim. Üzerimde kapüşonlu bir hırka, siyah bir şapka ve yüzümün alt kısmında siyah bir bandana vardı.

Karanlıkta gözleri açıldığında sanki karşısında bir hayalet varmış gibi korkmuştu.

"Dışarı," diye tısladım.

Çok fazla kelime sarf etmeye niyetim yoktu. Amerikan aksanını fark etmemesi gerekiyordu. Ne demek istediğimi anlatmak için ensesini sıktım. Başını çılgınca salladı ve bir gümbürtüyle yere atlayarak masasının yanındaki sandalyenin arkasından kapüşonlu hırkasını aldı. Terliklerini giydi, sonra talimatları bekledi. Bıçağımı arkadan sırtına yasladım ve tam bir beyefendi olduğumdan ona kapıyı açtım. Koridora çıktığımızda onu yakından takip ettim. Sabahın dördü de olsa hataya yer yoktu.

Merdivenlerden dördüncü kata, Fairhurst'ün yatak odasına çıktık. Bu gece Londra'da kalacağını biliyordum çünkü ben Lenora'nın odasından aşağı inip onun için mazeretler uydurduktan sonra böyle söylemişti. Edgar yıkılmış, Arabella zafer kazanmış görünüyordu ve Poppy de hüngür hüngür ağlıyordu. Harry, Lenora'nın hediyesini kapısına bırakacağını ve kendini daha iyi hissettiğinde onu yemeğe götüreceğini söyledi.

İçimden, birlikte zaman geçirmelerine izin vermektense bin kere öleceğimi söyledim.

Çocukla birlikte Harry'nin odasına vardığımızda kilidi açıp içeri girdim ve kapıyı arkamızdan kapattım. Harry'nin gömme dolabının çift kapısını açtım ve çocuğa içeri girmesini işaret ettim.

"Dolaba mı gireyim?" diye kekeledi, kollarını ovuşturarak. Hava soğuk bile değildi.

Sertçe başımla onayladım.

"Bana ne yapacaksın? Ben sadece... Ben... Biz birlikte falan değiliz. Erkek arkadaşı olduğunu bile bilmiyordum. Sadece takılıyorduk."

Tabii. Çünkü bu yüzden buradaydım. Fairhurst'ün aletini tamamen kendime istediğim için.

"İçeri," diye bağırdım bıçakla boğazını dürterek.

Hızla dolaba girdi, arkasını döndü ve beklentiyle bana baktı. Son sınıf öğrencisi olduğunu biliyordum. Adının Dominic Maples olduğunu, aslen Edinburghlü olduğunu ve Fairhurst'ü bir yıldır, reşit olmasından önce de becerdiğini biliyordum. Elbette bunu düşmanımın yüzüne vurmak bu noktada gereksizdi.

Zarar vermek değil, tamamen *yok etmek* istiyordum.

Harry'yi hapse tıkmak yeterli olmazdı.

Dominic içeri girdiğinde eldivenli ellerimle avuçlarını gömme dolabın raflarına yerleştirdim ve ayaklarını birbirinden ayırarak duruşunu genişlettim.

"Soyun," dedim hoyratça.

"Neden... Nasıl..."

Tamamlayamadığı sorularına cevap vermektense eşofmanını kendim aşağı indirdim. Eşofmanıyla terliklerini itaatkâr bir şekilde tekmeleyerek uzaklaştırdı, konuyu anlayınca kapüşonlu hırkasını ve tişörtünü de çıkardı.

Bana bakmak için arkasını döndüğü anda sertleştiğini fark ettim. Kanla dolup şişen ve moraran aleti çekmeceye yaslanmıştı. Evet. O gerçekten Harry'nin erkek arkadaşıydı. İkisi de hastaydı.

Dominic çırılçıplak kaldığında yıkanabilir bir grafiti tebeşir spreyi aldım ve sırtına püskürttüm. Soğuk sıvı tenine sıçrayınca titredi, sessiz kalmak için Harry'nin kazaklarından birini ısırdı ama lanet aleti hâlâ aynalı çekmeceye dayalı ve hâlâ dimdikti.

Siyah boyayla işim bittiğinde kutuyu bir kenara attım. Arkasında dikilip çocuğun telefonunu aldım ve yüzüne doğru tuttum.

"Kilidi aç."

Yüz tanıma özelliğini kullanarak ekrana baktı. Sırtının fotoğrafını çekip Fairhurst'e gönderdim ve telefonu cebime soktum.

Gösteri zamanı, orospu çocuğu, sana ön sıradan yer ayırdım.

Vaughn

Len'e şehir dışına çıkacağımı haber verme düşüncesiyle keyiflenirken birdenbire bunun bir öneminin kalmadığını çünkü benden haber almak istemediğini hatırladım.

Yoruma yer bırakmamıştı, kaçamaklarımız sona ermişti.

Alnına *Pope'un malı* dövmesini yaptırsa bile bu kadar net olamazdı (ki onu yine de öldürecektim çünkü canı cehenneme).

Çok da iyi olmuştu. Ona hiç doğum günü hediyesi vermediğimi söyleyecek kadar aptalsa zaten kıçına dokunmak gibi bir niyetim yoktu.

Buna rağmen.

Buna rağmen.

Arabella okulun son günü bana sakso çektiğinden beri her gün yaptığım gibi bu sabah da odasına bir sepet gönderecektim. İlk başta çikolata göndermiştim çünkü çok belli olmasını istemiyordum ama doğum gününde çikolatalı kekler gönderdiğimde bunların nereden geldiğini anlayacağını düşünmüştüm. El yapımıydı ve onu eğlendirecek farklı şekilleri vardı. Bulutlar, tek boynuzlu atlar, yıldızlar, hayvanlar, harfler. Kalp

dışında her şey, çikolatacıya verdiğim talimat buydu. Her biri ayrı ayrı fantastik kitap ambalajlarına sarılmıştı: *Yüzüklerin Efendisi, Buz ve Ateşin Şarkısı, Harry Potter, Kuzey Işıkları.*

Biraz pahalıya mâl olmuştu ama yarım yamalak iş yapmak pek benim tarzım değildi.

Onu becermek istememle ya da Tanrı korusun, onun daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışmamla ilgisi yoktu. Bir not bile bırakmamıştım. Hem çeşmenin arkasındaki o günden beri tatlı şeylerden hoşlandığını bildiğimden hem de yetim, arkadaşsız ve berbat durumda olduğu için ona acıdığımdan yapıyordum.

Hepsi bundan ibaretti. Acımaktan.

Çikolatacıyı aradığımda oradaki kadın beni aksanımdan tanımıştı, birkaç haftadır onları arayıp durduğumdan sesime aşina olduğu gerçeği de vardı. Ayrıca günlük ürünlerini pişirmeye daha yeni başladıklarından muhtemelen çalışma saatlerinden önce arayan tek piç kurusu bendim.

"Bir tane daha mı? Çok ısrarcısın, delikanlı." Kıkırdadı.

Hertfordshire'a giden ilk trendeydim, İngiliz kırsalı önümden hızla geçip giderken gözlerimi devirdim. Saat altıya çeyrek vardı. Kuşlar bile hâlâ uyuyordu.

"Belki de bu sefer kişiselleştirmelisin? Belli ki biraz fark edilmeye ihtiyacın vardır. Uzun zamandır gönderiyorsun."

Not kötü bir fikirdi. Önemsediğimi düşünürdü ve lanet olsun ki onu hiç umursamıyordum. Başka türlü davranmak zalimlik olurdu. Özellikle de şimdi, aramızdaki her şey bitmişken.

"Boş not iyidir," diye kestirip attım.

"Pekâlâ," diye şakıdı. *Sabah sabah fazla neşeliydi.* "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet."

"Arka planda bir sürü gürültü var. Özel bir yere mi gidiyorsun?" Ortamı yumuşatmaya çalıştı.

Benimle kaynaşmaya çalışmak için harcadığı zamanı bahşişinden düşebilir miydim? Çünkü umurundaymış gibi davranmak aldığı maaşın da üzerinde bir incelik gibi görünüyordu.

"Hertfordshire," dedim. "St. Albans."

"Londra'yı ziyaret etmelisin, eğer etmediysen. Oldukça yakın."

"Harika bir fikir."

Londra'ya senin tuvalet ziyaretlerinden daha çok gittim.

Aramayı sonlandırıp koltuğumda arkama yaslandım ve dizime vurdum. Çırılçıplak hâldeki sevgilisinin sırtından kıçına kadar uzanan bir grafitiyle **HARRY FAIRHURST ÇOCUK TACİZCİSİDİR** yazan fotoğrafını gönderdiğimde, Harry Fairhurst tam da düşündüğüm şeyi yaptı.

Anahtarlarını kaptığı gibi Dominic'in hâlâ dolabında kilitli olduğu, Carlisle Hazırlık Okulu'na koştu çünkü *eşcinsel sevgilisi bir dolapta kilitliydi.* İroni için Altın Brownie Ödülü'nü hak etmiyor muyum?

Kendi kıçını (belki de Dominic'in kıçını, gerçi hangisi olduğu beni ilgilendirmiyordu) kurtarmak için çıktığında dizüstü bilgisayarını evinde unutmuştu. Biliyordum, çünkü bir gün ofisine gizlice girdiğimde o şeye küçük bir takip cihazı yerleştirmiştim ve her an yerini görebiliyordum.

Ve ne oldu biliyor musunuz? Harry'nin benim orada olmadığımı anlayıp eve dönmeye karar vermesi ihtimaline karşı onun Carlisle'a giderken kullandığı otoyolu kısa süre önce biri kapatmıştı.

O kişiye bendeniz tarafından iyi bir ödeme yapıldı. Trafiği durdurmak için bir Sainsbury's kamyonuna çarptığı, 2001 model dandik Alfa Romeo'sunu değiştirmeye yetecek kadar.

Tanrı yatırım fonlarını korusun.

Harry'nin ev anahtarları mı? Ne diyebilirim ki? Elim uzundu... ve ahlâk anlayışım *çok* değişkendi. Fairhurst'ün bilgisayarına takip cihazı yerleştirdiğim gün anahtarın bir kopyasını çıkarmak bir bebeğin elinden şeker almak kadar kolay olmuştu.

Tren St. Albans'ta durdu ve İyi Kız'ın neden olduğu dünden kalan sıkıcı baş ağrısı dışında, kendimi papatya gibi taze hissederek trenden indim. Tabii bu ağrı Atlantik Okyanusu'ndaki tüm balıklardan daha fazla içtikten sonra bu sabah onun yaşadığı cehennemle karşılaştırıldığında muhtemelen hiçbir şeydi.

Çikolatacı kadına mesaj attım ve siparişime iki şişe su ekledim. Değse bari. Len hâlâ çikolatanın başka birinden geldiğini düşünüyordu.

Ekranı kaydırdım, babamdan gelen üç cevapsız arama vardı.

Tedbirsiz davranarak, *Bekleyebilir* diye düşündüm.

***

Bilgisayarın şifresini kırmama gerek yoktu.

Ancak annemle ilgili tüm dosyaları, tüm yalanları, tüm resimleri, tüm ifadeleri, kurgulanmış kayıtları, hiç yazmadığı e-postaları, çerçevelerinin içine saklanmış kokain torbalarıyla birlikte geleceğini bilmediği tabloların siparişlerini eledikten sonra, bunun benim *cehennemde yan* temalı küçük ayrılık hediyem olduğuna kadar verdim.

Fairhurst'ün bulutundaki her şeyi sildikten ve kamerasındaki tüm kanıtları yok ettikten sonra botumla ezdiğim dizüstü bilgisayarını Harry'nin özenle yapılmış yatağına bıraktım.

İpuçlarını anlamaması ihtimaline karşı, yatağın ve dizüstü bilgisayarın her yerine işeyerek bitirdim.

Berkshire'a giden bir sonraki trenden önce hâlâ birkaç saatim vardı. Babam birkaç kez daha aradı. Annem de aramıştı ama onlarla Fairhurst'ün evindeyken konuşmak istemiyordum. Endişelendiği zamanlarda ben daha gergin oluyordum.

Harry'nin evini gezmeye karar verdim. Oraya daha önce hiç gitmemiştim. Buzdolabının fişini çekmeyi ve dondurucuyu açıp etlerin çözülmesini sağlamayı kendime görev edindim. Sonra da vahşi hayvanların bir şeyler yemek için can atması ihtimalini düşünerek arka kapıyı açtım. Sıradan bir hırsızlık gibi görünmesi için değeri yüksek saatlerinden bazılarını alarak işimi bitirdim.

Tabii ki hayırsever bir pislik olduğum için Rolex ve Cartier saatlerini, dışarıda oturmuş tren istasyonunun içini gözleyerek üç kuruş için dilenen bir evsizin ellerine teslim etmeyi ihmal etmedim.

Carlisle Kalesi'ne döndüğümde beni bekleyen iki e-posta vardı.

Kimden: sanane@gmail.com
Kime: lutfenbenimlekonusma@gmail.com
Vaughn,
Diğer hesabındaki bulutları kontrol ettim. Hepsi temiz. Baban bu işin faturasını kendisinin ödeyeceğini söyledi. İyi şanslar ve konuyla ilgili daha fazla yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver.
- T.

Kimden: Baronspencer@fiscanheightsholdings.com
Kime: lutfenbenimlekonusma@gmail.com

Oğlum,
Ya lanet telefonunu açıp bana cevap verirsin ya da ben oraya gelirim. Ama söyleyeyim, oraya gelirsem bundan hoşlanmayacaksın
- Baban

Jaime ona güven fonundan bahsetmiş miydi? Yoksa annem o parayla ne yaptığımı sanatçı arkadaşları aracılığıyla mı öğrenmişti? Hem dişlerimi hem de telefonumu sıktım, milyonlarca dolarlık görevimi henüz tamamlamadığımı biliyordum.

Babam bekleyebilirdi.

Beklemek zorundaydı.

Lenora

"Ah, Tanrım... Ah, Tanrım. Ah, Tanrım. Ah, Tanrım." Yatağımda uyandığımda, göz kapaklarıma gülle büyüklüğünde bir yumruk bastırılmış gibi hissediyordum. Bir daha asla içmeyecektim. Asla.

Tabii içki içmek baş ağrımı geçirmeyecekse ki bu durumda komaya girene kadar içmeye tamamen hazırdım.

Oda parça parça netleşmeye başladı. Önce köşede duran bir yığın paketlenmiş hediye gördüm. Ben uyurken biri onları getirmişti. Acı verici de olsa hızlı bir sayım yaptım. Bir tanesi Poppy'den gelmişti (muhtemelen uzun olan; odam için özel bir suluboya baskıyla ilgilendiğimi biliyordu). Harry'den bir tane (muhtemelen süslü püslü paket onundu ve içinde asla giymeyeceğim, aynı derecede süslü bir kazak vardı), babamdan küçük bir paket (şüphesiz mücevherdi) ve gelişigüzel kâğıda sarılmış büyük bir kutu. Bu yüzde yüz Pope'un işiydi. Yeni aletlere ihtiyacım olduğunu biliyordu ve paraya kıymıştı.

Vaughn'dan bir şey yoktu. Bu gerçeğin üzerinde durmamaya çalıştım.

Gerçekten bitmişti. Tıpkı olması gerektiği gibi. Bu, başından beri berbat bir fikirdi. Bir kaplanla yatağa girip pençe izleriyle uyandığınızda şaşırmazdınız. Dersimi almıştım.

Yuvarlanmaktan bahsetmişken, tam da bunu yaptım ve bir gümbürtüyle yere düştüm. Vücudumun aldığı darbeyi hissetmemem bile beni pek şaşırtmadı. Tam bir dakika boyunca tavana bakıp kedere boğulmamam konusunda içimden kendime moral konuşması yaptıktan sonra yüzüstü döndüm ve dizlerimin üzerinde kapıya doğru sürünmeye başladım.

Sonra gerçekten bir planım olmadığını fark ettim. Kimi arayacaktım? Resmî olarak babamla konuşmuyordum (o *benimle* konuşuyor muydu ki?), Poppy muhtemelen çoktan Londra'ya dönmüştü, onun sorumluluğundayken küfelik hâlde ortaya çıkarak Pope'un başını yeterince derde sokmuştum... Vaughn'ınsa kastan ibaret bedeninde zaten insanlıktan eser yoktu. Artık aramızdaki şey bittiğinden yatağımın altındaki örümcek ağlarını ne kadar umursuyorsa benim iyiliğimi de o kadar umursuyordu.

Aramızdaki *şey* her neydiyse artık.

Tanrım, özel hayatımı mahvetmekte ne kadar da iyiydim. *Keşke para kazanmak konusunda da böyle iyi olabilseydim.*

Bir şekilde, zorla da olsa kapımı açtım. Çikolata, kek ve iki şişe soğuk suyla dolu bir sepetin yanında taze görünen, dumanı tüten bir fincan kahve beni bekliyordu.

Baş ağrıma rağmen gülümsemeyi başardım. *Poppy.*

Sepeti içeri sürüklemek ve su şişesini açmak büyük çaba gerektirdi ama birkaç yudum aldıktan ve bir çikolatalı kek yedikten sonra ayağa kalkıp kendimi duşa attım. Babamın ve kıdemli personelin lüks odalarında, duşları ve gömme dolapları vardı. Böyle zamanlarda babamın kendisine ait banyosunu kıskanıyordum ama elbette ateşkesi kabul etme pahasına değil.

Arabella'nın onun altında yattığını, bir kedi gibi mırladığını hayal etmeden yüzüne bakamıyordum ve ilişkimizin onarılamayacak hâle geldiğini düşünmek beni korkutuyordu. Hâlâ Poppy'yle bu konuyu konuşmamıştım ama bilmeyi hak ettiğini ve en az benim kadar, hatta daha fazla üzüleceğini biliyordum.

Duştan çıkıp biraz daha kahve içtikten ve bir tane daha harika çikolatalı kekten yedikten sonra üzerinde çalıştığım işi ortaya çıkarıp ölü bakışlarını inceledim. Tanıdık bir şekil almıştı ama ne olduğunu çıkaramıyordum. Heykelin çatık kaşlarındaki bir şey kalbimin acıyla sıkışmasına neden oluyordu. Tuvalet molası bile vermeden bütün gün üzerinde çalışmaya devam ettim, ta ki biri kapımı çalana kadar.

"Kim o?"

Muhtemelen Rafferty'ydi, beni kontrol ediyordu. Dönüp kapıya yürümeye başlamıştım ki ciddi bir ses yükseldi.

"Baban."

Buzdan oyulmuş bir heykel gibi olduğum yerde donup kaldım. Kendimi toparlamam bir saniye sürdü.

"Seninle konuşmak istemiyorum."

"Açıkçası tam da bu yüzden şu anda konuşuyor olmamız gerekiyor."

Açıkçası sen elli dokuz yaşında bir sapıksın ve senin DNA'nı taşıyorum. Keşke kendimi seninle olan ilişkimden arındırabilsem.

Arkamı dönüp omuzlarına diktiğim kumaş için iğne ve ipliği alarak heykele doğru ilerledim.

Odama dalmasını beklemiyordum.

Kapıyı, duvarı delecek kadar sert bir şekilde kırmasını da beklemiyordum.

Edgar arkamdan şok olmuş bir şekilde nefes aldı. "Vay."

İlk başta, kanalizasyondan çıkmış bir şeye benzediğim için bu tepkiyi verdiğini düşündüm ama arkamı döndüğümde babamın baktığı şeyin ben olmadığımı fark ettim.

Asamblaj heykelime bakıyordu.

Kocaman açılmış gözleri ve inceleyen bakışlarıyla, "Bunu sen mi yaptın?" dedi nefesi kesilerek.

Bir kahkaha attım. *Şimdi* de çalışmamdan mı etkilenmişti? Ne kadar da uygun *ve* beklenmedik.

Sözlerini duymazdan gelerek dikişe geri döndüm.

"Lenny, bu..."

"Harika mı? Beş yaşımdan beri hayalini kurduğum stajı bana vermediğini ve bu iltifatın sana alenen domuz dememin üzerinden bir gün bile geçmeden geldiğini düşünürsek ne büyük bir tesadüf. Kendini affettirmeye mi çalışıyorsun yoksa insanlara senin nasıl biri olduğunu anlatmamam için yalakalık yapmaya mı çalışıyorsun? Çünkü emin ol *baba*..." Kelimeyi tükürürcesine söyledim. "İnsanların senin ne kadar yozlaşmış olduğunu öğrenmesini *istemiyorum*."

Güçlü sözlerdi ama zamanın iki zıt etkisi olduğunu fark ettim. Ya acıyı köreltip öfkeyi buharlaştırıyordu ya da öfkenizde boğulmanıza izin vererek hırsınızı katlıyordu. Dün sabah Arabella'yla karşılaşmamı ve onun odasından sıvışmasıyla eşleştirdiğim iki olayı düşündükçe babama daha çok kızıyordum. Arabella ilişkisini itiraf etmişti ve Vaughn da bunu doğrulamıştı. Hatta Arabella'ya göre Vaughn onları iş üstünde yakalamıştı. Bundan daha açık olamazdı.

Babam elini omzuma koydu ve beni döndürerek yüzümü ona çevirdi. Elini ittim.

"Bana bir daha dokunursan polisi ararım."

Bakışları şaşkın ve kırgındı, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar dün hatırladığımdan daha derindi. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Yorgun görünüyordu. Uykusuzdu. Ka-

lesindeki hayaletler gibi solgundu. Bahse girerim onu geceleri ayakta tutan Arabella'ydı, benimle olan hesaplaşması değil.

"Canım, bu ne demek oluyor? Beni ölümüne endişelendiriyorsun. Mantıksızca sinirlenmek sana yakışmıyor ve saldırganlaşmak da kesinlikle hiç senlik değil. Dün ne oldu?" Sesi bir sonbahar yaprağı gibi yumuşak ve berraktı. Babam kaba bir insan değildi ama meşguldü, sabırsızdı. Nazik bir dev gibi.

Samimi olduğunu söyleyebilirdim ama beni incittiği için pişman olması onu mazur göstermezdi.

"Belki de iyi olmaktan sıkılmışımdır." Vaughn'ın bana taktığı ismi düşünerek bir omzumu kaldırdım. "Belki de on sekizinci yaş günümde kendim olmaya karar verdim ve şu anda senden hoşlanmıyorum. Annemi, beni ve Poppy'yi rezil ettin. Siyah kıyafetler ve *piercing*lerle dolaşmamın senin için çok uygun olduğunu biliyorum. İyi notlar aldım, gönüllülük işlerimi yaptım ve beladan uzak durdum ama ne oldu biliyor musun baba? Hiç işe yaramadı. *Sen beni* hayal kırıklığına uğrattın."

Şok olmuş bir hâlde bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sorusu beni daha da kızdırdı. Kendime engel olamadım. Onu kapıya doğru hafifçe ittim. İri bir adamdı, evet ama aynı zamanda yüzüne vurulduğunda mesajı almayı da biliyordu. Bir adım geri çekildi.

"Bana sanatım hakkında hiç soru sormadığından bahsediyorum. Hayatım hakkında. Annem öldü ve sen bize konuşabileceğimiz biri olduğunu hissettirmek için hiçbir şey yapmadın. Poppy anne rolünü üstlendiği için şanslıydım ama ya yapmasaydı? Benim için her zaman çok meşguldün. Hâlâ da öylesin." Başımı sallayıp gözüme ilk çarpan şeyi, Poppy'nin hâlâ sarılı olan posterini buldum ve bir ok gibi fırlattım. Ondan kaçtı ve bir adım daha geri çekildi.

"Anlamıyorsun."

"Anlıyorum." Gülümsedim, şimdi her şey açıklığa kavuştuğu için bir şekilde hafiflemiş hissediyordum.

Elbette babamın bana zaman ayırmasını isteme konusunda hep çekingen ve utangaç olmuştum. Onu rahatsız etmek istemediğimden ona karşı beslediğim öfkenin boyutunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim.

Paketlenmiş başka bir hediye aldım ve ona doğru fırlattım. "Her şeyi çok iyi anlıyorum. Vaughn benden daha önemli. Arabella benden daha önemli."

"Onlar senden daha önemli *değil*," diye umutsuzca bağırarak kollarını havaya savurdu. "Vaughn stajını hak ettiği için aldı."

"Peki ya Arabella'yla?" Bir kaşımı kaldırdım, başımı eğerek açıklamasını bekledim. "*İlişkin*," diye anlamlı bir şekilde telaffuz ettim.

"Arabella..." Derin bir nefes aldı, yanakları kızarmıştı. "Bir hata yaptım. Şu anda bunu geri alamam."

Tabii ki alamazsın, baba.

Ama bu tam anlamıyla bir itiraftı. Ben *ilişki* kelimesini kullanmıştım ve o da buna karşı çıkmamıştı.

Gözlerimi kapatıp gözyaşlarımın akmaması için yalvardım. Bana ne yaptığını, aşağılık davranışının içimde nelere yol açtığını görmesini istemiyordum.

"Git," diye fısıldadım, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ikinci kez.

Vaughn yanımda değildi. Babam yoktu. Görünüşe göre karşı cinsle aram resmen açılmıştı. Pope vardı ama o da bana göre pek erkek sayılmazdı.

"Lenny..."

İkinci hediyeyi ona fırlattım ve bu sefer göğsüne isabet ettirdim. Aklını başına toplayamadan yontma aletlerimden birini aldım ve onu da bumerang gibi fırlattım. Canlı bir hedef

olduğunu anlayınca arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü ve çıkarken arkasından çarptı.

Dudaklarımdan dökülen hıçkırıklarla yere yığıldım.

Gece çökene kadar durmadım.

***

Vaughn o gece ya da ertesi gece beni görmeye gelmedi.

Ama Pope geldi, tıpkı söz verdiği gibi.

Masa oyunları oynayıp karton kutudan ucuz şarap içerken felsefe, sanat ve sevişmek istediğimiz ünlüler hakkında konuştuk (o hayalindeki kızın Rooney Mara olduğunu söyledi, bense Machine Gun Kelly'den hoşlanıyordum). Bana eserinde kaydettiği ilerlemeden bahsetti. Ayrıca isteksizce de olsa Arabella'yı yine babamın ofisine gizlice girerken gördüğünü itiraf etti.

Komik, babam beni yalnız bırakmaktan gayet memnundu ama Arabella'yla görüşmeye devam ediyordu.

Harika.

Vaughn ve babamla konuşmadığım altıncı gece Pope'a heykelimi gösterdim ve o da bana yanlış bir şey yapmışım gibi tuhaf bir bakış attı. Görünüşe göre heykelle ilgili bir şey insanları rahatsız ediyordu ama iki adam da bu konuda sessiz kaldı.

"Yüzün neden böyle?" Kaşlarımı çattım. "Kötüyse söyle."

Başını sertçe iki yana salladı. "Kötünün tam tersi. Demek istediğim, beceri ve teknik açısından kesinlikle muhteşem, Lenny."

"O zaman sorun ne?" Kaşlarımı çattım.

"Şey..." Yanağını ovuşturdu, kulakları pembeleşti. "Yani... Gerçekten görmüyor musun?"

"Hayır!" Ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım.

Bana acıyan bir bakış attı. "Canım, bu Vaughn Spencer. Tıpkı ona benziyor. Yani, tam olarak değil," diye düzeltirken başını eğip eseri daha yakından inceledi. "Senin heykelinde Vaughn'dan daha fazla hayat var. Büyük ölçüde daha insancıl, hatta bebekler ve kitle imha silahları söz konusu olduğunda muhtemelen onlara Vaughn'dan çok güvenirim ama bunun dışında, nokta atışı."

Heykelime baktım, tükürüğüm boğazımda düğümlenirken gözlerim büyüdü.

Orospu çocuğu.

Bu oydu. Tabii ki oydu. Jilet gibi keskin elmacık kemikleri. Ölü gözleri. Kalıcı kaş çatışı. Göğsünden bir çeşme gibi akan kalbi. Bunu ben yapmıştım. Vaughn Spencer'ı kendi ellerimle ölümsüzleştirmiştim. Bu fikir Todos Santos'tayken aklıma gelmişti, Arabella'nın ona sakso çektiği ve Poppy'nin bana çikolata göndermeye başladığı gün. O beni aşağılamıştı ve ben de karşılığında ona tapmıştım.

Nemli avuçlarım tişörtüme yapıştı. Parmaklarım seğirdi. Beynimin bir kısmı, muhtemelen aklı başında olan kısmı, bunu yapmamın önemli olmadığını, parçanın güzel ve büyüleyici olduğunu ve bana birçok kapı açabileceğini söyledi ama geri kalan yanım beni dinlemedi.

Kükreyerek heykelin üzerine atıldım ve onu tırnaklarımla parçaladım. Dikişli omuzlar, kâğıttan kalp, dikenli taç. Parçalayıp mahvedemediğim tek şey yüzüydü, çünkü bükülmüş metalden yapılmıştı. Dirençli ve kibirliydi, ben diğer uzuvlarını parçaladıkça bana soğuk soğuk bakıyordu.

O burada bile değildi ama yine de her adımımı izliyor, benimle alay ediyor, eğleniyordu.

Omuzlarını parçalayıp kalbini göğsünden sökerken kolların belime dolandığını hissettim ve ne olduğunu anlayamadan havayı tekmeliyor, küfrediyor ve avazım çıktığı kadar bağırıyordum.

Ellerinden kaçmaya çalıştım ama Pope beni kum torbası gibi yatağıma fırlattı, pantolonunun cebinden bir şey çıkardı ve bileklerimi metal yatak başlığıma sıkıştırdı. Bir hayvan gibi hırladım, havaya sıçrayıp onu tekmelemeye çalıştım.

Beni kendi yatağıma *kelepçeledi. Pislik!*

"Çıkar şunu. Derhâl!" diye bağırdım.

Dürüst olmak gerekirse kendime kızıyordum, bir anlık delilikle tüm sıkı çalışmamı mahvetmediğimden emin olmaya çalışan Pope'a değil ama yine de sinirliydim.

Ben deliyim, değil mi? diye düşündüm kederle. *Tüm oklar aynı sonuca işaret ediyordu. Beyazın en az sevdiğim renk olması ne kadar utanç vericiydi.*

"Çıkaramam," dedi sakin bir şekilde, doğruldu ve sanki güvenlik kafesinin arkasından izlediği vahşi bir çakalmışım gibi ellerini beline koyarak beni inceledi. "Yanlış anlama ama biraz dengesizsin."

Kibarlık olsun diye 'biraz' diyordu. Gerçek şuydu ki, 'biraz' ölü olamayacağınız gibi, 'biraz' dengesiz de olamazdınız. Delilik kararlılık gerektirirdi ve ben bunu kesinlikle göstermiştim.

"Sanırım ondan hoşlanıyorsun," dedi hafifçe.

Cevap vermedim. Pope'un teorisini doğrulamak istemiyordum ama bunu inkâr etmek de aptallık olurdu. Vaughn düşüncelerimi olması gerekenden daha fazla meşgul ediyordu. Bilinçaltımı bile. İstemeden de olsa onu bir heykele dönüştürmüştüm.

"Bir planın vardı. Neden uygulamadık?" diye sordu Rafferty.

"Çünkü odama hiç gelmedi." Surat astım. Tanrım, tam bir ergen gibiydim ve hepsi Spencer'ın suçuydu. Aklımı başımdan almış, Arabella'nın iyi anlaşabileceği biri olup çıkmıştım.

"O zaman ona varlığını hatırlat," dedi Pope geri adım atmayarak. "Seni unutmasını kolaylaştırıyorsun. Bütün gün odanda kalıp çalışıyorsun. İkiniz de münzevi gibisiniz, kendinizi

kaledeki köşelerinize kilitliyorsunuz. Lisedeyken seni unutamamıştı, burada da unutabileceğinden şüpheliyim. Aranızdaki fark, onun istediği her şeyi meydan okurcasına hatırlatan yasak bir meyve gibi gözünün önünde dolaşmıyorsun. O meyve ol," dedi Rafferty, dişlerini alaycı bir ısırıkla birbirine çarparak. "Ona seni yemek istediğini hatırlat."

Yutkundum. Haklıydı. Vaughn uzak duruyordu çünkü bunu yapabileceğini düşünüyordu ama yanılıyordu.

Çünkü Vaughn kesinlikle geri dönecekti. Bu hafta, bir sonraki hafta ya da birkaç yıl içinde.

İster kanlı bir banyoda olsun, ister bir gece üzerimde süzülsün, her nedense yanımda olma ihtiyacı iradesine baskın geliyordu.

Onu bekleyecektim. Zamanımın gelmesini bekleyecektim.

Beni gerçekten istiyorsa buraya tekrar gelecekti.

Ve ben, onu bekliyor olacaktım.

Cephanem dolu ve karşılık vermeye hazır bir şekilde.

Vaughn

Her gece onun odasına geldi.

Takip ettiğimden falan değil.

Olay olduğunda oralardaydım sadece.

'Oralarda' derken, koridorunda pusuya yatmıştım yani.

'Koridorunda pusuya yatmış' derken de profesyonel yardıma, müdahaleye ve lanet olası bir *hayata* ihtiyacım olduğu açıktı. Kendimi her gün Louise Bourgeois heykelinin arkasında dikilmiş, kuduruk bir Belieber gibi saatlerce onu beklerken buluyordum.

Elbette kendimce sebeplerim vardı. Kelimeyi (ya da kızı) ne kadar utanç verici bulsam da benim için âşık olmaya benzeyen ilk şey oydu. Carlisle Hazırlık Okulu'ndaki fısıltılara göre müthiş bir resim üzerinde çalışan Rafferty Pope'a bacaklarını açtığı için ona karşı biraz sahiplenici hissetmem mantıklı geliyordu.

İşin acıklı tarafı, onu ziyaret etmek *istememdi.*

Lenora beni görmek istemiyordu ama ben insanların ne istediğiyle ilgilenmeyen biriydim. Ona daha önce gelebilirdim

ama Carlisle Kalesi'nde olmamam gerektiği için kendimi uzak tutmuştum.

Küçük dostum Harry Fairhurst'ü ziyaret ettikten kısa bir süre sonra Edgar Astalis'in masasına bir mektup bırakmış ona ilham bulmak için haftanın geri kalanında okulda olmayacağımı bildirmiştim. Bu elbette tamamen bir yalandı. İlhama ihtiyacım yoktu. Eserim neredeyse tamamlanmıştı, programın aylarca ilerisindeydi ve şimdiye kadar yarattığım mükemmele en yakın şeydi.

İhtiyacım olan şeyse Jaime'nin güven fonumdan hesabıma aktardığı para satın almak istediğim şeylere gidene kadar zaman kazanmaktı. Bu oyunu nasıl oynamak istediğime dair çok net bir fikrim vardı ve Fairhurst'ün bu süre zarfında izlenemez olduğumu düşünmesi önemliydi.

Ayrıca, Fairhurst'ün sevgilisine yaptıklarımdan sonra polislerin Carlisle Kalesi'ni ziyaret etmesi ihtimaline karşı dikkat çekmemem gerekiyordu. Takip eden günlerde kimse şikâyette bulunmamıştı ama hayatın beni şaşırtmak gibi bir huyu vardı, özellikle de Fairhurst'ten gelen bir falsolu topla.

Harry evindeki hiçbir eşyanın kaybolduğunu bildirmemişti. Uzun zamandır gecikmiş olan konuşmamızı bekliyor ya da kendi numaralarını çeviriyor olmalıydı.

Yapmam gerekeni yaptığıma göre, pazartesiye kadar oyalanmasına izin vererek ona biraz işkence edebileceğimi düşünmüştüm ama işin aslı, Lenora'dan o kadar uzun süre uzak kalmak istemiyordum. Bu yüzden cuma günü, yani bugün hâlletmek zorundaydım.

Sabah ilk iş olarak Fairhurst'ün ofisinin kapısına dayanıp çalmadan içeriye daldım ve doğruca gidip masasının önündeki sandalyeye oturdum. Elimde dumanı tüten bir fincan kahve vardı; diğerini de her sabah benden gelecek hiçbir şeyi hak etmeyen Len'in odasına bırakıyordum.

Rahatça yerleşerek bir esrarlı sigara çıkardım ve ağzımın kenarına sıkıştırdım. Teknik olarak bu İngiltere'de yasa dışıydı ama pek de umurumda değildi. Harry'nin masasına sıçsam bile gözünü kırpmazdı. Fairhurst onu taşaklarından yakaladığımı biliyordu.

Telefonla konuşuyordu. Beni fark ettiğinde karşı taraftaki kişiden özür dileyip aramayı sonlandırdı ve telefonu masasına fırlattı. Bacak bacak üstüne atıp ayaklarımı söz konusu masaya dayadım, arkama yaslandım ve kararı bekleyen solgun kıçlı Fairhurst manzarasının tadını çıkardım.

Ona hapı yuttuğunu gösteren bir sırıtışla dik dik baktım.

Sonunda parmaklarını birbirine kenetleyip öne doğru eğildi ve öyle olmadığı hâlde sorumlu, mantıklı bir yetişkin gibi görünmeye çalıştı.

"*Nasıl?*" Yüzü tiksintiyle buruştu.

Başka hiçbir şeyi değilse de bilgi edinme arzusunu takdir ediyordum. Elindeki kozu almış, sahte kanıtlarını yok etmiş, değerli eşyalarını çalmış, sadece mecazen değil, gerçekten evinin her yerine işemiştim ve bana nasıl yaptığımı soruyordu. Yine de merak kibirli bir eylemdi. Bir şeyleri onları kontrol edebilmek için bilmek isterdik. Onları *yok edebilmek* için.

"Sıradaki soru."

"Bay Maples'ın suç duyurusunda bulunmayacağını düşündüren nedir? Gömme dolabımdaki şakanın arkasında senin olduğunu doğrulamaktan mutluluk duyarım."

"Ben de bunu neden yaptığımı teyit etmekten mutluluk duyarım. Tesadüfe bak ki bu nedenle sevgilinin ağzını kapalı tutacağını da biliyorum."

Çenesini sıkarak kendini ele veren ağzını kapattı. Esrarın külünü yere döktüm ve etrafıma bakındım. Güzel görünümlü bir ofisti, masasının karşısında tablolarından biri asılıydı.

"Dosya yok. Dizüstü bilgisayar yok. Kamera yok. *Koz* yok," derken tek tek parmaklarımla saydım. "Bugünlerde senin yerinde olmak berbat olmalı, Harry. Muhtemelen bir parçan, ben seni mahvetmeden önce planını gerçekleştirmiş ve annemin canına okumuş olmayı diliyordur. Ona senin boktan planından hiç bahsetmediğimi biliyor musun? Kalbinin kırılmasını hak etmiyor. Seni gerçekten seviyor."

Lanet olsun, anne.

Başka tarafa baktı, muhtemelen bir sonraki adımını hesaplıyordu. Ayaklarım yüzünün tam önündeydi ve onların ardından yüzümdeki altın zaferi görebildiğini biliyordum.

"Sanırım buraya taleplerini sıralamak için geldin. İş birliği yapacağımı biliyorsun. Seni bu programa ben soktum, değil mi?"

Ona şantaj yaptığım için beni kabul etmişti.

Omuz silktim. "Vereceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

"Öyle mi?" Tek kaşı kalkarken ayağa dikildi. "Bilsen şaşarsın. Para, seks ve güç konuşur. Ben üçünden de bolca sunuyorum."

"Tanrılar ve ölümlüler arasında pazarlık olmaz. Diz çökeceksin ve ikimizin de çok iyi bildiği gibi, bundan zevk alacaksın."

Ayağa kalkma sırası bendeydi. Yüzümü incelerken hamle yapmaktan kaçındı. Sakin, hareketsiz ve dingin kaldım. Masasının etrafında dönerek önümde durdu, ardından iyi niyet göstergesi olarak kendini yere bırakmaya başladı.

Dizleri yere değmeden önce topuğumun üzerinde dönüp ona sırt çevirdim. Duvarında asılı duran, alamadığım tabloya doğru yürüdüm ve esrarlı sigaramı 1950'lerin yazında, Ischia'da, mükemmel bronzluktaki güzel İtalyan kızının gözlerinde söndürdüm.

Oturduğu yerden sessizce bana baktı.

"İşler nasıl, Harry?" Kıza bakarak sohbet eder gibi sordum.

Kızın koyu kahverengi saçları, hüzünlü bir yüzü ve şimdi de gözlerinin yerinde iki sigara yanığı vardı. Harry Fairhurst'ü ünlü yapan şey, gözleri resmetme tekniğiydi. O kadar gerçekçi görünüyorlardı ki bazen göz temasından kaçınmak için yere bakma ihtiyacı hissediyordunuz. Bunu herkesten daha iyi biliyordum çünkü kendi evimde onun resmettiği gözlerden kaçmakta ustaydım.

Ayrıca üzgün yüzler çizmeyi de severdi. Sanatında sadistçe bir şeyler olduğunu düşünürdüm hep. Annemin bunu görememesine şaşıyordum.

"İyi," dedi sabırsızca, ayağa kalkıp değerli bebeğinin geri kalanını lekelemeden önce bana doğru aceleyle yürüdü. Sanatını. Resmini. Parmaklarımı V şeklinde açıp kızın gözlerinin içine soktum. Tuval kaliteli ve kalındı, üzerindeki boya kuru ve dirençliydi ama delikleri genişletmeyi başarıp parmaklarımın iki darbesiyle kızın yüzünü kestim. Tablo artık resmen mahvolmuştu.

"Ne sakarım." Gülümseyerek arkamı döndüm. "Ne diyordun? Sadece iyi mi? Kulağa biraz cansız geliyor."

"Aslında..." Boğazını temizleyip parmaklarını arkasında kenetleyerek önümde duruşu onurunu kurtarma çabasıydı. "Çok iyi bir yıl oldu. Tablolarımın neredeyse hepsi dünya çapında özel bir küratör tarafından satın alındı. Tahminimce bir sergi açacaklar, hatta belki de bir müze."

"Ben olsam buna güvenmezdim," dedim yumuşak bir sesle.

Kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

"Bak, ben bir yatırımcıyım ve resimlerin için uygun bir amaç buldum bile," dedim telefonumu arka cebimden çıkarıp başparmağımı ekranda kaydırarak. "Biraz çaba sarf etmem gerekti. Güven fonumu bile devreye soktum ama onları ele geçirdim. Yüz doksan üç tablonun hepsini. Onlarla ne yapa-

cağımı tahmin etmek ister misin?" Başımı kaldırırken sesim neşeli, duruşum kendinden emindi.

Yutkunurken âdemelması hareket etti ve yüzünün rengi soldu.

"Utanma, Fairhurst. Sen böyle biri değilsin." Telefonumu yüzüne doğru ittim ve evine zorla girmemi takip eden günlerde neler yaptığımı gösterdim. Tüm tablolar doğrudan Knight'ın adresine gönderilmişti ve bu da bana on binlerce dolara mâl olmuştu. Bunun ardından en iyi arkadaşım yerel bir plajda şenlik ateşi yakıp büyük bir mutlulukla, alevleri kaliteli tuval ve özenle hazırlanmış boyalarla beslemişti. Hepsi muhteşem bir şekilde kumun içinde erimiş, okyanus da geriye kalan her şeyi yıkayıp götürmüştü.

Fairhurst telefonumu alıp ateşin etrafında koşan, gülen ve alevlerin üzerine benzin döken gençlerin videosunu küçümseyerek izledi. Birkaç saniye sonra telefonu bana geri fırlattı.

"Sen öldün! Sen bittin. Seni öldüreceğim!"

Telefonu cebime soktum, o odada bir ileri bir geri volta atarken esnedim. Tüm kariyeri alevler içinde kül olmuştu.

Odanın ortasında aniden durdu. "Hepsini mahvettin ama gitmesini her şeyden çok istediğin, çocukluk odanın önünde asılı olanı değil." Sesi zehirle doluydu.

Göğsümdeki donuk acıyı görmezden gelerek güldüm. "Üzerinde çalışıyorum."

"Yapamazsın."

"Yapamaz mıyım?" Çenemi ovuşturdum. "Yoksa yapmamalı mıyım? Bunlar çok farklı iki şey. Seni şu anda öldürebilirim ve sen beni durduramazsın bile çünkü senin hakkında bildiklerimi ortaya dökersem zaten ölmüş sayılırsın. Hapse atılırsın, paran ve prestijin elinden alınır, hapishane arkadaşların seni öldürmesin diye hücre hapsinde yaşarsın."

"Söylediğin her şeyi inkâr edeceğim. Her bir kelimesini. Sıfırdan başlayacağım. Yeni resimler yapabilirim!" diye bağırdı yüzüme. "İki kat daha fazla çalışacağım."

Kaşlarımı çattım. "Bu biraz zor olacak."

"Nedenmiş o?" Yine yemi yuttu.

İki milyon dolara sigortalanmış, parasını kazandığı biricik sol elini tuttum –bu işte hepimizin solak olması ne kadar da komikti– ve baskı noktasını bulup sertçe sıktım. Acı içinde çığlık attı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Elini göğsüme doğru kaldırdım ve başparmağının kırılma sesini duyana kadar büktüm. Tatmin ve *intikam* duygusu içime işledi.

Gözlerimiz buluştuğunda onunkiler öylesine şoke olmuş ve dehşete düşmüştü ki bıçağımı boğazına dayadığımda ne hissedeceğini merak ettim. İfadesiz bir şekilde bileğiyle doksan derecelik bir açı yaparak onu göğsümün diğer tarafına doğru hareket ettirdim. Ön kolum dirseğinin üzerindeyken kolunun kırıldığını duyana kadar baskı uyguladım. Onu duvara doğru itip yere düşmesine izin vermeden önce avazı çıktığı kadar bağırdı. İnleyerek, bükülmüş başparmağına ve dirseğinden çıkan kemiğe baktı. Masasına doğru uzanıp el değmemiş kahve fincanımı aldım ve yere, bükülmüş bedeninin yanına döktüm.

"Tüh," dedim kuru bir sesle. "Daha dikkatli olsan iyi edersin. Kayabilir ve diğer kolunu da kırabilirsin. Daha da kötüsü, ölümcül bir kaza geçirebilirsin. İşte o zaman çok yazık olur."

Gözleri yaşlarla bulanıklaşmış, vücudu acıdan titrer hâlde iki büklüm olmuştu. İntikam ararken tüm varlığınız tehlikeye girdiğinde, bazen kendinize peşinde olduğunuz tatmini elde etmenin buna değip değmeyeceğini sorarsınız.

Cevabım evet.

Mermer gibi sertleşmiştim ve Lenora'ya beni kendinden mahrum bırakamayacağını hatırlatmaya hazırdım. Arkamı

dönüp Harry'yi önümüzdeki bir yıl boyunca sanatsal anlamda uyuşmuş, kurumuş ve mahvolmuş hâlde bıraktım.

Kapıyı arkamdan çarparken, "Olanları birine anlatırsan hayatının geri kalanında hapiste çürürsün," diye hatırlattım. Feryadı kalenin duvarlarına işlerken tek düşünebildiğim, *bir zamanlar benim de aynı şekilde ağladığım ve tek bir damla bile gözyaşı dökmediğimdi.*

***

Günün geri kalanını çalışarak geçirdim, Harry hastaneye götürülürken üst kattan gelen ambulans sesini duymazdan geldim. Saat akşam yediyi gösterdiğinde odama döndüm, duş aldım ve akşam yemeğini atlayarak doğruca İyi Kız'a gittim. Kendimi gergin hissediyordum. Konuşmadığımız her gün içimde bir boşluk bırakmıştı. Onu yatıştırmak için tek yapmam gereken doğum gününü kutlamaksa, sanırım elimi taşın altına koymaya hazırdım.

Yani, doğum gününün boktan geçtiğini biliyordum, o yüzden şu noktada bu basit bir nezaket olacaktı.

Aklımdan Lenora'nın Pope'la planları olabileceği düşüncesi geçse de bu beni caydırmadı. Pope devam eden bir sorundu ama onunla başa çıkabilirdim.

Telefonum bugün birinci kez çalmaya başladığında Len'in kapısındaydım.

Babam arıyordu.

Sorunu neydi? Harry'nin evine girdiğimden beri annemle üç kez konuşmuştum, babamın benimle konuşmak istediğinden bahsetmesini bekliyordum ama hiç bahsetmemişti. Bir keresinde telefonu babama vermeye çalışmış, o da beni sonra arayacağını söylemişti.

Karısından bir şey saklamış olması (babam annemden hiçbir şey saklamazdı) beni huzursuz etmişti ve bu da yapacağımız konuşmanın hevesle katılacağım türden olmayacağı anlamına geliyordu.

Bu gece onu görmezden gelmeyi planlamıyordum ama lanet olsun, geri dönüp telefona cevap vermeyecektim. Kötü Hayatımı biraz daha az sefil hâle getirmek için İyi Kız'ı alt etmem gerekiyordu.

Kapıyı çaldım, artık içeri dalacak durumda olmadığımı çok iyi biliyordum. O altı yıl önceki kız değildi. Sadece kendime bile olsa itiraf etmeliyim ki onun her iki hâli de beni tahrik ediyordu.

Tatlı ve masumdu.

Sinirli ve psikopat.

Bu kombinasyon, aletimi ondan uzak tutma isteğimden *çok daha* fazla onu becermek istememe neden oluyordu.

"İçeri gel," dedi tatlı ses tonuyla.

Kapıyı iterek açmaya başlamıştım ki bu davetin bana değil, onu düzenli olarak ziyaret eden Pope'a yapılmış olabileceği aklıma geldi.

Ya çıplaksa?

Olmasa iyi olur. Onu becerdikten sonra aptal kıçına bir şaplağı hak ederdi.

Ama *kısıtlama* denen garip ve medeniyet dışı bir şey yaşıyordum. Beni yine Çin yemeği artığı gibi kapısının önüne koymasını istemiyordum.

"Benim, Vaughn," dedim olabildiğince alaycı bir şekilde ve beni kovmasını bekledim.

Cevap vermeden önce birkaç saniye geçti.

"Ee? Ne bekliyorsun?" diye cevapladı kayıtsızca.

Ne mi *bekliyordum*? Lanet olsun.

Onu çalışırken, kitap okurken ya da sadece Vaughn Spencer isimli insanlarla seks yapabileceği bir dine geçerken bulmayı umarak kapıyı açtım. Bunun yerine, daha önce üzerinde hiç görmediğim bir şey giymiş hâlde çizim masasına yaslanırken buldum. İpeksi siyah geceliğinin, memelerinin üzerinde bağladığı pudra pembesi bir kurdelesi ve bembeyaz kalçalarının yanlarını ortaya çıkaran bir yırtmacı vardı.

Bu şekilde dururken tepeden tırnağa tanrısal mükemmellikte yaratılıp şekillendirilmiş denizden yükselen Afrodit'e benziyordu. Kendinden emin. Muhteşem. Zevkli ve şehvetli.

Ayrıca durumun böyle olmadığını; güvensiz, mantıksız bir yanının olduğunu bilmek onu daha da çekici ve yatağa atılır yapıyordu.

Huşu içinde soluksuz bir, "Siktir," kelimesi duyuldu.

Cümleyi tamamlamasını bekleyerek kaşlarımı çattım, sonra bu cümleyi kuran zavallı orospu çocuğunun ben olduğumu fark ettim.

Bacak bacak üstüne atmış, bana eğlenerek bakıyordu.

"Çeneni istediğin zaman yerden toplayabilirsin, Spencer."

Saldırgan ve iğrenç bir şey söyleme dürtüsüne direnerek şaşkınlıkla baktım. Bu bir içgüdüydü ama bu geceki son hedefime, yani çamaşırının içine giden yol bu değildi. Peki ya onu becermemi istediği için bana seslenmişse?

Aklıma bir düşünce geldi, hem de endişe verici bir düşünce. Onunla tam anlamıyla seks yapıp belki de bundan zevk bile alabilirdim. Bir şeyler korkunç şekilde ters gitse, mesela aletim yanlışlıkla yasak bir yere girse bile bunu asla yüzüme vurmayacak türden bir kızdı o. Bâkire olduğundan bahsetmiyorum bile.

Belki de.

Umarım.

Hay sikeyim.

"Vaughn?" Başını yana yatırmış, Benim Sikik Beynimden yaşam belirtisi bekliyordu.

Yerine yerleştiriyormuş gibi yaparak elimle çenemi yukarı kaldırdım. "Mutlu oldun mu?"

"Çok." Masadan kalktı ve bana doğru yürüdü.

Konuşmasını bekleyerek öylece durdum. Bana buraya bir daha gelmememi söylemişti ve onu fikrini değiştirmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Lenora pek çok şeydi ama sözünden dönen biri değildi.

Burun buruna geldiğimizde, "Kapıyı arkandan kapat," diye fısıldadı yüzüme doğru. "Sonra da yatağıma gir."

Ve ben de aptal, azgın, genç bir pislik olduğum için söyleneni yaptım.

Lenora

"Beni zorlarsan, seni çok daha fazla zorlayacağımı söylemiştim." Dilimi şaklatarak seksi iç çamaşırlarımla Vaughn'a doğru yürüdüm. "Aslında bunu aylar önce, biz hâlâ son sınıftayken söylemiştim. Hatırladın mı?"

Çünkü ben hatırlıyordum.

Vaughn yatağıma oturdu. Arkasındaki metal yatak başlığı yuvarlak, ince ve planım için mükemmeldi. Pope'un bana verdiği, nereden aldığını sormaya cesaret edemediğim kelepçeleri komodinimin çekmecesinden çıkardım ve Vaughn'ın dar beline sarıldım, nefesini içine çekerken gömleğinin altında karın kaslarının gerildiğini hissettim.

Boğazı titrese de büzülmüş dudakları ve asık suratı yerli yerindeydi. Onda, sonradan görme erkeklerin satın alamayacağı üst sınıf bir özellik vardı; bacaklarınızın arasında bir şeyler uyandıran zengin bir çocuğun dudak büküşü.

En azından benimkine böyle yapıyordu.

Beni kısılmış, yırtıcı gözlerle izlerken muhtemelen diğerleri gibi diz çökmeyi ve saçımı önümden çekmekten bile

aciz hâlde yatak başlığıma kelepçelenerek ona hizmet etmeyi planladığımı düşünüyordu. Tahmin edilebilir biriydi ve istediğini elde etmeye fazlasıyla alışmıştı.

Ama istediğimiz şeyler her zaman ihtiyaç duyduğumuz şeyler olmuyordu. Vaughn'ın dünyayı onun yönetmediğine dair bir hatırlatıcıya ihtiyacı vardı; güzel, cömert bir doz gerçekliğe. Hepsinden önemlisi, samimiyet hakkında da bir iki şey öğrenmeye.

Abartılı bir alaycılıkla, "Sonunda dudaklarını aletimin etrafına dolamaya mı karar verdin?" derken sesi şehvetle kalınlaşmıştı.

Ona defolup gitmesini söylediğim son konuşmamızın konusunu hâlâ açmamıştık. Her şeyi unutmuş gibi görünüyordu. Gözlemci, keskin zekâlı Vaughn'a hiç benzemiyordu. Seksi bir gecelikle ne yaptığımı sormayacak mıydı? Neden onu yatağıma kelepçelemek istediğimi? Neden kalbimden geçeni değiştirdiğimi?

Kalbinin bununla hiçbir ilgisi yok, diye kendimi azarladım. *Sadece ona bir ders veriyorsun.*

Kısmen kurtarılmış ama çoğunlukla mahvolmuş, sadece yüzü mükemmel bir şekilde sağlam kalmış olan heykelim odamın köşesinde basit bej bir kumaşla örtülmüştü. Tuhaf, ben de onun kadar parçalanmış hissediyordum.

Vaughn'ın sorusu karşısında omuz silktim. "Öğrenmenin tek bir yolu var, değil mi?"

Elini tuttum. Kaslı kolu ağır ama gevşekti, iş birliğine hazırdı ve karnımın alt kısmında biriken heyecan kalbimin atışlarına yansıyordu.

İlk bileğini yatak başlığına kelepçeleyerek ona doğru eğildiğimde geceliğimin içinden memelerimi ağzına doğru bastırdım. Vücudum tatlı bir ağrıyla sızlarken diğer bileğini

de kelepçeledim. Vaughn bana dokunmaya çalışmadı. Büyülenmiş gibiydi, ağırlaşmış gözleriyle her hareketimi izliyordu.

Seni zavallı herif.

"Merak etme, İyi Kız. Sana yol gösteririm. Sakso çekmek o kadar da zor değil."

Ayağa kalkıp ona sırtımı dönerken, "Sanırım bu ikimiz için de bir ders olacak," dedim neşeyle.

Kapıma doğru yürüdüm, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki boğazımda hissedebiliyordum. Odadaki atmosfer değişmiş, tehlike ve beklentiyle yoğunlaşmıştı.

Bu geceden sonra bana İyi Kız diyeceğinden şüpheliyim, Spencer.

"Nereye gidiyorsun? Hemen buraya gel."

Ses tonu tehditkârdı ama metal yatak başlığıma kelepçelenmiş hâldeyken bana yapabileceği hiçbir şey yoktu. Durumun en güzel yanı da buydu zaten, güçten tamamen yoksun olması.

Kapıyı açıp kenara çekildim. Pope mükemmel bir zamanlamayla içeri girdiğinde üzerinde hâlâ gri, lekeli pantolonu ve kirli beyaz gömleği vardı. Boya, vernik ve işçilik kokuyordu.

"Spencer, dostum. Seni uygunsuz bir pozisyonda görmek ne hoş." Yüzündeki teri sildi.

Arkama baktım, Vaughn'ın kolları başının üzerinde kelepçeli hâlde yatağımda döndüğünü gördüm. Çekiştirerek yatağı bir santim yerinden oynattı. İrkilmemesine rağmen kelepçelerin bileklerini kesmiş olabileceğini biliyordum.

"Siktir ol git, Pope."

"Sanırım Lenny'yi sikmekle yetineceğim. O çok daha lezzetli görünüyor. Diğer konulara girmiyorum bile." Parmaklarını şıklattı ve işaret parmağını uzatarak Vaughn'a göz kırptı.

Vaughn'ın gözleri büyüyerek öfkeyle parladı. İlk kez gerçekten rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Bir kıkırdamayı bastırarak çizim masama doğru yürüdüm, kalçamı masaya

yaslayıp parmaklarımla masanın kenarını kavradım. Pope bana doğru ilerledi, kirli gömleğini çıkarıp adımlarının ortasında yere fırlattı.

"Ne yapıyorsunuz lan böyle?" Vaughn yatağımda oturduğu yerden homurdanarak kelepçeleri tekrar çekiştirmeye başladı.

Ben zayıf, küçük ve korkmuş bir hâldeyken üstüme geldiği yataktı. İşler tersine dönmüştü, tıpkı söz verdiğim gibi.

Kim bilebilirdi ki? Spencer bu açıdan manzarayı beğenmemişti.

Pope kaslı sırtı Vaughn'a dönük hâlde daha fazla talimat bekleyerek benden bir adım ötede durdu. Bunu doğum günümden önce konuşmuştuk. İstediğim şey buydu. Benim hediyem. *İntikam*. Vaughn'ın kalbinin, benimkinin okulun son günü kanadığı gibi kanamasını istiyordum.

Sanki biri ruhunu pençeleriyle söküp yere atmış, kalabalıktakilerin her kahkahada, alayda ve yuhalamada üzerine basmaları için bırakmış gibi hissetmesini istiyordum.

Yüzümü ciddiyetle düşmanıma çevirdim.

"Sana bunun sonuçları olacağını söylemiştim. Arabella'nın okulun son günü herkesin önünde sana sakso çekmesine izin verdin. Haberin yayılıp bana ulaşacağını ve böylece bana zorbalık eden işkencecimin seninle birlikte olduğunu öğreneceğimi bildiğin hâlde komşunun nişanı için Indiana'ya uçarken onu da yanında götürdün. *Sonra* onu buraya getirdin. Şimdi de babamla ilişkisi var. Poppy ve Harry dışında ailemden bir o kaldı. Bu gerçekten bardağı taşırdı, Vaughn. Ateşle oynarsan yanarsın."

Tanrı olsan da olmasan da.

Onun içindeki bir şeyi uyandırmak istiyordum; insani, vahşi ve utanç verici bir şeyi. *Arzuyu*. Şehveti.

Açıkça itiraf etmese de bâkirdi ve nedenini bilmesem de seks onu tiksindiriyordu. Yakınlık onu korkutuyordu. Yine de

çılgınca, berbat bir nedenden dolayı onun ilkim olmasını istiyordum. Vaughn'ın âşık olamayacağını biliyordum ama ondan bir parça çalmak istiyordum. Zamanını. Yeteneğini. Sözlerini. Gülümsemesini ve evet, bekâretini de. Vaughn Spencer'ın her şeyini çalmak istiyordum.

Şaşırtıcı derecede dokunulmazdı. Yarı-tanrı gibi. Gerçek dışı.

"Zayıftın," diye alay eden Vaughn'ın sesi kayıtsız ve sakindi, pazuları başının yanında şişiyor, bu pozisyonda bile gururlu duruşunu ortaya çıkarıyordu. "Ben seni güçlü, dirençli birine dönüştürdüm. Seni bizden biri yaptım. Artık kimsenin saçmalıklarını dinlemiyorsun, benimkileri bile. Hepsi bir yıl içinde oldu. İşim bittiğinde artık siyah saçlara ve gotik saçmalıklarına ihtiyacın kalmamıştı. Herkes senden korkuyor ve sana saygı duyuyordu. Gücümden alıp sana verdim çünkü bana her saygısızlık ettiğinde, meydan okuduğunda bu *beni* zayıflatıyordu. Kendini savunabilmen için çok çalıştım. Seni kurtardım Astalis, üstelik bir kez de değil."

Bir süre sessizlik oldu.

Ne demek istedi? Beni başka ne zaman kurtarmıştı?

Bu mantığa gerçekten inandığını, bana karşı ne zaman acımasız ya da kaba davransa bunun beni sertleştirdiğini düşünerek davranışlarını mazur gördüğünü biliyordum.

Gülümsedim. "Öyleyse bence çok iyi bir iş çıkardın. Görünüşe göre ben de halka açık seks gösterilerine düşkün biri..."

"O zaman birlikte değildik," diye tersledi ben daha cümlemi bitiremeden.

Haklıydı. Birlikte değildik ama yine de onun bana ait olduğunu hissediyordum, en az onun benim ona ait olduğumu iddia ettiği kadar.

"Şimdi de birlikte değiliz," diye karşılık verdim.

Sanki bütün bunlar büyük bir şakaymış gibi güldü. "Gerçekçi ol."

"Şimdi gerçekçi olmanın zamanı değil. Şimdi *ödeşme* zamanı."

Bununla birlikte Pope'un yüzünü tutup benimkine yaklaştırdım. Nefeslerimiz birbirine karıştı, tatlı ve sıcaktı. Kolu belime dolandı, parmakları sahte bir sahiplenme duygusuyla sırtımın üzerinde geziniyordu. Diğer kolu aramıza girerek yüzümü kavradı.

"Hayır," diyerek yattığı yerden gürleyen Vaughn'ın sesi vahşiydi.

Pope dudaklarını dudaklarıma dayayıp beni usulca öptü, Vaughn'ın görebileceği bir açıyla dilini dudaklarımın arasına kaydırdı.

Aslında öpüşmemizin en ateşli yanı onun izlediğini bilmekti. Pope iyi öpüşmüyor değildi ama odadaki varlığını neredeyse hiç hissetmiyordum. İntikam tatlı ve keskindi, bacaklarımın arasının zonklamasına neden oluyordu.

Arabella'nın Vaughn'a hizmet edişini izlerken neredeyse ölüyordum ama bunun bir kısmının beni tahrik ettiğini de inkâr edemezdim.

"Sakın bunu düşündüğüm yere götürmeye kalkma, İyi Kız. Küçük dâhi arkadaşını öldürürüm ve ailesine, memleketi Yavşak Köy'e saçmaları için küllerini bırakma zahmetine bile girmem."

Vaughn'ın bu güne kadar gerçek, çiğ bir kıskançlık yaşamamış olması kalbimi kırmıştı. Benden nefret ettiğini sanıyordu ama gitmeme izin vermiyordu. Her zaman beni aramıştı. Uzak durduğumda çıldırıyor, çok yaklaştığımdaysa siniri bozuluyordu. Bana olan hislerinin bir adı vardı ve ona bunu öğretecektim. Yaptığım son şey olsa bile.

Asla aşkına karşılık veremeyecek olsam bile.

Pope'la öpüşmem derinleşirken siyah geceliğimi yukarı sıyırarak uyumlu dantel külotumu ortaya çıkardım. Normalde rahatlığı seçerek esnek pamuklu çamaşırları tercih ederdim ama Vaughn'la alay etmek istiyordum. Kelepçelerin metal yatak başlığına çarptığını ve yatağın bize doğru santim santim kaydığını duydum. Raff'la öpüşürken gülümsedim.

"Bu piçi yerin dibine sokacağım. Yapacağımı biliyorsun," diye tıslayan Vaughn'ın gözleri buz kadar keskindi. "Şimdi bir adım geri çekil ve bu işi sadece iki sopa ve bir uyarıyla bitirelim. Canını seviyorsan, Pope çünkü şu anda ondan çok kendi belanı sikiyorsun."

Raff bir an için benden uzaklaştı ve şefkatli bir gülümsemeyle yüzüme dokundu. İyi bir arkadaş olup bana bu konuda yardım etmişti. Vaughn'ın başlattığı bu çarpık güç mücadelesinde gururumu ve gücümü geri kazanmama yardım etmek dışında bu oyunda hiçbir rolü yoktu.

"Ama Spencer, dostum o *çok* tatlı."

Pope, memelerimin arasından karnıma kadar uzanan çizgi boyunca geceliğimin üzerine bıraktığı öpücüklerle vücudumdan aşağılara doğru inmeye başladı.

"Bu kadar *yeter*," diye hırladı Vaughn. "Lenora, amacına ulaştın. Aylardır kimsenin önünde sakso çektirmedim. Beni serbest bırak."

Onu görmezden geldim. Büyük olasılıkla Vaughn'ın Carlisle Kalesi'ne geldiğinden beri kaçamaklarımız dışında kimseyle oynaşmadığını biliyordum. Ancak bana göre felaketi kapıma getiren oydu. Arabella onun yüzünden buradaydı.

Ayrıca, çocukluğumdan beri içten içe beslediğim biraz dengesiz bir teori vardı. Fıskiyenin arkasında, kızgın güneşin altında yarı erimiş aptal bir çikolatayı paylaştığımız o andan beri özel bir bağımız, cinsel bir bağlantımız olduğuna inanıyordum.

Oysa Vaughn o zamandan beri düzinelerce kızın ona otuzbir çekmesine izin vermişti.

Beni öpmekle tehdit ettikten, bana insanlığının ilk izlerini gösterdikten ve birbirimize bakıp başka birini *tanımanın* korkunç bir hata olacağını anladıktan sonra başkalarının ona dokunmasına izin verdiği her seferinde bana ihanet etmişti. Biz tesadüfen bir araya gelmemiştik. Kader tarafından getirilmiştik. Ruhlarımız değilse de bedenlerimiz birbirimize aitti ama o, anlaşmayı bozmuştu. Hem de birçok kez.

Hata yapmaya hakkı olan tek kişi Vaughn değildi.

Birbirimizin affına ihtiyacımız olacaksa benim de günah işlemem gerekiyordu.

O bana birçok kez yanlış yapmıştı. Ben ona hiç yanlış yapmamıştım. Ta ki şimdiye kadar.

Onun da affetmesi gerekiyordu.

Bu, *benim* yatak arkadaşlığımıza geri dönmemiz için uğraşma biçimimdi.

Pope külotumu indirirken soğuk havanın esintisini şişmiş klitorisimde hissettim. Kenara fırlattığım külotum duvara çarptı. Raff yüzünü bacaklarımın arasına indirdi ve uzun, açgözlü bir nefes aldı.

"Hımm," dedi içime doğru ürpererek.

Vaughn sahneyi sessizce kabullendi. Gözlerimi Raff'ın vahşi, sarı bukleli kafasından kaldırıp bizi seyreden Vaughn'a baktım. Kelepçelere direnmeyi bırakmıştı. Çenesi titreyerek öylece izliyordu.

"Seni durdurmak için ne söyleyebilirim?" diye söylendi.

Pazarlık. Dünyaya inen ve bir ölümlüyle anlaşma yapmaya çalışan tanrı.

"Ne istiyorsun, Lenora? Başkalarının olmaması mı? Akşam yemeği randevuları mı? Stajyerlik pozisyonunu geri mi istiyorsun?"

"Bir özür," dedim gülümsemeden.

Pope bekledi. Ağzı kasığıma o kadar yakındı ki neredeyse üzerimde hissediyordum.

"Başlangıç olarak," diye ekledim.

"Özür dilerim." Vaughn kelimeyi zehirli bir şeymiş gibi tükürürcesi söyledi, tadına alışması birkaç saniye sürdü.

"Ne için?" Sohbet eder gibi sordum.

"Hem bir okyanus ötedeyken hem de benden birkaç metre uzaktayken rastgele insanların bana otuzbir çekmesine izin verdiğim için. Arabella'yı buraya getirdiğim için özür dilerim. Oyunumuzda sadece bir piyon olacağını düşünmüştüm. Babanı becereceğini hiç düşünmemiştim. Başka?"

Çenemi ovuşturdum, sözleri içimde bir yerleri kesmemiş gibi davrandım. "Artık bana malınmışım gibi davranmak yok. İkimiz de seninle eşit olduğumu biliyoruz."

"Tamam," dedi, plana devam etmeye hevesli görünüyordu. "Şimdi ben odanın öbür ucundan yapmadan önce onun suratını dağıt."

Başımı yavaşça iki yana salladım, büyük adımı atacaktım. Bana stajyerlik pozisyonunu veremezdi, bunu biliyordum ama istediğim diğer her şey zaten verilmişti. Bu yüzden tekrar tekrar bana gelmeye devam etti. Beni reddedemiyordu.

Başka bir şeye ihtiyacım vardı. Büyük bir şeye.

"Gizli heykelini görmek istiyorum," diye ekledim. "Gizemli sanat eserini."

Vaughn gözlerini kapadı ve kesik bir nefes verdi. Yüzüne yumruk yemiş gibi görünüyordu. *Çok ileri gittim*, diye düşündüm.

"Başka bir şey, Len" diye homurdandı sessizce. "*Herhangi bir şey.*"

"Hayır."

Gözlerini sımsıkı kapattı, göğsü acı çekiyormuş gibi inip kalkıyordu. Gözlerini tekrar açtığında yüzünde ölü ve boş bir ifade vardı. O gerçekten de siyah bir kuğuydu.

"Çabuk ol," dedi boyun eğerek.

"Gözlerini açık tut, *Otomatik Portakal* tarzında."

"Siktir git."

"Bu bir söz mü?" diye alay ettim.

"Bu geceden sonra mı? Yanından geçersem şanslısın, Astalis."

Ve böylece Raff'ın ağzı bacaklarımın arasında kayboldu. Başımı geriye attım, vajinamı aralayıp kendinden emin bir ustalıkla içeri giren dilinin sıcak ve ıslak hissiyle şaşkına döndüm. Kıçımın iki yanından kavrarken boğazından bir inilti yükseldi. Kendimi masaya yasladım ve o bana ziyafet çekerken aşağıya baktım.

Pope dilini vajinamın tabanından klitorisime kadar daireler çizerek gezdirdiğinde ve tekrar tekrar klitorisime hafif fiskeler vurduğunda ağzımdan bir inilti kaçtı. Titriyordum. Meme uçlarım sertleşmiş, memelerim şişip hassaslaşmıştı ve arzuyla sızlıyordu. Memelerimden birini tutup Vaughn olduğunu hayal ederek sıktım ve hiç böyle bir şey yapar mıydı, almadan verir miydi diye merak ettim.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandım.

Vaughn'ın keskin sesi uzaktan kükreyerek, "Hem de öfkeli olanından," dedi. "Unutma, bunu sana yapan benim, o değil. Bunu ikimiz de biliyoruz. Altında hayal ettiğin kişi benim, Len. Benim. Geçmişte. Şimdiki zamanda. Ve gelecekte. Daima ben olacağım."

Bir bacağımı Pope'un omzuna doladım ve parmaklarımı onun ipeksi saçlarında gezdirdim. Zevk içimde bir kasırga gibi yükseliyordu. Her santimim şehvetle yanıyordu.

"Tıpkı senin beni binlerce kez emdiğin gibi," diyerek konuşmaya devam etti. "İlk oral seksimden sonuncusuna kadar gördüğüm sendin."

Pope dilinin hızlı darbeleriyle klitorisime masaj yapıyor, ağzının içine çektiği vajina dudaklarımı emiyordu.

"Fıskiyenin arkasındaki o günden beri sevişmek istiyoruz. Sadece bunu nasıl adlandıracağımızı bilmiyorduk. Ama şimdi biliyoruz."

Aklım başımdan gidip vücudum ileri geri sarsılarak neredeyse şiddetli bir orgazmla patlarken kasığımı Pope'un dudaklarına bastırdım ama Vaughn'ın adını soluyordum. Zevk içime dalga dalga yayıldı. En iyi arkadaşımın bana şeytanca gülümsediğini görmek için aşağı baktım, dudakları şişmişti ve ıslaklığımla parlıyordu.

"Lezzetli." Bakışları hâlâ benimkilere kilitliyken başparmağını son bir kez daha içimde gezdirip ıslaklığı iyice yaydı.

Pope bir şiir gibi güzeldi. Yüzünü her gün okuyabilir, yine de hayranlık duyacak yeni bir şey bulabilirdiniz. Bir gün biri bu yetenekli, muhteşem adamı kapacak ve o kadın çok şanslı olacaktı. Benden çok daha şanslı olacaktı çünkü ben tarihin en karmaşık adamı Vaughn'a inkâr edilemez bir şekilde saplantılıydım.

Başımı kaldırıp Spencer'a baktım. Sessizdi, bakışları benimkilere sabitlenmişti. Abartılı bir duygu gösterisi beklemiyordum ama tepki vermemesi epey ürkütücü geliyordu.

"Pope, defol git," diye bağırdı.

Pope ayağa kalkarken bana sorgulayan bir bakış attı, başımı gidebilirsin anlamında salladığımda parmaklarımın üzerinde yükselip usulca dudaklarına bir öpücük kondurdum. Kulağıma bir fiske vurdu, arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Orada durup kapının pervazına vurdu, sırtı hâlâ bize dönüktü.

"Senden korkmuyorum, Spencer ve seni mahvedeceğim tarzı konuşmaların da geceleri uykumu falan kaçırmıyor. Ancak netlik kazandırmak için söylüyorum, senin kıza karşı romantik bir ilgim yok. O benim arkadaşım. Bu da her zaman arkasını kollayacağım anlamına geliyor. Bu *aynı zamanda* onu mutlu edersen seninle bir sorunum olmayacağı anlamına da geliyor ama onu incitirsen..." diye devam etti ve gülerek başını salladı. "Koca ağzın ve zengin baban bile seni yapacağım şeyden kurtaramaz. İyi geceler çocuklar." Kapıyı arkasından kapattı.

Vaughn bana bakarken öyle öfkeliydi ki pürüzsüz teni, çatık kaşlarının ve somurtkan ağzının etrafında kırışmıştı.

"Kelepçeleri çıkar," diye emretti.

Komodinden anahtarları alıp onu serbest bıraktım, bunu yaparken de ona yaslanmak zorunda kaldım. Rafferty'nin ağzının sersemleten, nabız gibi atan sıcaklığını hâlâ vajinamda hissedebiliyordum ve bu da gergin çenesini kırılma noktasına kadar sıkan, bana doğru nefes almaya bile cesaret edemeyen Vaughn'ın üzerinde ürpermeme neden oldu. Onu bırakır bırakmaz ayağa kalkıp botlarının bağcıklarını sıktı.

Gidiyordu.

Umursamıyormuş gibi yaptım, kendimi yatağa attım ve komodinin üzerindeki fantastik kitabımı alıp bıraktığım yerden kitap ayracını çıkardım. İki yüzlü bir piç olmak istiyorsa, olabilirdi ama benimle değil.

Kapıdan çıkıp gideceğini ve sakinleştikten sonra geri geleceğini düşünmüştüm ki ruh hâline bakılırsa bu yaklaşık on yıl sonra olacaktı. Bunun yerine, odamın köşesine doğru fırlayıp çizim masasını kaptı ve duvara çarparak ikiye böldü. Sırada Pope'un hâlâ yerde duran gömleği vardı. Pencereyi açıp onu dışarı fırlattı ve ardından dönüp duvarı yumruklamaya başladı. Kemiklerin çatırdadığını duyduğumda bir çığlık atıp ayağa fırladım.

Eli.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Kendine zarar vereceksin. Çalışamayacaksın."

Beni görmezden gelerek bej renkli kumaşa doğru yürürken, elinin kanı zemine damlıyordu. Kumaşı tutup bir kenara fırlatarak en büyük zayıflığımı ortaya çıkardı.

Heykelimi.

Mahvolmuş. Yıkılmış. Bu hâliyle bile kendi tarzında hâlâ mükemmel olan eserime.

Heykelin önünde durdu, çenesini kaldırıp alçak sesle ıslık çaldığında nihayet kendini biraz kontrol edebiliyordu.

Dalgın bir tavırla, "Biri âşık olmuş ve ortalığı birbirine katmaya karar vermiş," derken ses tonunda zerre kadar zevk yoktu.

Ona doğru koştum, yerdeki bezi kaptım ve tekrar eserimin üzerini örttüm.

"Buna hakkın yoktu." Göğsünden ittim.

"Hak mı?" Yüzüme acı acı gülerken o da beni itti.

Vaughn benimle ilk kez rızam dışında ya da hak etmediğim bir şekilde fiziksel temasta bulunuyordu ve ilk kez sesini bu kadar yükselttiğini duyuyordum. "Bu koridorlarda nefesi vajina kokan, ağzı parlayan bir züppe dolaşıyor çünkü sen onun yüzüne oturmayı tercih ettin. Şimdi dönmüş bana haktan hukuktan mı bahsediyorsun? Sen kafayı yemişsin." Bu kadar dengesiz birine bulaştığına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

Bir omzumu kaldırdım. "Çifte standarttan bahsetmişken, Arabella nasıl? Son zamanlarda onu gördün mü? Bilirsin, aletin ağzında değilken?"

Babamla özel bir ilişkisi var mıydı? Tanrım, detayları düşünmek bile istemiyordum.

Vaughn elini elmacık kemiğinden çenesine doğru götürdü ve hayal kırıklığıyla derisini ovuşturdu. Yaralı parmak eklemlerindeki kanı yüzüne bulaştırdı. "Nereden bilebilirim ki? Indiana'ya yaptığım yolculuk da dâhil olmak üzere hayatım boyunca onunla altı kelime konuştum. Sen bu adamla her gün görüşüyorsun. Tüm o geceler boyunca iyice antrenman yaptınız mı bari?"

Şaşkınlıkla başımı yana eğdim. "Her gece burada olduğunu nereden biliyordun?"

Yanakları kıpkırmızı oldu, canlı ve gençlikle doluydu. Kaşlarını çatarak yan döndü. "Bu bir hataydı."

"Düzelt o zaman. *Git buradan.*"

Kapıya doğru göndüğünde kalbim sıkıştı.

Beni dinleme. Gitme.

Yürüdü, durdu, sonra topuklarının üzerinde geri döndü.

"Yapamam," diye homurdanırken yaptığı heykeller gibi hareketsiz duruyordu. "Lanet olsun, gidemem!"

"İstismara uğramış bir eş gibi konuşuyorsun." Gülümsemeye karşı koydum.

"Öyle hissediyorum." Uzun ve acılı bir iç çekti. "Aramızdaki bu şey..." Eliyle işaret etti. "Başarısız bir organ nakli gibi. Bedenim hissettiğim her neyse onu reddediyor. Hücrelerimin her birinde yabancı ve garip bir şey var. Kanser gibi yayılıyor. Onu söküp atmak istiyorum. *Seni* söküp atmak istiyorum, Lenora. Seninle dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım yok."

"Artık iyi bir kız değil miyim?" Histerinin boğazıma yükseldiğini hissettim ama sakin kaldım. Ünvanımı korumak isteyip istemediğimi bilmiyordum. Onun için bir anlamı vardı, bu da beni açıklanamaz şekilde gururlandırıyordu ama aynı zamanda aşağılayıcı bir lakap olduğunun da farkındaydım.

"Sen her zaman İyi Kız olacaksın."

"Bu dikiz şovundan sonra bile mi?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak kaşlarımı oynattım.

İnledi, insandan öte bir adamdan çıkan insani bir sesti.

"Sen iyi olduğun için İyi Kız değilsin ki. İyi Kız'sın çünkü *benim* için fazla iyisin ve bunu unutmamamız akıllıca bir davranış olur."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. Kendine güveni yokmuş gibi görünmüyordu. Bir adım öne çıkıp elimi omzuna koydum. "Pek çok insanın buna katılacağını sanmıyorum. Sen daha yeteneklisin, paran, potansiyel müşterilerin ve göze çarpan bir görünüşün var."

"Ayrıca sorunları, öfke problemleri ve düşmanları. Yapabileceğim şeyler..." Benden bir adım uzaklaşarak elimin aramıza düşmesine izin verdi. "Benim yapmak üzere olduğum şeyi yapabilecek biriyle birlikte olmamalısın."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de bir şekilde abartmadığını biliyordum. İçimde hep Vaughn'ın bir gün birini öldüreceğine dair bir his vardı. Göreceğimi gördükten sonra beni aramaya geldiği gece aklımdan geçen buydu. Boğazımı kesip kesmeyeceğini merak etmiştim.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bizim bir geçmişimiz ve bugünümüz var, Len. Geleceğimiz yok."

"Ben asla bir gelecek istemedim," dedim, hissettiğimden çok daha kendinden emin bir sesle.

"Ne büyük utanç." Dilini *şaklattı*.

Benden ne istediğini anlamıyordum. Bazen her şeyi istiyormuşum gibi hissediyordum, bazen de hiçbir şeyi.

Bir süre sessizlik oldu.

"O zaman yapma," diye fısıldadım. "Benim için yeterince iyi ol."

Ondan ne istiyorsun sen? diye bağırdı zihnim. *Bir ilişki bile istemiyorsun ki.*

Ama bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. İçimde Vaughn'ın yapmak üzere olduğu şeyi atlatamayacağına dair bir his vardı.

Başını iki yana salladı. "Yapmak zorundayım."

"Neden?"

"Çünkü kendi kendime yemin ettim."

"Yeminini boz," diye tersledim.

Bana doğru bir adım attı. Vaughn Spencer ve Lenora Astalis'in hiç bitmeyen tangosu. Yanağımı okşadı ve neden bilmiyorum ama sanki ayrılmışız gibi hissettim.

"Böyle devam edersek ve bir şey olursa vedalaşmak çok daha zor olur. Şimdi bile başka biri sana dokunduğunda dünyayı parçalamak istiyorum."

"Her acı dolu veda harika bir merhaba ile başlar." Hüzünle gülümsedim, avucuna doğru eğilirken gözlerimin akmayan yaşlarla parlak ve canlı olduğunu hissettim.

Göğsü çöktü ve hırıltılı bir nefes alarak beni kendine doğru çekti. "Harika şeylerle ne yapacağımı bilmiyorum. Onlardan hep uzak durdum. Beni öldürüyorsun, Astalis."

Beni on iki yaşımdayken öldürdün. Diğer çocuklardan hoşlanması gereken yanım var ya? Onu da yanında götürdün.

Bana hissetmemem gereken şeyleri hissettirdiği için öfkeyle ona baktım ve "O zaman *öl*," diye fısıldadım.

Başımın arkasını kavrayıp parmaklarını saçlarımda dolaştırdı ve beni acıyla, yakıcı kıskançlıkla kavrulmuş tutkulu, cezalandırıcı bir öpücüğe doğru çekti. Dillerimiz ilk kez birbirine değdiğinde çıkardığı tehditkâr homurtu, Pope'la yaptığım küçük numarayı affetmeye hazır olmadığını gösteriyordu.

"Benimsin." Çenemi kavradı, beni o kadar derinden öptü ki boğulacağımı sandım.

Üzerimde hak iddia ederek sınırlarını çiziyor ve beni işaretliyordu, bu ikimize de iyi gelmiyordu. Beni duvara yaslayıp soğuk betona bastırdığında heykelin üzerindeki kumaşı tekrar çekiştirerek yüzümü eğip ona bakmaya zorladı.

"Bunu görüyor musun?"

Konuşmadan yutkundum.

"Bu acıtıyor," dedi öfkeyle.

Acı. Bırakın itiraf etmeyi, bu duyguyu şimdiye kadar yaşayabildiğinden bile şüpheliydim.

"Neden?"

"Çünkü sen benden daha iyisin ve bu beni öldürüyor."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, kelebekler midemde dairesel hareketlerle uçuşmaya başladı. Yeteneğimi daha önce hiç kabul etmemişti.

"Ne kullandın?" Çenemi serbest bıraktı.

Nefes nefese, "Teneke kutular," derken elini uyluklarımın arasına sokup vajinamın etrafındaki bölgeyi okşadı ama içime dalma zevkini bana tattırmadı.

Ama yapacağını biliyordum. Ne olursa olsun buradan ayrılmadan önce Pope'u DNA'mdan sileceğini biliyordum.

"Geri kalanıma ne oldu?" diye sordu.

"Yok edildi."

"Ne kadar da uygun." Parmakları duvarlarımı buldu ve aniden tekrar ıslanıp sızlamaya başladım.

İnlediğimde vajinama bir kez vurdu, sonra pratik eksikliği göz önüne alındığında şaşırtıcı bir uzmanlıkla beni parmaklamaya devam etti. Parmaklarının etrafında kasılırken alt dudağımı ısırdım, boşalmamı değil beni işaretlemeyi istediğini biliyordum.

Beni yavaşça ve derinlemesine parmaklarken hassas bir noktaya ulaştığında parmaklarını kıvırdı ve alaycı bir şekilde klitorisimi ovdu. Ölümcül, soğuk ifadesini huşu içinde izler-

ken meme uçlarım sertleşti. Bacaklarım güçsüzleşti, dizlerim titriyordu ama rahat etmeme izin vermeyeceğini biliyordum.

"Heykelini neden kimseye göstermiyorsun?" Sesimde yoğun bir şehvetle sordum. "İyi gitmiyor mu?"

Bana çok ama çok aptal bir kızmışım gibi sırıttı. Ancak artık beni kandıramazdı. Damarına basmış ve ortaya harika bir şey çıkarmıştım. Kanı kırmızıydı, tıpkı benimki gibi.

Ve sıcaktı.

Ve fazlasıyla insandı.

"Neden o zaman?" diye üsteledim.

"Çünkü," dedi ve beni öylece bıraktı.

Bakışları yüzümde gezindi. Bela vadediyorlardı. Şu anda uğraştığımızdan daha fazlasını kaldırabilir miydim bilmiyordum.

"Seni becereceğim." Beni daha hızlı parmakladı. Başımı duvara yaslayarak inledim. "O yapmadan önce seni becereceğim. Seni öyle bir becereceğim ki ilkin olduğumu hep hatırlayacaksın. On üç yaşımdan beri *beni* defalarca becerdiğin gibi ben de seni becereceğim."

Parmaklarının etrafında sertçe boşaldım ve coşkuyla inledim. Pope'la olduğundan daha farklı geliyordu. Riskler daha yüksekti. Onu önemsiyordum. Boşalırken yüzüme baktığında ne düşündüğünü önemsiyordum. Kokumu beğenmesini umuyordum. Onu memnun etmek istiyordum ve bu beni rahatsız ediyordu.

Vaughn, Rafferty'nin yaptığı gibi parmaklarını yalamak yerine yanağıma sildi, bana hâlâ küçümseyerek bakıyordu.

Ne kadar istesem de bana onun gibi davranan biriyle yatmayacaktım. Tam ona defolup gitmesini söyleyecekken, "Bilgin olsun," dedi. "Sana Arabella ve babandan bahsetmedim çünkü fırsatım olmadı. Yine de anlatırdım diyemem. Kendini draman içine atmak daha çok ablana göre bir şey ama sana karşı özellikle yapılmış bir plan değildi. Doğum günü hedi-

yene gelince, *tatlım*..." Yüzüme doğru eğildi ve beni tatmin etmek için kullandığı parmaklarını sırıtarak dudaklarımda gezdirdi. "Anla artık. Sen büyük bir kızsın. Yarın. Akşam yedide çıkmaz sokakta buluşalım."

Başka bir şey söylemeden gitti.

Vaughn

Ertesi sabah elimi gazlı bezle tekrar sardım, kırılan parmak eklemlerimin hâlini görünce suratım asıldı.

Betona yumruk attığım için kendime kızmamıştım. Aslında o odada yumrukladığım tek şeyin bu olmasından oldukça memnundum. Pope'u öldürmek gündemimin üst sıralarında yer alıyordu. Hâlâ nefes alıyor olması bana Nobel Ödülü kazandırmalıydı.

Koridora çıkarak odasına küçük bir ziyarette bulunmadan önce etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettim. Hâlâ uyuyordu. Kapısını ittim ve sanki buranın sahibiymişim gibi içeri girdim.

"Günaydın, orospu çocuğu," diye selamladım onu, kibarca gülümseyerek.

Cevap vermek için gözlerini ve ağzını açtı ama tabii dirseğimi boğazına dayadığım için bu biraz zor oldu.

Nefes borusunu tıkadığımı, neredeyse öpecekmişim gibi ona yaklaştığımı fark ettiğinde Pope'un gözleri büyüdü. Kaşları çatıldı ve kıpkırmızı oldu.

"Dün benden korkmadığını söylemiştin ama bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamadım. Etrafta boş tehditler savurmayı planlıyor olsaydım korkmana ihtiyacım olurdu. Söyleyeceğim her şeyi harfiyen yerine getirme niyetindeyim, o yüzden beni iyi dinle. Dün bana ait olanın tadına baktın. Kendine, arkadaşına yardım etmek gibi saçma bir bahane uydurmuş olsan da olmasan da bu yaşandı ve ben durumdan memnun değildim. Ancak Len'in sana düşkün olduğunu ve bu boku sisteminden atmak istediğini de biliyorum. Bunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ben mantıksız bir insan değilim."

Gerçi kırmızı yüzünün yavaş yavaş morun güzel bir tonuna büründüğünü düşünürsek son söylediğime katılacağından emin değildim. Korkusunun ve öfkesinin tadını çıkarmak için sadece birkaç saniyem olduğunu bilerek daha sert bastırdım. Boğulup ölene kadar zorlamayacaktım. Kadınlar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama en iyi arkadaşlarını öldürmek iyi bir kur hamlesi gibi görünmüyordu.

Lenora'ya kur yaptığımdan değil tabii.

Sadece onu becerecek, ihtiyacım olanı alacak ve gidecektim.

"Lenora'ya bir daha asla dokunmayacaksın, ne burada olduğum süre boyunca ne de sonrasında. Öpmek yok. Okşamak yok. Dün yaptığın gibi kulağına bile dokunmayacaksın. Ayrıca dilinin ağzında kalmasını ya da kıçına sokulmamasını istiyorsan kesinlikle vajinasının ya da memelerinin civarına bile yaklaşmayacaksın. Onun arkadaşı olabilirsin, *platonik* arkadaşı, hiçbir çıkarı olmayan türden. Bir de bu konuşmayı hiç yapmadık. Anlaşıldı mı? Anladıysan iki kez göz kırp, acil servise güzel bir ziyaret yapmak ve önümüzdeki bir iki hafta boyunca oksijen maskesi takmak istiyorsan bir kez kırp."

İki kez göz kırpınca onu serbest bıraktım. Bana söyleyecek çok şeyi olduğundan emindim ama ne zamanım ne de dinleme isteğim vardı.

Dışarı çıktım ve günün geri kalanında kendimi mahzenime kilitleyip çalıştım.

Beni bir kasırga gibi vuran bu garip, istekli, sabırsız yaşam arzusunu hissettim. Yabancıydı, yeni ve yoğundu. Sonunda Iggy Pop şarkısını anlamıştım ama yaşama arzusu için önce hayatta olmak gerekiyordu ve Lenora, Todos Santos'a taşınmadan önce yaşadığımdan emin değildim.

Bu da dumanı tüten bir başka saçmalıktı. Neyim vardı benim?

Yaşadığımı hissetmiyordum.

Azgın hissediyordum. Bu kadar. Sadece aletimi tatmin etmek istiyordum.

Üç buçuk gibi günü biraz erken bitirdim. Mahzeni arkamdan kilitleyip çalışmalarımı görmek için yalvaran öğrencilerin ve profesörlerin yanından geçerek şehir merkezine doğru bir yolculuğa çıktım.

Çikolatalı kek, şarap ve çiçek aldım, sonra kaleye dönmeden önce onları bir çöp kutusuna attım. Onu etkilemeyi istemekle öldürmeyi istemek arasında bir ikilem yaşıyordum.

Bir kez daha bir *kızın* beni mahvetmesine izin verdiğim için kendime kızarken telefonum çaldı. Babam olduğunu sandım ama hayır, arayan Knight'tı. Telefonu açtım.

"Ne var?"

"Bir yerlere, insanlara ve kendi yansımana surat asmanı bölüyormuşum gibi *ne var* deme bana. Hunter'la Londra'ya gelmemizi istediğini söyleyen bir mesaj atmışsın. Her şey yolunda mı?"

Sesi ayık geliyordu, bu da iyi iş çıkarmaya devam ettiği anlamına geliyordu. Onunla sık sık Skype'tan konuşuyordum

ama yine de Knight'la ağzında gevelemeler olmadan konuşmak beni şaşırtıyordu.

"Berkshire'a ve evet, her şey plana göre gidiyor. Sadece arkadaşlarıma ihtiyacım var."

"Şahsen mi?"

"Kanlı canlı."

"Tamam. Hunter'ın seyahat acentesi bize bilet ayırtıyor. Drusilla'yla işler nasıl?"

Sesindeki gülümsemeyi duydum ve çenemi sıktım. Kim bilebilirdi ki? Onunla bir şeyler yaşadığımı itiraf etmek, sonunda buna bir son verdiğimde istenmeyen sorulara davetiye çıkarmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Onu, içine dalmak üzere olduğum karanlık tavşan deliğine sürüklememe imkân yoktu.

"Aramızda hiçbir *şey* yok," dedim ona.

"Lanet olsun, Spencer. Romantik olanın ben olduğumu sanırdım. Meğer bir vajina için kıçını dünyanın öbür ucuna sürükleyen senmişsin."

"Onunla hiçbir ilgisi yoktu. Buraya staj için geldim."

Güldü. Yine de umursamayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

"Tabii. Ben de salı günlerimi kinoa sevdiğim için etsiz geçiriyorum, vejetaryen sevgilim yüzünden değil. İnkâr nehrinde boğuluyorsun ve birinden seni çıkarmasını isteyemeyecek kadar gururlusun."

"Belli ki Luna aletine âşık, cümle kurma yeteneğine değil. Sakın şiir yazayım falan deme."

"Aynen." Kahkahasına devam etti. Sonunda sakinleştiğinde, "Astalis'e çok tutulmaman iyi olmuş çünkü söylentilere göre annen, küçük görevini bitirince onu Los Angeles'taki galerisinde işe almak istiyormuş. Zaten sen de herkese bir daha asla Kaliforniya'ya dönmeyeceğini söylemiştin, *haksız mıyım*?"

"Ne?" Kalenin önünde dururken neredeyse çığlık atacaktım. Annemin bana danışmadan böyle bir karar alması beni çileden çıkarmıştı. Özellikle de Lenora'yı *tanımadığını* düşününce.

Zaten tam da bu yüzden bana söylememişti. Anneme Astalis hakkında ne hissettiğimi hiç söylememiştim.

Astalis'e karşı bir şey hissetmiyorsun, seni salak.

Saat yediye çeyrek vardı ve kendimi gergin hissediyordum. Ön bahçede bir ileri bir geri volta atarak başımı salladım.

"Annem istediğini işe alabilir. Beni ilgilendirmez."

Knight hattın diğer ucunda gülmekten kırıldı. "Dostum, bunu söylemen on dakikanı aldı. *Aşk* denen şeye inanıyorsun işte kabul et," diye şarkı söyledi. "Bu arada, bu bir testti. Annen böyle bir şey söylemedi ama gerçekten nasıl hissettiğini bilmek güzel. İngiltere'de görüşürüz, sik kafa. Kendine dikkat et."

Telefonu kapattı.

Telefonumdaki saate baktım. Duş almak için on beş dakikam vardı. Odam üçüncü kattaydı, ortak duşlar ise oradan yürüme mesafesiyle on dakika kadar ileride yurtların aşağısındaydı. Bunu başarmamın imkânı yoktu. İki seçeneğim vardı, onu beklemek ve ben temizlenirken odamda kalması için davet etmek ya da onu bekletmek.

O kadar da soğuk bir gece değildi ve bana başka bir adamın ağzına boşalmasını *izletmişti*...

Sorun şu ki artık onu cezalandırmak istemiyordum.

Onun acısını, güvensizliğini tetikleyen şeyleri kullanarak rahatsız etmeyi istemiyordum.

Yirmi dakika boyunca orada durdum. Yediyi beş geçe belirdiğinde sırtı bana dönüktü, ona yaklaşarak omzunu öptüm, dönüp bana baktığında yüzündeki şaşkınlığı ve sevinci izledim.

"Korktum." Sırıttı.

"Duş almam lazım. Odamda bekler misin?" Normal bir insan gibi sordum.

Gülümsedi ve aynı derecede sıradan bir şey söyledi. "Elbette."

***

Onu yatağımda uzanmış, anatomi ve heykel kitaplarımı karıştırırken buldum. Odanın herhangi bir tarzı ya da kişiliği yoktu, böyle olmasını tercih ederdim ama yine de heykelcilikle ilgili eşyalarım ortalıktaydı. Kapıda durdum ve belime sardığım havludan başka bir şey olmadan onu izledim.

Esasen bunun bana nasıl hissettirdiğini anlayamıyordum, onu ben gibi kokan yatağımda, benim eşyalarımla uğraşırken izlemek. Bu zevk beklenmedikti. Yabancıydı. Göğsüm daraldı ve derin bir nefes almaya çalıştım, belki diyafram kasımı zorlamışımdır diye düşündüm.

Yine de beni tatmin edecek kadar oksijen alamıyordum.

"Ah, selam." Sesi hırıltılıydı. Boğuktu.

Onu duymamış gibi yaparak içeri girdim. Dolabımdan katlanmış siyah bir kot pantolon aldım, köşedeki tekli koltuğun arkasında giyinmeyi planlıyordum.

"Yeni çizim masası için teşekkürler." Anatomi kitaplarını bir kenara koydu.

"Seninkini kırdım ve çalışmak için yeni masaya ihtiyacın vardı," diye hatırlattım ona.

Pek de hayırsever bir davranış sayılmazdı.

"Havluyu bıraksana," dedi aniden.

Kafamı kaldırdım, bacağımın yarısı kot pantolonumun içindeydi. Yatağımda oturmuş, kollarını iki yanına dayamıştı, yüzünde yaz rüyalarını andıran bir gülümseme vardı. Bunu nasıl yaptığımı açıklayamazdım ama odanın öbür ucundan onu soluyabiliyordum; lavanta, pamuk ve kendi lanet ölümüm gibi kokuyordu.

"Bırak onu," diye tekrarladı, yaramaz ve... sevimliydi. Evet. Tamam. Sevimli ve güzeldi. Aman ne önemli.

"Neden?"

"Seni görebileyim diye." Kaşlarını oynattı. "Ne de olsa sen beni pek çok kez gördün."

"İstediğini yaparsam on beş dakikaya kalmadan içine girmiş olurum," dedim. "Çırılçıplak."

"Bu öyle bir şey değil." Dudaklarını yalarken tuhaf, rengârenk gözleri boncuk gibi parlıyordu. "Birinin önünde çıplak durmanın savunmasız bir yanı vardır."

"*Kesinlikle*," dedim dalga geçerek. "Neden kendimi savunmasız bir pozisyona sokayım ki?"

Gözlerime baktı, sesi ciddileşti. "Çünkü bunu senden ben istedim."

Bir an nutkum tutuldu, ona baktım. Ciddiydi. Koltuğun arkasından çıkıp havlumu bıraktım ve ellerim belimde dimdik durdum.

Tamamen çırılçıplak.

O zamandan beri ilk kez bir yabancının önünde çıplak kalıyordum... Neyse boş verin.

Tamamen çıplaktım ve bunun onu neden eğlendirdiğini bile anlayamıyordum.

Sessizlik etrafımızı sardı ve ben de buna izin verdim çünkü işlerin garipleşmesi onun suçuydu.

"Utanıyorsun." Başını eğdi, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

Burnumdan güldüm. *Tabii ya.* Bir sağlık dergisinin kapağında benden daha fit bir vücut görebilirse şanslı sayılırdı.

"Neden utanıyorsun, Vaughn?"

Dudak büktüm. Önemli değildi.

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, minik elleriyle yüzümü kavradı. Anaç bir his veriyordu. "Güzelsin." Burnumun ucunu öptü ve gözlerini kapattı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Bir damla gözyaşı yanaklarından aşağıya aktı. Ne olduğunu anlamamıştım ama yine de ağlamasına şaşırmamıştım. Sadece bunu *görmek* istemiyordum.

Kollarımı ona dolayarak rahatlatmaya çalıştım çünkü o... Ne? Bana acımış mıydı? Kahretsin utanç vericiydi ama görünüşe göre içine girmek için bu kadar ileri gitmeye razıydım. İlk tepkim onu kovmak olurdu. Planımı uygulamaya çok yakındım ve bu iş hızlı ilerlemiyordu.

Ancak acele etmedim

Denemek istemediğimden değil.

Geri çekilip dudaklarımı öpmeden önce on dakika kadar sarıldık, ben çıplaktım ve o gözyaşlarıyla omzumu ıslatıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Kendine bir anlığına da olsa çocuk olma ve bana da buna tanık olma izni verdiğin için."

***

Kilerimde esrarlı bir sigara yaktım ve Harry'nin buzdolabından aldığım iki kutu biradan birini ona uzattım. Harry hâlâ hastanedeydi ve Londra'nın merkezindeki bir hastaneye nakledilmişti, yani yakın gelecekte o biraları içeceği yoktu.

Len kutuyu açıp dudaklarına götürdü ama bir yudum bile almadı. Gözleri karanlık ve soğuk yerde gezindi.

"Senin için mükemmel," dedi.

"Dedi vampir." Sigarayı dudaklarımın arasına alarak konuştum ve Zippo'mu oturduğu banka doğru fırlattım. Yassı yuvarlak taştan yapılmıştı. Orta Çağ'dan kalmaydı. Artık neredeyse tamamlanmış olan heykelim odanın ortasında iki ayrı çarşafla örtülüydü, bu yüzden onu göremiyordu.

"Beni içeri davet ettin."

"Her zamanki gibi," dedim ciddiyetle. "Bir dahaki sefere reddedecek kadar akıllı davranmanı tavsiye ederim.."

Sırıttı ve birasını yere bıraktı. Yanına oturdum, gergin hissediyordum. Annemin gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi bacaklarımı ovuşturma dürtüsüne direndim. Avuç içlerimi vücudumun iki yanından oturduğum banka sabitledim.

"Neden içmiyorsun?" Havadan sudan konuşmaya başlamıştım. *İsteyerek.*

"Çünkü doğum günümde neredeyse alkol zehirlenmesinden ölüyordum."

"Seninle ilgilenirim." Bira kutusunu ona doğru ittim.

Yüzümü inceledi.

"Ciddiyim. Bunu yapmadan önce kendini serbestçe kollarıma bıraktığın bir güven egzersizi yapmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Kafamı yararım." Ama birayı o kadar hızlı içti ki bunun bir göz yanılsaması olduğunu düşündüm. Sonra arkasına yaslandı, üzeri örtülü heykele baktı.

"Bana göstermeyeceğini biliyorum, benim için sorun değil çünkü onu Tate Modern'de göreceğimi biliyorum. Bir şeyin sonsuza dek yok olmadığını bildiğin sürece ona özlem duymazsın."

Artık heykelimden bahsetmiyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Anneni özlüyorsun," dedim. *Tabii ki özlüyordu.*

Başını salladı. "Her gün. Onu kaybetmek uzuvlarımdan birini kaybetmekten bile kötüydü. Bir daha asla kimseye öyle bağlanmayacağıma dair kendime söz verdim. Bu tehlikeli, biliyor musun? İnsanlar kendinden uzak tutmak daha iyi."

"Çoktan yaptın." Derin bir nefes aldım. "Bağlandın, yani."

"Hayır bağlanmadım," diye itiraz etti ama yüzü kıpkırmızıydı.

"Yani kanımı öylesine mi emdin? Peki neden ben yatağına kelepçeliyken başka birinin yüzüne boşaldın? Beni *yontmak* için mi?" Sırıttım. "Ya bağlanmışsın ya da sertifikalı bir psikopatsın. Seçim senin, İyi Kız."

"İkisi de değil. Ben sadece normal ihtiyaçları olan normal bir kızım." Çenesini kaldırdı. "Lisedeyken bana zorbalık ettin ve evet, bir delilik anında kanını emdim. Bir diğerinde de Pope'un beni emmesine izin verdim. Bu hiçbir şey ifade etmiyor, Vaughn. Ben sıradan biriyim."

Burnumdan güldüm. "Alâkası bile yok. Sıradan biri olsaydın burada olmazdın."

"Çünkü senin testosteron yüklü mağarana uyum sağlayamayacak kadar sıkıcı mı olurdum?" Başını eğdi ve yarısı dolu biramı alıp ağzına götürdü.

"Çünkü testosteron yüklü mağarama isteyerek gelmezdin," diye tersledim. En azından benim hakkımda bildiği onca şeyden sonra isteyerek gelmezdi.

Yerden aldığım keskiyle bluzunun askısını dürttüm ve yavaşça çektim, sivri ucu bastırırsam her an koparıp yırtabileceğimi biliyordum.

"Ben normalim." Dudaklarını yaladı ve başını eğip ellerine baktı. Meme uçları bluzunun altında sertleşmişti ve gözlerimin içine bakmayı reddederek bacaklarını birbirine bastırdı.

Olmaz. "Elbette öylesin. Kanı sevmiyorsun," diye onu kışkırttım.

Çok güzel bir yalancıydı. Neyse ki küçük aldatmacaları sorun etmiyordum. İnsanlar gerçeği saplantı hâline getirmişlerdi, sanki buna katlanabiliyorlarmış gibi. Bense sorunlu ve çıkarcı olmayı seviyordum.

Başını salladı, hâlâ elimdeki bıçağı inceliyordu.

Keskiyi bluzundan çekip bileğimin üst kısmına dayadım ve hiç ürkmeden yatay olarak sığ bir yara açtım. Şaşkınlıkla

nefesi kesildi. Sırıttım, ayağa kalkıp bacaklarının arasında durdum ve yaralı bileğimi yüzüne yaklaştırdım.

"Bu seni hiç tahrik etmiyor yani."

"*Hayır.*" Ama sesi zayıftı, gırtlaktan geliyordu ve arzu doluydu.

"Peki ya bunu yaptığımda?" Keskinin sivri kısmını bluzunun üzerinden sertleşen meme uçlarından birine bastırdım. O kadar hassastı ki kendine engel olamadı, gözlerini kapayıp güzel pembe dudaklarından bir iniltinin kaçmasına izin verdi. Bıçağı meme ucunun etrafında döndürdüm ve oturduğu yerde titremesini izledim.

"Hayır." Gözlerini sımsıkı kapattı, nefes nefese kalmıştı. "Hayır."

"İstediğin zaman gidebilirsin," diye meydan okudum, yapmayacağını biliyordum. Gidemezdi. Çocukluğumuzdan beri her karşılaşmamız bizi bu âna getirmişti. Sonunda karanlık taraflarımızı ve ruhlarımızın kimsenin davet edilmediği gölgeli, çarpık karnavalını birbirimize gösteriyorduk.

Bu, kendi Willy Wonka'mız tarafından bizzat verilen altın bir biletti. Biz. Tek başımıza. Kimsenin bizi bulamayacağı bir yerde.

Ama oturmaya devam etti.

"Siktir git, Vaughn." Sesi titriyordu.

Bunu bana üçüncü kezdir söylüyordu.

Her seferinde farklı bir cevap veriyordum.

"*Memnuniyetle*, İyi Kız."

Yüzümde iyimser bir sırıtışla uzun bir bıçak yarası açar gibi tek ve hızlı bir hareketle bluzunu yırttım. Küçük bir hata ciddi yaralanmasına neden olabilirdi. Bir çığlık atıp gözlerini kapayarak geriye sıçradı. Titreyen parmaklarıyla bir yara ararcasına karnının üst kısmını kavradı. Birkaç saniye sonra gözlerini açtı ve hasarı incelemek için aşağı baktı.

Teni süt ve bal gibiydi, yeni yağmış kar gibi pürüzsüzdü. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Hâlâ tahrik olmadın mı?" diye sordum.

"*Hayır.*" Kelimeyi zehirli bir şekilde telaffuz etti, bir sonraki adımda ne yapacağımı bekliyordu.

Güldüm. O da güldü. Birbirlerini mükemmel bir şekilde anlayan ancak kendileri için hiçbir anlam ifade etmeyen bir dünyada sıkışıp kalmış iki insanın çılgın, neşesiz kahkahasıydı. Bunu bir kızla yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Ya da bir erkekle. Ya da herhangi bir insanla. Ailem bile beni tam olarak anlamıyordu.

Omzunu ittim ve hafifçe kayarak banka uzandı.

Keskiyi kot pantolonuna dayadım ve üç düğmeyi açmak için kullandım, boştaki elimle pantolonunu kalçalarından aşağıya çektim. Gözlerinin içine bakarak külotunu her iki yanından kesip ayrılmasına izin verdim ve keskinin sivri ucunu vajinasına dayayıp beni durdurmasını bekledim.

"Bu bıçak seni azdırmıyor mu, bebeğim?"

"Biraz bile azdırmıyor." Gözlerimin içine baktı, bana meydan okuyordu.

Bana çılgınlığının boyutunu göster. Damarlarım neşeyle uğuldadı. *Bu beni fena hâlde tahrik ediyor.*

O kadar sertleşmiştim ki ona ne yapacağım konusunda endişelenecek zamanım bile yoktu. *Onunla* ne yapacağım konusunda da.

Aşağı baktım ve tekrar dövmesini fark ettim.

Ars longa, vita brevis. Sonunda okuyabilmiştim ve tam olarak ne anlama geldiğini, neden oraya yapıldığını biliyordum. Bir şey onu öpmem için bana ilham verdi. Öptüm de. Ürperdi.

"Peşinden koşmaya değer başka zevkler de olacak ve bunların sanatla hiçbir ilgisi olmayacak," diye fısıldadım tenine doğru. Ondan uzaklaşamıyordum.

"Göster bana," diye homurdandı.

Keskiyi içine kaydırdım, yolun dörtte birinde durdum. Ona zarar vermeyecektim, gerçekten, ne kadar arzulamış olursa olsun. Onu sıcak, ıslak ve hazır buldum. *Sırılsıklam.* Vajinasından çıkan ıslak sesler beni çılgına çeviriyor ve aletimi o kadar sertleştiriyordu ki diğer organlarıma kan gitmediği için başım dönüyordu. Elinin minicik darbesiyle bir şehir kulübündeki bozuk fıskiye sistemi gibi boşalırdım. Bu yirmi dakikalık erdemli bir sevişme seansı olmazdı. Lanet olası kot pantolonumun içine boşalmadığım için şanslıydım.

Len kollarının üzerinde elimin keskiyle birlikte içine girip çıkmasını izledi, sadece ucunu sokuyordum. Gözlerini kapadı, başı geriye düştü ve titredi, tüm vücudu ürpertiyle sarsıldı.

Yaralı kolumu boynuna dolayıp onu biraz daha yaklaştırdım, seks için delirecek hâle getirerek yavaşça, hararetli ve sert bir şekilde öptüm. Tam da tahmin ettiğim gibi ağzı bileğimin üzerine kaydı ve dudakları kanıma değdiği anda gözleri yuvalarında döndü.

"Tanrım..." Sesi şehvetle çatladı.

"Tanrım, ne?"

"Tanrım... Benimle seks yap."

"Korkarım bu işe yaramayacak," diye yakındım. "Sihirli kelimeyi söyle."

"Lütfen?"

"Becer diyeceksin. *Becer* beni."

Daha çamaşırımı bile indirmeden boşalmamak için zaman kazanıyordum. Gözlerini kapadı, titrek bir nefes aldı. Keskiyi içine doğru yarım santim daha kaydırdım. O kadar ıslaktı ki bunun onun için yeterli olduğundan şüpheliydim. Etrafını sıkamaz, duvarlarıyla boğamazdı. Hayır. Bu işi yapabilecek tek şey benim aletimdi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Lütfen becer beni." Ağzından dökülen kelimelerin tadı kan gibi tuzlu ve sıcaktı. Onu tekrar öptüm.

"Neden?" diye sordum, boynunu emerek aşağılara inerken. "Tahrik olmuyorsun. Oldukça anlamsız görünüyor."

"Vaughn," diye inledi.

Boşalmaya çok yakındı ve birden boşalmasını istediğimi fark ettim. Buradan tatmin olmuş bir şekilde çıkmasını istiyordum.

Ama keskiyle değil, aletimle.

Keskiyi içinden çekip çıkardım. Ağzımı boynundan çektim. Ayağa kalktım ve ılımlı gözleri, aralık dudaklarıyla bana bakarken gümbürtüyle bankın üzerine düşmesi için onu serbest bıraktım.

"Kanı sevmediğini söylüyorsun ama dudaklarının tadına baktım, sen küçük bir yalancısın. Nefesinden belli oluyor. Bence normal falan değilsin. Bence her anlamda kafası kırık birisin, tıpkı benim gibi. Yıllar önce sana o çikolatalı keki verdiğimden beri bunu biliyordum. Bunu *gördüm* ama kendine söylediğin en büyük yalan, bana ait olmadığın. Gerçeği gör artık, Astalis." Keskiyi ayaklarının dibine fırlatıp arkamı döndüm ve onu orada yalnız bırakarak mahzenden çıktım.

Çalışmalarıma göz atacağından, heykelimi göreceğinden bir an bile endişelenmedim.

O bir yalancıydı, evet ama *benim* yalancımdı.

Güvensizliğe dalmaya gerek yoktu. Onun beni orada yakalayacağını biliyordum.

Len koşarak bana doğru gelerek koridora çıktı. Omzumdan tutarak beni çevirdi, kaşlarını çatmıştı. "Benimle hemen seks yap, Vaughn Spencer, yoksa yemin ederim yarın sabah buradan giderim ve seni bir daha asla görmem."

"İşte bu," diye mırıldandım. "Çeşmedeki kız büyümüş."

Ağzımı onunkine yapıştırıp dizlerinin arkasından kavrayarak kucağıma aldım ve duvara doğru ittim, bu sırada dudaklarım da onunkilerin ayrılmamıştı. Bluzu lime lime olmuştu ve belden aşağısı çıplaktı, kot pantolonumu hırsla çekiştiriyordu.

"Prezervatif," diye mırıldandım ağzına doğru, cüzdanımı almak için arka cebime uzandım.

Emekli olmadan önce onları büyükanne ve büyükbaba yaparsam beni mahvedeceğini söylediğinde babama inanmıştım, bu yüzden bir hafta önce prezervatif stoklamak için yerel bir eczaneye uğramıştım.

Ayrıca oyalanıyordum.

Tamam, çoğunlukla oyalanıyordum.

Kot pantolonum iner inmez beni şaşırtacak kadar sıkı bir şekilde çamaşırımın üzerinden penisimi kavrayıp öpücüklerinden arasından, "Prezervatif yok," diye yalvardı. Kızlar genelde bu konuda daha çekingen olurlardı. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Kaşlarımı çatarak ağzımı onunkinden ayırdım. "Bu senin ilk seferin, değil mi?"

Nefes nefese, "Evet," diyen dudakları öpüşmeden dolayı şişmiş ve pembeleşmişti. "Sen?"

"O zaman neden doğum kontrol hapı kullanıyorsun?"

Boğduğum kişi sayısının Rafferty Pope'la sınırlı kalmasını umuyordum ama ağzından çıkan cevap hoşuma gitmezse ona dokunan her orospu çocuğunun işini bitirmeye hazır olduğumu çok iyi biliyordum.

"Regl dönemlerimi düzenlemek için, göt herif." Sinirli bir şekilde gözlerini devirdi.

Onu tekrar öptüğümde güldüm, ne yaptığımı analiz bile etmeden içine daldım.

Ağzının içinde bu kadar yüksek sesle inlemeyi beklemiyordum. Neredeyse bir yalvarış gibiydi.

Ama o kadar sıkıydı ki bir ağızdan ya da elimden çok daha sıkı, sıcak, ıslak ve keyifliydi. Hafifçe ürperirken testislerimin kasıldığını, hata popo kaslarımın bile gerildiğini hissettim.

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun.

Onun içindeyken beşe kadar saydım, hem nabzımı hem de öncü sperm durumumu düzenlemek için zorla birkaç nefes aldım ve sonra itmeye başladım, arzum o kadar belirgindi ki kendime hâkim olamadan gözlerimi sımsıkı yumdum.

İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Bu kadar basit bir şey nasıl bu kadar zevk verebilirdi? Hiç mantıklı gelmiyordu. Öpüşürken inledi ve ben de boynunu açığa çıkarmak için altın sarısı saçlarını çekiştirdim. Sonra da çıldırtan güzellikteki yüzünü izlemenin dikkatimi tamamen dağıttığına karar verip sırtı bana dönük olacak şekilde onu ters çevirdim.

Islak, sert aletimi eğip tekrar içine daldım. *Böyle çok daha iyiydi.*

Yavaş gitmeme rağmen, "Ah!" diye bağırdı ve dudaklarımı omzuna indirdim, öpmekten kaçındım ama zordu.

"Yavaşlamalı mıyım?"

"Yavaşlarsan ölürüm. Sanırım boşalmak üzereyim. Sadece biraz acıyor."

"Özür dilerim." Nedense bu sözleri söylemekten hâlâ nefret ediyordum.

"Böyle olacağını biliyordum." Ellerini duvara dayamış konuşuyordu ve ben canını yaktığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum.

Boşalacağımı bilerek var gücümle itmeye devam ettim. Boşalmamak dayanılmaz derecede acı verici bir hâl almıştı, hapşırığı yarı yolda tutmaya çalışmak gibiydi.

"Siktir, Len..."

"Hımm..." Kendini kaptırmıştı, poposu kasıklarıma çarpıyor, daha fazlası için yalvarıyordu. Poposunun iki yanı

salgıladığı sıvıyla tamamen ıslanmıştı. Aletim ve testislerim de aynı şekilde.

"Devam et. Yaklaştım."

"Yapamam, bebeğim. Üzgünüm." Ürperdim. Ne kadar olmuştu? Üç dakika mı? Üstelik ben bu konuda kendime karşı cömert davranıyordum. Oprah'ın insanlara araba hediye etmesi kadar cömert.

"Lanet olsun." İçine boşaldığımda başım geriye düştü, üç galonluk spermimin tamamını onun tatlı vajinasına boşaltım. Boşalana kadar bedenimin onunkine ne kadar ihtiyaç duyduğunu fark etmemiştim.

İkimizin yüzü de duvara bakarken öylece durduk, ben onu döndürmeden önce sadece bir dakika kadar öyle kaldık. Beni hiçbir rakibin yapamayacağı şekilde mahveden o mavi-yeşil-elâ gözleriyle baktı.

"Özür dilerim," dedim ona.

"Daha önce de söylemiştin." Bana muzip bir şekilde güldü.

Kızgın görünmüyordu. Yani, kızgın olması gereken bir durum yoktu ama boşalmamıştı sonuçta. Boşalsın istiyordum.

"Bunu telafi edeceğim." Kahretsin, her özürde kendimden daha çok nefret ediyordum.

"Bana mendil getirerek başlayabilirsin. Sızdırıyorum."

Bacaklarını hafifçe açtı ve loş ışıkta yoğun beyaz meninin iç uyluğundan aşağıya doğru dövmesi boyunca süzülüşünü izledik. Yer yer kan izleri vardı. Çok değil ama bazı yerlerde sıvıyı pembeye boyamaya yetecek kadardı.

Yutkundum. "Çok acıdı mı?" Ona baktım. Umursadığından değildi. Acıyı severdi.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Çoğunlukla zevk aldım."

Çoğunlukla.

Sessizce, dizleri banka çarpana kadar onu geri itip belini ve başını tutarak, kıçı bankın kenarına tüneyecek yarısı da aşağıya sarkacak şekilde nazikçe yatırdım.

Bacaklarını ayırdım ve önünde diz çökerek başparmaklarımla vajinasının dudaklarını açtım. İçinden daha fazla beyaz sıvı aktı. Başparmağımla meniyi kenara ittim.

"Ne yapıyorsun?" diye soludu, yüzünde korku ve eğlence karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu.

Lanet gururumu kurtarıyorum.

Dilimi vajinasına götürdüm. Tuzlu ve ılıktı; meni, kan ve ıslaklığı birbirine karışmıştı. Jamba Juice içeceği gibi sayılmazdı ama onun içine güzelce boşalan bendim, bu yüzden şikâyet edecek değildim. Ayrıca gerçek oral seks harika bir şeydi. Her şey pembe, yumuşak ve sıcaktı. Fena bir eğlence değildi. Vajinasının dudaklarını dişlemeye, aşağıdan klitorisine kadar yalamaya başladım.

Biraz daha az aptal olsaydım, Knight ya da Hunter'a bir kıza nasıl oral seks yapılacağını sorardım. Ya da bir iki video izlerdim ama hayır, bir hatunu tatmin etmekle ne işim olurdu benim, değil mi?

Ama işte buradaydık.

Lenny hâlâ önümde kıvranarak inliyordu, gözleri kapalıydı. Pope'tan daha iyi olmak istedim. Aptalca, biliyorum ama dün ağzını buraya dayamıştı ve Lenny boşaldığında ölüleri uyandıracak kadar yüksek bir ses çıkarmıştı.

Parmağımla klitorisini ovdum, dilimle içine daldım, sıkı duvarlarıyla savaştım. İniltileri yoğunlaştı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi.

Böyle daha iyi.

"Bunu senin için nasıl daha iyi hâle getireceğimi söyle bana, İyi Kız," diye mırıldandım vajinasına doğru, az önce yarattığımız ıslaklığı yalayarak onu temizledim.

Nüfusun %99,98'i için bunun iğrenç olduğunun farkındaydım ama ben her zaman asi %0,02'den biri olmuştum. Bundan hoşlandığını, aynı frekansta olduğumuzu biliyordum.

Mırıldandı. "Klitorisimi sık."

Ben de sıktım.

Sertleşen ve hızlanan soluğuyla, "Daha sert," derken nefesi kesildi.

Şişmiş klitorisine dairesel hareketlerle masaj yaptım, poposunun yarığına inene kadar dilimle onu becerdim. İşte o zaman *gerçekten* inledi. Doğru ya. Poposuyla uğraşılmaktan zevk alıyordu. Rotamı yeniden hesapladım ve dilimin ucunu yarığının etrafında gezdirmeye başladım.

"Güzel hissettiriyor." Sesi boğuk ve tatlıydı, anlayış doluydu. Dudaklarını öpmek ve ona her zaman kıçını yalayacağımı söylemek istedim ama gerçekçi olmak gerekirse şu an ona Fransız öpücüğü vermek için uygun bir zaman olmadığını biliyordum.

"Benim için boşal, Len."

İsteğimle birlikte uyluklarının arasındaki yüzümü sıkıştırdı, tüm vücudu sarsılırken vajinasını ağzıma sürterek boşaldı. Bu gördüğüm en güzel şeydi ve dünyada geçirdiğim sınırlı zaman zarfından pek çok hastalıklı şeyler görmüştüm. Ancak Lenora'nın kıçı ve vajinası ağzımda, klitorisi başparmağımın altındayken boşalması öyle güzeldi ki sadece bir pastayı değil pastanedekilerin tamamını yemek gibiydi.

Kendine gelmesi üç dakika sürdü. Sonra birbirimize baktık, ben hâlâ dizlerimin üzerindeydim, bacakları önümde açıktı.

Gülmeye başladık.

Karnını tutarak aşağıya kaydı, kahkaha atıyordu. Yerde yuvarlanarak taş tozuna bulandık, Len gözlerinin kenarındaki sevinç gözyaşlarını sildi. Neye güldüğümüzü bile bilmiyordum.

Ben gülen bir tip değildim. Eskiden beri hiçbir şey bana komik gelmiyordu. Sanırım sadece... *Mutluyduk.*

"Beni tekrar öpmeden önce ağzını yıkamalısın." Sonunda sakinleşerek öksürdü.

Ona yan gözle baktım. "Neden?"

"Çünkü kıçım gibi kokuyorsun."

"Sen benim kıçımı yalasaydın, ben seni öperdim."

"Güzel kelime seçimi." Çenesine vurdu. "Kıçını yalamamı ister misin?" Gözleri dehşetten çok şaşkınlıkla açıldı.

Bunu yapacağını biliyordum. Her şeyi yapmaya hazır olduğunu biliyordum. Kendimi sakinleştirmem gerekiyordu çünkü aklıma bir sürü fikir gelmeye başlamıştı. İtalya, Fransa ve Yunanistan'daki her adada yaşama planımda Len'i de yanımda götürmek, Avrupa müzelerini birlikte gezmek, *bungee jumping* ve tüplü dalış yapmak gibi beklenmedik fikirler. Buradaki işim bittikten sonra tek başıma yapmak istediğim her şeyi düşündüm

Çünkü bunları Len'le yapmak çok daha eğlenceli olabilirdi.

"Pek sayılmaz." Başımı iki yana sallayıp yanağından öptüm ve soğuk zeminde kolumu ona doladım. Tuhaf, açıklanamayan bir popo fetişi varsa diye çok kararlı olmak istemedim ama bu benim tarzım değildi.

Bir süre ona baktım.

"Teşekkür ederim," dedik aynı anda.

Nedenini açıklamamıza gerek yoktu. Çok açıktı.

Ben onun ilkiydim.

O da benim.

***

Bu gece gerçek olamayacak kadar güzeldi, orası kesindi.

Yine de bu kötü düşünceleri aklımın bir köşesine iterek Fairhurst'ü otuz santimlik bir dildoyla becermekle meşgul olan karmanın beni unutmuş olabileceğini düşündüm.

Len ve ben odama çıktık, diş fırçamı ve havlumu aldım. Ortak duşlara gittik, dişlerimi fırçaladım ve sonra birlikte duş aldık. Onu tekrar becermedim çünkü şu anda hassas olduğunu biliyordum ama uzun uzun öpüştük ve meme uçlarını ısırıp durum tatsız bir hâle gelmeden önce ne kadar ileri gidebileceğimi test ettim (ortaya çıktığı üzere oldukça ileri gidebilirdim).

İkimiz de temizlendikten sonra odasına döneceğini söyledi.

Kendimi, "Peki. Hadi gidelim," derken buldum.

Bu gece karşı cinsle ilgili koyduğum her kuralı çiğnemiş olmama ve geceyi birlikte geçirmenin tabutuma çakılacak son çivi olduğunu bilmeme rağmen.

Botlarını giydi, bana bakmadan, "Yani benimle odama kadar yürümekten mi bahsediyorsun?" diye sordu.

"Yani..." Bana bunu söylettiği için ona kızarak dişlerimi sıktım. "Senin odanda uyumaktan bahsediyorum. Aynı yatakta yatmak ve tüm o lanet olası şeyler."

Gülümseyerek başını kaldırdı ve yatağımın altında bulduğu bir paket sakızı bana fırlattı.

"Çok şirin."

"Sana sarılıp kaşık şeklinde uyumayacağım, İyi Kız."

"Ama beni parmaklarınla çatallayacaksın." Güldü. "Ve evet, kaşıklamayı düşünüyordun."

"Gülünç olma."

Evet, düşünüyordum. Knight'ın zihin okuma yeteneği olmadığına sevinmiştim. Len kollarımdayken uyumanın nasıl bir his olduğunu merak ettiğimi bilse ölene kadar benimle dalga geçerdi.

Koridorda odasına doğru yürüdük. Dışarıda baykuşların ötüşü ve odalardaki ateşin çıtırtısı dışında her yer sessizdi.

Edgar, Harry, Alma ve diğer şerefsizlerin kaldığı personel bölümüne giden köşeyi döndük. Len elini düşünmeden uzattı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Sonra birden olduğu yerde donup kaldı, botları yerde gıcırdıyordu.

Arkamı dönüp ona baktım. Başını babasının odasına doğru eğdi. Dikkatle dinledik. Kapalı kapının altından sesler sızıyordu.

Dudaklarını oynatarak, "Arabella mı?" diye sordu sessizce.

Kulağımı kapıya dayayarak ilerledim. O da benim yanımda aynısını yaptı. Riskliydi ama gerçekten kaybedecek neyim vardı ki? Hiçbir şey.

Stajyerlik için o kadar da ölüp bitmiyordum.

Harry'yle planımı uygulamaya çok yaklaşmıştım ve Edgar'ı kızdırmakla Lenora'yı hayal kırıklığına uğratmak arasında hangi tarafta olduğumu biliyordum. Kendilerinden otuz yaş küçük biriyle yatmayan tarafta.

Burun çekmeler, sızlanmalar ve ayak sürüme sesleri duyduk, ardından Arabella'nın yüksek sesle inlediği o esrarengiz ses geldi.

"Tatlım," dedi Edgar, sesi yumuşak ve açıktı.

Arabella tekrar inledi.

"Üstümden kalk, lütfen."

Kapıdan ayrıldım, Len'i kolundan tutup sürükleyerek uzaklaştırdım. Bu konuda benimle mücadele etti, bacakları yere sağlam basıyor ve dokunuşumdan kurtulmaya çalışıyordu. Onu sıkıca kavradığımda elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Bıraksana," diye fısıltıyla tersledi.

Dişlerimi göstererek arkamı döndüm. "Kendine biraz daha zarar verebilesin diye mi? Yapmayacağım."

"Vaughn."

"Len."

Bir süre böyle durduktan sonra onu belinden yakalayıp omzuma attım ve bir mağara adamı gibi koridorda ilerlemeye

başladım. Küçük yumruklarını sıkıyor, tırnaklarıyla tişörtümün üzerinden etimi tırmalıyordu.

"Bırak beni!"

"Son zamanlarda sana bunu yeterince insan yaptı. Sanırım ben mantığın sesi olmaya devam edeceğim. İlk idari kararım buradan gitmek olacak."

"Peki ya babam?"

Babam. Kahrolası asil insanlar. Ona nadiren samimiyetle babacığım diye sesleniyordu. Gerçi peder demesinden iyiydi, biri babasına ne zaman peder diye seslense ailemin beni sürükleyerek götürdüğü *Oliver Twist* müzikaline geri dönmüş gibi hissediyordum.

"Onunla ben ilgilenirim."

"O benim sorunum." Koridordan odasına doğru ilerlerken omzuma sarılmış bir şekilde homurdandı.

"Artık o *bizim* sorunumuz."

"Beni yere indir, Vaughn. Ciddiyim."

Zaten öfkeden delirmekle duygusallık arasında ince bir çizgide yürüdüğü için kendini olduğundan daha güçsüz hissetmesini istemediğimden onu yere indirdim. Gözlerini kaçırdı, gözyaşlarını görmeme izin vermedi. Ellerimin altında ne kadar küçük olduğunun farkına varıp bunun keyfini çıkararak yanaklarını sıktım.

"Bana bak."

Bakışlarını isteksizce benimkilere çevirdi ve gözyaşları uzaklaştırmak için gözlerini kırpıştırdı. Dudaklarımı olabildiğince nazik bir şekilde onunkilere bastırdım.

Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki arkasından gelen bir ses havayı yararak sözünü kesti.

"Vay vay, kalpsiz prens on dokuzundan sonra yaşamakla kalmıyor, aynı zamanda *âşık* da oluyormuş. Hikâyede hiç beklemediğim bir kırılma noktası oldu bu." Harry Fairhurst

merdivenleri tırmanarak önümüzde durdu. Kolu alçılı ve askıdaydı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve her zamanki yetersiz beslenmiş hâlinden daha da zayıf görünüyordu. Sesinde hiç keyif yoktu, nefret doluydu.

Ama asıl can alıcı nokta özenle kullandığı kelimelerdi.

Prens.

Kalpsiz.

Yaşamak.

Âşık.

Karşılaşmalarımızın her birini hatırlıyordu. Her sözü. Bu beni şaşırtmamalıydı.

Öfkelendim. Onun bunu görmesi planımda yoktu.

Lenora ona gülümseyerek arkasını döndü.

"Harry amca! Hastaneden dönmüşsün. Kendini nasıl hissediyorsun? Artık sana kahve yok, seni sakar şey," diye şaka yaparak ona doğru koştu ve kollarını omuzlarına doladı.

Aynı anda iki şey oldu. Birincisi, Len'in amcasını gerçekten sevdiğini ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını fark ettim. İkincisi, yapmak üzere olduğum şey için beni asla affetmeyecekti.

Duvara yaslanıp ellerimi ceplerime soktum, Harry'nin onun her iki yanağını öpmesini ve sarı atkuyruğunu daha önce binlerce kez yaptığını gösteren bir sıradanlıkla savurmasını izledim. Neden yapmasındı ki? Onun amcasıydı.

"Bu arada yeni kazak için teşekkür ederim." Edgar'la ilgili her şeyi unutmuş gibi bir adım geri attı.

Burada, bu kalede büyüdüğünü biliyordum, bu yüzden ona yakın olması mantıklıydı. Sadece böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Siktir, siktir, siktir.

"Onu asla giymeyeceksin." At kuyruğuna bir fiske daha vurdu.

Ona dokunmayı kes.

Omuz silkti. "Önemli olan düşünmen."

İkisi de güldü. Harry soğuk gözlerini benden ona çevirdi, dudaklarında hain bir gülümseme belirdi.

"Ee, Lenny, tebrik etmeme gerek var mı? Yetenekli Vaughn Spencer yeni sevgilin mi?"

Kaşlarını çattı, inkâr etmek üzereydi ve bu noktada inkâr tam da ihtiyacım olan şeydi. Benim üzerimde kozu olduğunu düşünmemeliydi. Özellikle de vajinası olan bir koz. Ne yazık ki bana ulaşmak için ona zarar verme ihtimalini bir kenara bırakamazdım ve onun sınırların dışında olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Bir adım öne çıktım. "Evet, erkek arkadaşıyım. Sizi tekrar görmek güzel, Bay Fairhurst." Elimi uzattım. "Ah, doğru ya..." Gözlerim alçısına kaydı. "Elimi sıkamazsınız. Boş verin."

Lenora başını kaldırdı, bakışlarıyla öfke saçıyordu. Tamam, ona danışmadan bir çift olduğumuzu söylemiştim ama aslında sadece birbirimizi beceriyor ve ne zaman birimiz başkasına baksa sinir krizi geçiriyorduk. Aramızdaki şey çok da abartılı değildi.

"Öyle mi?" Harry kaşlarını kaldırdı.

Beynindeki çarkların döndüğünü, bunu kendi lehine kullanmanın bir yolunu bulmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Başka türlü olması mümkün değil," dedim esprili bir şekilde. "Ve bunu hatırlamanız iyi olur."

Aptal bir orospu çocuğu olduğum için bir kez daha Len'in sıska kıçını kurtarmak için kendimi ateşe atıyordum.

"Güzel," dedi ipucunu alarak.

"Daha bana kimse güzel dememişti ama teşekkür ederim." Kolumu İyi Kız'ın omzuna attım ve tekrar odasına doğru yola koyulduk.

Len dönüp amcasına baktı, sonra da kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Bu da neydi şimdi?"

Sorusunu duymazdan geldim.

Bu, mezara götüreceğim sırlardan biriydi.

Yirmi Birinci BÖLÜM

Lenora

Yalnız uyandım.

Vaughn'ın sıcaklığı sert gövdesiyle birlikte buharlaşıp gitmişti. Uykulu gözlerimi ovuşturup dik oturdum, babamın dün gece Arabella'ya fısıldadıklarının acı veren yankısını zihnimden silmeye çalıştım. Orada olanları yanlış anlamanın imkânı yoktu. Ona üstünden kalkmasını söylemişti. Bu, Arabella'nın onun üstünde *olduğu* anlamına geliyordu, deve güreşi yaptıklarını falan sanmıyordum.

Vaughn'la dün gece yaşadıklarımızın ne anlama geldiği konusunda endişelenmemeye çalışarak gerindim. Kız arkadaşı olduğumu söylemişti ama Vaughn usta bir manipülatördü ve bir şeyler söylemek için pek çok nedeni vardı, gerçek duygularıyla ilgisi olmayan pek çok nedeni.

Ayağa kalkıp kapımı açtığımda, dumanı tüten bir fincan kahve ve bir sepet dolusu çikolata bulacağımı biliyordum. Bu sefer gelen bir tepsi muffindi. Muzlu ekmek ve yaban mersini kokuları havada uçuşuyordu. Tepsiyi ve kahveyi alıp yeni çizim masama götürürken ağzım sulandı. Ablam günlük geleneğini

sürdürdüğü için minnettardım. Her şeyi bir kenara bıraktım ve onu aradım.

"Selam," dedim cevap verdiğinde.

"Selam! Ne yapıyorsun? Dün seni kontrol etmek için arayacaktım." Sesi şehirde dolaşıyormuş gibi geliyordu. Biraz soluk soluğaydı.

Elimi masanın üzerinde gezdirerek zihnimde heykelimi kurtarmanın artılarını ve eksilerini gözden geçirdim.

Artıları: Muhteşem bir parçaydı. Bu sektörde bir iz bırakmama yardımcı olacaktı. İkonik ve farklı bir yanı vardı.

Eksileri: Bu parçayı ortaya çıkarmak, bir adama karşı asla hissetmeyeceğime yemin ettiğim hisleri itiraf etmek anlamına geliyordu.

"Londra nasıl" diye sordum.

Poppy'nin sesini duymak beni rahatlattı. Ona babam ve Arabella'dan bahsederek kalbini kıracağımı biliyordum ama bunu yapmam gerekiyordu.

"Gri de olsa çok güzel. Peki ya Carlisle?"

"Aynı." Güldüm, pijamamdaki görünmez tüyleri topladım. "Dinle, meşgul olduğunu biliyorum, sadece çikolata ve kekler için teşekkür etmek istedim. Altı ayın sonunda şeker hastası olmam bir yana, bu çok tatlı bir jestti ve bana birilerinin beni önemsediğini, her gün beni düşündüğünü hatırlattı."

Hattın diğer tarafındaki sessizlik uzadı.

Bunu daha önce mi söylemeli miydim? Muhtemelen. Bunu aylardır yapıyordu ama bir teşekkür bile etmemiş, bu konuda konuşarak onu utandırmak istememiştim. Açıkça bir hata yapmıştım. Söylenmeden kalması daha iyi bir jestti.

"Bak, ben..." Konuşmaya başladığım sırada o da konuşmaya başladı.

"Ben değilim." Sözler ağzından aceleyle çıkmıştı.

"Ne?" Durakladım.

"Sana onları gönderen ben değilim."

"Ama doğum günümde sana teşekkür etmiştim. Şaşırmış gibi görünmüyordun."

"Evet, şaşırmamıştım. Sana bir oyuncak ayı gönderdim ve gerçek hediyeni o akşam vermeyi planlıyordum ama sana hiç çikolata göndermedim, Lenny. Şimdi anladım. Benden geldiğini düşündüğün pek çok hediye almışsın ama onları ben göndermedim. Kim göndermiş olabilir?"

Bir tahminim var mıydı?

Pope ya da babam değildi. İkisi de kendi hayatlarıyla fazla meşguldü. Zaten bu onların tarzı değildi. Harry amca ve ben yakındık ama *o kadar* da değil. Bu büyük bir yakınlık gerektiriyordu. Saplantı. Disiplin ve özen gerektiriyordu. Bunları yapabilecek, bunu bir sır olarak saklayacak ve bundan bahsetmeyecek çok fazla insan tanımıyordum.

Aslında öyle birini tanıyordum.

Ama bu hiç mantıklı gelmiyordu. Çünkü çikolataların gelmeye başlaması Todos Santos'taki zamanımıza kadar uzanıyordu. İmkânsızdı. Öte yandan...

"*Doğum günü hediyene gelince, tatlım...*" Sesinin hatırası vücudumun her yerine yayıldı. Bu bir ipucuydu.

"Lenny?" Poppy konuştu. "Kim olabilir?"

Tam o sırada başparmağıma bir şey battı, çizim masasının kenarından sarkıyordu. Kaşlarımı çattım, kanı emdim ve daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim.

Bir dikenli taç. Özenli, kalın ve her yönden tamamen mükemmel. Mahvolmuş heykelim için. Tanrım, bunu yapmak için bütün gece çalışmış olmalıydı. Hiç uyumuş muydu?

"Gitmem gerek." Sesim duygusallıktan titriyordu. "Üzgünüm, Poppy. Gerçekten gitmeliyim. Seninle sonra konuşuruz."

"Tamam... Kızgın değilsin, değil mi?" diye sordu.

Güldüm. Elimde değildi. Ona kötü bir haber verecektim ama artık bunu yapacak gücüm bile yoktu.

"Hayır, Poppy. Aslında hiç olmadığım kadar mutluyum."

***

Koridorda koşarak mahzene indim. Vaughn'a bildiğimi söylemem, bunu neden yaptığını sormam gerekiyordu. Saat sabahın onuydu ve herkes sınıftaydı. Botlarımın çıkardığı sesler boş koridorda yankılanıyordu. Vaughn'ın mahzenine açılan iki kapıdan ilkine geldim ve kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdım ama içeriden tanıdık bir ses geldiğini duydum.

"...seni asla affetmez. Yeğenimi tanırım, iyi biridir. Saftır. Onun sanatsal doğası senin durumunda olduğu gibi delilikle karıştırılmamalıdır."

Tahmin etmem gerekirse, amcam ve Vaughn'ın mahzenin ikinci kapısına giden merdivende durduklarını söyleyebilirdim. Mantıklıydı. Vaughn heykelini kimsenin görmesine izin vermezdi.

"Bunu bilmesine imkân yok," diye cevap verdi Vaughn.

"Bilmesini sağlayacağım. Seni temin ederim, dizüstü bilgisayarım olsa da olmasa da bunu ispatlamak zor bir iş değil. Hemen şimdi ona gidebilirim."

Vaughn bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Umurumda değil," dedi.

Ne hakkında konuşuyorlardı? Dün aralarının gergin olduğunu hissetmiştim ama kurcalayamayacak kadar meşguldüm.

Harry amca duyabildiğim bir gülümsemeyle, "Evet, umurunda," dedi. Sesi alçaktı. Alaycıydı. "Güçlüler nasıl da düşermiş. Vaughn Spencer. Âşık olmuş. Hem de ürkek bir İngiliz gülüne."

Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. *Benim* hakkımda konuşuyorlardı. Harry amca, Vaughn'ın sevgisine layık değilmişim gibi beni küçümseyerek konuşmuştu. Küçükken beni galerilere götüren ve omuzlarında taşıyan Harry amcadan çok farklıydı.

Vaughn acı bir kahkaha attı. "Yeğenine âşık değilim."

"Onu orta yerde öylesine öptün yani, öyle mi?"

Vaughn'ın sesindeki umursamazlığı duyar gibiydim. "Pek çok kızla görüşüyorum, alenen ya da gizliden."

"Ve aletini gelişigüzel emmelerine izin veriyorsun. Ama o farklı, dün ona zarar vereceğimden korkuyordun." Harry'nin dudaklarından alaycı bir söz daha döküldü. "Yıllardır birbirimizi takip etmiyormuşuz gibi davranma. Ne yaptığını ve kiminle yaptığını çok iyi biliyorum. Hayır. Lenny farklı. Ayrıca etrafı gözetlemekten hoşlanan tek kişi sen değilsin. Sen Fransız âşığı oynarken komodininin çekmecesini kurcalayarak biraz zaman geçirdim. Son birkaç ayda on iki bin sterlinden fazla çikolata ve kek mi aldın? Kızı öldürmeye mi çalışıyorsun?" Neşesiz bir kahkaha attı.

Midem bulandı. Tüm benliğimle kapıyı yumruklamak ve sorularıma cevap aramak istiyordum.

Ama o ikisini tanıyordum ve onlardan sır koparamayacağımı biliyordum.

"Lenny'den uzak dur. Ciddiyim."

"Senden emir almıyorum. Ben de bunda ciddiyim."

"Siktir git, Harry."

"Neredeyse yapıyordum, delikanlı. Neredeyse yapıyordum. Ama henüz geç değil. Öfken hoşuma gidiyor."

"Seni becerdiğimde," diye homurdanan Vaughn'ın sesi kemiklere işleyecek kadar alçak ve vahşiydi. "Kıracağım şey kızın değil. Omurgan olacak."

Yüksek bir gümbürtü merdiven boşluğunu doldurdu. Harry acıyla inledi ve sanki bedeni taş merdivenlere yığılmış gibi bir ses geldi.

Gözlerimi kapatıp titrek bir nefes aldım, bulmacanın parçaları nihayet yerine oturuyordu, her biri soğuk bir tık sesiyle birbirine geçti.

Çalınan stajyerlik. Tehditler. Nefret. Alaylar. Vaughn'ın paylaştığımızı düşündüğü sır.

Meğer o karanlık odada neler olduğuna dair çok farklı fikirlerimiz varmış.

Döndüm ve koştum, odama varana kadar bacaklarım iki kez beni yarı yolda bıraktı.

Hayır, Harry amca, diye düşündüm acı acı. *Seni öldürürse bile onu suçlamam.*

***

Vaughn bana gelene kadar aradan üç gece geçti.

Dördüncüsünde ben uyuyor numarası yaparken yatağıma girdi ve dudaklarımdan öptü. Veda ediyor gibi geldi. Belki onun için öyleydi ama benim için değildi. Öpüşmenin ortasında gözlerimi açtım ve ona baktım. Çekildi, kısık gözleri şaşkınlıkla genişledi.

"Vay. Okulun son gününde o balonun havada salınmasına izin vermeliydim. Sen *gerçekten* de sapıksın."

Sırıttım, omuzlarımdaki gerginliği hafifletmek için gerindim. Vaughn'ın Harry'yle olan geçmişi, davranışlarıyla ilgili pek çok şeyi açıklıyordu. Bunu düşünmek bile kalbimi paramparça ediyordu, bu yüzden ona ihtiyacı olan zamanı vererek bana gelmesini beklemiştim. Son birkaç günü gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışarak tuvalette geçirmiştim.

Dudaklarıma dokunarak, "Öp beni, göt herif," dedim.

Vaughn eğildi ve beni itaatkâr bir şekilde öptü.

"Sırıtıyorsun. Neden sırıtıyorsun?" Kaşlarını çattı.

Gerçekten de neden? Babam tam bir sapıktı, amcam çocuk tacizcisiydi ve ben, tam bir aptal gibi nefret ettiğim çocuğa âşıktım.

Aslında hiç nefret edemediğim çocuğa.

Şu anda hissettiğim duygularla yüzleşmek zorunda kalmamak için kendimi nefret ettiğime inandırdığım çocuk; kalbimi göğsümden söküp postallarıyla ezeceğinden korkmuştum.

"Çünkü sen yokken bir şeyin farkına vardım."

"Ben..." diye başladı ama parmağımı dudaklarına götürdüm.

Özür dilemesini istemiyordum.

Kolunu yastığıma dayamış bana bakıyordu, dudakları mükemmel bir şekilde büzülmüştü. "Dinliyorum."

"Bana her sabah çikolata, kek ve kahve gönderen sensin."

Sanki can alıcı noktayı bekliyormuş gibi bana bakmaya devam etti. Yutkundum. Ya her şeyi yanlış anladıysam? Ama tabii ki oydu. Harry bile fişleri gördüğünü söylemişti.

Yanağını kavrayıp yüzünü tekrar dudaklarıma doğru çektim ve ağzına doğru fısıldadım. "Sabah hediyelerini neye borçluyum, Vaughn Spencer?"

Çenemi kavrayıp yüzümü kendisine doğru çevirirken nefesi kesik kesik ve titrekti.

"Ben cehenneme mahkûmum ama sen cennetten gönderildin. Sen baktığım ve *onu öpmek istiyorum, ona sahip olmak istiyorum,* diye düşündüğüm ilk kızsın... Bana fantastik kitabına baktığın gibi bakmanı istedim; huşu, beklenti ve sevgiyle. Beni tatlı bir şekilde hatırlamanı umarak, yıllar önceki o tatilde gördüklerini aklından uzaklaştırması için dua ederek sana çikolata ve kek gönderttim. Beni denizanası öldürürken gördüğünde bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Bana bir daha asla öyle bakmanı istemedim."

"Bakmayacağım." Başımı iki yana salladım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu. "Sana bir daha asla öyle bakmayacağım."

Dudaklarını yaladı. "Baktın. Bütün bir yıl boyunca ama bir şekilde, bu her şeyi katlanılabilir kılıyordu. Kendime bir şeyi kanıtlıyormuşum gibi hissettim. Bu işe değmediğini, baştan lanetli olduğumuzu."

"Değiliz," diye ısrar ettim, boğazımda yükselmeye devam eden ve ağzımdan çıkmak üzere olan, A ile başlayan o üç harfli kelimeyi yutkundum.

Onu korkutmak istemiyordum ama bunu hissediyordum. Vücudumda gezindiğini, patlamak üzere olduğunu.

"Öyleyiz." Başını iki yana sallayarak alnını benimkine yaklaştırdı. Burunlarımız birbirine değdi. "Kahretsin, öyleyiz ve yakında senin için tehlikeli biri olacağım. Ama bu gece? Bu gece kendimi hâlâ iyi olduğuma ikna edebilirim."

"Bana her şeyi anlat. Bilmek istiyorum." Gözyaşlarım şimdi yanaklarımdan akıyordu.

Burnunun ucunu öptüm. Dudaklarının köşesini. Yanağını. Alnını. Gözlerini. Onunla ilgili her şey birdenbire *çocuksu* görünmeye başlamıştı ve asla affedemeyeceğimi düşündüğüm şeyler –bana karşı davranışları, Arabella'nın herkesin içinde ona sakso çekmesine izin vermesi, stajyerliği kapması– şimdi gözümde çok önemsiz görünüyordu.

Başını iki yana sallayıp sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Gözleri parlıyordu. Karanlıkta bile içindekileri dökmek üzere olduğunu görebiliyordum.

"Seni asla o duruma sokmam."

"Bu durumda olmayı ben istiyorum."

"Yarın hiç gelmeyecekmiş gibi davranalım çünkü benim için gelmeyecek."

Tam cevap vermek üzereydim ki ağzı benimkinin üzerine kapandı. Kollarımı boynuna doladıyıp tırnaklarımı kaslarının üzerinde gezdirdim. Üstümü ve pijamalarımı çıkarırken kasları hareketlendi.

Yağmur odamın pencerelerine vurmaya başlamıştı. Sonbahar son derece kurak geçtiğinden kış kalenin etrafını sararken fırtınanın şiddetlenmesini bekliyordum ama ürkütücü bir sessizlik vardı. Sanki doğa da bizim gibi nefesini tutmuş bekliyordu. Kartlar açılmak üzereydi, insanlar zarar görecekti ve gök gürültülü bulutlardan yağmur dökülecekti.

Vaughn dudaklarımdan çeneme ve boynuma doğru öpücükler kondurdu, meme uçlarımdan birini ağzına aldı. Bacaklarımı bir mengene gibi beline doladım.

"Kahretsin, çok güzelsin," diye inledi diliyle fiske vurduğu meme ucuma doğru. "Komik," diye mırıldandı. Tenimdeki dudakları yukarı doğru hareketlenirken pantolonunu indirip ayağıyla uzaklaştırdı. "Yetenekli." Ağzını boynumla omzum arasındaki çukura daldırıp beni tattı. "Ve benim," diye bitirerek tek seferde içime girdi. Şehvetle o kadar derinlere dalmıştı ki sırtım gerilirken çığlık attım. "Milyonlarca kez, sonsuza dek benim."

İçimde yumuşak, sürekli itişlerle hareket ederken yaklaşan gerilimle beraber tırnaklarımla sırtını kavramama izin verdi. Şu an her şey daha hoş, nihai ve önceki kaçamaklarımızdan tamamen farklı geliyordu. Bu, Vaughn'ın öfkesini benden çıkardığı ya da birlikte bekâretlerimizi kaybettiğimiz zamanki gibi değildi. Bu, Vaughn'ın son on yıl ve daha sonra olacaklar için dilediği bir özürdü.

Bu, onu burada tutamayacağımı kabul edişimdi.

Yapmak üzere olduğu şeyi yapmamasını isteyemezdim. Sadece ayrılmadan önce bir kapanışa ihtiyacım vardı çünkü *gidiyordu*. Bunca zaman, bana inat olsun diye stajı çaldığını

düşünmüştüm. Meğer çok daha büyük bir planı vardı ve ben bu planda sadece seyirciydim.

Bir kazazede. Yan hasar.

İçime boşaldıktan sonra sırtüstü yatarak tavana bakmaya başladım, yorganın altında elini buldum ve sıktım.

"Neden hep böyle yapıyorsun?" diye mırıldandı. "Tavana bakıyorsun. Bunun nesi bu kadar ilginç? Hep sormak istemişimdir."

Önemsemesi kalbimi ısıttı. Merak etmesi. Hüzünle gülümsedim. "Annemle ilgili tüm anılarımı orada saklıyorum. Onlar dünyanın her yerindeki tüm tavanlarda yazılı." Boş tavanımı işaret ettim. "Geceleri bir anıyı seçip tadını çıkarıyorum, bir video gibi oynatıyorum, sonra geri koyuyorum. Hiç bitmiyor."

"Sen," diye fısıldadı yanağımdan öperek, "zahmetsizce kendin olabiliyorsun."

Bu birinin bana yapabileceği en büyük iltifattı. Yatakta yüzümü ona döndüm. "Ne yapmak üzere olduğunu biliyorum. Sadece hikâyeni dinlemem gerekiyor."

Yutkundu.

"Biter bitmez gidiyorum. Hayatını benim gibi biriyle heba etmene izin veremem. Daha fazlasını hak ediyorsun ve başım belaya girerse işin ucunun sana dokunmamasını sağlayacağım."

Bazı şeylerin üstesinden gelmeniz gerekir. Birbirimize sahip olma şansını bile yakalayamadan birbirimizi kaybetmek de bunlardan biri gibi görünüyordu. Ona karşı koymadım.

"Anlat bana," diye fısıldadım. "Neden gittiğini bilmek istiyorum."

Anlattı.

Vaughn

İlk kez olduğunda sekiz yaşındaydım.

Her zaman kaybolma eğilimim vardı. Hiç yerimde durmazdım, sürekli hareket hâlindeydim.

Annem bana Houdini derdi çünkü gittiğimiz her yerde; parklar, alışveriş merkezleri, şehir kulüpleri, restoranlar, SeaWorld, Disneyland hepsinde onun gözünün önünden kaybolurdum. Avucumu sıkar, neredeyse kemiklerimi un ufak eder, en çok sevdiğimiz şeylerin nasıl da kaygan ve güvende tutulması zor şeyler olduğunu mırıldanırdı.

Bana küçük kâşifim der, saçlarını beyazlatacağımı ama buna değeceğini söylerdi. Dünya benim için dokunmak, parçalamak ve yemek istediğim içi dolu şişkin bir *pinata* gibiydi.

Yine de o gün ailemin yanında kalmalıydım.

Paris'te bir sergideydik. Galerinin bırakın telaffuz etmeyi, hatırlayamadığım süslü bir ismi vardı. Galeride bir avuç çocuk vardı, hepsi de gözlerinin etrafında koyu halkalar olan ciddi görünümlü bakıcıların dibinden ayrılmıyordu. Koleksiyoncuların ve küratörlerin ağızlarının suyunu akıttığı bazı harika

sanat eserleri için halka açık bir müzayede vardı. Sorun şuydu ki tam da yaz tatilinin ortasına denk gelmişti. Annem galerisi için yeni bir şeyle eve dönmeye çok hevesliydi, bu yüzden babamı ve beni de yanında sürüklemişti.

Gerekirse güneş kremi bile sürmeden onunla cehenneme kadar giderdik.

O zamanlar işi beni hayatta ve göz önünde tutmak olan bir dadım vardı. Maggie'yle neredeyse hiç vakit geçirmiyordum ancak annemin bir müzayedeye falan katılması gerektiği zamanlarda arada sırada onunla bir saat geçirmek zorunda kalıyordum. *Külkedisi*'ndeki Lady Tremaine'yi andıran elli beş yaşındaki Maggie, beni galerinin alt katındaki restorana götürüp bana tadı tahta gibi olan sağlıklı bir hamur işiyle bir kutu organik, tatsız tuzsuz çikolatalı süt almıştı.

Galeri büyüktü ve keşfetmek için can attığım odalarla doluydu. Çikolatalı sütü bilerek beyaz gömleğime sıktım ve Teksas büyüklüğünde bir leke oluşturdum.

"Hay aksi," dedim alaycı bir tavırla, sıvının geri kalanını ellerime sıkarak. Yapış yapış parmak uçları en sevdiğim şeydi.

"Ah tatlım, endişelenme. Burada kal." Ayağa kalktı ve dizimi okşadı. "Biraz peçete getireceğim, tamam mı?"

"Tabii."

Arkasını dönüp tezgâha doğru ilerlediği anda sandalyeden atladım ve koridorun karşısındaki en yakın açık odaya koştum. Büyük, beyaz ve soğuktu; pusuya yatmış canavarlara benzeyen devasa heykellerle doluydu. Taşları kuru ve rahatlatıcıydı. Bir tanesine dokundum ve dokusunun tadını çıkardım. Hareketsiz, insana benzeyen heykeller bana ölümü hatırlatıyordu ve ölüm beni büyülüyordu, çünkü benden daha güçlüydü. Hatta babamdan bile.

Hiçbir şeyin ailemden daha güçlü olabileceğini düşünmezdim.

Kolayca ilerledim, dokundum, bir çentik atma hevesiyle tırnaklarımı pahalı parçaların üzerinde gezdirdim. Beni arayan Maggie'nin sesinin açık odaya ulaştığını duyabiliyordum, ayak sesleri hızlı ve histerikti. İçimi bir keder kapladı ama bu benim ilk vukuatım değildi. Annemle babamın işi bitmeden buradan çıkıp Maggie'yi bulacağımı düşündüm, tıpkı daha önce defalarca yaptığım gibi.

Kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Özellikle bir heykel dikkatimi çekmişti. Elimi yüzünde gezdirdim ve ilk kez heyecandan titredim. Acımasız bir güzelliği vardı. Cesur, tehditkâr ama bir o kadar da huzur vericiydi. Altındaki tabelada *'Tutankamon'un Ölüm Maskesi, Edgar Astalis'* yazıyordu. Bana gülümseyerek baktı.

Ben de gülümsedim.

"Biliyor musun," diye gürledi arkamdan bir ses. İngiliz aksanı vardı. Erkekti. Yaşlıydı. En azından sekiz yaşındaki bir çocuğun kulaklarına geldiği kadarıyla.

Arkamı dönmedim. İnsanlara benden istedikleri tepkiyi alma tatminini vermekten nefret ederdim. Bu durumda şaşırtıcıydı.

"Bu eski Mısır firavunlarından biri. Henüz on dokuz yaşındayken öldü."

Daha önce hiç kimse benimle ölüm hakkında konuşmamıştı ve ben de konuyu deşmek, her sırrın ve gerçeğin ortaya dökülmesine izin vermek istiyordum. Sonrasında nereye gidiyorduk? Acıyor muydu? Ne zaman olurdu? Anneler de ölebilir miydi? Knight'ın annesi Rosie teyzenin hasta olduğunu biliyordum. Hayatımı ailem olmadan hayal edemezdim ama ölümün eninde sonunda herkesi boğazından yakaladığını biliyordum. Bir parçam ölümün gözlerinin içine bakıp yüzüne tükürmek istiyordu.

Daha sonraları bu bana gözü pek, cesur, dikkatsiz bir kabadayı ünvanı kazandıracaktı.

Sessiz kaldım, sırtım yabancıya dönüktü ama sesin yaklaştığını, ayakkabılarının granit zeminde rahat ve kendinden emin bir şekilde tıkırdadığını duydum.

"Ona Ölüm Maskesi adı verilen altın bir kaplama yaptılar ve gömülmeden önce başına taktılar. Orijinal maske yüzlerce altın tabakadan oluşuyordu ve doksan günden daha kısa bir sürede yapıldı. Yaratılışı o kadar mucizevi ve sanat dünyasında öyle olağanüstü karşılanıyor ki bazıları Ölüm Maskesi'nin aslında Tutankamon için yapılmadığına inanıyor."

Bunu bana neden söylediğini bilmiyordum. Sesi zeki birine aitmiş gibi geliyordu. Babam kadar soğuk ve korkutucu değildi. Babam bana karşı öyle değildi ama bazı insanları korkuttuğunu biliyordum ve nedenini anlayabiliyordum.

Korku eşittir sınırlama. İnsanları dizginlemek, onları kontrol etmek bana çekici geliyordu. İçinde vahşi, ham bir güç vardı. Sonsuz bir olasılık.

"Adın ne senin?" Adam şimdi yanımda duruyordu, ellerini arkasında kavuşturmuştu, ikimiz de heykeli izliyorduk.

"Vaughn," dedim.

Vaughn Galce'de *küçük* ya da *genç* anlamına geliyordu. Annem doğduktan sonra beni ilk kucağına aldığında babamın tıpatıp aynısı olduğumu söylemişti. O kadar şaşırtıcı derecede benziyormuşum ki kalbi neredeyse sevgiden patlayacakmış.

Ayrıca beni yabancılarla konuşmamam, onlara kişisel bilgilerimi vermememem konusunda uyarmıştı ama korkmamıştım. Adam zararsız görünüyordu; uzun boylu, ayakkabı bağı kadar inceydi ve yumuşak bir tonda konuşuyordu. Eksantrik bir takım giymişti, sarı üzerine yeşil. Çok net hatırlıyorum.

"Ben Harry. Mumyaların ne olduğunu biliyor musun, Vaughn?"

"Elbette." Parmağımı heykelin burnunda gezdirerek güldüm. "Tutankamon mumyalanmıştı, değil mi? Çünkü o Mısırlıydı."

"Akıllı çocuk."

Bariz olana itiraz edemezdim, bu yüzden omuz silktim.

"Ama Tutankamon'u mumyalama şekillerinde çok farklı bir şey vardı. Şimdiye kadar bulunan ve kalbi olmayan tek mumyaydı. Mısırlılar kraliyet mensuplarını gömdüklerinde asla kalbi çıkarmazlardı ama onunkini çıkarmışlar."

Geriye dönüp baktığımda ölüm, iç organların çıkarılması ve cesetlerin mumyalanması hakkında konuşmanın ne kadar uygunsuz olduğunu görebiliyordum. Yine de büyülenmiştim. Bana gerçek Tutankamon hakkında daha çok şey anlattı ve ben de yüzümü sıkılgan, ifadesiz tutmaya çalışarak bilgileri büyük bir açlıkla yuttum.

Ancak ilk nefesini aldığında bana çok yakın durduğunu, genç prens hakkında gönüllü olarak söylediği her bilgiyle birlikte bana doğru bir adım daha attığını fark ettim. Bacağı şimdi koluma dayanmıştı. Gözlerimi kısarak bir adım geri attım.

"Burası kişisel alan," diye takıldım.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. İnsanlar benim yaşımdaki çocukların iğnelemelerine alışık değillerdi.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak uzaklaştı.

"Kalpsiz mumyalanmak istiyorum." Konuyu değiştirerek heykeli işaret ettim.

"On dokuz yaşında mı?" Sırıtarak bana baktı.

Benimle eğleniyor gibiydi ki bu alışılmadık bir şeydi. İnsanlar genellikle benim geveze ve asi biri olduğumu söylerlerdi.

Omuz silktim. *Elbette.* On dokuz yaş yüzyıllar kadar uzak gibi görünüyordu.

"Peki ya ailen? Bu kadar genç ölürsen üzülmezler mi?"

"Umurlarında olmaz," diye yalan söyledim. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Sadece yetişkin ve sofistike görünmek istemiştim.

"Emin misin?"

"Evet. Sen kimsin ki?" Gözlerimi ona diktim.

"Bu galerinin sahibiyim ve küçük dostum, başın büyük belada." Tutankamon heykelini kaptığı gibi yere fırlatırken sesi buz gibi oldu. Heykel üç parçaya ayrıldı.

Gözlerimi kocaman açarak baktım, ağzım açık kalmıştı.

Bu. Neydi. Şimdi?

"Bu heykel yukarıda altı milyon dolara açık artırmaya çıkarılıyor," dedi adam hava durumundan bahsederken kullanılan monoton ses tonuyla. "Kuzenimin en çok aranan parçası ve *sen* az önce onu kırdın."

"Ben kırmadım!" Nefes nefese kaldım.

Hayatımda ilk kez yabancı, güçlü ve keskin bir şey hissettim. *Nefret.* O kadar yoğundu ki dilimde patladığını hissedebiliyordum. Bunu benim üzerime yıkacaktı ve insanlar ona inanacaktı çünkü o bir yetişkindi ve komik de olsa bir takım elbise giyiyordu. Ben sadece kendine hakim olamayan, dadısını atlatan bir çocuktum ve bu ilk kez olmuyordu. Her yerimden bela akıyordu.

"Evet, kırdın. Seni gördüm."

"Yalan söylüyorsun!" Hayal kırıklığı içinde havayı tekmeledim, boğazım yanıyordu. O kadar öfkeliydim ki ona vurmak istiyordum ama yapamayacağımı biliyordum.

Maggie'nin umutsuzca adımı seslendiğini duydum. Adam da onu duydu. Gülümsedi.

"Seni bakıcınla bırakmışlar. Ne kadar klişe." Kendi kendine gülerek başını salladı.

O zaman ne demek istediğini anlamamıştım. Ama artık biliyordum. Ailemin benim hayatımla çok az ilgilendiğini ya

da hiç ilgilenmediğini düşünüyordu. Benim kolay bir av olduğumu, arkadaşlarına ve meslektaşlarına bir vârisleri olduğunu göstermek için ayda bir kez sütannenin kollarından koparıp aldıkları bir aksesuar olduğumu düşünüyordu.

"Baban öğrendiğinde seni döver mi?" diye sordu bana.

"Ne?" Bu sözlere şaşırarak baktım. "Hayır. Hayır, dövmez."

"Ama kırdığın için çok kızacak. Bunu ödeyecek parası var mı ki?" Bana baktı.

Maggie'nin sesi yaklaşıyordu. Geliyordu. *Lanet olsun.* Beni ispiyonlayacaktı ve ailem bana çok kızacaktı. Babamın bunun için para ödemesi gerekirse onu da kovacağını tahmin ediyordum. Maggie bir büyükanneydi ve torunu hastaydı. Çocuğun ne hastalığı olduğunu bilmiyordum ama adının Johnny olduğunu ve Maggie'nin bu işe ihtiyacı olduğunu biliyordum. Annem çocuğun tedavi gördüğü hastaneye çiçek gönderir ve onları sık sık ziyaret ederdi ama beni hiç götürmezdi çünkü bazı şeyleri görmemi istemediğini söylerdi.

Her şey tek bir felaket ânında karmakarışık olmuştu. Hayatın bir saniyede bu kadar keskin dönüş yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Sen bir yalancısın!" Yüzüne doğru kükreyerek tüm gücümle onu ittim. İncecik kollarım komik bir şekilde geri tepti ve yanlarıma çarptı. Sadece sekiz yaşında değildim, aynı zamanda sıskaydım da.

Bileklerimi tutup karnına götürdü ve alçak, hırıltılı bir sesle güldü.

"Bir anlaşma yapmaya ne dersin, küçük adam?"

"Hayır!" Taşaklarını tekmeleyerek karşı koymaya çalıştım ama o daha hızlıydı, hamlemden kaçtı. Öfkeden deliye dönmüştüm, amaçsızca tekmeliyordum.

"Bunların hepsini ortadan kaldırabilirim. Suçu üstlenirim. Olanları unuturum ve kuzenimle konuşurum. Tek bir şartla."

Mücadele etmeyi bıraktım, donup kalmıştım. Vücudumdaki her bir hücre bana teklif ettiği şeyi kabul etmememi söylüyordu ama Maggie'nin sesi daha da yaklaşmış ve daha da dengesizleşmişti. Şimdi gözyaşları içindeydi, panik hâlinde adımı haykırıyordu.

Siktir, siktir, siktir.

"Bunun geçmesi için tek yapman gereken..." diye devam etti, bileklerimden birini tuttu ve avucumu kasığına dayadı. "Küçük elini pantolonumun içine sokup penisimi sıkman. Hepsi bu kadar. Sadece birazcık."

Kendime binlerce kez dokunmuştum. Tabii ki mastürbasyon yapmak için değil ama ben ve pipim iyi anlaşıyorduk. Yine de ailem mahrem yerlerimin bana ait olduğunu ve kimsenin dokunamayacağını söylemişti.

Ama başkasınınkine dokunmam konusunda hiçbir şey söylememişlerdi.

"Hayır, bu iğrenç," dedim çarpmanın etkisiyle geri çekilerek. "Sen yaşlısın. Ayrıca ben sadece kendi penisimi seviyorum."

"Altı milyon dolarlık hatanı telafi etmem karşılığında benimkini daha çok seveceksin, ufaklık." Güldü, pantolonunun fermuarını açtı ama indirmedi.

Maggie şimdi odanın tam önündeydi, adrenalinden çılgına dönmüştüm. Her şey tepetaklak olabilirdi. Annem yine gizlice kaçtığım için yıkılır, babam bunun faturasını ödemek zorunda kaldığında öfkelenirdi. Böyle hissetmelerini istemedim.

Ya Maggie? Ya onu kovarlarsa? Annem yapmazdı ama babam yapabilirdi ve yapacaktı. Annem bile onu başka türlüsüne ikna edemezdi. Maggie'nin sorumluluğundayken kaçtığım ilk sefer değildi.

"Tamam, tamam," diye nefes aldım ve elimi pantolonunun içine soktum. Penisi kalın ve büyüktü. Garip ve doğal olmayan

bir his veriyordu. Tahta tadındaki hamur işi boğazıma doğru yükseliyordu. Kusacaktım.

"Şimdi *sık*," diye talimat verdi o rahat İngiliz aksanıyla.

Sıktım. Tekrar, tekrar ve tekrar sıktım; stres topu gibi pompaladım, canını fena hâlde yakmak istedim. Ancak onun için ne kadar acı verici hâle getirmeye çalıştıysam, o kadar hoşuna gidiyor gibiydi. Her şey çok hızlı oldu. Tam on saniye. Gözleri yuvalarında döndü, kapandı ve titredi.

Beni aniden itti, sarsak bir tepki verdi. Yere düştüm ve göğüs cebinden renkli bir mendil çıkarıp elini açık fermuarın içine sokmasını izledim. Mendil yeniden ortaya çıktığında ıslak ve yapış yapıştı.

"Kahretsin," diye derin bir nefes alarak alnını sildi. Beni yerde, ona bakarken gördüğünde yüzündeki ifade önce şaşkın, sonra da öfkeli bir hâl aldı.

"Hemen ayağa kalk." İki kez el çırptı.

Maggie odaya girdiği anda ayağa fırladım. Yalnız değildi. Annem ve babam da onunla birlikteydi. Üçüne birden bakınca bu adamla yaptığım şeyden dolayı duyduğum pişmanlık yok oldu. Annem ve Maggie'nin gözleri yaşlıydı. Maggie'nin alnından ter damlıyordu. Babam birini öldürmek üzereymiş gibi görünüyordu. Altı milyon dolarlık bir sanat eserini kırmak için gizlice kaçtığımı düşünselerdi, kırklı yaşlarımın ortalarına kadar cezalı olurdum.

"Vaughn!" Annem rahatlayarak ağladı. Koşarak yanıma gelerek beni kucağına aldı ve bir bebekmişim gibi sıkıca tuttu. Uzuvlarım çaresizce çırpınıyordu. Kalbinin benimkine karşı şiddetle çarptığını hissettiğimde sol avucumda yapışkan bir şey olduğunu fark ettim.

"Tanrım, çok endişelendim. Seninle ne yapacağım, Küçük Houdini?"

"Görünüşe bakılırsa ayak bileklerinden zincirleyip on sekiz yaşına gelene kadar bodruma atacağız," diye yorumladı babam, bize doğru yürüyüp beni onun kollarından alarak. Beni yere bıraktı ve göz göze gelmek için çömeldi, yüzü öfke doluydu.

"Kim bu adam?" Başını yana eğdi, penisine dokunmamı isteyen adamı işaret etti ama hâlâ bana bakıyordu.

Tam ağzımı açmıştım ki adam, "Emilia LeBlanc-Spencer! Sonunda tanıştık. Büyük hayranınızım," dedi.

"Harry Fairhurst. Aynı şeyi ben de sizin için söyleyebilirim. Az önce tablolarınızdan birini satın aldım." Annem önceki histerisinden kurtulmuştu ama yine de ona şüpheli bir bakış attı.

Bana baktı, işaret bekliyordu. Babam kaşlarını çatarak ayağa kalktı. O da bu sahnede bir şeylerden hoşlanmamıştı ama ne olduğunu çıkaramıyordu.

Ama ben utanıyordum.

Her şeyi berbat ettiğim için utanıyordum.

Kaçtığım için.

Bu kişinin oyununa geldiğim için.

Maggie tehlikedeyken kendimi hiç olmadığım kadar aptal, çocuksu ve yıkıcı hissetmiştim.

İşini kaybedebilirdi ve babam aptallığım yüzünden altı milyon ödemek zorunda kalabilirdi. Neyse ki bu pisliği bir daha asla görmeyecektim.

"Oğlumun bu odada seninle ne işi vardı, Fairhurst?" diye sordu babam.

Maggie beni kollarının arasına aldı. Annem Fairhurst denen adama döndü, vücudu gergindi.

"Harry?"

Bakışlarını aralarında gezdirerek ben hariç herkese baktı. Gözleri umutsuz bir şeyle parlıyordu ama ne olduğunu bil-

miyordum. Ayaklarının dibindeki kırık heykeli işaret etti ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Orospu çocuğu.

"Bunu yanlışlıkla düşürdüm," diye açıkladı soğukkanlılıkla, yine gülümsüyordu. "Vaughn çarpma sesini duyup içeriye daldı. Temizlememe yardım edeceğini söyledi. Ona buna gerek olmadığını, kendisini arayan kişiye dönmesi gerektiğini söyledim."

Yalanlar ama benim yararıma olduğunu düşündüğüm için ağzımı açmadım.

Babam bana döndü. "Bu doğru mu?"

Harry Fairhurst, babamın sorusuyla benim cevabım arasında geçen süre boyunca nefes almaya cesaret edemedi. Annem Fairhurst'ten bir adım uzaklaştı, gözlerinde okuyamadığım bir şey vardı, sadece endişe değil. Dehşete düşmüştü. Harry'nin göğüs cebindeki peçetenin hâlâ ıslak olduğunu bildiğim hâlde bunu onlara yapamazdım.

"Evet," diye cevapladım sonunda. "Ne olduğunu görmek istedim."

"Bize gerçeği anlatabilirsin," dedi annem sessizce. Yüzünde ağlayacakmış gibi bir ifade vardı.

"Anlatıyorum zaten." diye homurdandım. "Gerçeği söylüyorum."

O gün, iki şaşırtıcı şey keşfettim:

1. Ailemi yok etme yeteneğine sahiptim. Tek ihtiyacım olan onlara gerçeği söylemekti. Suçluluk duygusu ve bu konuda delirme ihtimalim gerisini halledecekti.

2. Onları yok etmeden önce ölecektim.

Harry Fairhurst kehanet konusunda haklıydı. Ben biraz Tutankamon gibiydim. On dokuz yaşındaydım ve artık atan

bir kalbim yoktu. Gittiğim her yerde ölümün maskesini takıyordum ve intikama susamıştım.

Onun kanına.

Önceden aklıma gelmeyen küçük bir sorun vardı.

Yeğeni Lenora, kalbimi göğsüme geri sokmuştu.

Şimdi tekrar atmaya başlamıştı ama ne yapacağımı bilmiyordum.

***

Fairhurst beni iki kez daha taciz etti.

İkincisi galeri olayından birkaç yıl sonra, Güney Fransa'daki tatilde Lenora'ya çikolatalı kek verdiğim zamandı. Özel plajın tuvaletinde.

O içeri girdiğinde ben kabinden çıkıyordum, ikimiz de mayoluyduk. Kolumu tuttu, sıktı ve gülümsedi. Muhtemelen olanları kimseye anlatmadığım için minnettar olduğunu düşündüm.

Ne de olsa yıllar önce galeride, ailem içeri girdiğinde ve benim kim olduğumu anladığında altına işeyecekmiş gibi bakmıştı.

Ama şimdi, onu ele vermeyeceğimi bildiği için ikinci kez paçayı sıyırıp sıyıramayacağını merak ettiğini fark ettim.

"Hayat nasıl gidiyor, Tutankamon?" Başparmağını yanağımda gezdirdi.

Kalpsiz prensi ima ediyordu. *Boş göğüslü mumyayı.*

Kolumu çekip elinden kurtardım ve yüzümü diğer tarafa çevirdim. Benimle konuşması ve bana bir yetişkin gibi davranması artık umurumda değildi. O hâlâ yapmadığım bir şeyi yaptığımı aileme söylemekle tehdit eden pislikti. Kapıya doğru ilerledim, vücudumdaki her hücre öfkeyle titriyordu.

"Ah, Vaughncık, senin yerinde olsam bunu yapmazdım, sevgili delikanlı."

Durdum ama arkamı dönmedim. Ona yaptığım şeyi yapmamı istemesinden bu yana geçen yıllar içinde değişmiştim. Kademeli ama kalıcıydı. Her şeyi –kıskançlığı, sevgiyi, şefkati, mutluluğu– daha az hissetmeye başlamıştım ve bu nedenle daha fazla acı çekmeye ihtiyaç duyuyordum.

Okulda kavga çıkarmaya başlamıştım. Üç kez uzaklaştırma aldım. Kimsenin göremeyeceği yerlerimi kestim; üst baldırlarımı, karnımı, göğsümü. *Bir şey* hissetmek istiyordum ve bir şey hissetmek, hiçbir şey hissetmemekten daha iyiydi.

Kanamayı seviyordum ve Len de kanın tadını seviyordu. Farkında bile olmadan birbirimize hem en kötü hem de en iyi şekillerde uyuyorduk.

Bunca zaman Knight benim şapka takan bir *hamster* kadar insan olduğumla ilgili şaka yapıp duruyordu ama hiçbir sosyal çevrenin ya da oral seksin benim hissedemediğim gerçeğini gizleyemeyeceğini biliyordum. Hissedemiyordum.

Fairhurst'e bakmak için arkama dönmeden, "Yürü git," dedim. Tuvalet çıkışına doğru bir adım daha attım ama söylediği şey beni duraklattı.

"Annen, onu tüm galerilerimde kara listeye aldığımı ve onunla çalışmayı reddettiğimi öğrendiğinde büyük hayal kırıklığına uğrayacak. Özellikle de şimdi, hayatında bir kez yapacağı bir anlaşmanın eşiğindeyken."

Arkamı döndüm ve şaşkınlıkla ona baktım. Annemin onun bastığı yere taptığını biliyordum. Ona ve birçok insana göre, Harry yeteneğin timsaliydi. Bu da ona benim delip geçemediğim bir dokunulmaz sağlıyordu.

"Bana ne yaptırdığını onlara anlatacağım," derken sesim alçak ve kararlıydı. Ama pek de ciddi değildim.

Gülümsedi, mayosunun kemerini müstehcen bir şekilde yeniden düzenledi. Son birkaç yılda o da biraz olgunlaşmıştı. Eksantrik tarzı yerini kendi sıfırdan var olmuş bir milyonerin genel görünümüne bırakmıştı.

"Olaydan iki yıl sonra denediğini görmek isterim. Özellikle de annen seni yaz dönemi için Carlisle Hazırlık Okulu'na kaydettirmeye çalışırken. Okula alınmadığı için uluyarak ağlayan bir çocuğa dönüşeceksin," diyerek dramatik bir şekilde suratını astı.

"Okul umurumda değil."

"Peki *ailen* umurunda mı? İtibarları?"

Bu sefer istediği tek şey kabinlerden birinde onun önünde soyunmamdı. Bana dokunmadı ama beni duvara yaslayıp arkamda kendini tatmin ederken ritüeli iyi biliyor gibiydi. Carlisle'da bunu kaç çocuğa yaptığını merak ettim.

En sonuncusu, on üç yaşındayken karanlık odada olmuştu.

O zaman Len bizi suçüstü yakalamıştı ve ben ölmek istemiştim çünkü gittiğim tüm okullarda, tüm öğrenciler arasında bana acımasını istemediğim tek kişi oydu.

Harry'nin dudakları aletimin etrafındayken içeri girmişti hem de. Aletim yarı yarıya kalkmıştı, bu işi bitirebilmek için umutsuzca sertleşmeye çalışıyordum. Harry ve ben odanın gölgelerine çekilmiştik, kolumu duvara dayamıştım.

Len içeri girdiğinde sertleşmemiştim.

Ama koşarak dışarı çıktığında kesinlikle sertleşmiştim.

O olduğunu hayal ettim, adamın saçlarını tuttum ve ağzını acımasızca, mantıksız bir öfkeyle öyle bir becerdim ki önümdekini görmez oldum. Harry bu tavrımı küçük, çaresiz, neşeli inlemelerle karşıladığında onu tokatlayarak susturdum ki Lenora'ymış gibi davranabileyim. Ben boşaldığımda o da boşaldı.

İşte o zaman, liseden mezun olduğumda Carlisle Hazırlık Okulu'nda staj yapacağıma dair bana bir söz vermişti. O zamana kadar ona ne yapmak istediğimi, ne yapılması gerektiğini biliyordum. O zamanlar bunu yapmak için çok gençtim ama geri dönüp bana yaptıklarının intikamını alacağıma yemin etmiştim.

Hepsine yaptıklarının.

Karanlık odanın her gece dolu olduğunu fark etmiştim.

Carlisle'daki çocuklar her zaman kırmızı gözlü, yorgun ve üzgün görünüyorlardı.

Ele geçirilmiş. Hayalet gibi. Benden farklı değillerdi.

O pisliği öldürecek ve bir daha kimseye dokunamayacağından emin olacaktım ama dudakları üzerimdeyken Lenora Astalis'i düşünmüştüm.

Yaz dönemi boyunca her gün beni dikizleyen ve saklamakta daha iyi olduğum için benim de ona baktığımı fark etmeyen kızı.

Len'e hiç söylemediğim şey buydu: Oral seks yaptırmamın tek sebebinin o olduğu.

Çünkü bana o günü hatırlatıyorlardı ve bu, gördüklerinin, benim hakkımda düşündüklerinin intikamını almak için berbat bir yoldu.

Güney Fransa'dan beri zihnimi meşgul eden tatlı, güzel kız büyürken sivri şeytan boynuzları çıkarmıştı ama benim için sorun yoktu. Ondan nefret ediyorsam benim hakkımda ne düşündüğü neden umurumda olsundu ki?

Bu kadar basit.

Ergenlik yıllarımın geri kalanını herkese ve kendime, insan dokunuşundan dehşete düşmediğimi kanıtlamaya çalışarak geçirdim. Heteroseksüel olduğumu. Cinselliğimin kontrolüm altında olduğunu. Herkesin önünde oral seks yaptırdım ve sürekli seks hakkında konuştum.

Kimse hayal edilemeyeni aklından bile geçirmedi.

Bâkir olduğum gerçeğini.

Hiç seks yapmak istemediğimi.

İsteyerek sertleştiğim her seferinde, karanlık odadaki o geceden beri aklımda sadece ve sadece tek bir şey vardı.

Harry Fairhurst'ü öldürmek.

Lenora

Vaughn ben uyuduktan bir süre sonra yanımdan ayrıldı, başına gelenleri dağılmadan dinlemeye çalışmaktan yorulmuştum. Alnımdan öptüğü yer hâlâ sıcaktı, birlikte geçirdiğimiz son zamandan kalan tek hatıraydı.

Ertesi sabah yatağımdan çıkmaya zahmet etmedim. Sonsuza kadar ağlayacakmış gibi hissediyordum, cenin pozisyonunda kıvrılmıştım ve içimden yankılanan hıçkırıklarla bedenim ileri geri sallanıyordu. Vaughn'ın tepemde belirip hayatımı tehdit etmesi, en başta beni ve dünyanın geri kalanını öldürmek istemesine sebep olan şeyi duymak kadar yıkıcı değildi.

Ona gösteremediğim tüm duyguları dışa vurmak için günün yarısını kendime ayırdım. Sonra ayağa kalktım, kendimi toparladım ve heykelimi bitirdim.

Bundan sonra yaptığım şey herkesi şok edecekti.

Kendim de dâhil.

***

Vaughn

Ertesi sabah odama dönmek yerine doğruca Edgar'ın odasına gittim. İşler sarpa sarmadan önce Lenora'yla ilgilenmek adına yapmayı istediğim şeyleri yoluna koymak için zamanım tükeniyordu. Ona güvenmek, şeffaf bir paket kâğıdıyla güzelce sardığım taşaklarımı ellerinin arasına bırakmak kadar ürkütücüydü ama garip bir şekilde gerekliydi.

Aramızdaki her şey, yarın Harry Fairhurst'le birlikte ölecekti ve Hunter'la Knight bu gece geç saatlerde Heathrow'a ineceklerdi.

Kapıyı çalmadan Edgar'ın ofisine daldım, Arabella'nın masasının önünde oturduğunu görmezden geldim. Derin bir sohbete dalmışlardı, öne doğru eğilmişler ve birbirlerine kısık seslerle bağırıyorlardı. Ellerimi belime koyarak başımla kapıyı işaret ettim.

"Çık dışarı," diye bağırdım. Kiminle konuştuğumu anlamak için bilim insanı olmaya gerek yoktu.

Arabella başını çevirip bana bakarak yanağını sildi. Gözyaşı ya da sperm olduğunu tahmin etmek zor değildi.

"Sen benim patronum değilsin..."

"Kıçını. Hemen. O. Sandalyeden. Kaldır." Her kelime alaycı bir şekilde telaffuz ediliyordu. "Seni saçlarından sürüklemeden önce kalk ve inan bana Arabella, hiç düşünmeden pahalı kaynaklarını da gerçek saçlarını da o boş kafatasından koparıp atarım."

Bu bir yalandı ama yine de inandırıcıydı. Yüzünü Edgar'a çevirdi, adamın onu savunmasını bekliyordu ama Edgar tepki veremeyecek kadar şaşkındı, gözleri benim üzerimdeydi. Arabella isteksizce ayağa kalktı, sandalyesini geriye itti ve yavaşça kapıya yöneldi. Omzu koluma değince durdu.

"Bir şeyin seni mahvettiğini biliyorum, Vaughn. Herkes biliyor ve bir sebepten dolayı kötü olan tek kişi sen değilsin. Ben şeytan değilim," diye fısıldadı.

"Hayır, değilsin," diye homurdandım. "Şeytan zeki ve hesapçıdır. Sen ikisi de değilsin." Kapıyı yüzüne kapattım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Yalnız kaldığımız anda Edgar'a kaşlarımı çatarak baktım, öne doğru eğildim ve ellerimi masasının iki yanına dayadım.

Masanın üzeri çizimler, belgeler, bozuk paralar, Lenora, Poppy ve annelerinin ona gülümseyen bir fotoğrafı gibi ıvır zıvırla doluydu. Sahtekâr herif haftalardır kızını kontrol etmemişti.

"Anlayamadım?" Arkasına yaslanıp gözlerini kırpıştırdı. "Kiminle konuştuğunuzu sanıyorsunuz, Bay Spencer? Size bu enstitüden ayrılmadan önce kendinizi kontrol etmenizi şiddetle tavsiye ederim. Ne tavırlarınız ne de profesyonelliğiniz hoşuma gidiyor..."

Sözünü kestim. "Profesyonelliği sikeyim. Kızının düşmanıyla yatıyorsun." Masasındaki her şeyi tek bir sert hareketle savurup atarken hepsini suratına çarpmamak için kendimi zor tuttum.

Geri çekildi ve öksürdü, patlamam karşısında şaşırmış görünüyordu.

"Kızının *ergen yaştaki* düşmanı," diye ekledim. "O yüzden bana terbiye dersi vermeye kalkma. Len seninle konuşmuyor bile ve sen onunla aranı düzeltmek yerine bu kaltakla mı vakit geçiriyorsun? Neyin var senin?" Doğruldum, odanın içinde volta atarken iki elimle saçlarımı çektim.

Ayağa kalktı, sesi camları sarsacak kadar gür çıkıyordu. "Aptal mısın sen? Neden bahsediyorsun?"

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Saf numarası yapma. Arabella hem bana hem de kızına bir ilişkiniz olduğunu söyledi.

Bu ne zamandır devam ediyor? Todos Santos'a geldiğinizden beri mi? İlk kez tadına baktığında reşit miydi?"

"Ben... Ben... *Bekle.*" Kaşlarını çattı. "Lenny, Arabella'yla buluştuğumda yaptığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyor?" Elini kır saçlarının arasında gezdirme sırası ondaydı. "Onunla *seks* yaptığımı mı düşünüyor?"

Seks kelimesini kullanış şeklinden, bu kavramı ancak benim kadar çekici bulduğunu anladım. Başka bir deyişle, Arabella'nın kıçına dokunmaktansa doğranıp okyanusa atılmayı tercih ederdi.

O zaman neden sürekli onunla yalnız kalıyordu? Entelektüel bir sohbet için ilk tercihim Arabella olmazdı.

"Öyle olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır!" Kükreyerek masaya vurdu.

"O zaman beni aydınlat. Arabella'yla iki kızının toplamından daha fazla vakit geçirmenin sebebi ne?"

"Her şeyi berbat ettim!" Edgar masasını tamamen itti ve neredeyse bana çarpana kadar yerde kaymasına neden oldu. Yıllardır birikmiş gibi görünen bir öfkeyle titriyordu. "Todos Santos'ta her şeyi berbat ettim ama düşündüğün şekilde değil. Arabella'yla bir ilişkim olmadı. Annesi Georgia'yla bir ilişkim oldu. Lenny'nin annesi öldüğünden beri birlikte olduğum ilk kadındı. Kendimi kaptırdım, düşünemedim. Evli olduğunu, çocukları olduğunu, kendi ailemi bir arada tutmaya çalışırken başka bir aileyi yok ettiğimi düşünemedim. Arabella bir gün bizi iş üstünde yakaladı ve babasına söyledi. Bu, hayatımın bir sonraki yılını kontrolden çıkardı. Görünüşe göre Georgia ağrı kesici ve alkol bağımlılığıyla mücadele ediyordu, belli ki ben de onun sürekli verdiği kötü kararlardan biriydim. İlişkisini kurtarmak için işin içinde tecavüz olduğunu söyledi. Ben de Georgia'nın akılsızlığının intikamını almak isteyen Arabella ve babasıyla perde arkasında yasal bir savaşın içine düştüm.

Kocası Georgia'yı sözde tatile gönderdi ama aslında bu uzun bir rehabilitasyon gezisiydi, Arabella'ysa Kaliforniya'da kız kardeşiyle kaldı. İşte o zaman annesi benimle bir ilişkisi olduğunu itiraf etti ve boşanmak istedi. Kocası onu kötü bir boşanma sürecine sürüklemekle tehdit edip evlilik sözleşmesini yüzüne vurunca bileklerini kesmeye çalıştı ama başaramadı. Arabella'yla kız kardeşi yıkılmıştı, suçluluk duygusu beni tükettiğinden kendimi onlara yardım ederken buldum. Arabella'nın buraya gelmenin bir yolunu bulduğunu öğrendiğimde intikam peşinde olduğunu anlamıştım. Bu yüzden Lenny'ye karşı mesafeliydim. Onu bu işe ne kadar az bulaştırırsam, Arabella'nın ona ulaşma şansı o kadar azalırdı. Her günümü cehenneme çeviriyor. Sanırım hayatımı mahvederse onun hayatını mahvettiğim için kendini daha iyi hissedeceğini düşünüyor."

"Şu anda olan da bu mu?"

"Evet. Ofisime ve odama habersizce giriyor, yüzüme karşı suçlamalarda bulunuyor. Buraya geldiğimden beri iki randevumu bozdu. İki heykelimi parçaladı. Bir de Lenny ve Poppy'ye yaptıkları var tabii. Bunu biliyordum. Biliyordum. Bu yüzden onlardan uzak durdum. Kendime her şeyin birkaç ay içinde biteceğini ve her şeyin normale döneceğini söyledim."

"Saçmalık. Lenny de ben de seni odanda duyduk," diye meydan okudum. "Ona üzerinden kalkmasını söyledin. Seks yaptınız."

"Beni baştan çıkarmaya çalışıyordu!" diye bağırdı. "Benimle seks yapmak için krizlere giriyor ama ben onu her seferinde reddediyorum. Birkaç kez babasını aradım. Kız kardeşini de. Ailelerine yaptıklarım için bunu hak ettiğimi söylediler. İşlediğimi düşündüğü tüm günahları cezalandırmak için kendini feda ediyormuş."

"O zaman neden seninle bu kadar çok vakit geçirmesine izin veriyorsun?" Bir ergenle yatacak birine benzemiyordu ama yine de şüpheliydim.

Sertçe yutkundu. "Onunla fazladan geçirdiğim her an Lenny'yi hedef alanından uzaklaştırmak demek. Çocuklar ebeveynlerinin hataları yüzünden acı çekmemeli. Arabella'nın yıkıcı yönünü buradaki süresi dolana kadar görmezden geliyorum ama ona dokunmuyorum ve kızımın böyle düşünmesi beni dehşete düşürüyor. Beni hiç mi tanımıyor?"

"Son zamanlarda onu tanımak için zaman ayırdın mı?" diye karşılık verdim ben de.

Başı yarıya inmiş bir bayrak gibi eğikti.

"Bunu Poppy'ye anlattı mı?" İçini çekti.

Başımı iki yana salladım. Len ablasını üzecek gücü kendinde bulamamıştı. Birine değer verdiğinizde, ki bu noktada Lenora'ya değer verdiğimi inkâr etmenin bir anlamı yoktu, ona kötü haberi veren kişi olmak istemezdiniz.

"Tanrı'ya şükürler olsun."

"Tanrı'ya değil, kızına şükret. Onunla aranı düzeltmelisin." Odanın öbür ucundan ona uyarır gibi parmağımı salladım.

"Bilmiyorum, Vaughn. Ebeveynlik çok zor, anlıyor musun?"

Alnındaki teri sildi, geniş sırtını duvara dayadı ve çömeldi. Ben de aynısını yaptım ve odanın diğer tarafında, onun karşısında çömeldim.

"Gerçek şu ki çocuklar dünyaya kullanma kılavuzuyla gelmiyorlar. İhyiyaç duyduğu için mi, normali bu olduğu için mi yoksa ciddi bir durum yüzünden mi böyle davrandığından asla emin olamıyorsun. Lenora doğuştan iyi bir kızdı. İki kızım da öyle gerçekten ama Lenny sağduyulu ve dayanıklıdır. Onun için hiç endişelenmemiştim. Sadece asi bir dönemden geçtiğini göz önünde bulundurarak, yine staj konusunda çıldırdığını düşünüyordum."

Staj. Neredeyse irkiliyordum. Bu tamamen benim suçumdu.

"Bugün onunla konuşmalısın. Her şeyi açıklığa kavuştur. Ona tam olarak ne olduğunu anlat."

Başıyla onayladı.

"Staja gelince..." Devam ettim, kelimeler ağzımdan kendiliğinden dökülüyordu. "Plan değişti. Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Edgar kaşlarını çattı. "Heykeli sergileyeceksin, değil mi?"

Tabii ki Edgar Len'i çok seviyordu. Lenora'nın bilmediği de buydu. Bana stajyerlik vermesinin onu hiçe saymak olduğunu sanıyordu. Onun *için* en büyük fedakârlığı yaptığını bilmiyordu. Onları kandıran bendim. En azından ilk başta.

Edgar'a kızını kendime âşık edeceğimi ve onu duygusal bunalımdan kurtaracağımı söylemiştim. Ona kur yapacağımı, değer vereceğimi, onu seveceğimi ve onunla arkadaş olacağımı. Edgar da kızının mutluluğunu satın almak için onun hayallerini satmıştı. Benimle birlikte.

İkimiz de istediğimizi elde etmek için yalan söylemiştik ve bu muhteşem bir şekilde yüzümüzde patlamıştı.

"Heykeli sergilemeyeceğim." Zippo'mu ateşledim, alevin parlamasına izin verdim ve dilimin ucuna bastırdım, Edgar'ın bana çok fena çıkışacağının tamamen farkındaydım. Dilinizle ateşi söndürmenin sırrı çok fazla tükürük ve çok az sağduyudur. "Ama onlara bir şey göstereceğiz, tabii ki."

***

Edgar'la görüşmem bir şekilde öğleden sonraya sarktı. Len'le arasındaki her şeyi nasıl düzelteceği konusunda ona dikkatli talimatlar verdim. Bu, yürümeye başlayan çocuğunuzu eğitimsiz bir maymunun sorumsuz ellerine teslim etmek gibi bir şeydi

ama planımı uyguladıktan sonra oradan hemen uzaklaşmam gerektiğini biliyordum.

Sonunda odama döndüğümde tek istediğim botlarımı çıkarmak, gözlerimi kapatmak ve bu gecenin İyi Kız'ın odasına gizlice girdiğim başka bir gece olacağını varsaymaktı.

Ama tabii ki öyle olmadı.

Yatak odamda beni bekleyen bir sürpriz vardı ve bu sürprizin iki pislik arkadaşımla hiçbir ilgisi yoktu.

"İyi akşamlar, oğlum." Babam pencere kenarındaki koltukta döndü, hareketleri sakin ve umursamazdı. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı yanmamış bir puro ve elinde bir bardak sert içki vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" Çenemin sinirle titrediğini hissettim.

Boktan bir zamanlamaydı. İhtiyacım olan son şey dikkatimi dağıtacak başka bir şeydi.

"Otur yerine." Çenesiyla yapılmamış yatağımı işaret etti.

"Yoksa?" Kaslı kolumu duvara dayayarak ona meydan okudum.

"Dediğimi yap," dedi gülerek. "*Yoksa* ayağa kalkar ve sana sarılarak huzursuz ederim çünkü şu anda ihtiyacın olan şey bu, değil mi Vaughn?" Başını yana doğru eğdi. "Sarılmak?"

Oturdum, bir botumu küçük odamdaki koltuğunun üzerine attım. Babam tarafından Woodstock'taki lanet bir ağaçtan daha fazla kucaklanmıştım ama yüz ifadesinde beni şaşırtan bir şey vardı. Bir şeyler biliyordu.

"İşte. Oturdum. Tekrar soruyorum, burada ne işin var?"

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun."

"Annemle her gün konuştum. Telefonu hiç almadın. Hakkını vermeliyim, zoru oynama konusunda ustasın."

Babamla ilgili en tuhaf şey buydu ama aynı zamanda tam da bu yüzden telefonlarına cevap vermiyordum. Bir şeylerin peşindeydi ve her neyse annemin bunu duymasını istemiyordu.

Babam arkasına yaslandı ama kendini beğenmiş görünmüyordu. Göğsüme bir endişe saplandı. O her zaman takındığı az önce karınızı becermiş, kasanızı boşaltmış ve yatağınıza sıçmış birinin sarsılmaz ifadesinden eser yoktu. Şaşırtıcı derecede kasvetli görünüyordu. Bu hâli bela kokuyordu.

"Özel olarak konuşmamız gerekiyordu," dedi.

"Belli." İpucu aramak için yüzünü inceledim.

"Her şeyi anladım, evlat. Üzgünüm. Ben gerçekten çok üzgü..." Cümlesi yarıda kesildi ve yüzünü başka tarafa çevirdi, benimki gibi dişlerini sıkıyordu. Boğazı düğümlenmişti.

Hayır.

Hayır.

Başımı ellerimin arasına aldım, dirseklerimi dizlerime dayadım ve salladım.

"Troy Brennan?" diye sordum. Bana ayarladığı şu iş bitirici olmalıydı. Bunu başka *nasıl* anlayabilirdi ki?

"Hayır. Bir söz verdim ve tuttum."

"Jaime, o zaman?" Sahte bir neşeyle homurdandım. Babama başımın belada olduğunu söylemiş olmalıydı. İçimden ona kızmak bile gelmiyordu. Yapılacak en mantıklı şey buydu. Yine de çok boktandı. Bir sözleşme imzalamıştı.

"Hayır," dedi babam, ayağa kalkıp bana doğru biraz yaklaşarak.

Teklif etmek üzere olduğu şeylerin hiçbirini istemiyordum. Bunlara eşlik eden acıma, üzüntü, utanç duygusunu da. Yine de yatakta yanıma oturdu.

"Sanırım Jaime bana daha sonra söylemeyi planlıyordu ama bir gece yatak odasına girdiğinde annen, kolunun altında yarı aralık kalmış magazin dergisiyle ışıklar açıkken uyuya-

kalmıştı. Onu yatırdım, ışığı kapatmak üzereydim ki dergiyi elime aldım ve Harry Fairhurst'ün tüm resimlerinin gizemli bir koleksiyoncu tarafından satın alındığına dair bir haber gördüm. Evimizdeki tablolar için neden bize başvurulmadığını merak ettim, herkese başvurulmuştu ne de olsa ama cevap basitti. Evimize ve içindeki tablolara erişimin vardı. Dergiyi attım, böylece annen bilmeyecek ve durumu çakmayacaktı. Bu orospu çocuğunun tüm resimlerini neden almak istediğini anlamak için düşündüm. Hatta onları nasıl satın aldığını da. Bu yüzden güven fonunu kontrol ettim ve tahmin ettiğim gibi boştu."

Tek kelime edemeden yutkundum. Bu konuda dikkatsiz davranmıştım. Tek görebildiğim nihai hedefti ve elime yüzüme bulaştırmıştım.

Babam elini sırtıma koyduğunda ikimiz de kambur durmuş, yatağımda oturuyorduk. Yüzüm hâlâ ellerimin arasındaydı. Kendimi aptal bir çocuk gibi hissediyordum ve bunun her dakikasından nefret ediyordum.

"Bir adamı, hiç sevmediği tablolardan oluşan bir koleksiyonun tamamını sekiz haneli fiyatlarla satın almaya iten şey nedir?" Babamın sesi havada duman gibi süzülüyordu; ölümcül ve boğucu. "Tek bir cevap vardı: İntikam."

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm, onunla yüzleşmeyi reddettim.

O biliyordu.

Lenora biliyordu.

Sırrım artık benim değildi. Serbest kalmıştı. Başı boş geziyordu. Üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Muhtemelen yakın çevremdeki her kulakta yankılanıyordu.

"Onun unutulmasını istiyorsun," dedi babam arkamdan nazikçe.

Harry'nin bana yaptıklarını açıkça söylememesini takdir etmiştim. Bir şekilde durumu biraz daha katlanır hâle getiriyordu. Burnumu çektim, ifadeyi duymazdan geldim.

Harry Fairhurst'ün var olduğunu unutmak istiyordum, evet ama bunu yapamayacağımı da biliyordum. Bu yüzden onu dünyanın geri kalanının hafızasından silmeye karar vermiştim.

Ars longa, vita brevis.

Ama tüm resimlerin yırtılmış, yakılmış ve Atlantik Okyanusu'nda yüzüyorsa bu iş olmaz. O zaman sadece bir ölümlü olursun.

Babam ayağa kalkıp bana doğru geldi. Ellerini arkamdan omuzlarıma koydu. Başımı eğdim. Onu çok uzun süre cevapsız bıraktığım için başımın etini yememişti.

...ya da yaktığım sanat eserlerine tüm varlığımı harcadığım için.

"Bırak ben yapayım," diye fısıldadı.

"Ne?" Döndüm, kaşlarım çatıldı.

"Ne yapmak üzere olduğunu biliyorum ve senden bunu yapmama izin vermeni istiyorum. Senin için değil, kendim için. Daha önce senin sorunun hakkında konuştuğumuzda sana burnumu sokmayacağımı ama bu işe kimin karıştığını öğrenirsem onlarla kendim ilgileneceğimi söylemiştim. Sen de kabul ettin. El sıkıştık. Kendi adına tehlikeye attığın çok şey var, evlat. Yükünü omuzlamama izin ver. Bırak benim vicdanım sızlasın, seninki değil. Ne de olsa her şeyi berbat eden bendim. Bunun olmasına izin veren bendim. Paris'teki o galeride bunu anlamayan bendim. Seni küçük bir çocukken Carlisle Hazırlık Okulu'na gönderen aptal bendim. Benim suçum. Benim hatam. Benim intikamım."

Şu anda bile, annemi bu pisliğe bulaştırmayarak Harry Fairhurst'ün yaptığı muazzam hatadan kendini sorumlu tutmasını takdir ediyordum. Ailenin reisi olarak tüm sorumluluğu üstlenmişti. Bazı insanlar çiçekler ve kalplerin romantik olduğunu düşünürdü. Bense, tüm ailesinin suçunu üstlenen

ve onların tüm günahlarını omuzlayan bir baş belasının o romantiklerden çok daha iyi olduğunu düşünüyordum. Aslında bu ailemin hatası değildi. Onlar olayı kurcalamış, sormuş, yalvarmış ve sorgulamışlardı. Bana muhteşem bir çocukluk yaşatmışlardı, sadece maddi açıdan da değil.

"Teşekkür ederim," dedim kısaca. "Ama hayır."

"Bir insanı öldürmenin ruhuna ne yaptığını bilmiyorsun."

"Peki sen biliyor musun?"

Bana cevap vermekten kaçınarak tekrar omzumu sıktı. *İlginç.*

"Bir kız arkadaşın var." Babam konuyu değiştirdi. "Onun yeğeni değil mi? Bu işleri karıştırır."

"Birlikte olmaya devam edemeyiz." Boğazımdaki yumruyu yuttum. Artık amcasıyla ilgili planlarımı bildiğine göre bu çok garip olurdu.

Ona tüm sırlarımı vermiştim.

Ona o zaman da güvenmiştim, şimdi de güveniyordum.

Ağzını hiç açmamıştı ve anlaşıldığı üzere, o zamanlar ne gördüğünü bile bilmiyordu. Ona Harry'nin tacizinden bahsettiğimde bana o odada gördüklerinin tamamen farklı olduğunu itiraf etmişti.

"Harry'nin kafasını görmedim. Sadece bir kız olduğunu düşündüm. Oral seks hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Genç ve kızgın olduğunu, yapmaman gereken şeyleri yaptığını ve pişman olacağını düşündüm. Senin için üzüldüm. On üç yaşındayken bir şeyler hissetmek için sekse, içkiye ve oral sekse ihtiyacın olmamalıydı. On üç yaşındayken duyguları yeni yeni öğreniyordun. Bu, üç tekerlekli bisikletle hayatı öğrenmek gibidir, anlıyor musun?"

Anlamıyordum. Harry bana hissetmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenme şansını hiç vermemişti.

"Ayrıca..." Konuyu değiştirmek için babamın etrafında dolaştım. "Sen onu nereden biliyorsun?"

"Knight haberi tüm aileye verdi," dedi babam soğukkanlılıkla.

"Sikik," diye mırıldandım.

"Ağzından çıkana dikkat et."

"Küfür değildi, gerçeği belirtiyordum. Luna'yla ne yaptığını sanıyorsun? Poker mi oynuyor?" Kendimi yatağın üzerine atıp tavana baktım. Uzun zamandır ilk kez kendimi gerçek bir ergen gibi hissediyordum. Babam benimle ilgileniyor, beni içine düştüğüm bu durumdan kurtarmayı teklif ediyordu. Kız sorunlarım vardı. En iyi arkadaşım hakkında seks şakaları yapıyordum.

Babam birdenbire kederli görünerek odanın ortasında durdu. Aslında böyle bir şey ilk kez oluyordu.

"Bu şekilde olmak zorunda değil, Vaughn. Onu kaybetmek zorunda değilsin. Hiçbir şeyi kaybetmek zorunda değilsin."

"Oldu bitti, baba. Bırak artık."

"Oğlum..."

Ona bakmak için döndüm. "Ne yaparsan yap, anneme söyleme. Bu onu mahveder."

Gözlerime baktı, ciddiyetle başını salladı. Anlamıştı. Bunu neden kendim yapmam gerektiğini anlamıştı.

"Söylemeyeceğim," dedi. "Makaleyi gördüğümde de söylemedim. Bu seninle benim aramda kalacak. Olanlar hiçbir şeyi değiştirmiyor, duydun mu beni? Bir zamanlar ben de karanlık bir sır saklıyordum." Eğildi, mürekkep siyahı saçlarımı alnımdan geriye doğru itti ve kaşlarını çattı. Aralarında neredeyse otuz yıl olan baba ve oğulun aynadaki yansımasıydık.

"Nasıl bitti?" diye sordum şaşkınlıkla.

Sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi alnımdan öptü ve gülümsedi.

"Onu öldürdüm."

Emilia

Her şeyde bir güzellik aramak üzere yetiştirildim.

Virginia'da büyürken hiç paramız yoktu. Sıcak ve nemli yaz aylarında havuz niyetine leğenleri, baharda da portakal ve şeftali toplamak için çöp torbalarını kullanırdık. Eski bir masa örtüsü, amacına hizmet etmeyi bıraktığında güzel görünümlü bir elbise olmaya mahkûmdu. İki boş teneke kutu çok kısa mesafeli bir telsiz oluverirdi. Elektriksiz bir akşam hızla korkunç hikâyeler ve doğruluk mu cesaret mi oyunlarıyla dolu bir geceye dönüşürdü.

Aradan yıllar geçip milyarder kocamla evlendikten sonra, *New Yorker*'da yoksulların daha anlamlı hayatlar sürüp sürmediğini soran bir makaleye rastladım.

Bu düşünceye hiçbir şekilde katılmıyordum çünkü artık daha mutluydum. Hayatımın aşkıyla, güzel oğlumla daha mutluydum ve etrafım parti yapabileceğim, birlikte vakit geçirebileceğim arkadaşlarımla çevriliydi ama yine de gerçekten zengin değildim, değil mi?

Bankada milyonlarım olsa bile, ben her zaman çakma ayakkabılar giyen ve yeni boya tüpleri açtığımda heyecandan titreyen Emilia LeBlanc olacaktım. Yeni resim malzemeleri satın almanın ulaşılmazlığıyla büyümenin, yeni ekipmanların paketini açmayı neredeyse ulaşılmaz bir zevke dönüştürme etkisi vardı. Küçük şeylerden aldığım keyfi hiç kaybetmedim.

Bu yüzden Harry Fairhurst'ün resimlerini ilk gördüğüm anda onlara âşık oldum. Bir ara sokakta yürüyen yalnız bir figürdü, etrafındaki binalar bir kemer şeklinde aşağıya doğru eriyor, bu yolu seçmeye cesaret eden kişiyi bütünüyle yutmaya hazır bekliyordu. Kusursuz tekniğine ve çarpıcı uygulamasına rağmen üzgün bir insanın üzgün resimleri gibi görünüyordu.

Onunla tanışıp eşcinsel olduğunu ve bu yüzden okulda zorbalığa uğradığını öğrendiğimde ona hemen kanım ısındı. Ancak arka planda her zaman bir şey gizliyordu, tam olarak tanımlayamadığım karanlık ve öfkeli bir şey vardı.

Aynı şehirde ya da adada tatildeyken bana birkaç kez Vaughn'dan biraz kurtulup kafa dinlemek isteyip istemediğimi ve çocuğuma bakması için ona ihtiyacım olup olmadığını sordu. Cevabım hep hayır oldu ama Vaughn'a bunu sorduğumda her şeyin yolunda olduğunu, Harry'yi sevdiğini ve o odada hiçbir şey olmadığını söylüyordu.

Ben de ona inandım. Ne de olsa çocuğum işler yolunda *gitmediğinde* her zaman açık sözlü olmuştu.

Şimdi kocam bir iş gezisi için İngiltere'de kilometrelerce uzaktayken, büyük ve boş evimde amaçsızca dolaşırken kendimi biraz temizlik yaparak meşgul etmeye karar verdim. Onlara sürpriz yaparak San Diego'daki Hamilton müzikaline bilet aldığım personelimizi evden gönderdim ve mutfak zeminini fırçalamaya başladım. Garip bir şekilde yatıştırıcıydı, belki de çocukken Spencerlar için çalışan annemin onların büyük mutfaklarını temizlemesine yardım ettiğim içindi.

Sonra çöp kutularını çıkardım. Kimsenin yanlış yere bir şey koymadığından emin olmak için kutuları açtım. Kaliforniya geri dönüşüme çok önem verirdi ama bizim mahallemiz bu konuda takıntılı gibiydi. Ben de öyleydim. Torunlarımıza bırakacağımız dünyadan hep korkmuşumdur.

Çöpün içine göz attığımda her şey yolunda görünüyordu. Geri dönüşüm için ayrılmış kahverengi çöp kutusunda, okumayı hiç bitirmediğim sanat dergisi duruyordu. Kaşlarımı çattım. Onu çöpe attığımı hatırlamıyordum.

İçimden bir ses çöp kutusuna uzanmamı ve dergiyi çıkarmamı söyledi. Kafam karışmış bir hâlde dergiyi karıştırmaya başladım, alnım kaşlarımı çatmaktan öyle gerilmişti ki tüm yüzüm acıyordu. Hizmetçilerimiz Ronda ve Lumi'nin bana sormadan böyle bir şeyi çöpe atmaları pek olası değildi. Kızgın değildim. Merak ediyordum.

Dünyanın dört bir yanında gerçekleşen yeni sanat anlaşmalarıyla ilgili bölümün son sayfasına geldiğimde durdum. Sayfa diğerlerinden daha buruşuktu. Metne göz gezdirdim, kalbim göğsümde sıkıştı.

Dergi elimden düştü ve ağzımın kuruduğunu hissettim.

Hayatım boyunca kaçırdığım onca şeye rağmen –ki bunlar çok fazla değildi; arada sırada bir arkadaşımın doğum günü, bir düğün ve katılamadığım birkaç hayır etkinliği– ama hiç bu kadar büyük bir şeyi kaçırmamıştım.

Fairhurst'ün tablolarının hepsi gizli bir alıcıya satılmıştı.

Benimki hariç neredeyse hepsi.

Koşarak eve döndüm, merdivenlerden yukarı çıktım ve ikinci katın ana koridoruna ulaştım. Harry'nin en sevdiğim tablosunun önünde durdum, Vaughn'ın odasının önündeki tablo.

Kalpsiz Prens

Fairhurst, Tutankamon'un Ölüm Maskesi'nin bir kopyası olduğu için resme bu adı verdiğini söylemişti ama asıl vurucu

olan gözleriydi. Tamamen insani ve hoş bir şekilde korkmuş görünüyorlardı; şoke olmuş, paniklemiş, buz gibi soğuk ve en berrak yaz günlerindeki gökyüzü kadar mavi.

Kanımda tehlikeli bir şeyler uğuldamaya başladı. Resme baktığımda ne olduğunu anlamadan önce bile tüm vücudum öfkeyle titremeye, midem bulanmaya başladı. Kurdeşen döktüğümü hissedebiliyordum. Başımı eğip baktığımda tenimin yer yer kızardığını fark ettim, kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Kocam İngiltere'deydi.

Dergi çöpe atılmıştı.

Oğlum diğer çocuklardan farklıydı, hep öyleydi ama özellikle de Paris'teki galeriye yaptığımız geziden beri.

Bu bir tesadüf değildi.

Vaughn, Vaughn, Vaughn.

Bu resmi aylarca, her gün görmek zorunda kalan biricik oğlum. Onunla yüzleşen, cesur olan, üstesinden gelen. Benim oğlum, buz gibi bir dış görünüşe sahipti ama kalbinde ateş vardı. Tıpkı babası gibi. Âşık olmasını, öfkesinin ve acısının ardında gördüğüm adama dönüşmesini o kadar uzun süre beklemiştim ki.

Yırtıcı oğlumun birinin avı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Tablonun üzerine atılıp kalın tuvali çıplak ellerimle yırtarken tırnaklarımın kırıldığını, etimin kanadığını hissettim. Tırnaklarım parçalanarak yere düştü ama durmadım. Pençesi kesilmiş bir kedi gibi kumaşı yırtmaya devam ettim. Çığlık attığımı ancak boğazım yanmaya başladığında fark ettim. Tablo lime lime yere düştüğünde onu tekmelemeye başladım.

Ancak resmin neye benzediğini ayırt etmenin hiçbir yolu kalmayıp gözler tamamen kaybolduğunda yere yığıldım ve ağlamaya başladım. Kendime geldiğimde titreyen parmakla-

rımla elbisemin cebinden telefonumu çıkardım ve bir saatten kısa süre içinde kalkacak olan uçak için Heathrow'a bir bilet ayırttım.

Oğlum kalpsiz, sakin, güzel ve cansız bir prens değildi.

Yanlış anlaşılmış, vahşi ve canlıydı.

Ve bir annesi vardı, hem de şu anda çok öfkeli olan bir annesi.

Harry Fairhurst'ün ters düşmemiş olması gereken annesi.

Vaughn

"Vay anasını, burası Vaughn'ın kalbinden daha soğuk," diye yakındı Knight, üzerinde muhtemelen Fairhurst tablolarından daha pahalı bir kaban olmasına rağmen üşümüş gibi kollarını ovuşturdu.

Boston doğumlu Hunter, hafif bir bomber ceket giymiş ve yanlarında getirdikleri tek valizi çekerek patron edasıyla sırıtıyordu.

"Sizden istediğim şeyi getirdiniz mi?" diye söylendim onları Heathrow'dan almak için kiralık arabanın anahtarlarını elimde sallayarak.

Babam bunu yapmasını isteyip istemediğimi sormuştu, buraya taşındığımda annemle birlikte kiraladıkları kulübede kalıyordu ama ona bu işe karışmasını istemediğimi söylemiştim. Knight ve Hunter'ın aksine o sorular soruyordu. Arkadaşlarım tamamen başka bir hikâyeydi. Knight milyonlarca dolar değerindeki sanat eserlerini yakıp yıkmış ve nedenini merak bile etmemişti. İşte bu yüzden bu iş için mükemmellerdi.

Havaalanının otomatik kapıları açıldı ve hepimiz beklettiğim Vauxhall Astra'nın yanına gittik. Arkadaşlarım gümüş renkli arabaya tiksinti ve korku karışımı bir ifadeyle baktılar.

"Kahretsin dostum, bunun içinde insan sevişmek bile istemez." Hunter başını salladı. "İngiliz kızlarına garezin falan mı var yoksa?.."

"Kiralık," diye bağırıp bavulu kaptığım gibi arabanın açık bagajına fırlattım. "Ve kız peşinde koşmak siz eziklerin yerine benim için olimpik bir spor değil. Şimdi tekrar soruyorum, getirdiniz mi?"

Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Burada, İngiltere'de satın alamayacağım kadar özel bir şeydi. İzi bana kadar sürülebilirdi ve bu göze alamayacağım bir riskti. Öte yandan Hunter, Boston'a kadar gelip ona bizzat teslim eden Kanadalı bir adamdan satın almakta hiçbir sorun yaşamamıştı. Takip edilemezdi.

"Tabii ki getirdik, salak herif." Knight gülerek arabanın kaputuna vurdu ve yolcu koltuğuna geçti. "Yoksa neden yarısı boş bir bavul getirelim ki? Lanet olası Primark'tan alışveriş yapabilmek için mi?"

Sürücü koltuğuna geçip kemerimi bağladım. Hunter arkaya bindi.

Knight bir süre sonra, "Bana Primark'tan alışveriş yapmadığını söyle," dedi ciddi bir ifadeyle.

Omuz silktim. "Çorapları ve kotları güzel."

"Tanrım." Knight avuçlarını gözlerine bastırdığında Hunter gülerek, "Lanet olsun, çok fenasın," dedi.

Yolun geri kalanını arayı kapatarak geçirdik. Knight gerçekten mutlu görünüyordu, bu beni şaşırtmadı çünkü sonunda hep istediği şeyi elde etmişti: Luna Rexroth'u. Hunter, Boston'da yaşıyordu ve üniversite konusunda sessiz davranıyordu. Mezun olduktan sonra ailesinin işinde çalışmak üzere yerinin

hazır olduğunu ve geleceğinin doğduğu gün kanla yazıldığını biliyordum ama bu konuda hiç konuşmak istemiyor gibiydi. Doğal olarak ben de onu dürtecek biri değildim.

Reading'deki Airbnb'den kiraladığımız daireye vardığımızda her şey çoktan hazırlanmıştı. Ön taraftaki güvenlik kameraları çalışıyor, kırmızı noktaları bize doğru yanıp sönüyor ve her şeyi kaydediyordu. Garaja girdim, bavullarından ihtiyacım olan şeyi aldım ve Carlisle'a geri döndüm.

Lenora'nın odasında durmaktan kendimi alamadım. Kapısının önüne kadar gelmişken alnımı dayayıp derin bir nefes aldım.

Onu tekrar görmenin bir anlamı yoktu.

Bu sadece işleri daha da zorlaştıracaktı.

Kapının ardında olduğunu biliyordum.

Yalnız. Yumuşak. Güzel. Ve şimdilik benim.

Döndüm ve ilk kez özlem dolu bir kalbe sahip olmanın ne anlama geldiğini hissederek oradan uzaklaştım.

***

Harry Fairhurst saf değildi.

Kolunu kırdıktan kısa bir süre sonra Güneydoğu Asya'da güzel plajları, egzotik yağmur ormanları ve iz bırakmadan saklanabilme özelliğiyle bilinen Brunei'ye bilet almıştı. Çocuk tacizcileri için mükemmel bir sığınaktı. Neyse ki ne kadar hızlı, seri ve zeki olursa olsun hamlelerini hesaplamıştım. Şu anda hâlâ St. Albans'taki evindeydi, eşyalarını topluyor ve havaalanına gitmeye hazırlanıyordu.

Bugün yaptığım ilk şey Len'in kapısının altından bir mektup atmak oldu. Yapmak üzere olduğum şeyi mektupta anlatacak kadar aptal değildim, ona güveniyordum ama mektubun dost olmayan ellere geçmeyeceğini nereden bilebilirdim

ki? İkincisi, mahzenime gidip hiçbir şey olmamış gibi çalışıyor numarası yapmaktı.

Saat üçe geldiğinde Hunter ve Knight'ın dairesine gittim, güvenlik kameralarının önünden geçtim ve yüzümün göründüğünden emin oldum. *Mükemmel bir mazeret.* İçeri girdikten sonra arka camdan atladım, caddenin karşısına geçip Kia marka başka bir kiralık arabaya koştum ve Harry'nin evine gittim.

Mahallenin sınırına, evlerin ormanla buluştuğu yere park edip Hunter'ın benim için aldığı şeyi çıkardım ve Harry'nin evine giden yolda yürüdüm. Elime geçirdiğim anahtarla kapıyı açmak yerine, dirseğimle pencerelerden birini kırarak hırsızlık süsü verdim. Yüzümde ve omuzlarımda arkadaşlarının ABD'den getirdiği Tutankamon'un Ölüm Maskesi'nin bir kopyası, ellerimde eldivenler ve parmaklarımın arasındaki silahımla cam kırıkları arasından geçtim.

Harry koridorda duruyordu, etrafı üç bavulla çevriliydi.

"Tanrım!" diye bağırdı ve hemen duvara yaslandı.

O kadar kolay bir avdı ki. Bu kadar genç, bu kadar etkilenebilir ve bu kadar berbat olmasaydım belki de tüm bunlar çocukken önlenebilirdi.

Belki şimdi Lenora'yla istediğim gibi birlikte olabilirdim.

Belki de geleceğim bu kadar umutsuz olmazdı.

"Vaughn?" dedi. "Sen misin? O maskeyi nasıl ele geçirdin? Bu... Ah, Tanrım. Ah, Tanrım."

"Tanrı seni kurtarmayacak." Maskeyle ne kadar ürkütücü göründüğümün farkındaydım.

Bu lanet olası kitaplara geçmeye layık bir olaydı. Hiçbir şey olmasa bile sanat tarihindeki en insana benzeyen gözlerin yaratıcısı Harry Fairhurst'ün modası geçecekti.

"Elinde ne var?" diye soludu, gözle görülür bir şekilde irkilerek. "Tanrım, ölmek istemiyorum. Vaughn, gençtim. Korkunç şeyler yaptım ama... Ben... Durdum. Durduğumu

biliyorsun. Beni Dominic Maple'la gördün. O şeyleri neredeyse beş yıldır yapmıyorum."

Mısırlıların orak gönümünlü kılıcı Khopesh'i kaldırdım ve her açıdan inceledim. Mesai saatleri dışında mahzenimde kendim dövmüştüm. Tam kıvamına getirmek haftalarımı almıştı. Küçük ve keskindi. Bunalmış ve terlemiştim, başımı eğip maskemin sağladığı yarıklardan kılıcı inceledim.

"Kalpsiz prens hakkında konuşalım," dedim aslında hissedemediğim bir sakinlikle. Onu öldürmemek gibi bir seçeneğim yoktu. Sekiz yaşımdan beri beklediğim şey buydu ama düşündüğüm kadar heyecanlı değildi.

Sırtını duvara dayamış, terliyor ve titriyordu ama korktuğunu görmek, kapıyı açtığında Len'in yüzünü görmek kadar zevk vermedi.

Harry tam o sırada altına işedi. Bunu saklayamadı bile çünkü ona zarar vermemem için bana yalvarırken bir elini havaya kaldırmıştı, diğeri hâlâ alçıda ve askıdaydı. O kırığın sebebi de bendim.

"Sadece laf olsun diye söylemiştim. Ciddi değildim..." diye başladı.

"O günkü konuşmamızı hatırlıyor musun?" Sözlerini duymazdan gelerek kararlılıkla ona doğru yürüdüm. "Çünkü ben hatırlıyorum, hem de çok iyi hatırlıyorum. Bir araştırmacıya göre, ölüm maskesi aslında genç prens için değil başka biri için tasarlanmış. Sanatsal doğruluk ve beceri o kadar hassas ki insanlar bu kadar aceleyle yapıldığına inanmakta zorlanıyor." Bir adım daha attım ve onun yere, duvarın dibine yığılışını izledim. "Bunun üvey annesi Kraliçe Neferneferuaten için yapıldığını düşünüyorlar. Yani aslında ölmesi ve maskeyi takması gereken başka biriydi."

Maskeyi dikkatlice yüzümden çıkardım ve hastalıklı bir haz hissetmeyi bekledim.

Ama hiçbir şey hissetmiyordum.

Maskeyi belime yasladım. Saçlarım alnıma yapışmıştı ve aşağı bakıp Harry'nin ağladığını gördüğümde tek yapmak istediğim yüzünü tekmelemek ve arkamı dönüp doğruca Lenora'ya gitmekti.

Bu çok sinir bozucuydu çünkü on yıldan uzun süredir planladığım bu anı yaşamaktan daha çok arzuladığım bir şey yoktu.

Maskeyi yüzüne taktığımda o kadar korkmuştu ki mücadele etmeye bile çalışmadı. Yüzü maskeyle örtülüyken gözlerini sımsıkı kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Lütfen. Katil olmadığını biliyorum. Lütfen Vaughn, lütfen."

Silahımı kaldırarak ona baktım, boğazını kesip kan kaybından ölmesine izin verme fikrinden vazgeçtim. Bunu hırsızlık gibi gösterecektim. Mükemmel bir mazeretim *vardı*.

"Lenora senden nefret edecek," diye söylendi, başka bir taktik deneyerek.

"Lenora biliyor," diye düzelttim. "Beni anlıyor."

Keyifsizce güldü, tir tir titriyordu. "Bu sana aynı gözle bakacağı anlamına gelmez. Sence bir katilin kendisine dokunmasını ister mi? Soğukkanlı bir katilin onu öpmesini? Öyle biriyle *evleneceğini* mi sanıyorsun? Öyle birinin çocuklarını doğurmak ister mi? Sence benim tatlı, güzel yeğenim amcasını öldüren adama *âşık* olabilir mi?"

Bu sorunun konuyla ilgisi olup olmadığını düşünerek sessiz kaldığımda bunu zayıflığımın bir işareti olarak algıladı ve kendine olan güveninin bir kısmını geri kazandı.

"Tüm bunları çözebiliriz. Aletini emdim ve eline boşaldım. Ne olmuş yani? Sana oğlancılık yapmadım. Sen de beni becermedin. Diğer çocuklar çok daha kötüsünü yaşadı, Vaughn, bu yüzden bu konuda sızlanmayı bırak. Bırak gideyim,

hayatımın sonuna kadar Brunei'de kalacağıma söz veriyorum. Orada hayatımı idame ettirecek imkânlara sahibim."

"Orada da başka çocukları taciz edeceksin."

Onu öldürmek istememin bir nedeni de buydu. Sadece bana yaptıkları yüzünden değil, başkalarına da yapabileceği ihtimali yüzünden. Beş yıldır istemeyen bir kurbana dokunmadığını söylemişti. Onun sözüne inanmak için hiçbir nedenim yoktu.

"Yapamam." Maskenin ardında başını şiddetle salladı, muhtemelen başı döndürecek kadar şiddetliydi. "Brunei'de olmaz. Bir ilişki bile kuramam. Orada her şey çok katı. Eşcinsel olduğumu öğrenirlerse beni öldürürler."

"Sen eşcinsel değilsin, pedofilisin."

"Bu orada da yasadışı." İnkâr etmeye çalışmadı.

Burada durup onu dinlemenin aptalca olduğunu biliyordum. Verdiği sözleri yerine getirmezse mazeretim ne kadar sağlam olursa olsun cinayete teşebbüsten başım belaya girecekti.

Ayrıca, onun ölmesini istiyordum.

İstiyordum.

Sadece Lenora'nın benden gizlice korkmasını istemiyordum ve neden bu kadar önemsediğimi anlamıyordum. *Anlayacağını* biliyordum ama hayal kırıklığını şimdiden her hücremde hissedebiliyordum. Tenimi yakıyordu.

Nasıl ki kalbimin atmasını durduramıyorsam onu istemeyi de durduramıyor gibiydim. Hissettiğim şey için bir kelime vardı ama söylemek, düşünmek, aklımdan dahi geçirmek istemiyordum.

Aşk. Lenora Astalis'e âşıktım. En başından beri.

Yıllar önce ona çikolatalı kek ikram etmiştim çünkü onunla konuşmak istiyordum.

Karanlık odada beni gördükten sonra onu Carlisle'daki odasına kadar takip etmiştim çünkü kirli bir anlaşmayla ken-

dimi onun hayatına sokmak istiyordum. Bir pazarlık. Sessiz bir sözleşme.

Ona zorbalık etmiştim çünkü onu seviyordum.

Onu seviyordum çünkü bana baktığında para, statü, şiddet ya da kalpsiz bir prens görmeyen tek kız oydu.

O *beni* görüyordu.

Bir adım geri attım. Harry bunu gördü. Nefret yerine sevgiyi seçtiğim için kendimden tiksindim. Kendimi mahvettiğim, bir vajina yüzünden onu öldürmekten vazgeçtiğim için kendimden nefret ettim.

Ama o sadece bir vajinadan ibaret değildi, değil mi?

"İşte bu, delikanlı. İşte bu kadar. Doğru olanı yapıyorsun."

O bunu söylerken ön kapı açıldı ve sonra kapandı. Arkamı döndüm, diğer tarafta kimin durduğunu gördüğümde gözlerim dehşetle açıldı.

Babam içeri girdi, yüzüne âdeta boş bir ölüm maskesi takmış gibiydi.

"Vaughn, Berkshire'a geri dön ve eve dönerken asistanımı ara. O pencereyi tamir etmesi için birini bulmasını söyle. *Bugün,"* derken sesi kararlıydı.

Çenemi kaldırdım. "Araya girmeni istemiyorum..." diye başladım.

Silahı elimden aldı ve boynumun dibine, tam damarımın üzerine bastırdı. "Ne istediğin umurumda değil. Git."

Sekiz yaşındayken yapmam gereken şeyi yaptım.

On yaşındayken.

On üç yaşındayken.

Hayatımda ilk kez babamın benimle ilgilenmesine izin verdim. Saçmalıklarımla uğraşmasına. Bana yardım etmesine.

Başımla onaylayarak kapıyı arkamdan kapattım.

Aile kaderdi.

Vicious

"Oğluma intikam alırsa kızı elde edemeyeceğini söyledin. Şanslıyım, bana karşı öyle bir kozun yok."

Harry Fairhurst'le aramdaki mesafeyi iki adımda kapatıp kasıtlı olarak parmak uçlarına bastım. Sırtı gerildi ve acıyla bağırdı. Yaralı bir hayvan gibi. Yüzündeki maskeyi çıkardım, böylece ona yapmak üzere olduğum şeyi net bir şekilde izleyebilecekti.

"Baron," diye inlerken yüzü kızarmış, şişmiş ve histeriden lekelenmişti. "Tanrı'ya şükür buradasın. Vaughn'ın açıkça mantıklı bir sese ihtiyacı vardı."

İyi denemeydi, orospu çocuğu.

Çömeldim, topuğumla sağlıklı elinin parmaklarını ezerken gözlerine baktım. Parlak makosenlerimin altında parmaklarının çatırdadığını duydum. Gözlerimin ardındaki tehlikeyi görür görmez yüzü panikten kül rengine döndü. Buraya anlaşma yapmak ya da onu kaderinden kurtarmak için gelmemiştim.

Bir borcu tahsil etmek için buradaydım.

İntikam almak için.

Oğlumun gururunun. Oğlumun hayatının intikamını.

Çok gecikmiş bir intikamı.

"Yapamazsın... Bilmiyorsun... İnsanlar..."

"Öğrenecekler mi?" Cümleyi onun yerine alaycı bir şekilde tamamladım, çenesini yukarı kaldırdım ve bana bakmaya zorladım. "Şu anda intiharın tam ortasında olduğunu düşünürsek çok zor."

"Ama ben..."

Onu havalı bir şekilde kesilmiş ve grileri gizlemek için rötuşlanmış sarı saçlarından tutup yemek masasına doğru sürükleyerek sandalyeye oturttum. Saç kökleri ve alnı kıpkırmızıydı. Buzdolabının yanından bir not defteriyle kalem alıp masanın üzerine koydum ve karşısındaki sandalyeye oturdum. Oğlumun kılıcı elimi kesmişti.

"Yazmaya başla."

On dakika sonra intihar mektubu bitmişti. El yazısı okunaklıydı ve ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunduğumdan direnmemişti.

"*Mektubu yaz ve bir sürü hap yutarak huzur içinde öl. Mektubu yazmazsan küvetinde bileklerini kesip kan kaybından ölmeni izlerim. Her iki durumda da akşam yemeğinden önce ölmüş olursun ve bu intihar gibi görünür. Korkunç, pis bir yol mu yoksa barışçıl bir yol mu? Sana kalmış.*"

Hapları seçti.

Yazmayı bitirdiğinde not defterinden başını kaldırıp beklenti içinde baktı. Gözleri kırmızı, boş ve ruhsuzdu. Oğlumla yalnızken ona ne yaptığını düşünmemeye çalıştım. O anda pek çok şeyi düşünmemeye çalıştım. Karımı, hayattan çok sevdiğim, varlığıma anlam katan güzel kadını. Harry'nin işinden hoşlanıyordu ve ben de onun hayatıma girmesine izin vermiştim. Evime girmesine.

Oğlumuza yaptıklarını öğrenirse onu kendi elleriyle öldürürdü. Sonra da kendini bir çatıdan aşağı atardı. Emilia LeBlanc-Spencer'ı kendinden bile iyi tanıyordum.

Benden daha çok sevdiği tek bir kişi vardı.

Oğlumuz.

"Ecza dolabı?" Bir kaşımı kaldırdım. Büyük konuşmaların adamı değildim. Bir an önce bitirmek istiyordum. Evin önüne bir kamyonun park ettiğini, aracın kapılarının otomatik olarak kilitlendiğini duydum ve bunun camı tamir etmeye gelen camcı olduğunu anladım. Birinci kattan hızla uzaklaşmamız gerekiyordu. Neyse ki Fairhurst olası bir yardımın yolda olabileceğini fark edemeyecek kadar dalıp gitmişti.

"Üst katta," diye kekeledi. Sidik ve çaresizlik kokuyordu.

Şükürler olsun. "Hadi, rock n' roll vakti."

Biz merdivenleri çıktıktan tam bir saniye sonra camcı yarı açık kapıdan içeri girdi. Harry'nin banyosuna girdik ve kapıyı arkamızdan kilitledim. Dolabın raflarını boşaltarak elime geçen her şeyi aldım; parasetamoller, aspirin, nefopam, ketamin (bunun orada ne işi olduğundan emin değildim ama şikâyet edemezdim, bu bok biraz fazla alınsa bir atı bile öldürebilirdi) ve her zamanki Xanax, Ativan ve diğer enfeksiyon ilaçları vardı.

Hapları gri mermer tezgâha boşalttım ve onlara doğru başımı salladım.

"Son bir sözün var mı?"

"Ben..." diye başladı.

"Şaka yapıyordum. Son sözün umurumda bile değil."

"Hayır, anlamıyorsun. Hiç su yok." Kaşlarını çatarak bana yan gözle baktı, pantolonundaki sidik lekesi kuruyor ve tüm banyoyu kokutuyordu. Alt kattaki adamın kendi kendine ıslık çaldığını, hızla çalıştığını duydum, bizim üst katta olduğumuzdan haberi olmadığını biliyordum. Faturası hiç şüphesiz asistanım tarafından çoktan ödenmişti. Bildiği kadarıyla yapayalnızdı.

"Önünde lanet olası bir lavabo var," diye karşılık verdim.

"Ben musluk suyu içmem."

"Ölmek üzeresin, seni bok herif." Kafasının arkasından tıtup lavabonun üstündeki aynaya vurdum ve bu sırada musluğu açtım. Başı tekrar yukarı kalktığında alnından kan damlıyordu. Önündeki ayna paramparça olmuştu.

"Bu yedi yıllık kötü şans demek. Bugün öleceğin için şanslısın," dedim neşeyle.

Hapları ağzına tıkıştırmaya başladım. Bunun için zamanım yoktu. Oğlumu arayıp iyi olup olmadığını öğrenmek, eşimle konuşup her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermek istiyordum.

Ağzı haplarla dolduktan sonra başını suyun altına ittim ve onu yutkunmaya ya da boğulmaya zorladım. *Taht Oyunları*'ndaki bir ejderhayı öldürecek kadar ilaç yuttuğundan emin olana kadar bu işlemi üç kez tekrarladım. Kanı yakında 1986'daki Çernobil'den daha kötü kirlenecekti.

Her şey bittiğinde Harry devasa küvetinin kenarına oturdu ve kenarları parmak uçları bembeyaz olana kadar kavradı. Lavaboya yaslanmış, sabırsızlıkla ölmesini izliyordum.

"Demek böyle bitecek?" Sessizce sersemlemiş bir hâlde etrafına bakındı.

Kollarımı kavuşturdum. Yaptığı şeyden sonra benden bir konuşma beklemesi çok büyük pişkinlikti.

"Nasıl bir his olduğunu hiç merak ettin mi?" Dalgın bir şekilde yanağını ovuşturdu. Elinin titrediğini fark ettiğini sanmıyordum. "Ölüm yani?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Gençlik yıllarımda ve yirmili yaşlarımın çoğunda bunu yaşadım. Nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum."

"Ölümden sonraki hayata inanıyor musun?"

"Tek boynuzlu atlara inandığımdan daha fazla değil." Bunu düşünmek için durdum. "Aslında tek boynuzlu atlar potansiyel olarak var olabilir. Aptal, Y kuşağından bir bilim insanı bir atın DNA'sıyla oynayıp boynuz ve pembe, kabarık

bir kuyruk geliştirmesini sağlayabilir. Tabii sen buna şahit olmak için burada olmayacaksın. Bir resim gönderirdim ama ne yazık ki USPS cehenneme teslimat yapmıyor."

"Hep düşünmüştüm..."

"Şşşt," işaret parmağımı dudaklarıma bastırdım. "Düşüncelerin beni ilgilendirmiyor. Sen bir pedofilisin. En azından sessizce ölecek kadar onurlu ol."

Tam olarak iki dakika sessiz kaldı ve sonraki on dakikayı karanlık çocukluğunu anlatarak geçirdi; sarhoş babası ve kayıp annesiyle geçirdiği çocukluğunu. O on dakikayı tırnaklarımın altındaki kiri temizleyerek ve BVLGARI saatimi kontrol ederek geçirdim. Saatimin yelkovanı o pisliğin ecza dolabını yutmasının üzerinden yirmi dakika geçtiğini gösterdiğinde ve alt kattaki camcının gittiğini duyduğumda Vaughn'ın kılıcını elime aldım.

"Ne yapıyorsun?" Harry gözlerini kırpıştırarak yerden başını kaldırdı. Çok kırılmış görünüyordu, bir parçası çoktan ölmüştü. Bunu kabullenmişti. Bunun henüz gerçekleşmemiş olması beni hem şaşırtıyor hem de sinirlendiriyordu.

"Anlaşılan haplar benim zevkime göre yeterince hızlı değilmiş," dedim kabaca, onu boynundan tutup kaldırarak.

"Kan kaybından ölmeme izin vermeyeceğine söz vermiştin. Bir anlaşmamız vardı."

Onu küvetin kenarına yasladım ve bileğini tutup derin bir kesik açtım. Bakışlarını bileğinden alçılı koluna kaydırdı. Ağzı bir karış açıktı, gözleri telaşla parlıyordu.

Vücudundaki kanı boşaltacak bir kesik açmıştım ve oğlum diğer kolunu kırdığı için durdurmaya bile çalışamıyordu.

Şiirsel. Dolambaçsız. Mükemmel.

"Öyle mi yaptım? Çocuk tacizcileriyle pazarlık yapmam, *çocuğuma* zarar verenlerinse hiç şansı olmaz. İyi ölümler." Göğsünü ittim, küvete yığılışını ve sudan çıkmış balık gibi sarsılıp çırpınışını izledim.

Parmak izi bırakmamak için tıraş bıçağını bir havluyla tutup küvete attım ve arkamdan kapıyı kapatma zahmetine girmeden çıktım.

İçeri girdiğim zamankinden daha ağır hissediyordum.

Oğlum için doğru olanı yaptığımı işte o zaman anlamıştım.

***

Birkaç saat sonra Carlisle Kalesi yakınlarında kiraladığım kulübenin önüne park ettim. Vaughn telefonuna cevap vermiyordu ve ben dünyayı yakıp yıkmaya hazırdım. Onu ve Emilia'yı korumak için sayısız kez ölümü göze alabilirdim. Tek istediğim, lanet olsun *tek* istediğim, her an ikisinin de iyi olduğunu bilmekti.

Kulübeye girdim, anahtarları açık alanın ortasındaki rustik mutfak adasına bıraktım ve karımın mavi gözlerinde alev saçan bir öfkeyle kollarını göğsünde kavuşturmuş kanepede oturduğunu gördüm.

Ayağa kalktı ve hışımla üzerime yürüdü. Ağzımı açtım, yüz ifadem onu görünce otomatik olarak yumuşadı.

"Tatlım. Ben de..."

Aniden bir tokat indi. Bu Emilia'nın bana ilk tokadı değildi ama bu sefer, bunu hak edecek ne yaptığımı bilmiyordum. Daha yakından baktığımda gözlerinin yaşlarla dolduğunu, altlarında koyu halkalar olduğunu görebiliyordum ama geri kalanı bir hayalet kadar solgundu.

"Bebeğim..." Dizlerinin üzerine çöküp yüzünü ellerinin arasına gömdüğünde ağzım açık kaldı. Zihnim onun hareketlerine ayak uydururken kendimi yere bıraktım. Zihnimin her bir köşesinde *hayır* kelimesi yankılandı.

O bilemezdi.

Dergiyi fırlatıp atmıştım, son zamanlarda Harry'yle de görüşmemişti.

"Nasıl bu kadar aptal olabildim?" diye feryat etti.

Biliyordu.

"Ve dergiyi benden nasıl saklayabildin? Ne olacağını sanıyordun? Tanrım, bunu ben yaptım. Bunu kendi oğluma ben ellerimle yaptım. Onca yıl yüzüme nasıl bakabildi?" Burnunu çekti. "Odasının önüne onun hüzünlü gözlerinin resmini astım. Ben bir canavarım."

"Sen bir canavar değilsin." Onu kollarıma alıp alnından öptüm, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Sen bir canavar olabilecek son insansın. Sen canavarları *iyileştiriyorsun*. Kalplerini ateşe veriyorsun ve kötü şeylerin yok olmasını sağlıyorsun. Vaughn seni çok seviyor. Ben de seviyorum. İşte bu yüzden sana söyleyemedik. Ben de yeni öğrendim."

"O iyi mi?" Sesi boğuk çıkmıştı.

Gömleğinin gözyaşlarıyla ıslandığını hissettim. Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Onu daha mutlu edecekse çıplak ellerimle birkaç Harry Fairhurst daha öldürebilirdim.

"O iyi," dedim hissetmediğim bir inançla çünkü *hangi cehennemde olduğunu* bile bilmiyordum. "Kesinlikle iyi. Toparlıyor. Sağlıklı. Birine âşık olmuş."

Vücudunda kopan fırtına biraz olsun dindi. Doğru yoldaydım.

"Peki ya Harry?" Başını omzumdan kaldırdı, bana bakarak gözlerini kırpıştırdı.

Gözlerinin kalp atışlarımın üzerinde yarattığı etki beni yine şaşırtmayı başarmıştı. Kanatsız bir melek gibiydi, ilahiydi, saftı ama mükemmelden farksız olduğunu kanıtlamak için onu pis bir şekilde becermek istemenize neden olacak kadar değil.

Başparmağımı dudaklarında gezdirdim. "Hâlledildi," dedim.

Gözlerini kapadı ve hırıltılı bir şekilde nefes aldı.

"Vaughn..."

"Hayır. Ben yaptım." Bunu *düşünmenin* bile ona ne kadar acı verdiğini bildiğim için cümleyi bitirmesine izin vermedim.

"Vaughn kız arkadaşı Lenny'ye geri döndü. O iyi." *Yalan.* Oğlumun şu anda nerede olduğunu bile bilmiyordum. "Sana söylemedik çünkü kendini suçlu hissedeceğini biliyorduk."

"Suçlu *benim.*" Başını salladı.

Sert bir öpücükle onu susturdum. "Hayır. Suçlu Harry Fairhurst. Çocuk istismarının suçu istismarcınındır. Vaughn gözümüzün önünden ayrıldığı nadir zamanlarda en iyi dadılara emanet edildi. Onu en iyi kurumlara gönderdik. Ona verebileceğimiz her şeyi verdik. Başına gelenlere rağmen annesini çok seven bir çocuk olarak büyüdü, sana kapısının karşısındaki duvardan o aptal resmi kaldırmanı bile söyleyemedi. Onun üzerinde *böyle* bir etkin var, Em. Gözünün önünden kaybolduğu on dakika için suçluluk hissedemezsin. Ya da bize *yalvardıktan* sonra yaz boyunca onu Carlisle Kalesi'ne gönderdiğimiz için. Bunu bilemezdin."

Bu sözleri söylerken bunun olmasını benim de engelleyemeyeceğimi fark ettim.

Sorumluluğu üstlenemezdim çünkü oğlumu binlerce yanan güneşin şiddetiyle korumaya çalışmıştım. Bunu biliyordum çünkü ben de istismara uğramıştım.

Çok farklı bir şekilde ama ne fark ederdi ki.

"Onun için yapabileceğimiz en iyi şey hiç olmamış gibi, hâlâ bilmiyormuşsun gibi davranmak. Onurunu korumasına izin ver, Em. Bu genç bir adamın sahip olabileceği en önemli şeydir. Şimdi eve gidelim ve âşıkları kendi pisliklerini temizlemeleri için yalnız bırakalım. Zaten sergisini görmek için geri döneceğiz."

Onu kucağıma aldım ve eve götürdüm.

O benim ödülümdü.

Sevdiğim kadın.

Kalbim.

Her şeyim.

Lenora

Bütün avlu onlarla doluydu.

Amcam Harry Fairhurst'ün gülümseyen posterleri: "Canını yaktıysam beni parçala."

Buradaki amaç, insanların öne çıkıp toplumumuzda hâlâ utanç verici ve zayıflık olarak görülen bir şeyi itiraf etmelerini beklemeden seslerini duyurmalarına izin vermekti. Bana göre cinsel istismara uğradığını itiraf etmek cesurca bir davranıştı ancak insanların kişisel trajedileriyle nasıl başa çıktıklarını yargılamanın bana düşmeyeceğini biliyordum.

Posterlerin yüz elli kopyasını bastırdım ve Carlisle'ın her yerine astım. Ertesi sabah posterlerin çoğu yırtılmıştı. Bazılarının üzerinde tepinilmişti. Bazılarında Hitler'in bıyığı, boynuzları ya da yüzünde sivilceler vardı.

Bütün geceyi bu posterleri asmakla geçirmiştim. Gün doğarken yürüyerek şehre indim, bir kahve ve bir pasta alıp kaleye geri döndüm. İşte o zaman posterlere ne yaptıklarını gördüm.

Sınıflara baktım, bodruma indim ve ana personel katındaki ofis kapılarını açtım.

Harry Fairhurst hiçbir yerde yoktu.

Vaughn Spencer da öyle.

Kalbim göğüs kafesimde çılgınlar gibi atıyordu. Öğretmesi gereken dersi kaçırmış olmasına rağmen Harry'nin ofisine yöneldim ve tam kapısını açmak üzereyken omzumda bir el hissettim. Tam arkama baktığım sırada o el tarafından boş ofise itildim. Kapı arkamdan çarparak kapandı. Arabella'ydı ve hâlâ pijamalarını giyiyordu, saçları dağınıktı.

"Selam çöp parçası," dedi sahte neşeli sesiyle.

Benimle uğraşmak için yanlış yeri ve yanlış zamanı seçmişti. Sinirlerim gergindi, babamla savaş hâlindeydim, Vaughn ve yapacakları için endişeleniyordum, ayrıca amcam için öfkeyle yanıp tutuşuyordum. Arabella'ysa içimde zaten alev alev yanan ve tehlikeli bir şekilde kontrolden çıkan yangına körükle geliyordu.

"Bunun o aptal sergi başlamadan önce gitmeye karar verdiğimi söylemek için iyi bir fırsat olacağını düşündüm. Raphael beni ölümüne sıkıyor, baban yatakta berbat ve Vaughn da ortalarda yok..." Cümlesini bitirmek üzereydi ama ona izin vermedim.

Vahşi bir kedi gibi üzerine atılıp pençelerimle onu yere ittim. Gümbürtüyle yere düştü, dolgun dudaklarından bir çığlık koptu. Vaughn'ın beni etkisiz hâle getirmek istediğinde birçok kez yaptığı gibi üstüne çıktım. Yüzüme uzandı ama iki bileğini de yanlarına hapsettim. Bunu *yaparken* bile yaptığıma inanamıyordum. Daha önce hiç kavgaya karışmamıştım (Arabella'nın *kendisiyle* olan hesaplaşmamı saymazsanız). Ailemin böyle bir şey hakkında ne düşüneceğini ancak hayal edebilirdim.

Ama ailen seni yargılamak için burada değil. Bir süredir ortalıkta yoklar.

Annem öldü ve babam da etkilemek istemediğim biri çıktı. Ayrıca, o günler artık geride kalmıştı. Arabella bir buçuk

yıl boyunca her adımımda benimle alay etmiş, bana zorbalık yapmıştı.

Eğilip yüzüne doğru soluyarak deli gibi görünmeye çalıştım ve başardım da. Belki de her zaman delilik ve umutsuzluk arasındaki görünmez çizgide dans ediyordum. "Çığlık atarsan seni doğduğuna pişman ederim."

Yüzüme tükürdü. Ilık, yoğun tükürüğünün çenemden boynuma doğru aktığını hissedebiliyordum. Bileklerini bırakıp parmaklarımı boynuna doladım ve elleri yüzüme ya da boynuma ulaşamasın diye geriye doğru eğildim.

Boğazını sıkarken adrenalin damarlarımda bir uyuşturucu gibi dolanıyordu.

"Herkes kendini kaybeder, Arabella. Hatta özellikle de öfkeli vampirler. Şimdi söyle bana, benden neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Ağzını açtı ama tek duyabildiğim boğuk hırıltılar oldu. Yüzü kızarmış, gözleri sulanmıştı. Onu boğmaktan vazgeçmek istedim ama yapamadım. Birden Vaughn'ın Harry amcadan ne kadar nefret ettiğini anladım. Daha küçücük bir çocukken masumiyetini elinden alan adama yapmak istediği şey için onu suçlayamazdım.

"Cevap ver bana!" Arabella'nın kafasını yere çarptım.

Bana daha önce vurmuştu. Hiç karşılık vermemiştim. İstemediğimden değil. Tepkisiz kalıp küstahça davranarak ona kendini bok gibi hissettirmiştim. Sanki umurundaymış gibi. Bu davranışım hiçbir işe yaramamıştı.

Arabella umutsuzca parmaklarımı boynundan çekmeye çalıştı. Sonunda bıraktım ve ellerini tekrar yere sabitledim. Boynu *parmak izlerimle* gölgelenmişti. Yutkundum, ona ne yaptığımı düşünmemeye çalıştım.

"Neden mi?!" diye bağırdı yüzüme, altımda bir yılan gibi kıvrılarak kurtulmaya çalışıyordu. "Çünkü senin pislik babanın

annemle bir ilişkisi vardı ve şimdi onun yüzünden ailem dağılıyor, her şeyi kaybetmek üzereyiz! İşte bu yüzden! Çünkü bir gün Poppy'yi bırakmak için evimize geldi ve oradan hiç çıkmadı. Annem intihara meyilli. Babam ortalıkta yok. Kız kardeşimin kimsesi yok. Hepsi sen ve aptal ailen yüzünden. İngiltere'de kalmalıydınız!" diye kükredi, başını arkaya atıp hıçkırıklara boğuldu.

Tam olarak ne dediğini anlayamayacak kadar şaşkındım, elimden kurtulmasına izin verdim. Bedenim gevşedi ve o da şaşkınlığımdan yararlanarak beni geri itti.

Başını iki yana salladı. "İğrençsin. Sanki babana dokunabilirmişim gibi. Ben senin ve Poppy'nin cehennemde yanmasını istiyorum. Aptal aksanınız, kıyafetleriniz, tüm saçmalıklarınızla gelip bildiğim, sevdiğim her şeyi yakıp kül ettiniz. Ailemi parçaladınız. Poppy, Knight'ı çaldı. Vaughn *senin* avucunda. Bana ne kaldı?" Göğsümü daha sert bir şekilde tekrar itti. "Hiçbir şey!"

"Yani sen ve babam?.." Söylediklerine anlam vermeye çalıştım, her şeyin kafamda oturmasına izin verdim.

"Hiçbir şey," diye bağırdı, kollarını havaya kaldırarak. "Baban ve ben hiçbir şey değiliz ama benim buradaki işim bitti. O perişan hâlde. Sen deliriyorsun. Poppy, Amerika'da önemsediği tek şeyi, Knight'ı kaybetti. Vaughn'a gelince? Henüz terk etmediyse bile seni terk etmeyeceğini düşündüğün için deli olmalısın. O farklı biri."

Oturduğum yerden ayağa kalkışını izledim. Yüzünü sildi, boynunu ovup çürükleri hissedince yüzünü buruşturdu.

"Ailenin dağılmasına üzüldüm, Arabella." Gerçekten üzülmüştüm. Merhamet tek kuruşa mâl olmazdı. Ailenizin çökmesinin ve bunu durdurmak için elinizden bir şey gelmemesinin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Başka kimsenin başına gelmesini istemezdim, düşmanlarımın bile.

Bir anda parçalar birleşti ve bir farkındalıkla aydınlandım.

Babam Arabella'ya dokunmamıştı.

Sonunda annemden *uzaklaşmış* ve bir ilişki yaşamıştı.

Ve Arabella'nın Vaughn'ın diğer çocuklardan farklı olduğunu, beni terk edeceğini söylemesi. Çoktan terk etmişti bile.

"Her neyse, Lenny. Senin merhametine ihtiyacım yok." Tıpkı üzgün değilmiş gibi davranırken yaptığı gibi saçlarını savurdu, oflayıp pufladı.

Lenny. Drusilla ya da Vampir Kız değil. Bu yeniydi.

"Benim yerimde olmanın nasıl bir his olduğu bilemezsin," diye ekledi.

"Bilemez miyim gerçekten?" Harry amcanın masasının kenarına yaslanarak ayağa kalktım. Bu kadar kısa sürede olan onca şeyden dolayı başım dönüyordu.

"İlk âdetimi görmeden bir hafta önce annemi kaybettim. Bu konuda konuşacak kimsem yoktu. Poppy o kadar üzgündü ki sonrasında dört ay boyunca odasından çıkmadı. Bir gün Poppy'nin pedlerini bulana kadar her ay kanı emmesi için külotumun içine tuvalet kağıdı yerleştirdim. Bir yıl boyunca her sabah uyandığımda annemi görmeyi bekledim ama sonra öldüğünü hatırladım. Ölen kişi o olmadığı için bir süre gizliden gizliye babamdan nefret ettim. Çünkü ona daha az ihtiyacım vardı."

Yutkundu ve gözlerini kırpıştırarak bir zamanlar Harry'nin resminin olduğu çıplak duvara baktı.

"Burada kaldım ve babamla kız kardeşimin taşınmasına izin verdim çünkü annemin öldüğü gün bizim aile olmayı bırakıp bir adamla iki kızına dönüştüğümüz gündü. Artık hiçbir şeyin önemi yok gibi geliyordu. Kendimi hiçbir şeye, hiç kimseye bağlı hissetmiyordum."

Arabella nefes aldı. "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Senin suçun değil. All Saints Lisesi'ne geldiğimde Vaughn Spencer'la kapanmamış bir davamız vardı." Ayrıntılara girmekten kaçındım. "Siyah göz kalemi, saçlar, *piercing*ler ve

Brezilya gezileriyle ilgili çılgın hikâyelerin hepsi kamuflajdı. Belli ki işe yaramadılar."

"Belli ki." Gözlerini devirdiğinde güldüm.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Vaughn ve Harry amcayı bulmalıydım. Babamla konuşmalıydım. O posterleri her yere yayarak başımı büyük bir belaya sokmadığımdan emin olmalıydım.

Ona doğru yürüdüm ve parmaklarımı kolunun üzerinde gezdirdim. Şaşkınlıkla başını kaldırdı, yaralı boğazından zayıf bir nefes kaçtı.

"Umarım geri döndüğünde her şey yoluna girer," dedim her şeye rağmen tarafsız bir ses tonuyla. "Sanırım ikimizin de kolay bir hayatı olmadı ve umarım bu savaşta galip gelebiliriz. Bence başarabiliriz, Arabella. Bence önümüzde iyi bir gelecek var."

"Umarım..." diye devam etti gözlerini kapatarak. "Umarım sen de iyi olursun ya da her neyse."

Başımı sallayarak güldüm. "Bana uyar."

İkimiz de aynı anda topallayarak kapıya doğru yürüdük ve farklı yönlere doğru gitmeye başladık.

Sonraki bir saati her yerde Vaughn'ı arayarak geçirdim. Cep telefonunu aramayı denedim. Doğrudan sesli mesaja düştü. Bitkin bir hâlde odama sürünerek çıktım, kendimi yatağıma attım ve gözlerimi kapattım.

"O kadar hızlı değil," diye gürledi bir ses. "Konuşmamız gerek."

***

"Baba?" diye fısıldadım.

Gölgelerin arasından çıktı, yüzünde yorgun bir ifade vardı. Doğum günümden önceki hâlinden çok daha yaşlı görünüyordu. Aramız açılmadan önce. İkimiz de dünyanın ayrı köşelerine çekilip birbirimizin varlığını görmezden gelmeye başlamadan önce.

Şimdi beni neyin kızdırdığını bilmediğini görebiliyordum ve neden bana geri dönüp af dilemediğini de bilmiyordum.

Bu büyük bir yanlış anlaşılmaydı ve *konuşmadığımız* gerçeği olmasaydı sorunlarımızı konuşarak çözebilirdik. Hiç konuşmadık. Pek konuşmazdık. Özellikle annem öldüğünden beri duygularımızı ifade etmekte hiçbir zaman iyi olmamıştık ve şimdi bunun bedelini ödüyorduk.

Yatağımın alçaldığını hissettim ve nefesimi tuttum, ağırlık aniden tanıdık geldi. Bana bir hikâye okumak ya da bir Yunan efsanesi anlatmak için yanıma oturduğu yüzlerce gecenin anıları zihnimde canlandı. Duygularım boğazımda düğümlendi.

"Lenny."

Ağlamamaya çalışarak dudaklarımı ısırdım.

"Daha erken gelmeliydim, canım."

Başını sallarken altımdaki yatağın hareket ettiğini hissettim. Onunla ilgili her şey devasaydı, heybetliydi, dünyevi değildi. Heykelleri bile. Belki de sorun buydu. Babam benim gözümde her zaman hayattan çok daha öte bir şeydi, ona karmaşık, kusurlu bir insan olarak bakabilmem için ölümlü olduğunu kabul etmem gerekmişti. Eşit biri olduğunu. *İnsan* olduğunu.

Tek kelime etmeden, ellerimi oyalamak için parmaklarımı birbirine geçirmeye başladım.

"Bilmeni isterim ki Bayan Garofalo ile konuşman... Söylediğin şey..."

"Yanlış Garofalo sanmışım." Omuzlarımın çöktüğünü hissederek karanlığa doğru iç çektim. "Biliyorum. Bana anlattı. Evli bir kadın, demek?" dedim zayıf bir sesle. Kendimi umutsuzluktan tükenmiş hissediyordum. Yorgun.

"Artık yalnız olduğumu söylesem fark eder mi?" diye sordu.

Sesine sinen yenilgiyi duyabiliyordum. Başımı tekrar iki yana salladım, altımızdaki yatağın hareketinden bunu hissedebileceğini biliyordum.

"Verdiğim karar yüzünden yıkılmış durumdayım."

Karar, dediğini fark ettim. *Hata* değil. Şeytan ayrıntıda gizliydi ve babam hâlâ orada olanlara ihtiyacı olduğuna inanıyordu; belki de sadece bir sanatçı değil, yeniden bir erkek gibi hissetmek için.

Yaptığı şey korkunçtu ama affedilemez değildi. En azından benim için. Kızı için. Başka seçeneğim yoktu. Onun karısı değildim. Karısı *yoktu*. İhanet ettiği ben değildim.

"Todos Santos'a taşındığımdan beri verdiğim tek yıkıcı karar bu değil."

"Öyle mi?" diye sordum.

Sırtını duvarıma yaslayarak yana kaydı. Bu yatağın son zamanlarda gördüğü şeyleri düşündüğümde karanlıkta yüzüm kızardı. Vaughn kelepçeliydi. Ben ve Vaughn seks yapıyorduk. Oda onunla dolmuştu, ahşap zemindeki her çatlak Vaughn'la doluydu. Serin, taze kokusu duvarlara sinmişti. Nadir gülümsemeleri tavana kazınmıştı. Acaba babam da onun burada, bizimle olduğunu hissedebiliyor muydu?

"Vaughn'a stajyerliği ben verdim ama hak ettiği için değil. Ona verdim çünkü senin âşık olmak istemediğini biliyordum, asla âşık olmak istemedin. Bunun daha güvenli olduğunu ve daha mutlu olacağını düşündün. Yalnız bir hayat sürdüğünü görerek bu riski göze alamazdım. Ben de yalnızım ve bu beni öldürüyor, Lenny. Bu yüzden onu buraya çağırdım."

Kendi nefesimde boğularak öksürmeye başladım. "Sen..."

"Hayır. Yapma. Lütfen beni azarlama ya da neden o diye sorma. Siz ikiniz bir odaya girdiğinizde –çocukluğunuzun herhangi bir noktasında, herhangi bir odaya– elinize malzeme alıp ondan bir şaheser yaratmadan saniyeler önce havada bir gerilim oluyordu. Sıkıca örülmüş bir sihir. Onu tamamen çözene kadar ilmek ilmek çekmek istedim. Vaughn'ın sana gizlice çikolatalı kek yedirdiği gün annen de bunu fark etmişti."

Ağzım açık kaldı. Odam karanlık olmasına rağmen ağzının kenarlarının kalktığını seçebiliyordum. "Annen seni her zaman bir şahin gibi izlerdi, Lenny."

"Öyleydi," diye fısıldadım. "Tanrım, gerçekten öyleydi."

"Onu çok özlüyorum. Bir zayıflık anında ona duyduğum acıyı, amansız arzuyu bastırmak için başka birinde boğulabileceğimi düşündüm. Sırf siz ikinizin burada bir araya gelebilmeniz ve âşık olabilmeniz için Vaughn'ı seçmek dışında yaptığım en kötü seçimdi. Ancak anlaşılan o ki henüz her şey bitmiş değil."

Geleceğinden hiç şüphe duymadığım bombayı patlatmasını sabırla bekledim.

"Tate Modern'deki sergi hakkını sen aldın. Vaughn vazgeçti," dedi.

Nefes alamıyordum.

Bu his yabancı ve istenmeyen bir şeydi. Ciğerlerime hava çekmeye çalıştım ama beceremedim. Vücudum bunu reddetti. Sanki bu fikrin kendisini reddediyor gibiydi.

"Vaughn bana heykelinden bahsetti, muhteşem olduğunu ve başka bir taş parçasından daha çok hak ettiğini söyledi. Bu konuda onunla aynı fikirdeyim. Eşyalarını toplayıp bugün erken saatlerde buradan ayrıldı. Çok üzgünüm, canım."

"Nereye gitti?" Yataktan fırladım ve babamın omuzlarına tutunarak önünde durdum.

Başını salladı. "Söylemedi. Nerede olduğunun bilinmesini istediğini sanmıyorum, Lenny ama içeri girdiğimde bu mektubu kapının altında buldum. Diğer tarafa uçmuş olmalı."

Elini cebine atıp bir zarf çıkardı. Çığlık atmak istedim.

Gitmesine nasıl izin verebilmişti?

Vaughn'a âşık olmama nasıl izin verebilmişti, beni buna nasıl *zorlayabilmiş,* sonra beni terk edişini nasıl izleyebilmişti?

Ama Vaughn'ın gitmesini hiç istememişti, değil mi?

Ve sonra kaçınılmaz gerçek, Vaughn'ın heykel yapmak için mücadele ettiği kayalar kadar ağır bir şekilde kafama dank etti.

Ona âşıktım, değil mi?

O psikotik, dengesiz, eksantrik ve hiçbir şekilde sevilemeyecek biriydi... Bu da onu daha çok sevmeme neden oluyordu çünkü onun ne kadar talihsiz olduğunu biliyordum. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu.

Aşkımız sevgiden çok daha fazlasıydı. Bizi gururdan, öfkeden, nefretten ve güvensizlikten arındırıyordu. Birlikteyken çıplak, güzel ve saf olabiliyorduk.

Ve şimdi o gitmişti.

Mektubu avucumun içinde tuttum, ellerim ve tüm bedenim titriyordu. Kendimi kaybediyordum.

Babam ayağa kalktı ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Bütün o aylar boyunca sana kendini bulman için zaman verdim, Lenny ama ben hiç gitmedim. Hep buradaydım. Seni her zaman sevdim, senin için umut ettim, dua ettim. Sevmiş ve kaybetmiş olmak, hiç sevmemiş olmaktan daha iyidir. Seni seviyorum. Hep seveceğim. Daima."

***

Len,

Seni ilk gördüğümde sırtını çeşmeye dayamış kitap okuyordun. Hayatımda en etkilendiğim anlardan biriydi. Güzel olduğun için değil (gerçi çok güzeldin ama aynı zamanda çok gençtin, birbirimizden bugünkü gibi hoşlandığımızı sanmıyorum), kitabın kapağından dolayı dehşete düştüğümü çok net hatırlıyorum.

Bu fantastik bir kitaptı. Bu nedenle kapak renklerle, siluetlerle ve yüzlerle doluydu. Kompozisyon tamamen yanlıştı. Ona baktığımı ve kaşlarımı çattığımı hatırlıyorum. Bu beni kişisel

olarak rahatsız etmişti. Sanırım o an simetrik, güzel şeyler yaratmak istediğimi fark ettiğim andı.

Annem gibi bir sanatçı olacağımı anladığım andı.

Sonra kafamı kaldırıp yüzünü gördüm, yüzün de simetrik değildi (umarım bu seni üzmez).

Gözlerin kocaman, bedeninse küçücüktü, bu da sana neredeyse bir bebek görünümü veriyordu. Burnun sivri, dudakların inceydi. Sarı saçların mükemmel olmayan ya da özenle taranmamış bukleler hâlinde dökülmüştü. Yine de hayatım boyunca gördüğüm tüm güzel kızlardan daha güzeldin.

Daha sonra Edgar Allan Poe'nun her şeyi anlamlandıran bir dizesine rastlayacaktım; orantılarda bir tür tuhaflık olmadan mükemmel güzellik olmaz diyordu.

Bu da sebepsiz yere biriyle konuşmak huyum olmamasına rağmen neden seninle konuşmak zorunda *hissettiğimi açıklıyordu. Sana yaklaştım, güneşini engelleyerek yüzüne gölge düşürdüm. Başını kaldırıp bana baktığın ânı hatırlıyorum çünkü bir kez bakışlarımı yakaladın mı başka yere bakamazdım.*

Bu iyi ya da heyecan verici bir duygu değildi. Korkutucuydu. Sana çikolatalı kek verdim çünkü bir şey yapmam gerekiyordu ama iş kendi payıma düşeni yemeye geldiğinde yapamadım.

Yiyemeyecek kadar gergindim.

O günden sonra genel olarak insanların önünde pek yemek yemedim.

Her zaman nerede olduğunu, tekrar karşılaşıp karşılaşmayacağımızı merak ettim ve kulağa çılgınca gelse de bir gün bir yerde karşılaşabileceğimizi hissettim.

Hiç karşılaşmadık.

Ta ki son sınıfta okuluma gelene kadar.

Poppy ve Edgar'la birlikte taşınmadığına şaşırmadım desem yalan olur. Bunu kişisel bir tavır olarak algıladım. Yeterince iyi

değil miydim? Benimle aynı yerde olmaktan iğreniyor muydun? Ya da benden?

Sen saf, güzel, yetenekliydin ve kendi zengin sanat, kitap, müzik dünyanda özenle saklanmıştın. Ben parçalanmıştım, kilometrelerce uzakta, nefret ettiğim zengin bir sahil kasabasında, olması gerekenden çok daha fazlasını görmüş ve hissetmiş bir çocuktum.

Bir yanım dünyalarımızın çarpışmasını istiyordu, böylece seninkini patlatıp parçalara ayırabilecektim; diğer yanımsa birbirimizi bir daha asla görmemeyi diliyordu.

Ve sonra sen geldin.

Bana meydan okuyup beni çileden çıkardın. Tüm kontrolümü elimden aldın.

Hiçbir şeyin beni harekete geçiremediği bir zamanda beni merhametsizliğe sürükledin.

Anlamalısın Len, nefret doğanın en kusursuz güdüsüdür. Sonsuza dek yenilenebilir, tekrar tekrar kullanılmak üzere tazelenebilir ve insanları sevgiden çok daha iyi besler. Nefret yüzünden başlayan savaşlarla sevgi yüzünden başlayanların sayısını bir düşün.

Bir.

Dünya tarihinde sevgi üzerine başlayan tek bir savaş vardı.

Truva Savaşı'ydı ve o da Yunan mitolojisine aitti.

Bu da sıfır anlamına geliyor.

Hayatımı bu mantıkla yaşadım ve lanet olsun ki işe yaradı.

Senden nefret ediyordum çünkü sana karşı bir şeyler hissetmem gerekiyordu ve nefretin zıttı söz konusu bile olamazdı. İmkânı yoktu. Benden nefret eden, orta yaşlı bir adamla ilişki kuran ve denizanası öldüren bir canavar olduğumu düşünen bir kıza âşık olmak mı? Hayır, teşekkür ederim. Sırf yüzün bile bana kendimi aşağılanmış hissettirdi, bu yüzden yaratıcı olmak zorundaydım. Daha sert ısırabilmek için.

Biz bitmemiştik, hep aşk ve nefret arasındaki o ince ipte yürüyorduk.

Ama biz hep bir şeydik, Len.

Her zaman da o şey olacağız.

Hayatına devam edip başka biriyle evlenebilirsin, onun çocuklarına sahip olabilirsin ve sonsuza dek mutlu olabilirsin ama benimle işin asla tamamen bitmeyecek. Sen benim çikolatalı kekimin yarısısın. Güney Fransa'daki o yaz yüzünü ilk kez gördüğümde sonsuza dek seveceğimi anladığım kızsın.

Çünkü Lenora Astalis, bu aşk. En başından beri aşktı. Maskeli balolarla, çarpık valslerle ve çirkin gerçeklerle dolu bir aşk.

Nereye giderim bilmiyorum ama ben hep senin de orada olmanı dileyeceğim.

Stajyerlik senin hakkındı.

On üç yaşındayken Harry'ye karanlık odada şantaj yapmıştım. Karar merci baban olduğu için karşılığında ona bir şey vereceğime söz verdim. Sen her zaman Alma'nın favorisiydin. O seni seçti ama Harry ve Edgar çoğunluğu sağlamıştı.

Bu yüzden, stajyerliğin sana verilmesi gerektiği için heykelini Tate Modern'de sergileyecek kişinin sen olması çok daha uygun.

Değerli ve güzel, tıpkı senin gibi.

Keşke yapmam gereken şeyi yapmayacak kadar güçlü olsaydım.

Keşke kızı elde edebilseydim.

Çünkü Len, o kız sensin.

Hep sendin.

Benim güvenli limanım.

Benim asimetrik mutluluğum.

Edgar Allan Poe şiirim.

Sen benim Smith's şarkım, en sevdiğim fantastik kitabım, çikolatalı kekim ve yemyeşil yerlerdeki yaz tatillerimsin. Senin yerini hiç kimse alamayacak.

İşte tam da bu yüzden benden daha iyi birini hak ediyorsun.

Sevgiler,

Vaughn

Lenora

Sergiye kadar haftalar o kadar yoğun geçti ki bazen nefes almayı unutmadığıma şaşırıyordum. Yemek yemeyi ve uyumayı kesinlikle unutmuştum.

Babam ve Poppy sergi boyunca yanımda oldular ve bana yardımcı olmak için kendi programlarından zaman ayırdılar. Sanki Vaughn'ın çekip giderek kalbimde bıraktığı boşluğu görebiliyorlardı. İkisi de onun hakkında konuşmadı. Havada zalim bir umut ve trajik bir imkânsızlık seziliyordu. Kalp kırıklığının bir tadı vardı ve ne zaman gülümsemeye çalışsam ağzımda o acı tadı hissediyordum.

Otomatik pilotta çalışarak eserime son rötuşları yapıyordum. Küratörlerle, tasarımcılarla ve sergi koordinatörleriyle görüştüm. Sözleşmeler imzaladım, kameralara gülümsedim ve beni dinleyen insanlara işimi anlattım. Pope ve diğer genç sanatçılarla birlikte dergilere, yerel gazetelere ve hatta BBC'ye röportajlar yaptım.

Pope iki günde bir beni ziyaret ediyordu, yüzü boya ve zaferle gölgelenmişti.

Eseri iyiydi.

Gerçekten iyiydi.

Bir kebap paylaşıp Irn-Bru içerek gelecek planlarımızı konuşuyorduk. Serginin teması dünyanın en gelecek vaat eden genç sanatçılarıydı ve ben de dâhil olduğum için heyecanlıydım. Her ne kadar babam bana yerimi hak ettiğime dair güvence verse de eserime her baktığımda şüphe içimi kemiriyordu.

Serginin bir parçası olmamam gerekiyordu.

Ben bir son dakika değişimiydim, ikinci en iyi, bir yer doldurucuydum.

Ve içimde bir boşluk hissetmemin tek nedeni bu değildi.

Vaughn'ın mektubuyla beni paramparça etmesinden üç gün sonra, Harry Fairhurst'ün St. Albans'taki malikânesinde intihar ettiği haberi gelmişti.

Ölümü meslektaşları, yakın arkadaşları ve hayranları tarafından soğuk ve sinir bozucu bir sessizlikle karşılandı. Kendi kanıyla dolu küvetinde ölü bulunmasından kısa bir süre önce, Carlisle Hazırlık Okulu'ndaki bazı eski ve mevcut öğrenciler cesaretlerini toplayarak seslerini çıkarmış ve onu cinsel istismarla suçladı.

Ona karşı imza kampanyasına son sınıf öğrencisi olan Dominic Maples öncülük ediyordu.

Görünüşe göre her yere astığım posterler ve amcamla yaşadığı travmatik bir deneyim Dominic'i bu kararında cesaretlendirmişti. Haberlerde, Fairhurst'ün yüzünün kâğıt üzerinde neredeyse tanınmayacak şekilde delinişini, ezilişini ve boyaya bulanışını izlemenin ürkütücü bir özgürlük hissi verdiğini açıkladı. Bu onu daha az güçlü ve insani gösteriyordu. Aklıma birçok ölümlünün sahte bir tanrı statüsüne sahip olduğu ve neredeyse hiçbirinin bunun getirdiği güçten hoşlanmadığı geldi.

Örneğin Vaughn Spencer.

Poppy amcamız aleyhindeki kanıtlara inanmayı reddedip onun küçük, samimi cenazesine katılmakta ısrar ederken babam kuzenine karşı öfkeli ve tiksinmiş görünüyordu. Onun hakkında konuşmayı reddetti. İkimiz de Fairhurst için yapılan tüm anma törenlerinden ve anma düzenlemelerinden vazgeçtik.

Babam aptal değildi. Vaughn'ın kayboluşuyla ilgili ipuçlarını birleştirmiş olmalıydı. Yine de Harry'nin sözde intiharını hiç sorgulamadı.

Ama ben biliyordum.

Harry Fairhurst'ün intihar etmediğini biliyordum.

Hayatınıza son vermek için önce şiddetli bir pişmanlık, suçluluk ya da mutsuzluk hissetmeniz gerekirdi. Amcamın yanında büyümüştüm. Yılan gibi, derisinin içinde bir kez bile rahatsız olduğunu hatırlamıyordum.

Sergiden önceki hafta, Pope'un tablosuyla birlikte benim eserim de Tate Modern'e gönderildi. Tüm eşyalarımı topladım ve Carlisle Kalesi'ne son kez veda ettim. Anahtarımı Bayan Hawthorne'a iade edip personele çiçek verdim, öğrenci kartımı ve kafeterya kartımı yok edip ardından pelerinimi attım. Bu olayın kesinliği beni çok korkutmuştu. Bir daha asla burada yaşamayacaktım. Belki ziyaret edecektim ama sık sık değil ve kesinlikle daha önce olduğu gibi koridorlarda güvenle dolaşmayacaktım. Öğretmen olarak dönmek gibi bir arzum yoktu. Bu fikir beni iğrendiriyordu. Öğretmenlik yapmak istemiyordum, ben bir şeyler yaratmak istiyordum.

Babam bizi Hampstead Heath'teki evimize götürdü, bir sonraki işimi bulana kadar orada yaşayacaktım. Birçok sanatçı gibi ben de hâlâ yüksek öğrenim görmeyi tercih etmiyordum. Carlisle'daki eğitimim sayesinde ihtiyacım olan araçlara sahiptim ve otodidaktizme inanıyordum. Bir galeride çalışmak

istiyordum, hatta şansım yaver giderse belki yaratıcı ve sabırlı birinin yanında staj bile yapabilirdim.

Dünya dönüyordu ancak hayat su altında koşmaya çalışmak gibi bayat bir his veriyordu.

"Bana üç şey söyle; iyi bir şey, kötü bir şey ve dört gözle beklediğin bir şey," diye sordu babam trafik sıkışıklığının ortasında, parmaklarını eski model AC Cobra'sının direksiyonuna vurarak. Cama dokunarak dışarı baktım. Vaughn dışında bir şey düşünmek çok zordu. Düşüncelerimi domine ediyor, odaklanmak istediğim diğer her şeyi kirletiyordu.

"İyi bir şey: Yarın için heyecanlıyım. Kötü bir şey: Yarın için korkuyorum. Dört gözle beklediğim bir şey..." Sustum.

Vaughn'ın geri dönmesi.

Ama bunun olmayacağını biliyordum. Harry Fairhurst'ü öldürdükten sonra ortadan kaybolacağını, eline kan bulaştıktan sonra bunu bana ya da hayatımdaki hiçbir şeye bulaştırmayacağını söylemişti ve o, sözünün eri bir adamdı. Bunu kabullenmem gerekiyordu. Gerçi hayatıma başka biriyle devam edebileceğimi düşünüyorsa delirmiş olmalıydı.

"Hiçbir şeyi dört gözle beklemiyorum," diye sessizce bitirdim.

Artık hiçbir şeyin o kadar da önemi yoktu. Vaughn'ın olmadığı bir yolculuğa çıkmanın anlamı yoktu. Onun her adımıma meydan okumasını, beni diken üstünde tutmasını istiyordum. Beni delirtmesini. Bana kahkahalarını, düşüncelerini, kanını vermesini.

Bu, hayatımda bir şeyler yapmayacağım anlamına gelmiyordu ama son birkaç haftadır her gün hissettiğim hiçliğin tadını ölene dek alacakmışım gibi geliyordu.

Bunu iç karartıcı bir netlikle biliyordum. Hiçbir şeyin tadı o kekler ve çikolatalar kadar güzel olmayacaktı.

Onların gizli bir tarif yüzünden o kadar ilahi olmadıklarını bilmeliydim. Onları farklı yerlerden, hatta farklı ülkelerden göndermişti. Tadı harikaydı çünkü bilinçaltımda ondan geldiğini biliyordum.

Vaughn gittikten sonra bana çikolata ve kek göndermeyi kesmemişti ama ben onları odama götürmeyi kesmiştim. Açıkçası artık onları gönderemeyeceği bir yere taşınmak beni rahatlatmıştı. Adresimi bilmiyordu.

"Bunu duymak beni üzdü." Babam dilini şaklattı, başparmağını direksiyonda gezdirdi.

Arabella gittiğinden beri pek samimi sohbetler etmemiştik. Babası gelip Arabella'yı Carlisle'dan almıştı, penceremden onları sarılırken ve gözyaşı dökerken görmüştüm. Babasının ruhsal olarak daha iyi bir durumda olmasını, annemin ölümünden sonra babamın yapamadığı gibi kızlarının koruyup kollamasını umuyordum.

"Kendimi toparlayacağım," diye yalan söyledim ve bir şişe cin içmek için inanılmaz bir istek duydum. Alkolikleri şimdi anlıyordum. Uyuşukluk acıdan çok daha üstündü.

"Yapacağını biliyorum." Başını salladı ve hava durumu hakkında konuşmaya başladı. Başımı koltuğuma yasladım ve gözlerimi kapatarak dalıp gittim.

***

Siyah yünlü kumaştan, tek omuzlu bir elbise giymiştim, dantelden yapılmış tüller vücudumdan aşağıya doğru akıyordu. Sergiden önceki akşam, Emilia LeBlanc-Spencer tarafından özel bir teslimatla bana gönderilmişti ve içinde onu arayıp bu beklenmedik hediyenin ardındaki anlamı sormak için parmaklarımın seğirmesine neden olan bir not vardı.

Lenora,

Ne kadar küçük olursa olsun, hiçbir iyilik boşa gitmez.
–Aesop

Oğluma evden uzakta yuva verdiğin için teşekkürler. Duvarlarını yıktın, ona bir sığınak oldun. Sana sonsuza kadar borçlu kalacağım.

Emilia LeBlanc-Spencer

Yıllar boyunca bu kadınla birkaç kez aynı yerde bulunmuş olmama rağmen resmî olarak hiç tanıştırılmamıştık. Benim için o ünlü bir ressam ve Vaughn'ın annesiydi. Los Angeles'taki galerisini biliyordum, sanatına uzaktan (ve oğluna yakından) hayranlık duyuyordum. Neden bana ulaşmıştı? Vaughn kaybolduğundan beri onunla temasta mıydı? Ona benden bahsetmiş miydi?

Bu fikir içimi aptalca bir umutla doldurdu, belki de beni özlüyor, beni düşünüyordu. Belki de her şeye rağmen fikrini değiştirmişti. Sabah çikolatası teslimatları bu noktada neredeyse bir alışkanlık gibi geliyordu. Belki de bir özür.

Belki de sergiye gelecekti. Zihnimdeki düşünceler umut dolu, tehlikeli bir bölgeye doğru gidiyordu.

Mektubundaki aşk ilanı her geçen gün şüpheyle gölgeleniyordu ama itiraf etmeliydim ki Emilia'nın bana gönderdiği elbiseyi giymek onun kollarına yürümek gibi geliyordu. Onun kokusunu taşıdığına yemin edebilirdim.

Gotik, şık ve büyüleyiciydi.

Noel, olgunlaşmış bir meyve gibi havada asılı duruyordu. Pastaların tatlı kokusu Londra'nın serin havasına sinmiş, beyaz ve kırmızı ışıklar İngiliz başkentini bir yay gibi sarmıştı. Tate Modern, Londra'nın güneydoğu yakasında kahverengi, kutu

gibi bir şeydi. Tate Britain kadar lüks ve güzel değildi ama bugün bana mükemmel görünüyordu.

Poppy elimi tuttu, babam da bir kolunu omzuma attı ve Turbine Hall'dan sergi salonuna doğru yürüdük. Mekâna girer girmez eserimi fark ettim. Görmemek mümkün değildi. Salonun ortasına yerleştirilmişti, diğer sanat eserleriyle çevriliydi ve çoğu beyaz duvarlara yaslanmıştı.

Galerinin derinliklerinde, bozulmamış bir parlaklıkla ve canlı renklerle çevrelenen teneke yüzü meydan okurcasına bana bakıyordu. Pelerininin Hint sarısı, kanayan dikenli tacının yakut kırmızısıyla dikkat çekmek için savaşıyordu. Canlı, ölümcül ve tanrısaldı.

Benim Öfkeli Tanrım.

Etrafında kümelenen insanların dönüp baktığını fark ettiğimde kalbim daha hızlı çarptı. Bazıları altındaki küçük açıklamayı okuyor gibiydi:

Öfkeli Tanrı/Asamblaj/Lenora Astalis

Malzeme: Çivi, ahşap, diken, kâğıt, kumaş, metal, cam, plastik, saç, kan

Sanatçıdan: Bu eser üzerinde çalışmaya başladığımda benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendi ölümüne kasten yürüyen güzel bir adamın ahlaksız vahşiliğini ölümsüzleştirmek istedim. Öfkeli Tanrı ismi, Hristiyan teolog Jonathan Edwards'ın kaleme aldığı ve 1741 yılında Northampton, Massachusetts'teki cemaatine verdiği "Öfkeli Bir Tanrı'nın Elindeki Günahkârlar" isimli vaazından gelmektedir. Vaazı sırasında Edwards'ın sözünün "Kurtulmak için ne yapmalıyım?" diye soranlar tarafından birçok kez kesildiği söylenir.

Kurtulmak için siz ne yaparsınız?

Hayatınızın âşkını kaybedecek kadar ileri gider misiniz?

"Gelin, gelin, ilginin odağı kadın burada." Alma Everett-Hodkins buruşuk, ince parmaklarını bileğime sararak beni hepsi siyahlar içinde sofistike görünümlü profesyonellerden oluşan insan kalabalığının arasına çekti.

"Daha sekiz yaşındayken ondaki nadir yeteneği fark etmiştim." Babam ve Poppy yanımızda durup gururla gülümseyerek şampanya kadehlerini tokuştururken Alma bilmiş bilmiş sırıttı. Bir içki için canımı verirdim ama profesyonel ve ne yazık ki ayık kalmam gerekiyordu. İnsanlar bana eserle ilgili sorular sorup yorumlarını aktardılar. Âna tutunmaya, orada olmaya, şimdiyi yaşamaya ve en azından gece boyunca Vaughn'ı düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalışarak itaatkâr bir şekilde onları cevaplandırdım. Bu kariyerimin doruk noktasıydı, beklediğim zirveydi. Burada değilken bile heyecanımı çalacak olması adil değildi.

Amacı bu olmasa bile.

Pope odanın diğer tarafında, yerden tavana uzanan tablosunun yanında durmuş, bir grup genç sanatçıyla konuşuyordu. Sergide pek çok sanat eseri vardı ama çoğu insan benim heykelimin çevresinde toplanmıştı. Gururlandım. Belki de her şeye rağmen gerçekten iyiydim.

Boynumu uzatıp bir aptal gibi insan kalabalığı arasında Vaughn'ı aradım ama o burada değildi. Tam da ondan beklenen yapıyordu; yine de filmlerdeki gibi, Hugh Grant gülümsemesi ve benimki de dâhil herkesin kalbini yerinden sökecek büyüleyici bir monologla, bitkin ve aşk acısı çekerek ortaya çıkacağını ummadan edemiyordum.

"Yüzü şekillendirirken aklınızda biri var mıydı?" diye sordu, kahverengi buklelerinin uçları lavanta pembesine boyanmış, mavi gözlü çarpıcı bir kadın. Elinde bir kadeh kırmızı şarap vardı.

Dönüp ona baktım ve gülümsedim. "Neden sordunuz?"

"Elmacık kemiklerinin sertliği." Şarabı tutan eliyle heykelin bulunduğu yönü işaret etti. "Dik kaşları, geniş alnı, güçlü çenesi... Hatları Kral Davud'dan bile daha simetrik görünüyor. Neredeyse tanrısal bir güzelliği var. Böyle bir adamın var olduğuna inanmakta zorlanıyorum." Dudaklarına vurup düşüncelere daldı. Tanıdık geliyordu ama kim olduğunu çıkaramadım. Onunla daha önce karşılaşmış olsaydım kesinlikle hatırlardım.

"Öyle biri var," dedim parmağımı yüzünün soğuk, metalik yüzeyinde gezdirerek.

"Biliyorum." Şimdi tamamen bana dönmüş, gözlerimi süzüyordu. "O benim oğlum."

Ben bu bilgiyi sindirirken olduğumuz yerde donup kaldık. Vücuduma sıcaklık yayıldı ve kalbim çarpmaya başladı.

"Emilia?" diye sordum nefes nefese.

Sanki sarılmak iki yabancının yapabileceği en doğal şeymiş gibi kollarını bana doladı. Kendimi kontrol altında tutmaya çalıştım, gözyaşlarımın çoktan görkemli bir şekilde akmaya hazırlandığını biliyordum. Ona sormak istediğim çok şey vardı ama nedense sesimi yitirmiş gibiydim.

Sarılmaya son verdiğimizde yanaklarımı avuçladı ve bana gülümsedi. Çok hoş bir gülümsemesi vardı. Sadece estetik açıdan çekici olduğu için değil, aynı zamanda iyilikle parladığı için. Baron "Vicious" Spencer'ın ona neden bu kadar delicesine âşık olduğunu anlayabiliyordum. Ona nasıl taptığına, arka bahçelerinde onun için nasıl sakura ağaçlarından bir bahçe kurduğuna dair söylentiler Todos Santos'un yüksek sosyetesinde dilden dile dolaşıyordu. İnsanların onu memnun etmek için çılgınca şeyler yapmasına neden olan bir özelliği vardı, görünmez bir çekim.

"Nasılsın?" diye sordu.

Yalan söyleyemezdim.

"Endişeliyim. O iyi mi?" Etrafımızdaki insanlar duymasın diye sesimi alçalttım.

Bazıları sergideki diğer eserlere yöneldi ama çoğu benimle konuşabilmek için sabırla konuşmamızın bitmesini bekledi. Bu durumu tuhaf buldum. Sanat yapmamın tüm amacı, yarattığınız şeyi açıklamak zorunda kalmamaktı.

Gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Görülmememiz ve duyulmamamız için beni eserin arkasına doğru çekti.

"Lenora, yaklaşık iki dakika içinde galeri sahiplerinden teklif yağmuruna tutulacaksın ama sana Los Angeles'taki galerimde bir yer teklif eden ilk kişi ben olmak istedim. Elbette şimdi cevap vermek zorunda değilsin ama seninle çalışmak beni çok heyecanlandırır. Bu vesileyle Vaughn için yaptıklarından dolayı sana tekrar teşekkür etmek isterim."

Yutkundum. "O da orada olacak mı? Los Angeles'ta yani?" Ona baktım.

Umutsuz olmamdan, hâlâ umursuyor olmamdan nefret ediyordum. Hayır. Boş verin. *Tek* önemsediğim şeyin o olmasından nefret ediyordum. Şu anda prestijli ya da büyük olduğu veya çok fazla iş deneyimi sunduğu için galerisinde çalışmanın yararlarını düşünmüyordum bile.

Emilia başını iki yana salladı. "Üzgünüm, tatlım. Aşk düzenbazdır. İnsanın aklını çeler, değil mi?"

Başımı öne eğdim. "Evet."

"Acı eninde sonunda geçer."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Bir zamanlar ben de yaşadım."

Avucumdaki elini hafifçe sıktım. "Pekâlâ. Bunu düşüneceğim. Teşekkür ederim."

Yanağımdan öptü ve uzaklaştı.

Gecenin geri kalanı bulanıktı. Ellerime kartvizitler sıkıştırılıyor, insanlar numaramı, e-postamı ve *fiyatımı* soruyordu. Saat on olduğunda bacaklarım yorgunluktan titriyordu.

Destek için Poppy'ye yaslandım, bir an için topuklu ayakkabımı çıkardığımda bana dönüp, "Babam sana taksi çağırdı. Acele et hemen," dedi.

"Taksi mi?" Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Bir anlaşmayı kapatmak için Pope'u içki içmeye götürüyor." Başıyla ikisini işaret etti ve anlamlı bir şekilde kaşını kaldırdı. Babam ve Pope yan yana durmuş, el sıkışıp gülüşüyorlardı. Sırıttım. Pope yakınımda kalacağı için çok mutluydum, birbirimize ara sıra Noel kartı gönderen yabancılar olmayacaktık. Tekrar ona döndüm.

"Peki ya sen? Sen de geliyor musun?"

Nefes verdi. "Kalsın. Pope'un babamla kutlaması bittikten sonra onunla bir şeyler yapmaya niyetliyim, bu yüzden onu bekliyorum."

"Ciddi misin sen?" Gözlerim büyüdü.

"Hem de çok. Onu gördün mü sen? Muhteşem biri, biz Kaliforniya'dayken epeyce büyümüş. Senin için sakıncası yok, değil mi?"

"Sen var ya, çok fenasın. Tabii ki yok." Güldüm.

Omuz silkti ve kasıla kasıla onlara döndü. Başımı salladım. Rafferty ve Poppy. Kimin aklına gelirdi ki?

Taksideyken aklım Pope'un bir zamanlar bana Poppy'nin hoşuna gideceğinden emin olmadığım bir şekilde dokunduğu gerçeğine gitti. Ona söylemem gereken bir şey olduğunu ve belki de en iyi arkadaşımla sevişme seansını ertelemesi gerektiğini belirten kısa bir mesaj attım.

Cevabı hemen geldi.

Poppy: Tanrı aşkına, bizim için endişelenme! Sadece eve git.

Ben: Pope ve ben bir şeyler yaptık. İkimiz için de bir anlamı yoktu ama yine de oldu. Başkasından duymanı istemiyorum.

Poppy: Güle güle!

Eve vardığımda anahtarı kilide sokup kapıyı iterek açtım ve arkamdan kilitledim. Derin bir iç çekerek paltomu çıkardım ve askıya astım, topuklu ayakkabılarımı sonsuza dek olmak üzere çıkardım.

"Bir daha asla yüksek topuklu ayakkabı giymeyeceğim," diye söylendim boşluğa

Bir bardak su aldıktan sonra üst kata, artık bana gençlik yıllarımı zar zor hatırlatan eski çocukluk odama çıktım. Hayatımın o dönemini her şeyden çok Carlisle Kalesi'yle özdeşleştirmiştim. Kapıyı iterek açtım. Bunu yapar yapmaz, bardak parmaklarımın arasından kayarak hiç ses çıkarmadan halıya düştü.

Boğazımdan şaşkın bir çığlık koptu.

Vaughn yatağımın üzerine tünemiş, sanki hiçbir şey olmamış gibi bana bakarak, "Bu şekilde buluşmaya son vermeliyiz," dedi.

Sanki hiç gitmemiş gibi.

Sanki evime bininci kez zorla girmemiş gibi.

Sanki odamın ortasında altı yüz kiloluk bir heykel yokmuş gibi; devasa ve kesinlikle muhteşem. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Kollarımdan ve sırtımdan aşağıya şiddetli bir ürperti yayıldı ve derin bir nefes almaya çalışırken saf adrenalin beni dizlerimin üzerine çökertti.

"Bu..."

"*Biziz*," dedi yatağımdan kalkıp ölçülü ve dikkatli adımlarla bana yaklaşarak.

İyi görünüyordu; sağlıklı, uzun boylu, kaslı, yırtık pırtık siyah kot pantolonu ve yarı yırtık siyah tişörtü çarpıcı yüz hatlarını gölgeleyemiyordu. Önümde durarak bana elini uzattı.

Çekingen bir şekilde tuttum.

Ayağa kalkıp bir adım öne çıktım ve heykeli inceledim. İkimiz çocukken birbirimize sarılmış, bir yatakta uzanmıştık. On iki ve on üç yaşlarındaydık ve tıpkı onu Harry'yle yakaladığım günkü gibi görünüyorduk. Ama eserinde o tepemde durup beni izlemiyor ve tehdit etmiyordu. Bunun yerine birbirimize sarılmıştık, yüzü kısmen saçlarıma gömülüydü. Boynuna doğru nefes alıyordum, kollarım koruyucu bir şekilde omuzlarına sarılıydı.

Çok gerçekçi bir şekilde oyulmuştu, öyle ki devasa, canlı bir resim gibi görünüyordu. Parmaklarımı boynumuza götürsem atan bir nabız hissedeceğimden neredeyse emindim ama bakışlarım karnımıza indiğinde garip bir şey fark ettim. Alt kısımlarımız sanki yapışık ikizlermişiz gibi, denizkızı gibi birbirine geçmişti. Bacaklarımız yoktu. Birbirimizden kaçamıyorduk.

Biz birdik.

Heykelin adı yan tarafına kazınmıştı:

İyi Kız

Vaughn elimden tutup beni yatağıma götürdü ve battaniyemin altına girdiğimizde bacaklarımız birbirine dolandı, heykeli taklit eder gibi yüzü saçlarıma gömüldü, burnumu boynuna bastırdım. *Yuva*, diye düşündüm ve her şey o anda netleşti.

Babam bu yüzden Pope'u gösteri sonrası içki içmeye götürmüştü. Ablam bu yüzden onlarla kalmıştı. Rafferty'le falan ilgilenmiyordu. Sadece bizi yalnız bırakmak istemişlerdi.

Emilia da biliyordu. Bu yüzden Vaughn'ın nasıl olduğunu bana söylememişti. Vaughn ve benim yıllar boyunca birbirimize karşı acımasız bir sabır gösterdiğimizi fark ettim. O benim açılmamı beklemiş, bense acılar içinde uzun bir süre

onun kendi etrafına ördüğü yüksek duvarların arkasından sürünerek çıkmasını izlemiştim.

"Bu heykel üzerinde çalışmaya biz birlikte olmadan önce başlamıştım. Biz *öpüşmeden* bile önce. Jason'dan önce. Arabella'dan önce. Her şeyden önce sen vardın," diye fısıldadı saçlarıma doğru. "Sen sanattan önce geldin. Hayattan önce. Nefretten bile önce."

Dizginlenemeyen gözyaşlarımla sarsıldım. Şimdi yanaklarımdan aşağı dökülüyorlardı; sıcak, öfkeli ve minnettar. Bakışlarını yakalayarak isteksizce geri çekildim.

"Yeterli olmadığını nasıl düşünebilirsin? Bunu nasıl düşünebilirsin?" diye sordum yanaklarımın öfkeyle ısındığını bilerek.

"Artık öyle düşünmüyorum," dedi usulca, saçlarımı okşayarak. "Ya da öyleysem bile umurumda değil. Bunu yapamadım. Amcanı öldüremedim. Silahımla karşına dikildiğim hâlde tek düşünebildiğim haklı olup olmadığıydı. İntikam almak mı yoksa kızı elde etmek mi..." Muhteşem mavi gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve tekrar açtı. Gözlerinden kararlılık yansıyordu. "Kızı elde etmeyi tercih ettim."

Onu boğacak kadar sıkı sarıldım, gülerek ağladım. Ondan uzaklaştığımda tekrar kaşlarımı çattım. "Peki kim yaptı?"

Harry amcanın ntihar ettiğine hâlâ inanmıyordum.

Vaughn omuz silkti. "Başka bir öfkeli tanrı olabilir."

Başımı salladım, ne demek istediğini anladım.

"Onu öldürmediysen neden gittin? Bunca zamandır neredeydin?" Kalbime bir acı saplandı. Ayrı geçen o haftalar bana sonsuzmuş gibi gelmişti. Yanımda o olmadan yaşadığım onca yıldan daha uzun sürmüştü.

"Buralarda takıldım, seni uzaktan hayran hayran izledim ama asla çok uzağa gitmedim." Çenemi parmaklarının arasına aldı ve dudaklarımızı tatlı, telaşsız bir öpücükle birleştirdi.

"Ailemin şehir merkezinde kiraladığı kulübede kaldım. Rafferty'yle şehre inişinizi, market alışverişinizi ve yürüyüşünüzü izledim. Yaklaşmadım çünkü ben yolundan çekilmezsem Tate Modern'de eserini sergileme şansını elde edemeyeceğini biliyordum ve açıkçası, sen bu yeri çok daha fazla hak ediyordun. Uzun zamandır gölgen olmuştum, Lenora. Biraz güneşlenmeni istedim."

"Gölgem mi?" Nefesimi içime çektim.

Başını salladı. "Her zaman oradaydım, sen görmediğinde bile seni takip ediyordum. Arabella, Soren ve Alice'in seni o soyunma odasında sıkıştırdığı ve uzaktan bir kapının çarparak gitmelerini sağladığı günü hatırlıyor musun? O bendim ve yaptıklarının bedelini ödediler. Soren'in Maserati'sini çaldım ve ailesinin onu neredeyse evlatlıktan reddetmesine neden olacak şekilde hurdaya çevirdim, Alice ve Arabella'nın çantalarına kokain yerleştirdim. Alice'in ailesi ona o kadar kötü davrandı ki üniversite yerine rehabilitasyona göndermeye karar verdiler. Arabella'yla daha da iyi sonuçlar aldım. O da bağımlı oldu."

Sessizlik.

"Seni her zaman kendi berbat, yıkıcı yöntemimle sevdim."

Gözlerimi kapadım, dilinden dökülen kelimelerin tadını çıkardım. Fazlasıyla nadir ve sonsuza dek benimdi.

Yanaklarını avuçlarımın arasına alarak, "Tekrar söyle," diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"Seni *seviyorum*," dedi, kelimeyi telaffuz ederken dili dudaklarıma değdi ve dudaklarımı aralayarak açlıkla öpüşmeye başladı.

"Tekrar," dedim ağzına doğru. Gömleğini kavradım, gözyaşlarım yüzünden ıslak olduğunu biliyordum ve umurumda bile değildi.

"Ben." Düz burnunu çene çizgime dayadı.

"Seni." Diliyle kulağımı dokundu.

"Seviyorum," diye bitirdi ve gözlerimi yuvalarında döndüren, nefesimi kesen tutkulu bir öpücükle ağzını benimkinin üzerine kapattı.

Üstüme çıkıp kasıklarını kasıklarıma bastırarak beni yere yapıştırdı ve tıpkı heykel gibi yeniden bir olduk. Kot pantolonunu çıkarıp elbisemi yukarıya kaldırdım. Birkaç dakika sonra içimdeydi ve mükemmel bir şekilde birbirimize dolanmıştık. Ben zevkten çılgına dönene ve kalbim yerinden fırlayıp çiçek açana dek tekrar tekrar içime girdi. Göğsümde yuvalanan aşk hücrelerinin çoğaldığını hissedebiliyordum. Daha fazla. Daha fazla. *Daha fazla.*

Buydu. İstediğim ve ihtiyacım olan şey buydu. O kadar insan arasından Vaughn Spencer'dı. Yatağımdaydı. Beni en sevdiğim canavardan koruyordu.

Kendisinden.

Vaughn
İki yıl sonra

Onu ele veren pamuk ve lavanta kokusuydu.

İş seyahati için ondan ayrılmak zorunda kaldığımda, acınası bir şekilde valizime minik bir şişe attığım o bağımlısı olduğum kadınsı şampuanının hafif esintisini almıştım. Gerçi bu çok sık olmuyordu. Ya seyahat ederken birbirimize katılıyorduk ya da hiç seyahat etmiyorduk. Ergenlik yıllarımızı birbirimizden uzakta geçirdiğimizi düşününce hâlâ üzülüyordum.

Bahçemizdeki kulübede Len'le paylaştığımız masadan başımı kaldırıp kapıya baktım. Hiçbir şey yoktu.

Beni kandıramazsın, İyi Kız. Bunu asla başaramadın.

Elimdeki mavi elması yere bıraktım ve dışarı çıkmak için ayağa kalktım. Güneş saatler önce batmış olmasına rağmen etrafımdaki hava nemli ve sıcaktı. Telefonumdan saati kontrol ettim. Gecenin biri olmuştu. *Hay sikeyim.* Demek bu yüzden beni kontrol ediyordu

Ne yaptığımı görmüş müydü?

Tabii ki görmüştü, ahmak. Bu yüzden fark ettirmeden kaçmaya çalıştı, sürprizini mahvetmemek için.

Küçük bahçemizin önünden geçip evimizin arka kapısını açtım. Fransa, Korsika'da küçük bir villada yaşıyorduk. Bir adada olmasını, Avrupa'da ziyaret etmemiz gereken her yere ve her şeye yakın olmasını, arkadaşlarımızın bizi her zaman ziyaret edebilmesini seviyorduk çünkü kim Güney Fransa'da tatil yapmak istemezdi ki?

Karanlık koridorumuzda yalın ayak ilerlerken yatak odamızın kapısına ulaştım ve durakladım. Odamız evdeki en görkemli yerdi. Belki de evrendeki en görkemli yer. Akdeniz'e bakıyordu. Bu evin mimarı her kimdiyse, Korsika'daki harika gün batımına bakan yerden tavana pencereler koyacak kadar akıllıydı. Kapıyı itip açtım ve yatağımıza doğru yürüdüm. Len orada yatmış bir karides gibi kıvrılarak uyuyor numarası yapsa da göz kapakları kıpırdıyordu.

Başparmağımla yanağına dokundum ve tüylerinin diken diken oluşunu izledim. Sanırım her şey böyle başlamıştı. Karanlıkta kıvrılarak yatmış bir kız, fark edilmemek için yalvarıyordu.

Yapacak bir şey yok, tatlım.

O çikolatalı keki verdikten sonra onu tekrar gördüğümde varlığını görmezden gelmek için çok uğraşmıştım çünkü beni etkilemesine izin verirsem ne kadar boka batacağımı biliyordum.

Ama o yine de beni etkilemiş ve duvarlarımı yıkmıştı. Kulağına doğru eğildim ve şaka yollu nefes aldım:

"Uyumadığını biliyorum. Göz kapakların hareket ediyor."

Gözlerini açtı ve yan yatıp sırtüstü dönerek meydan okurcasına bana baktı.

"Öyleysem ne olmuş?" diye fısıldadı, bana meydan okuyarak. "Ne yapardın?

"Duruma göre değişir." Yatağın kenarına oturup yüzündeki bir tutam saçı kaldırdım. "Ne kadarını gördün?"

"O mücevher parçasını başkasına verirsen bir yüzük ya da hızlı ama çok acı verici bir ayrılık beklemeye yetecek kadar."

Basit bir *hiç* yeterli olabilirdi ama tabii ki kız arkadaşım söz konusu olduğunda hiçbir şey basit olmuyordu. Son iki yılımızı Korsika'da bir ev kurarak ve ilham perilerimizi takip edip tüm dünyayı dolaşarak geçirdik. Altı ayımızı evde çalışarak ve sanatımızı satarak, altı ayımızı da anıların, hayallerin ve çoğu insanın sadece doktor muayenehanelerinde ucuz pastel tablolarda görebileceği manzaraların peşinde koşarak geçiriyorduk.

Todos Santos'a bir daha gitmeyeceğimi söylemiştim ve sözümü tutmuştum. Yine de tatillerde oraya gidiyorduk. Bazen Poppy ve Edgar da peşimize takılıyordu. Onlar artık ailemin bir parçasıydı. İnsan, Poppy Astalis gibi bir kıza katlandığında işlerin ciddileştiğini anlıyordu. Len'le evliymişiz gibi hissediyordum ama bu benim için yeterli değildi. Ne zaman havaalanında, barda ya da kulüpte, hatta lanet olası süpermarkette rastgele bir orospu çocuğunun ona baktığını görsem her ikisi de çatlayana kadar kafasını yere vurmak için açıklanamaz bir dürtü duyuyordum.

Bu gerçeği göz önünde bulundurarak, hem dünyanın erkek nüfusunu hem de kendimi, parmağına bir yüzük takıp bölgemi işaretleyerek ve herkesin Lenora Astalis'in saf dışı kaldığını bilmesini sağlayarak sefaletten kurtarmam en iyisi olacaktı.

Çünkü zaten yıllardır yapmaya çalıştığım şeyin özü buydu, değil mi? Onu damgalamak. İnsanların onun benim olduğunu bilmesini sağlamak.

"Hızlı ve acılı ayrılık diye bir şey senin geleceğinde yok," diye kestirip attım, ifadesiz bir şekilde.

Doğrulup yatak başlığına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Ardından içimdeki tüm olumsuz duyguları yok eden o gülümsemeyle gülümsedi.

"Ne o zaman?" Bir kaşını kaldırdı.

"Cevabına bağlı," diye karşılık verdim.

"*Bu da* senin çabana bağlı," diye karşılık verdi. "Ve şu anda her şeyi berbat ediyorsun. Neden yüzük bittiğinde deneyip öğrenmiyorsun?"

O zaman hayır demiyordu. Ayrıca bir tür çaylak olduğumu düşünerek tuzağıma düşmüştü.

"Yüzük hazır olana kadar bekleyeyim mi yani?" diye sordum

Yavaşça başını evet anlamında salladı, beni izliyordu. *Tek gördüğü elmastı.*

"Tamam." Yatağın önünde tek dizimin üzerine çöküp arka cebimden küçük kutuyu çıkardım.

Len canlandı, ağzını kapadı. "Ama az önce seni gördüm... Ben..." Hızla gözlerini kırpıştırdı ama her ne söylüyorsa sesini kesti çünkü şu anda her şeyi berbat eden asıl kişi oydu.

Bir elimi dizine koydum, diğer elimle de kutuyu açtım. Bu yüzüğü yapmak çok zor olmuştu. Birincisi, İsviçre'deki kasasını açıp annesinin orijinal nişan yüzüğünü bana vermesi için Edgar'ın peşinden koşmak zorunda kalmıştım. İkincisi, az önce gördüğü mavi elmas dışında elime geçen her nadir elması bu yüzüğe eklemiştim. O mavi taş tüm ailenin onun için yaptığı bir kolyeye monte edilecekti. Nişan hediyesi olarak.

Hayır derse işler çok hızlı bir şekilde garipleşecekti.

"Görmeni istediğim şeyi gördün. Sanırım her zaman senin benim kurtarıcım olduğunu düşünüyordum ama doğal olarak, inatçı bir pislik olduğumdan bunu anlamamıştım. Şimdi anlıyorum. Beni bugün, yarın, bir ay sonra, bir yıl sonra ve hatta on yıl sonra da kurtarmanı istiyorum. Kurtar beni. Bana en iyi, en kötü ve aradaki mutlu günlerini ver. Babamı hep

annemi severken izledim ve onun kalıcı bir delilik yaşadığını düşündüm ama öyle değilmiş. Meğer aşk gerçekten de bu kadar yoğun olabiliyormuş."

Gözlerinde yaşlar vardı. Umarım mutluluk yaşlarıydı. Gerçi benim durumumda bunu bilmek mümkün değildi. Hayatlarının geri kalanını benimle geçirme ihtimali karşısında üzüntüyle gözyaşlarına boğulacak pek çok insan tanıyordum. Arabella mesela. Son duyduğumda rehabilitasyondaydı, ruhsal bir çöküntü için tedavi görüyordu.

"Kurtar beni," diye fısıldadım, Lenora'nın elini tutup yüzüğü parmağına takmam için bana onay vermesini bekledim.

"Nereden biliyordun?" diye mırıldandı. "Oraya şimdi geleceğimi. Gecenin bir yarısı."

"Bilmiyordum." Bileğini tutup avucunun içini öptüm. "O lanet yüzüğü aylardır yanımda taşıyorum. Sonunda ortaya çıkıp baktın."

"Gizemli davranıyordun." Alt dudağımı okşadı.

"Anlaşıldığı üzere yeterince gizemli değilmişim. Bana kalsa çoktan iki kez hamile kalmıştın."

"Aynı anda iki kez hamile kalamazsın. Bu tek seferlik bir şey." Yüzünü kapatarak güldü. Sanırım yüzü kızarıyordu ama karanlıkta bunu görmek çok zordu.

"Bu bir meydan okuma mı?" Gözlerimi kapatıp ofladım ve sabırlı ifadem düştü. "Sonsuza kadar tek dizimin üstünde mi duracağım? Umursadığımdan değil. Sadece bir arkadaş için soruyorum."

"Arkadaş mı?"

"Şey, arkadaşlar. Eklemlerim."

Şimdi tam anlamıyla kıkırdamaya başlamıştı.

Gülümsememi bastırmaya çalışıyordum ama sadece evet demesini ve beni bu lanet sefaletten kurtarmasını istiyordum.

"Peki." Gözlerini devirdi. "Seninle evlenirim, Vaughn Spencer ama bir şartla."

Kaşlarımı çattım. "Evet?"

"Çocuk yok."

"Çocuk istemiyor musun?"

"Hayır."

Bunu düşünmek için duraksamadım. "Peki, öyle olsun. Her neyse. Siktir et. Çocuklar mızmız ve sinir bozucular, hem büyüyünce seri katil falan da olabiliyorlar. Onlara kimin ihtiyacı var ki?" Yüzüğü parmağına takıp ayağa kalktım, onu da kendimle birlikte çekerek bacaklarını belime doladım. Ağzımın içinde inledi ve ben onu öperken kollarını omuzlarıma doladı.

Sırıtarak poposunun yanını tokatladım. "Lenora Spencer."

"Lenora Astalis-Spencer," diye düzeltti. "Ve senin Vaughn Astalis-Spencer olmanı çok isterim."

Bu sefer *düşündüm*. Bir duraklama oldu. Sonra tekrar gülmeye başladı, çılgınca tüm yüzümü öpücüklerle kapladı.

"Sen tam bir ahmaksın."

"Senin lanet olası ahmağın, bebeğim."

***

Lenora

Bir yıl sonra

"'Çocuk istemiyorum'a ne oldu?"

Vaughn kadın doğum kliniğindeki lavabonun yanında durmuş, ciddi bir şekilde elindeki fetüsün büyüme aşamalarını gösteren çizelgeye bakıyordu.

Her şeyi ciddiyetle yapma eğilimi vardı ve bu beni güldürüyordu.

Evimize eklediğimiz son dekorasyon parçası olan heykelimizi yatak odasına sürüklediği gün bile, bir önceki akşam salata için sebze doğrarken olduğundan daha mutlu görünmüyordu.

"Bunu sadece istediğini elde edemezsen nasıl bir koca olacağını görmek için söylemiştim. Bu bir testti." Önlükle muayene masasına oturmuş, ayaklarımı havada sallayarak doktorun bebeğin cinsiyetini söylemesini bekliyordum. Gerçek şu ki Vaughn'la birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça çocuk fikri içimde yaz ağaçlarındaki yapraklar gibi büyüyordu.

Ancak Vaughn'ın evlenme teklifinden üç hafta sonra Londra'daki belediye binasında, yakın arkadaşlarımız ve ailelerimizin huzurunda evlenmemizin ardından isteklerim ve ihtiyaçlarım değişmişti. Poppy, Vaughn'ın şaşırtıcı derecede iyi anlaştığı yeni erkek arkadaşı Jayden'la birlikte gelmişti. Gerçekten de düşündüğünüzde başka türlü bir tören düşünemezdik. Vaughn gösterişli davetlerden hoşlanmazdı.

Düğünden üç hafta sonra Baron ve Emilia bize düğün hediyemiz olan Todos Santos'ta altı yatak odalı lüks sahil evini hediye ettiler. Onlara kibarca teşekkür ettik ama tabii ki o evde yaşamayacaktık. Korsika'daki evimizi seviyorduk. Sonra Emilia en azından ziyaret edebileceğimizi ve kiralamak üzere emlakçıyla görüşebileceğimizi söylediğinde kabul etmiştik.

O eve adımımı attığım anda orada yaşamak için doğduğumu anlamıştım.

Okyanus beni çağırıyordu.

Kıyıya vuran dalgaların sesi beni uyuşturan bir mutluluğa sürüklüyordu.

Her şey açık, güzel ve yeniydi. Hava hafif ve berraktı. Dördümüz içeri girmiştik; Emilia, ben, Vaughn ve babası, oturma odasının ortasında durduğum anda buranın benim yeni evim olduğunu anlamıştım.

Gülümseyerek Vaughn'a dönmüştüm. "Burada yaşayalım."

Hiç düşünmeden doğruca ailesine dönüp gözlerini onlara dikmişti. "Size karşı ayaklanmak için çok mu geç? Çünkü bu sefer beni gerçekten fena tuzağa düşürdünüz."

Babası patronluk taslayan bir sırıtışla omzunu sıvazladı. "İzle ve öğren, oğlum."

Vaughn, "Hayatımı hayali çocuklarımı kandırmaya adayacağımı sanmıyorum," diye karşı çıkmıştı.

Hâlâ çocuk fikrine sıcak bakmadığımı düşünüyordu. Benim aptal kocam.

"Çocukların evrenin öbür ucunda yaşamaya karar verdiklerinde göreceğim ben seni." Annesi tatlı tatlı gülümsemişti ama sesinde hiç öfke yoktu. Ciddiydi. Bizi özlemişti.

Sonraki birkaç ay boyunca Spencerlarda, Todos Santos çevresindeki otellerde, San Diego'da, Knight ve Luna Cole'la birlikte yaşadık. Evin tasarımı üzerinde çalışırken birbirimize yakın olmak zorundaydık ve bu sabah seksi için pek çok kez fırsat yaratmıştı.

Ve akşam seksi.

Ve gece yarısı seksi.

Ve açıkçası, tüm gün seks.

Doğum kontrol haplarını düzenli olarak kullandım ve antibiyotik almadım ya da etkisini engelleyecek herhangi bir şey yapmadım. Bu bir şanstı ama birazcık bile rahatsız olmadığım bir şanstı.

"Böyle bir şeyin karımın vücudunda yaşadığı için rahat hissedebileceğimi sanmıyorum." Vaughn elindeki çizelgeyle bana döndü ve virgül şeklindeki pembe bir lekeye dokundu.

"Seçim yapma şansın olduğunu sanmıyorum." Sırıtarak yatağa oturdum. "Ayrıca, bunun tuhaf olduğunu düşünüyorsan çok daha tuhaf bir hâl almak üzere."

Alt dudağını sarkıtarak yanıma oturdu. "Soru."

"Evet?"

"Ya berbat bir baba olursam? Yani, senin durumu yüzde yüz kurtaracağını biliyorum ama ya ben yeterli olmazsam?"

"Beni seviyor musun?" diye sordum.

"Ölümüne," dedi. "Ve bu sadece lafın gelişi değil, yine de beni bu konuda sınamazsan çok memnun olurum."

Sınadım bile, demek istedim. *Ve sen de benim için birini öldürmemeyi seçtin.*

Ama bu çok sık yaptığımız bir konuşma değildi.

"O zaman bu bebeği iki kat, hatta üç kat daha fazla seveceksin. Sen harika bir kocasın. Neden harika bir baba olmayasın?"

Birbirimize gülümserken doktor içeri girdi. Vaughn'ı doğurtan doktordu. Arkama yaslandım ve karnıma buz gibi jel sıkmasına izin verdim. Karnım normalden biraz daha belirgindi ama Emilia bunu yaşımın genç olmasına bağlıyordu, yani her şey fazla belirgindi. Emilia, annem öldükten sonra Poppy ve benim ihtiyaç duyduğumuz anne figürüne benziyordu ve mutluluğum geçmişin beni üzmesine izin veremeyecek kadar saf ve gerçek olmasaydı bunun beni korkutmasına izin verirdim.

Doktor monitörü izledi ve ultrasonun ucunu karnımın etrafında hareket ettirdi. Hepimiz beklentiyle ekrana baktık. Vaughn elimi tutuyordu.

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu, havadan sudan konuşmanın bir yolu olarak.

"Yirmi bir civarı," diye cevapladı Vaughn benim adıma.

Sevinç ve gururdan sersemlemiş durumdaydım.

Vaughn'ın ayağını yere vurduğunu hissedebiliyordum. Gergin ama mutluydu.

"Neden?" diye şüpheyle sordu.

"Uykusuz kalmayla aran nasıl?"

Vaughn'la birbirimize eğlenerek baktık.

"Oldukça iyi. Uykumuz ağır değildir. Ayrıca Vaughn'ın annesi bize çok yardımcı olacak ve bebek doğduktan sonra bir yıl izin alacağım." İlk şoku atlattıktan sonra neşeyle cevap verdim. Zaten ekranda gördüğüm hiçbir şeyi anlayamıyordum.

"Bebekler." Doktor dönüp bana sırıttı.

Ona boş boş baktım. "Pardon?"

"Bebekler geldiğinde. Bayan Astalis-Spencer, ikizleriniz olacak. Kayınvalidenizin yardımını almanızı ve iki yarı zamanlı dadı tutmanızı öneririm."

Ne söyleyebileceğimi bilmesem de bir şeyler söylemek için ağzımı açtım. Ailemde ikiz geçmişimiz yoktu, Vaughn'ın da yoktu. O sırada kocam beni havaya kaldırıp doktorun önünde öptü.

Beni yere bırakıp küçük öpücükler yağdırırken nefes nefese güldüm. Mutlu görünüyordu. Fazlasıyla mutlu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Gülerek ona, "Korktun mu?" diye sordum.

"Sen yanımdayken mi?" Güldü. "*Asla.*"

Teşekkürler

Bu seri çok eğlenceli oldu. Sinners Serisi'nin çocuklarının hikâyelerini yazıp yazmamam gerektiğinden emin değildim ama oturup yazdıktan sonra Daria, Knight, Luna ve Vaughn'ın hikâyelerini anlatmamazlık yapamazdım diye düşündüm. İyi ki de yazmışım. Bu serideki bazı kitaplar hep en çok gurur duyduğum eserlerim oldu.

Ve onları aşağıdaki büyücülerin yardımı olmadan yazamazdım:

İnanılmaz derecede yetenekli ve özverili oldukları için muhteşem editörlerim Paige Maroney Smith ve Jessica Royer Ocken. Özellikle de her kelimeye aşırı takıntılı olduğum zamanlarda bana katlandığınız için teşekkür ederim!

Grafik tasarımcılarımız Letitia Hasser'e ve Champagne Formatting'den Stacey Blake'e kitabın içini ve dışını mükemmel hâle getirdikleri için kocaman bir alkış.

Brower Literary'deki menajerim Kimberly Brower'a çok teşekkürler.

Harika sokak ekibime, tüm hayatımı yöneten annem ve menajerim Tijuana Turner'a ve beta okuyucularım Amy Halter, Lana Kart ve Sarah Grim Sentz'e kocaman teşekkürler.

Bana düzenli olarak katlanan Charleigh Rose, Helena Hunting, Parker S. Huntington ve Ava Harrison'a özellikle teşekkürler.

Ayrıca okuma grubum Sassy Sparrows'a ve daha iyi, daha cesur bir yazar ve sanatçı olmak için çabalamamı sağlayan okurlarıma. Beni doğru yöne ittiğiniz için teşekkür ederim. Her zaman.

Kişisel bir not olarak, okumayı bitirdiğinizde kitap için kısa, dürüst bir eleştiri bırakırsanız çok minnettar olurum.

Sevgilerimle,
L. J. Shen

